

3408

Π. Σ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ
ΑΘΥΡΜΑΤΑ
ΠΟΙΗΣΕΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Εἶθε νὰ ᾤτον ὁλ' ἡ Γῆ πανόραμ' ἀθυρμάτων
Καὶ νὰ μὴ ᾤτο Κυκλῶν Δελφῶν καὶ Θουρίτων.
Π. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Θ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΗ
(Ὁπισθεν τῶν ἀγ. Θεοδώρων, ἀριθ. 6).

1879

3408

Π. Σ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ

ΑΘΥΡΜΑΤΑ ΠΟΙΗΣΕΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Εἶθε νὰ ἴτον ὕλ' ἡ Γῆ πανόραμ' ἀθυρμάτων
Καὶ νὰ μὴ ἦτο Κυκλῶν Δημίων καὶ θυμάτων.

Π. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Θ. ΠΑΠΑΔΕΣΑΝΔΡΗ

(Ὅπισθεν τῶν ἀγ. Θεοδώρων, ἀριθ. 6).

—
1879

Π. Β. 3294

Καὶ ἄν εἴπω ὅτι μετατύπωσις δὲν ἐπιτρέπεται ἀντὶ
τῆς συγκαταθέσεώς μου, θὰ μετατυπώσῃ καὶ τὸ παρὸν
ἔργον μου ἐὰν θέλῃ τις χωρὶς οὐτε κἂν γὰ μ' ἐρωτήσει;
διότι ἡ Ἑλλάς εἶν' ὁ τύπος ὅπου ὅστις θέλει πράττει
ὅ,τι θέλει.

ΤΩΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΠΟΛΙΤΗΙ

ΑΝΔΡΑΓΑΘΙΑΙ ΟΣΩΙ ΚΑΙ ΠΑΤΡΑΓΑΘΙΑΙ

ΕΝ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΛΔΙΣΤΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ

ΟΣΩ ΚΑΙ ΑΤΥΧΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

ΝΙΚΟΛΑΩΙ Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΩΙ

ΤΩ ΙΕΡΟΦΑΝΤΗ ΜΕΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚ. ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΠΟΣΤΟΛΩ ΔΕ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΗΘΙΚΗΣ

ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

ΠΟΛΛΗΣ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΟΥ ΑΓΑΠΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

ΑΦΙΕΡΟΙ

Ο ΣΥΓΓΡΑΨΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἡ πρωτίστη ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ
εἶδω τὸν κόσμον ὅλον εἰρηνεύοντα καὶ
τοὺς κατοίκους αὐτοῦ ὡς συνοδίαν ἀ-
δελφῶν ἀμιλλωμένων τὴς μᾶλλον νὰ
συντελέσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀν-
θρώπου γένους.

(ΟΥΑΣΙΓΕΤΩΝ).

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δὲν γράφω ποίησιν διότι ἡ Μουσοτρόφος Ἑλλάς κατέστη ἡ ἀντιποιητικωτέρα χώρα τῆς γῆς· τὸ ἱερὸν Ἄντρον τῶν Νυμφῶν καὶ ὁ μυρτοστεφῆς Ἴλισσὸς μετεβλήθησαν εἰς οἴκους ἀσωτείας, ἐν οἷς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Σαπφoῦς παραδίδουσιν ἐν βλακῶδει ἐνθουσιασμῷ καὶ ζωῶδει λαγνεία τὰς ψυχὰς των εἰς τὰ βέβηλα ὄργια τῶν ἐψυμιθειωμένων ἐκτρωμάτων τῶν ἀγυιῶν τῆς Εὐρώπης. Οὕτω πάντοτε· ὅταν πολιτεία τις προδίδεται, ἡ κοινωνία αὐτῆς ἀπόλλυται. Δὲν ἐλεγείαζω, διότι ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι Γολγοθᾶς, δὲν εἶναι οὔτε κοιμητήριον εἰς τὸ ὁποῖον νὰ προσέλθω σταυροφόρος προσκυνητής· τὰ κοινωνικοπολιτικὰ συντρίμματα τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος ὅμοια τῶν λειψάνων τῆς ἐπιούσης βακχικοῦ συμποσίου, δὲν ὁμοιάζωσι τὰ ἐρείπια τῆς Τύρρου καὶ τῆς Ἱερεichoῦς, ὅπως εὐσεβῆς Ἱερεμίας κλαύσω ἐπ' αὐτῶν.

Δὲν φουσῶ πλέον ἀπὸ τῆς λαϊκῆς Πνυχὸς τὴν

σάλπιγγα τῆς ζωῆς, διότι οἱ νεκροὶ δὲν ἀκούωσι καὶ μόνον Ὁ συντρίψας τὰς πύλας τοῦ ᾄδου δύναται, ἐὰν καὶ Αὐτὸς δὲν ἐβδελύχθη τοὺς νέους ἡμᾶς Ἑλλήνας, δύναται ν' ἀνεγείρῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἡθικοῦ θανάτου τὸν τάφον· δὲν σατυρίζω διότι μόνη μοχθηρὰ κακοήθεια δύναται νὰ σαρκάσῃ τὴν δυστυχίαν.

Γνωρίσας τὴν Ἑλλάδα τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ καὶ τῆς Ἐλευθερίας καὶ καταδικασθεὶς παρὰ τοῦ βαρυθύμου διὰ τὰς ἀμαρτίας μου Θεοῦ νὰ ζῶ ἐν τῇ Ἑλλάδι τοῦ Κουμουνδούρου, ἀναγνωρίζω τὴν δεξιάν μου ἀσθενῇ διὰ τὴν λόγχην τοῦ ἐν Ἰασίῳ Ἱερολογίτου, τοὺς δακτύλους μου ἀνικάνους διὰ τὴν γραφίδα τοῦ Ῥογέ-Δε-Αἰλλ καὶ τὴν ψυχὴν μου πάσχουσιν ἐπιθανάτιον πάθησιν. Καὶ τί ἡδυνήθησαν νὰ πράξωσιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος των οἱ τελευταῖοι Ποιηταὶ καὶ Λογογράφοι τῆς Καρχηδόνας, τῆς Μελίττης, τῆς Ἀρμενίας, τῆς Ἰουδαίας; Ὁ Ἑλληνισμὸς λυχνία μεγαλοπρεπῆς τῆς ἀρχαιότητος ἀνέδωκε τὴν λαμπροτάτην κατὰ τὸ 1821 λαμπηδόνα καὶ . . . εἴθε νὰ μὴν ἐξέπνευσε διὰ παντός.

Δὲν εἶμαι δυστυχὴς διότι ἐστέρησε τὰ τέκνα μου τοῦ ἐπιουσίου των ὁ εὐτυχὴς βαλαντιοτόμος τῆς πατρίδος μου, οὗτινος ἡ δίκη ἀναβάλλεται διὰ τὴν ἑλλειψιν δικαστοῦ, ἀλλὰ διότι μέρος τοῦ καλοῦ Λαοῦ Ἦης ἀνῆλθεν εἰς τὴν βαθμίδα ἀγενοῦς

καὶ ἀπάτριδος ἀριστοκρατίας εἰδωλολάτρου τοῦ χρυ.
σοῦ Μόσχου ἀνθελληνικῆς εὐζωΐας, ὁ δ' ἐπίλοι-
πος ὑπεβιάσθη εἰς ὄχλον ἀποτελοῦντα, δαπάνη
τοῦ Ἐθνικοῦ ἰδρωτός, τὸ σεκονδύνιον ἄγλημα τοῦ
ἀνοσίου Χρυσοθήρα, ὅστις ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων τῆς
ἐξουσίας πλήττει μέχρις ἐξοντόσεως τὴν Ἑλλάδα
ὡς ὁ Καλλιγούλας τοὺς πρὸ τοῦ παραθύρου του
διερχομένους Ῥωμαίους χωρικούς.

Φυλακίσσεις, ἐξωρίας, στερήσεις ὑποστὰς ἐπὶ
εἰκοσιπενταετίαν ὅλην διὰ τὴν πατρίδα μου, ὅχι
μόνον οὐδεμίαν αἰσθάνομαι διάθεσιν πρὸς ἀπόλαυ-
σιν εὐχαριστήσεώς τινος ἀφ' ὅτου ἔπαυσα ἔχων
πατρίδα, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐβδελυττόμην τὴν ζωὴν ἂν
δὲν μ' ἐπαρηγόρει ἢ θλιβερά ἀλλ' ἐντιμος συναί-
σθησις ὅτι ἔπessa μετ' Αὐτῆς.

Ἀκούω πολλοὺς χειροκτιοφόρους καὶ ἐν ἀξιώ-
μασι λωποδύτας οἰκτείροντάς με διὰ τὰς Ἱερεμιά-
δας μου ταύτας, διότι ὡς οἱ μακάριοι οὗτοι θέ-
λωσι, θὰ μᾶς ἐλεήσῃ διὰ τῆς παραχωρήσεως λω-
ρίδων τινῶν γῆς τῆς ἐν δουλείᾳ Ἑλλάδος, ἡ Εὐ-
ρωπαϊκῇ Σύγκλητος, εἰς ἀμοιβὴν τῆς ἱλαρότητος
ἣν ἐπροξένησεν αὐτῇ ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς
Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως· οἱ αἰσιόδοξοι οὗτοι κύ-
ριοι μ' ὅλους τοὺς ὑψηλοὺς πῖλους των, καὶ τοὶ τέ-
λεια ἀντίγραφα τῶν τελευταίων φιγουρινίων τῶν
Παρισίων τυγχάνοντες, οἱ γαλλισὶ περιφρανοῦντες

ἦν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος καὶ οἱ μὴ λαβόντες ποτὲ ἀνάγκην νὰ μάθωσι ποῦ κεῖται ἡ Χερωνεῖα καὶ οἱ δι' αὐτὰ ταῦτα τὴν ἐπιφάνειαν καὶ οὐδέποτε τὰ βάθη τῶν πραγμάτων ἐξετάζοντες, δὲν ἤξιωσάν ποτε ἀναγνώσεως τὸν Πλούταρχον ἢ τὸν Ἰσοκράτην καὶ μ' ὅλον τὸ δίκαιόν των ἀγνοοῦσιν ὅτι «Πόλεις καὶ Κράτη καταστρέφονται ὅταν οἱ ἄρχοντες αὐτῶν χαλεπαίνωσι»

Δὲν θὰ ἔχωμεν, ὡς δὲν ἔχωμεν, πατρίδα καὶ ἂν εἰς τὰ σύνορα τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου προστεθῶσιν λωρίδες τινες γῆς, ἂν πρότερον δὲν συνέλθωμεν οἱ τοῦ εὐλογημένου μονοπατίου τῶν Πατέρων μας παραστρατήσαντες καὶ δὲν σταματήσωμεν δι' ἡρωϊκῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἠθικῆς ἀπωλείας ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὅλον ἐν κρημνιζόμεθα πρὸς τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἠθικοπνευματικῆς καταστροφῆς τὸ βάραθρον. Ὅσας αἰθούσας καὶ ἂν προσθέσης εἰς Ταπηφράχον δὲν παύει ὃν τοιοῦτον ἂν τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα ὄργια δὲν παύσωσιν ἐντελῶς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἀντικατασταθῶσι δι' ἔργων εὐλογημένων τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοπολιτικοῦ βίου.—Φαντασθῶμεν τοὺς ἐν δουλείᾳ ἀδελφοὺς ἡμῶν μὲ ταθαμβωμένους τοὺς ψυχολογικοὺς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς ἐκ τοῦ σκότους αἰώνων δουλείας, σπεύδοντας πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἀντ' αὐτῆς συναντώτας καὶ πειθαναγκαζο-

μένους νὰ ἐκλάβωσιν ὡς τοιαύτην τὴν ἄσωτον Ἑρρινύα τῆς Κουμουνδουρικῆς πολιτείας.

Μὴ δυνάμενος οὖν ὁ ἄπατρις ἐγὼ καὶ μὴ θέλων νὰ γράψω, διότι οὔτε κάλαμος, οὔτε ξίφος σώζει λαὸν ἀπωλέσαντα τὸ φρόνημα καλῶν ἡμερῶν του, δημοσιεύω ἐκ τῶν ἔργων τῆς νεότητός μου ἀθύρματά τινα δι' ὧν μὲ τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν χαρμονὴν τῆς Ἥθης δημιουργῶ ἐν παρθένῳ ἔρημιά Κόσμον ὠραιότερον καὶ τιμιώτερον τοῦ ὑπάρχοντος· τοῦτο δὲ ποιῶν δὲν ἀναμένω τὴν διαδοχὴν τῆς ὑπαρχούσης κοινωνικοπολιτικῆς Βασιλλίης παρὰ τοῦ Κόσμου ὃν ἐπλασεν ἡ νεότης ποιητοῦ, ἀλλὰ ζητῶν διὰ τῆς ἐκποιήσεως τοῦ παρόντος ἔργου μου νὰ σιτίσω τὰ νεογνά μου πενόμενα ὑπὸ τὴν ἀπάνθρωπον σφύραν τοῦ κακοῦ δαίμονος τοῦ τόπου, προσφέρω τὴν φαιδρὰν ἐλπίδα ὅτι ἴσως καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς καταστῆ μὲ τοὺς καιροὺς ἡ κοινωνία τοῦ ἐν γένει γηράσαντος κόσμου, ιδίως δὲ τῆς πολιτικῶς ἀπολεσθείσης Ἑλλάδος, ἡθικῶς τετρα καὶ λογικωτέρα τῆς ἐν ἧ ζῶμεν ἡδῇ.

Χαίρετε!

Η. Σ. ΣΥΝΘΑΙΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ο ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΑ ΤΗΝ ΜΥΡΣΙΝΗΝ ΤΟΥ

Ἀκόμη δὲν ἐξημέρωσεν ὁ πρὸς τὸν Δημιουργὸν ἑωθι-
νὸς αἶνος τῶν οἰκοθίων στρουθίων συντροφεύει τὴν ψάλ-
λουσαν ἀηδόνα εἰς παρακείμενον ἄλσος, ἐνῷ ὡς ἀντανα-
κλάσεις τῶν ὁλονέν ἐξαλειφομένων ἀπὸ τοῦ στερεώματος
ἀστέρων σβύωσι μία, μία αἱ λυχναὶ τῶν οἰκιῶν παριστα-
νοῦσῶν ὑπὸ τὸ λυκόφως τῆς προσεγγιζούσης Ἡοῦς παμμε-
γέθεις λησιμονηθέντας παρὰ τῶν ζώντων τάφους, ὃν ὁ χρό-
νος κατέρριψε τοὺς σταυροὺς καὶ συνέτριψε τὰς κανδύλας.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς πόλεως σημαίνει τὴν τρίτην μετὰ
τὸ μεσονύκτιον ὥραν· τὴν ὥραν ταύτην μὲ ἄτακτον τὴν
κόμην καὶ ἀττημέλητον τὴν ἐνδυμασίαν, ὑπὸ τὸν ἐξώστην
ὀγκώδους ἀλλ' ἀκόμψου μεγάρου, ὡς τὰ τῶν νεοπλούτων
κολλυθιστῶν, νεανίας εὐζώνου ἀναστήματος θωπεύων τὰς
χορδὰς κομπῆς κιθάρας ἐτραγῶδει δι' ἡρέμου καὶ κατα-
νυκτικῆς φωνῆς τὸ ἄσμα τοῦτο:

Ἀγάπη μου ὑγείαινε!
ὑγείαινε ψυχὴ μου!
φεύγω καὶ ἔπισω μένωσιν
οἱ πόθ' οἱ στεναγμοὶ μου.
Φεύγω καὶ τὸ «ὑγείαινε!»
νὰ εἶπω δὲν ἔμπορῶ
καὶ στρέφεται τὸ βλέμμα μου
εἰς χάος φοβερό.

Ούτε τολμῶ τὸ δάκρυο
τοῦ χωρισμοῦ νὰ χύσω
καὶ τ' ὁμορφό σου ὄνομα
ποθῶ νὰ λησμονήσω.
α' Ἰγείαινε! » μοῦ λέγωσιν
αἱ ὦραι αἱ χρυσαί
καὶ μ' εἶναι ἀκόμη ἀπίστευτον
πῶς φεύγω ἀπὸ σέ.

Φεύγω . . . ἰδοὺ τὰ κύματα
τ' ἀγνώριστα καὶ ξένα
ἅτινα δὲν μ' ὑπόσχονται
νὰ μ' ὠμιλοῦν γιὰ ἐσένα.
Φεύγω καὶ πλὶὰ μὲ χάνουσιν
οἱ τόποι οἱ γνωστοί,
Τὰ μέρη 'ποῦ σ' ἀντάμωνα
κ' οἱ λίθοι οἱ πιστοί.

Οἱ λίθοι 'ποῦ ἠσθάνθησαν
ζωὴν σ' τὸ πάτημά σου
κ' ἐφύλαξαν τοὺς ὅρκους μου
μαζὺ μὲ τ' ὄνομά σου·
Ὁ ζέφυρος π' ἀντέλεγεν
ἀγίους στεναγμούς
Κ' αἱ νύκτες 'ποῦ τοῦ ἔρωτος
αὐξάνουν τοὺς σφυγμούς.

Ψυχὴ μου βλέπε ἔρημον
τὸ γινώριμόν σου δῶμα
μήπως ἀκούσης τ' ἄσματα
τοῦ πόνου μου ἀκόμα.

Πίστευε ὅτι πάντοτε
ὁ ἔρωσ ἀγρυπνεῖ
κ' εἰς τὰς ἀπίστους κλείονται
ψυχὴ μου οἱ οὐρανοί.

Ἄν εἰς τὴν γῆν σ' ἐγνώρισα
μόνον νὰ σ' ἀγαπήσω,
εἰς τὴν Αἰωνιότητα
διὰ νὰ σ' ἀναγνωρίσω,
Ἐξ οὐρανοῦ ἀγάπη μου
μαζύ σου θὰ διωχθῶ
ἀν ἀπὸ τὴν καρδίαν σου
σ' τὴν γῆν λησμονηθῶ.

Ἄλλ' ἂν καὶ διὰ ὕστερη
φορὰ σὲ βλέπω τώρα,
ἡ ὕστερη τοῦ ἔρωτος
δὲν θὰ σημάνη ὥρα·
Αὐξάνων, ἀτελεύτητος
σ' τὸ στήθος μου θὰ ζῇ
μὲ τ' ἄνθη, μὲ τὸν ἥλιον,
μὲ τὸν θεὸν μαζύ.

Θρησκευτική ἐλπίδα μου
ἦσο καὶ εἶσαι μόνη
καὶ ἄνθη τῆς εἰκόνης σου
οἱ προσφιλεῖς μου πόνοι·
καὶ παρελθὼν καὶ μέλλον μου
θὰ εἶσαι πάντα ἐσὺ
καὶ τ' οὐρανοῦ μου ἥλιος
ἀγάπη μου χρυσή.

Κρύος Παρθένε ἄνεμος
ἀσπλάγχχνου κοινωνίας
Σπρώχνει ἰδοὺ . . . τῆς νιότης μου
τὸ σκάφος σ' ἐρημίας. . .
Ὅπου τὸ χαμογέλιό σου,
τὸ βλέμμα, τῇ φωνῇ
σ' ἐμένα δὲν θὰ δείχνωσιν
Οἱ ξένοι οὐρανοί.

Καὶ ἂν ποτὲ τὰ χεῖλη σου
ὁ πόνος ἀναδεύσῃ,
καὶ ἂν ποτὲ σ' τοὺς κόλπους σου
ἐν δάκρυόν σου ῥεύσῃ,
ἡ αὖρα εἰς τοὺς βράχους μου
θὰ τρέξῃ νὰ τὸ ῥῆι,
χωρὶς νὰ τὴν κρατήσωσιν
ἡ νύξ κ' ἡ σιωπή.

Παρθένε εὖν ἔρωτα .
ἤσθάνθη ἡ ψυχὴ σου,
θὲ ν' ἀντηχοῦν σ' τὸ στῆθός μου
οἱ εὐγλωττοὶ παλμοί σου.
Τίποτε δὲν σημαίνουνσιν ,
ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς
δι' ὄντα 'ποῦ συνήνωσεν
ὁ ἔρωσ καὶ ὁ Θεός.

Μαζὺ μ' ἐσὲ ἀγάπη μου
ἀφίνω καὶ τ' ἀγέρι
'ποῦ τῶν μαλλιῶν σου ἔτρεχε
τὰ μῦρα νὰ μοῦ φέρῃ.
Σιγὴ, φεγγάρι, ζέφυρε,
ἀστέρια ἀγαπητὰ,
ὁ πόνος μου τὰ κάλλη της
σ' ἐσᾶς θὰ χαιρετᾷ.

Ἄχ! ὅταν ἡ ἀγάπη μου
δὲν φαίνεται ἐμπρὸς σας
θὰ μοῦ τὸ παραγγέλλετε
μὲ τὸ σδυμμένο φῶς σας.
Καὶ ἂν κρυφὸ της δάκρυο
μοῦ κρύψετε ποτὲ
θὰ μοῦ τὸ 'ποῦν στενάζουσαι
αἱ ξένοι μου ἄκται.

Νά! φεύγω . . . ὕψιαινετε
ἀγαπητά μου μέρη
'ποῦ ἴσως ποτὲ ἡ τύχη μου
τὸ βῆμά μου δὲν φέρει.
Μυρσίνη . . . φθάν' ἡ ἄμαξα . . .
σ' ἀφίνω . . . φεύγω . . . νά!
Καὶ ἀπίστευτο μοῦ φαίνεται
πῶς φεύγω ἀληθινά.

Μυρσίνη συναντήσεως
σοῦ δίδει ἐν σημεῖον;
ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἔρως μου
σταυρὸν καὶ λίθον χρῶν.
Καὶ ἂν τὸν φαιδρὸν γυμφῶνά σου
φοβίζει ὁ σταυρὸς
σημεῖον συναντήσεως
σοῦ δίδει ὁ οὐρανός.

Ἐδῶ ὁ τραγουδιστὴς ἔπαυσε καὶ καθίσας ἐπὶ πέτρας
χειμένης ὑπὸ τὸν ἐξώστην, προσήλωσε τοὺς μεγάλους ὀ-
φθαλμούς του ἐπ' αὐτοῦ ἐν σιωπηλῇ κατανύξει, ἐν τριχυ-
μιῶδαι ἀταραξίᾳ, ὡς ἀπὸ τῶν προφυλαίων τῆς εἰρήκης
του πρὸς τὴν ἐνατέλλουσαν Σελήνην ὁ Τάσσος.

Τίς τὴν ἱεροπρεπῆ ταύτην μυσταγωγίαν νὰ διακόψῃ
τολμᾷ; Μόνη τῶν εὐγενῶν παθῶν ἡ θεότης εἰς τῶν ἐμ-
πνευσμένων μυσταγωγῶν αὐτῆς τὰς δοξολογίας δύναται
γ' ἀπαντήσῃ.

— Λέανδρε, ὅπου καὶ ἂν σὲ σπρώξῃ ἡ μοῖρα, ἡ Μυρσίνη

σου θά σέ φθάσῃ, καί ἂν ἡ μοῖρα καλύψῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὰ ἴχνη σου ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ψυχὴ της δὲν θά σέ χάσῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἠκούσθῃ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου λέγουσα ὡς ὀρκιζομένη μετὰ θλιβεραῖς ἀλλὰ καὶ θελκτικῆς φωνῆς ἡ Νεᾶνις, λευκὴ καὶ τρυφερὰ ὡς τοῦ Μαΐου ὁ πρῶτος κρίνος, καὶ ἡ ἐβενόχρους μακρὰ κόμη της ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀπὸ τῆς εὐφροσύνης κεφαλῆς της ἐπὶ τῶν ἀλασαστρίνων ὤμων της ἀπλουμένη ἐξεικόνιζε φθινοπωρινὴν πρωτὰν μέλαιναν νεφέλην διασειούσαν.

Καὶ ὡς μὴ διακοπεῖσα ἐξηκολούθει ἡ κατάνυξις τῶν ἐρωμένων ψυχῶν, ἱστορίας ἐν σιγῇ διηγουμένων καὶ εἰς οὐρανίας ἀποκαλύψεις βεβυθισμένων.

Ἡ αὐγὴ ὡς ἀργυροπτέρυξ ἀπὸ τῶν κυμάτων κύκνος ἀναδύουσα, ἐξηφάνισε τὴν ὥραιαν καὶ ἁγίαν ταύτην εἰκόνα, ἣν ἴσως δὲν θά θαυμάσωμεν πλέον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ἦτο ἡμέρα ὠραιότατῃ ἐκ τῶν πολὺ σπανίων καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην ἀλλὰ συνηθεστάτων ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας αἱ νύκτες εἰσὶν ἐρασμιώτεραι τῶν ἡμερῶν τοῦ λοιποῦ κόσμου. Ὁ ἡδύπαθης ἥλιος δὲν εἶχε χρυσῶναι ἀκόμη τὰς πρασίνας ἀλλ' ἀποτόμους ράχεις τῶν βρέων, ὧν ὁ ὑπερήφανος πολίτης ἀετὸς περιφρονεῖ τοῦτ'.

ὕπ' αὐτὸν διερχομένους λογικοὺς μύρμιγκας· ὁ πυριλαμπής ἱππότης τοῦ οὐρανοῦ κεκρυμμένος εἰσέτι ὀπισθεν τῶν πολιῶν κορυφῶν βουνῶν περιφρονησάντων αἰῶνας καὶ γενεάς, διαχρυσώνει τὰ μαραμένα τῶν πεδιάδων ἄνθη, ὡς συστελλόμενος νὰ ἐκδιώξῃ ἀπὸ τῶν ἀγελάστων ῥάχων τὰς κατηρεῖς σκιάς, αἱ ὁποῖαι ὡς μελαγχολικοὶ συλλογισμοὶ καθιστῶσι σοβαρότερον τὸ μέτωπον τῶν προκατακλυσμαίων τούτων βουνῶν, ἅτινα ἐκλαμβάνεις ὡς οὐρανοκόμους γίγαντας στεφανοειδῶς τὴν ἐρημήτιδα ἀρετὴν φρουροῦντας. Ἐπὶ τῆς ἀλαζόνης ταύτης τῆς ἀγρίας φύσεως εἰκόνας βεθυισμένος κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν παράδοξος διαβάτης, ὅτε μόνον οἱ κρωγμοὶ τῶν σαρκοβόρων ὀρνέων ἐξύπνων τὰς κοιμωμένας ἡχῶ τῶν σπηλαίων, ἐξαφνίσθη παρ' ἀνθρωπίνης φωνῆς ἐπιφωνούσης αὐτῶν «στῆθι!»

Καὶ ἰδοὺ ἐκ τῶν συμπεπικνωμένων θάμνων ἐξελθὼν ὀπλοφόρος καὶ τὸν διαβάτην πλησιάσας λέγει πρὸς αὐτόν·

— Ἀκολούθει με ἄνθρωπε.

— Διὰ ποῦ καὶ τίς εἶ; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ διαβάτης.

— Ὅπου παρὰ Θεοῦ ἐντελλομένη ἔντιμος Ἀδελφότης διανέμει τὰ δίκαια τ' οὐρανοῦ, ἀπήντησεν ὁ φρουρὸς τοῦ μυστηριώδους κόσμου, καὶ τὴν ἀπάντησίν του ἐσφράγισεν διὰ βραγχῆς φωνῆς ὠθός, εἰς ἣν ἀπεκρίθη ὀρυγὴ ἀγρίου αἰλούρου, καὶ σὺν ταῖς φωναῖς ἠνεώχθη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ διαβάτου καὶ τοῦ φρουροῦ ἡ γῆ μετὰ τῶν μυρτοκόμων κορυφῶν δύο χαμηλῶν λόφων, ὅθεν χεῖρ ἀνθρωπίνῃ ὡς καταχθονίου δαίμονος, ἐξελθοῦσα, ἔσυρε μεθ' ἑαυτῇ

σταυροκοπούμενον τὸν διαβάτην καὶ ἄνευ γδούπου κλει-
σθείσης ὅπισθεν αὐτοῦ τῆς σατανικῆς καταπακτῆς, εὐ-
ρέθη ἐντὸς πυκνοῦ σκότους, συρόμενος παρ' ἀγνώστου ὄν-
τος, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις διὰ φωνῆς ἀνθρωπίνης τῷ εἶπε·

— Στηρίχθητι ξένε ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου καὶ βιάδιζε
ἀταράχως· εἶθε νὰ ᾔσῃ ἀγαθὸς διὰ νὰ ἐξέλθῃς εὐτυχέστε-
ρος τῆς ἐρεβώδους εἰσόδου τοῦ φωτεινοῦ Παραδείσου τῆς
γῆς.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶσαι σὺ ὁ λαλῶν τῶν Ἀγγέλων τὴν
γλῶσσαν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ Ἄδου; ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ
τρέμων ὁ διαβάτης.

— Ἀνθρώπε κοινωνίας θεηλάτου, εἶμαι ἀδελφὸς τοῦ
Μυστηριώδους Κόσμου, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ κάτοικος τοῦ
σκότους, βιάδιζε καὶ σιωπά.

Μετὰ τὴν ἀπόκρισιν ταύτην οὐδεμίᾳ φωνῇ ἠκούσθη
πλέον ἐν τῷ προδρόμῳ ἐκείνῳ τῆς κολάσεως καὶ μόνον ἀν-
τήχουν ἐπὶ ἐν ἰσῶς τῆς ὥρας τέταρτον, ὅ, περ εἰς τὴν πε-
φοβισμένην τοῦ αἰχμαλώτου φαντασίαν ἐφάνη ὡς εἷς μακρὸς
αἰὼν, ἀντήχουν ἀπαισίως τῶν συμπορευομένων τὰ βήματά,
ἕως ὅτου τοῦ ὁδηγοῦ σταματήσαντος ἠκούσθη φωνὴ λέ-
γουσα·

— Συγχώρησόν μοι ξένε νὰ καλύψω τοὺς ὀφθαλμούς
σου δι' ἐνὸς μανδυλίου, διότι εἰσερχόμεθα εἰς κόσμον, τοῦ
ὁποίου ἡ εἴσοδος πρέπει νὰ διατελῇ ἐντελῶς ἄγνωστος
εἰς τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ τὰ τέχνα· καὶ λέγων ἐπεραίωσε
τὴν ἐργασίαν του διὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀταραξίας.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ ὁδηγούμενος σταματήσας κατὰ διατα-
γὴν νεωτέρου ὁδηγοῦ, ἤρχισε νὰ τρέμῃ σφοδρῶς παρ' ἀνε-

ξηγήτου αἰσθήματος κυριευόμενος, διότι τὸ μανδύλιον λύεται καὶ ὁ αἰχμάλωτος εὐρίσκεται εἰς λειμῶνα ποιητικώτατον, ἔνθα ποικιλία ζωγραφικωτάτη τρελλοπαίζοντων ἐπὶ ἀγρίων ἀνθέων ἐλαφίων καὶ ποιμνίων παντοειδῶν ἐπὶ τῆς δροσερᾶς χλόης, ὡς ἐπὶ πρασίνου περσικοῦ τάπητος ἐζωγραφισμένων, ἐπρόλαβε νὰ προδώσῃ εἰς τὴν ἀνυπόμονον τοῦ αἰχμαλώτου φαντασίαν ὅτι διὰ τῆς κολάσεως ἀνήρχετο εἰς τὸν Παράδεισον.

Ἐκεῖ ἡ δροσερὰ μυρσίνη μετὰ τῆς ἀκμαζούσης δάφνης συμπλεκομένη φιλικῶς καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου αὐτῶν ἡ εὐτράπελος ἀγριάμπελος ὑψουμένη ἐξηκονίζον τὸν ἡρωϊσμόν ξεκουραζόμενον εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὐθυμίας· ἐπὶ δὲ τῶν εὐωδῶν ἀγριοῦτων, ἐξ ὧν ἐκαλύπτοντο σχεδὸν τὰ ὑγρά ἐκεῖνα πεδία, ἀπαντοῦν ἐκπληκτοὶ οἱ ἀποφυλακισθέντες ὀφθαλμοὶ τοῦ ὅχι ὀλίγους παραδόξους ἀνδρας ὁμοίους τῶν καταχθονίων ὁδηγῶν, κατὰ τε τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸν ὅπλισμόν· ἐξ αὐτῶν ἄλλοι νοχελῶς ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν ἀνθηρῶν εἰσέτι θαμνίσκων εἰςὶ βεβυθισμένοι ὡς προσευχόμενοι ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου εἰκονοστασίου τῆς φύσεως, καὶ ἄλλοι ὡς Ἀσιανοὶ ἔρασταὶ παρ' ἀκακίαν ἢ ὑπὸ ἰτέαν γηραιᾶν ἐστηριγμένοι, συνδιαλέγονται μετὰ τῶν ἴσως περὶ τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἀπασχολήσεών των, ἐνῷ πληθὺς παιδίων εὐρώστων καὶ ὠραίων λιτῶς καὶ καθαρῶς ἐνδεδυμένων, ἀνηκόντων δ' εἰς ἀμφοτέρα τὰ γένη, ὡς νεοσύλλεκτοὶ τῶν λεγεῶνων τοῦ Μυστηριώδους Κόσμου, ὡς σκύμνοι λεόντων ἀναβαίνουσι τοὺς βράχους τῶν ἀμφιθεατρικῶς περιφρασσόντων εἰς εὐρείαν ἔκτασιν βουνῶν τοὺς μαγικοὺς ἐκείνους λειμῶνας,

ἐφ' ὧν πηδῶντα ἐπὶ τῶν δροσερῶν χόρτων μετὰ τῆς αὐ-
τῆς χάμιτος φεύγουσι πάλιν πρὸς τὰς πέτρας τῶν βράχων
πετῶντα, ἀφοῦ πολλὰ ἐξ αὐτῶν πρῶτον ἤρπαξαν ἐν φαι-
δρότατον φίλημα τῶν σοβαρῶν ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἀνα-
γκάζουσι νὰ μειδιάσωσι, τινὰ δὲ δι' ἐνὸς πειρᾶκτικοῦ κέν-
τήματος ἀναγκάζουν νὰ δείξωσι τοὺς ὡς Ῥώσους Οὐλά-
νους παρατεταγμένους ὁδόντας των οἱ γεροντότεροι τῶν
ὑπνοττώντων μολοσσῶν· ἐνὸς τῶν ἐξηπλωμένων ἀνδρῶν
τὴν ξανθὴν κόμην φιλεῖ διερχόμενον ρεῖθρον, μὲ ἄλλου
τὴν μελανὴν ἀρέσκειται νὰ παίξῃ ἐρώτικώτατα ἢ μυροβό-
λος αὖρα καὶ τρίτου ἢ πολιὰ μεγαλοπρεπῶς ἀναπαύεται
ἐπὶ σεμνῶν βατῶν. Πάντες λούονται εἰς ἀρώματα καὶ δρό-
σους, αἱ ψυχαὶ πάντων βαυκαλίζονται εἰς τὴν ἀρμονικω-
τέραν συναυλίαν ἐκ χιλιάδων παντοειδῶν πτηνῶν ἀποτε-
λουμένην. Ἡδὴ ἀπορεῖ, θαυμάζει, οὐχὶ ὅμως ὡς ἐν τῇ
καταχθονίῳ ἐκείνῃ διόδῳ, καθόσον τὰ περίξ τῶν λευκῶν
κεκρυφάλων τῶν ἀνδρῶν τούτων γράμματα α' Ἀδελφότης
Μυστηριώδους Κόσμου· ἀφαιροῦσι πᾶσαν ὁδυνερὰν ὑπό-
νοιαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ξένου, ἂν καὶ ἀνὰ πᾶν βῆμά
του μυστηριωδέστερον ἐκλαμβάνει τὸν κόσμον, ὃν οὐδέ-
ποτε ὠνειρεύθη, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον τὸν ἐξώθησεν οὐχὶ ἢ
εἰμαρμένη ἀλλὰ τοῦ λεγομένου πεπολιτισμένου Κόσμου ἢ
ἀπάνθρωπος ἰδιοτροπία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΒΡΑΧΟΝ.

Μόλις εὐρεθείς ὁ γνωστός μας ἤδη αἰχμάλωτος ἔναντι τοῦ φανταστικοῦ τούτου πανοράματος, ὡς ἐναέριον πνεῦμα εἶδεν ἐπαναλαμβάνοντα τὴν χλοερὰν ἀτραπὸν, ὅθεν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Μυστικῆς ἰώδους Κόσμου, τὸν ὁδηγόν του καὶ πάραυτα νεανίαν τὴν δεκάτην ὁγδόην ἄνοιξιν φέροντα ἐν τῷ γραφικῷ μύστακι αὐτοῦ, εἰπόντα αὐτῷ.

— Ἀκολουθεῖ με ξένε.

Πόσον ἤθελεν εὐχαριστηθῇ ὁ ἰδὼν τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους συμπνευσμένους· πολύπτυχον ἀλλ' ἀπλούστατον ἐπενδύτην ἐκ καστανοχρόου λινωτοῦ φέρον μετὰ τῆς ἐρασμιωτέρας ἀτμηλείας ὁ αἰχμάλωτος ὑπενθύμιζε τοὺς ἱππότας τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου· δὲν φέρει μὲν τὸ πολύτιμον ξίφος· Ἐκείνων ἐπὶ τῆς δακτυληδίου αὐτοῦ ὀσφύος, τὴν ὁποῖαν περισφίγγει ἐναρμονίως ἢ ἐκ μαύρου ἐπικρόκου ταινίας, ἀλλὰ φαντάζεσαι θεωρῶν ἀπλήστως τὸ σύμμετρον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο ἀνάστημα ὅτι πρὸς στιγμὴν τὸ ἀφώπλισεν ἡδυπαθὲς καὶ δειλὴ ἐρωμένη· ἀργυροὶ πετρνιστῆρες δὲν χαρακόνουσι ἔχνη ὀπισθεν τῶν ἡγεμονικῶν αὐτοῦ βημάτων, ἀλλὰ ὑποθέτεις ὅτι πρὸ ὀλίγου συνετρίβησαν εἰς τὴν χαλίνην γαστέρα ἀδαμάστου ἱπποῦ· πλησίον δ' αὐτοῦ ὁ ἱππότης τῶν νεωτέρων χρόνων παρουσιάζει ζωηρὰν τὴν εἰκόνα τῶν χαριτωμένων παληκαρίων τῆς Ἀχαϊκῆς Συμμαχίας· οὕτως οἱ δύο νεοί, διότι καὶ ὁ αἰχμάλωτος μόλις ἤδη βαίνει ἐπὶ τῆς ῥωμαντικῆς διόδου τοῦ εἰκοστοῦ

τετάρτου ἔσως μελαγχολικοῦ φθινοπώρου του, προχωροῦσι. Μόλις τοῦ παρκαδεισίου λιμῶνος ἐξεληθόντες, εἰσέρχονται εἰς δάσος, ἔνθα ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη, αἱ δύο αὐταὶ ἀντιζήλοι χάριτες τοῦ κόσμου καὶ τοῦ οὐρανοῦ, θαυμασίως ἀμιλλῶνται· ἐκεῖ ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῶν γηραιῶν δένδρων παντοειδῆ ζῶα καὶ ἐξημερωμένοι ἄγριοι βόνασσοι ἀνεπαύοντο παίζοντες ἢ θωπεύοντες τὰ θηλάζοντα μωρὰ των, ἐνῶ ὁ ἐλαφρότερος γδοῦπος βηματισμοῦ ῥεμβαστοῦ προὔξενει ὑπὸ τοὺς στοόδεις ἐκείνους πρασινωποὺς θόλους τὸ εὐηχώτερον σύριγμα τῶν ὡς ἐκ φόβου ἀναπτερουμένων καὶ συγχρόνως ἐπαναπαυομένων ἐπὶ τῶν πυκνοφύλλων κλάδων μυριάδων πτηνῶν, ὑμνούντων ἐν ἀντιθέσει τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων ὡς ἐν ἐπιγνώσει τοὺς ἔρωτάς των καὶ τὴν ἀσύγχιστον ἐλευθερίαν των.—Ἐνώπιον τῆς ἀγίας κοινωνίας τῶν ἐνσαρκωμένων τούτων Χερουβιμ ἔρωτᾷ τῆς Δημιουργίας ὁ παρατηρητὴς τὸν Θεὸν του, τίς ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ, τὸ Πτηνὸν ἢ ὁ Ἀνθρώπος; Ἐκ τοῦ δάσους τούτου εἰσέρχονται εἰς πεδιάδα ἀπέραντον, ὅπου ἄλλο θέαμα οὐ μόνον φιλοσοφικῶς ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶς ἀξιολογότερον τοὺς περιέμενε· ἡ πεδιάς αὕτη ἀσχολεῖον τοῦ ἀνθρώπου καλουμένη, προξενεῖ θάμβος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα γυμνάσια τὰ θαυμασίως ἐπενεργοῦντα ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ὕλικου διοργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ἐν πρώτοις ἀπαντᾷ τις πολλὰς ἑκατοντάδας νεανίδων καὶ μεिरακίων παρὰ πολιῶν Ἀδελφῶν διδασκομένων τὴν ἱππασίαν. ὦ! μετὰ ποίας ἐντέχνου καὶ ἐπιβαλλούσης στοργῆς ἐμπνεύουσιν εἰς τὴν ὑγιᾶ νεότητα τὴν ἄμιλλαν τῆς ἐκμαθήσεως οἱ πατρικοὶ διδάσκαλοι τῆς Ἀδελφότητος! Ἐδῶ εἰς τὴν ἀ-

γαθὴν καὶ τιμίαν ἀνθρώπων κοινωνίαν ταύτην δὲν παρορῶν-
ται τῶν πτωχῶν τὰ νοήμονα πλάσματα, προτιμωμένων
τῶν ἐξαμβλωμάτων καχεκτικῆς καὶ κακοήθους ἀριστοκρα-
τίας, διότι ἐδῶ δὲν συναντῶνται οὔτε κοράσια μὲ ἐψιμму-
θιωμένα ἐκ βρεφικῶν σπαργάνων τὰ γυμνά μέλη των καὶ τὴν
ὑπεροχὴν των ἐπὶ τῶν πτωχῶν συμμαθητριῶν των ἐπιδει-
κνύοντα δι' ὀλοσυρικῆς ἐσθῆτος καὶ θεατρικῶν σανδαλίων,
οὔτε οἰκογενειάρχαι διδάσκαλοι· διὰ μεροληψίας καταγι-
νόμενοι νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸν ἐπιούσιόν των· γέροντες ἐν-
ταῦθα διὰ παραδειγμάτων καταλλήλων ἐμψυχοῦσι, θαρρύ-
νοῦσι τὰς δειλὰς νεάνιδας, κατορθοῦντες ν' ἀδελφοῦσιν ἐν
αὐταῖς τὴν αἰδῶ μετὰ τῆς τόλμης, ἐνῶ ἐναντι τούτων
ἕτεροι γέροντες πότε μὲν ἐξάπτοντες τὴν ἀνδρικήν φιλοτι-
μίαν, πότε δὲ καταστέλλοντες διὰ νουθεσιῶν τὰς ὥραιας
τρέλλας τῶν παιδίων, ὠθοῦσιν αὐτὰ πρὸς τὸ σημεῖον τῶν
ἄθλων καὶ εἰς μίαν στιγμὴν τὰ δύο ἀδελφὰ γένη ὡς δύο
ἐχθρικοὶ φάλαγγες ἐχθρικῶς ἀντιμετωπιζόμεναι, ἐρατεινῶς
ἐπιτίθενται κατ' ἀλλήλων καὶ δι' ἀσπασμῶν σαλπίζουσι
τὴν ἀνακωχὴν· πηδῶσι τὰς κατασκευαστὰς χάνδακας, ρί-
πτονται ἐπὶ τῶν τεχνητῶν λόφων καὶ γενικῇ ἐπευφημίᾳ
διαδέχεται τὴν ἐπιτετηδευμένην ἐπιτυχίαν.— Ὀλίγον πέραν
τοῦ διδασκτικωτάτου τούτου ἵπποδρομίου, ἄλλη διδα-
κτικὴ ὡσάυτως καὶ ἐπωφελὲς σκηνὴ παρίσταται· ἡλικίας
ὠριμωτέρας ἄλλα τέκνα τῆς Ἀδελφότητος διδάσκονται
εἰς τὴν λόγχην, τὸ ξίφος, τὸ σκοπεύειν· ἐν τῷ κέντρῳ ἀ-
κριβῶς τοῦ πεδίου τούτου τοῦ Ἀρεως, ἐπὶ ὑψομένης ἐκεῖ
στηλῆς ἀναγινώσκει ὁ διαβάτης: «Μισοῦντες τὸ αἷμα, δι-
δασκόμεθα, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης τῆς ἀνθρωπότη-

τος, τὴν τέχνην τοῦ πολέμου. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ πολιτισμοῦ; μάχονται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ Κόσμου ἢ ἐξασκοῦνται εἰς τὸ φονεῦν καὶ σφάζειν πρὸς μόνον τὴν καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων τῶν λαῶν καὶ τὴν ληστρικὴν κατάκτησιν τῶν ἀνισχύρων ἔθνικοτήτων μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου; Ἀπὸ πολλῶν ἐν-αυτῶν τὰ βασίλεια εἶναι μάνδραι ἐσκηνωμένων ληστῶν, ἡ δὲ μάχαιρα ἀποφαίνεται ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς ἀνθρωπότητος· ἀρχηγοὶ ὀρδῶν ἀγρίων τῶν λαῶν οἱ ἡγέται μὴ δικαζόμενοι διὰ τὴν ἑλλειψιν δικαστῶν, ἐγκαθιδρύουσιν ἐπὶ τῶν στέρνων τῆς ἀνθρωπότητος τὰς δύο ἀπανθρώπους ἐριννύας, μεταθαπτισμένας παρ' αὐτῶν *Πολιτισμός! Διπλωματία!* Εἰς τὸ τέρμα τῆς αὐτῆς πεδιάδος ἀπαντῶσιν λίμνην, ἥς τὸ ἀπέναντι ἄκρον δὲν διακρίνει γυμνὸς ὀφθαλμὸς, κυμαινομένην ὡς κοιμωμένης Δριῦδος τὸ κατάλευκον στῆθος. Ἐπὶ τῆς εὐρείας ἀγκάλης τῆς λίμνης ταύτης ὡς πλῆθος ναυτῶν ἐν νηνεύσει ἐσπέρῃ ὑπὸ τὰς μαρμαρυγὰς πανσελήνου, κολυμβῶσιν ἀναρίθμητα παῖδιά τῆς Ἀδελφότητος. Μεταξὺ τούτων διακρίνονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων αἱ μακραὶ γενειάδες τῶν διδασκόντων Ἀδελφῶν τὸ κολυμβᾶν· ἄλλα ἰππεύουσιν ἄσκους πλήρης ἀέρος, ἄλλα διώκουσιν ὑπάργυρα ἰχθυῖδια, πολλὰ πλέουσι κατόπιν φεύγοντος τὴν ἐπιθεσιν τοῦ ρεύματος πασσάλου καὶ οὐκ ὀλίγα περιστρέφονται εἰς σπυριγερὰς παμμεγέθεις ἢ παρατάσσονται ἀποφασισμένα νὰ φράζωσι τὴν ὁδὸν ἐρχομένης Δελφίνος. Ὅλα ταῦτα δὲν ἤρχεσαν ὅπως διαλύσῃ τὴν ἀπερίγραπτον ἐντύπωσιν τοῦ αἰχμαλώτου, ἀγνοοῦντος εἰσέτι ποῦ εὐρί-

σκετο, ἀφ' ὅτου μάλιστα ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνέγνωσεν ἐπὶ τινος παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης στήλης· «Οἱ κολυμβηται τῆς λίμνης ταύτης θὰ περιφρονήσωσι τοὺς ὠκεανούς τοῦ κόσμου». Ἀπὸ ιδέας εἰς ιδέαν ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ μετεωρίζομένου τοῦ ἐκπεπληγμένου αἰχμαλώτου, ἠκούσθη φωνὴ ὡς τινος τῶν Ὀμηρικῶν Τηλεβόων, περιβομβήσασα εἰς τὰ ὦτά του· συνελθὼν ἐκ τῆς ὑπερκοσμίου οἰστρηλατήσεώς του εὐρέθη ἔναντι Γίγαντος ἀφίνοντος ἀρελῶς νὰ διαλάμπῃ ἡ γνωστὴ ἡμῖν ἐνδυμασία τῆς Ἀδελφότητος διὰ καμπύλης ἀργυρᾶς μαχαίρας καὶ ὀπλου ἐλαφροῦ, δι' οὗ ἐτήρει θέσιν σκοποῦ πρὸ θολωτῆς σιδηρᾶς πύλης ἀνωθεν τῆς ὁποίας ἦτο γεγραμμένον·

«Ὁ Θεὸς ἐδῶ Βασιλεύει,
ἡ συνείδησις Νομοθετεῖ,
ὁδηγεῖ ὁ Νοῦς
καὶ τὸ ξίφος ἐφαρμόζει».

Μετ' οὐ πολὺ συνελθὼν τῆς νέας του ἐκπλήξεως ἀπορῶν ἐνόησεν ὅτι ἐξαφανισθείσης ὀπισθέν του τῆς μαγικῆς πεδιάδος εὐρίσκετο ἔναντι τοῦ καταστήματος τοῦ Πατρὸς Βράχου, ἐνιαυσίου ἀρχηγοῦ τῆς Ἀδελφότητος.

— Ὁ Τηλεβόφωνος ν' ἀνοίξῃ τὴν ἱερὰν πύλην, εἶπεν ὁ τὸν ξένον ὁδηγῶν νεανίας.

— Ὁ Ἀστραπομμάτης νὰ στείλῃ εἰς τὴν πέτραν τῶν εἰδήσεων, ὑπέλαβε μυστηριωδῶς πως, ἀνασύρων τὴν ἱερὰν πύλην, ὁ φύλαξ αὐτῆς.

Καὶ ὁ Ἀστραπομμάτης ἐγένετο ἄφαντος ἅμα τῷ λόγῳ τοῦ Τηλεβοφώνου, ἐνῶ ὁ ξένος, κλεισθείσης ὀπισθεν αὐτοῦ

τῆς ἀνοίγεισθαι πύλης, εὐρέθη ἔναντι πολυσάρχου Ἀδελφοῦ εἰς τὸ νεῦμα τοῦ ὁποίου ὑπακούσας ἠκολούθησεν αὐτόν.

Ἐν πρώτοις ὁ εἰσερχόμενος εὐρίσκεται εἰς ἀπέραντον διάδρομον περιφρασσόμενον ἐκατέρωθεν ἐκ κυπαρισσοστοιχειῶν ζωγραφικῶς παρατεταγμένων ὡς ἐν τελετῇ θρησκευτικῇ τῆς ἀρχαιότητος οἱ Ψιλοὶ, ἐφ' ὧν ἀνερχόμενος ὁ κισσὸς μετὰ τῆς ἀγριαμπέλου συμπεπλεγμένος σχηματίζει πρασίνην στοὰν μόλις διασχιζομένην παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ μεσουρανοῦντος Ἡλίου· ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν αἰωνίων μύρων ἡ ἀηδὼν μὲ τῆς Σαπφοῦς τὸ πάθος, καὶ μὲ τῶν Σειρήνων τὸν λάρυγγα ὁ κορυθαλὸς τῆς μεσημβρίας ἐξηγοῦσι τοὺς στεναγμούς των εἰς τὰ ἄνθη, τὰ διὰ τὸν στέφανον ἀθανάτου ἀγάπης θάλλοντα· ἐδῶ, ὑπὸ τὸ φύλλωμα τοῦτο αἰώνιος ὁ Μάϊος θάλλει καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξ αὐτοφουῶς βασιλικοῦ πολυτίμου τάπητος ἀναπληροῦσι τοὺς ὄφεις οἱ λαγῶι ἀνύοπτοι, ἐνῶ εἰς τὸ σύσκιον πύκνωμα τῆς εὐλυγίστου λεύκης ὁ φλύαρος τέττιξ δὲν βαρύνεται τονίζων τὴν σάτυραν τῶν ἐν τοῖς κηφηνεῖσι ἀέργων ὑπαλληλοθηρῶν τῶν διεφθαρμένων κρατῶν, συντροφευόμενος παρὰ τῆς συναυλίας τῶν παραποταμίων βατράχων, ψαλλόντων τῶν Ἀβδηριτῶν τὸ μνημόσυνον. Τοιοῦτος ὁ ἀπὸ τῆς ἱερᾶς πύλης κατευθυνόμενος διάδρομος· ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον τοῦ σκιαγραφηθέντος Παραδείσου πληθὺς πηδάκων διὰ στομάτων ὄρεων καὶ κροκοδείλων διὰ θυέλης ὑδατωδῶν ἀδαμάντων ἔλουε τὴν περικυκλοῦσαν αὐτοὺς Ἐδεμ τῶν ἡλιάνων καὶ ῥοδονιῶν· πέραν ἄλλ' ἀκριβῶς ἔναντι τούτων ἐπὶ πρασίνης, ὡς χειροποιήτου ἀνακλίντρου, ἀνωφερείας τοῦ ἐδάφους, ἀπαντῶμεν καθήμενον ἄνδρα τριάκοντα ἔσως χει-

μῶνων περιφρονητὴν, ἐπὶ τοῦ μετρίου ἄλλ' ἀρχαιοπρεποῦς μετώπου τοῦ ὁποίου μεγαλόνοια καὶ ἀγαθότης ἀμιλλῶνται· τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς του ὄφρεις ἄγριαι σοδαρό-ποιοῦσι καὶ φρονεῖς ὅτι διδύμους πλανήτας ἐπισκιάζει ἐπικρεμαμμένη βαρεῖα νεφέλη· τὰ χεῖλη του μαραμένα καὶ τὸ πρόσωπόν του ὠχρὸν προδίδουσι καρδίαν πολλὰ παθοῦσαν· ἀνεγίνωσκεν ὁ πελώριος οὗτος, Θεσεὺς τῆς μυθικῆς ταύτης φυλῆς ὅτε ἠκούσθη φωνὴ πρὸς αὐτὸν λέγουσα·

— Λεῖαν ὁ Θεὸς ἔπεμψεν, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ καὶ πατὴρ ἡμῶν Βράχος τί διατάττει;

Ὁ πατὴρ τῆς Ἀδελφότητος ἐγερθεὶς ἐμέτρησε τὸ ἔδαφος βιαίως διὰ τῶν βημάτων του, εἴτα πατάξας εἰς τινὰ γωνίαν τὴν γῆν, ἐστάθη ὥσεί ἀκραζόμενος, στιγμῶν δὲ μόλις παρελθουσῶν, ὡς ὑποχθονίου καλπασμοῦ ἠκούσθη ἀντήχημα καὶ συγχρόνως ὑπόγειος συριγμὸς ὡς περιστρεφόμενου μεγάλου κλειθροῦ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ σκοποῦ ἀντήχησεν· ὁ Βράχος προσηλοῦται, ὁ πυγμαῖος σκοπὸς νεύει πρὸς τὸν αἰχμάλωτον νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν πατέρα τῆς Ἀδελφότητος καὶ ὁ διατασσόμενος ὑπακούει μὴ δυνάμενος· πλέον νὰ κρύψῃ αἶσθημα φρικιάσεως· ἐν τούτοις ὅπου ὁ κρότος ἠκούσθη ἀνοίγεται κρύπτη, ἐξ ἧς ἀναδύει ὡς ἐπ' ὀνότου βρυκόλαξ ἐπὶ φαίῳ ἵππου ὁ γνωστός μας Ἀστραπομυμῆτης, ὅστις ἐγχειρίσας δέσμην ἐπιστολῶν τῷ πατρὶ τῆς Ἀδελφότητος, ἐχάθη ὡς πτερωτὸς δαίμων, ἐπὶ τινος κατωφεροῦς ἀτραποῦ.

— Συγγνώμην ἀδελφε, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς Βράχος, ἀφοῦ ἀστραπιαίως πρῶτον οἱ ὀφθαλμοὶ του περιηγήθησαν μίαν τῶν χομισθεισῶν ἐπιστολῶν αὐτῷ, συγγνώμην ποιητὰ μου

ὅν δὲν σὲ ἀντεχαιρέτησα, δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν ὥσθεν
νὰ περιποιούμεθα οὐδένα ἄνθρωπον πρὶν βεβαιώμεν
περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, καὶ λέγων σφίγγει πρὶν πα-
θῶς τὴν δεξιάν τοῦ ποιητοῦ, ὃν ὡς τοιοῦτον θὰ παραγο-
ρεύομεν εἰς τὸ ἐξῆς, στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν φρουρὸν προσέ-
θηκεν: Ἀὖ Βόμβρα νὰ διατάξῃ περιποιήσιν ἀδελφὴν δι'
ἐν ἀξιώσιμον θυμὰ τοῦ Κόσμου». Σὺ δὲ ἀδελφε, προσέθη-
κεν πρὸς τὸν ποιητὴν στραφεὶς, εὐρίσκεισαι ὑπὸ τὴν στήθην
τῆς Θείας Προνοίας, ἥτις μέχρι τέλους δὲν ἐγκαταλείπει
τοὺς μάρτυρας τῆς Ἀρετῆς· μὴ ἐκπλήττεσαι δι' ὅσα βλέ-
πεις, ὁ Θεὸς τὸ πᾶν δύναται καὶ ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἐκ τελε-
στὰι τῶν εὐλογημένων αὐτοῦ βουλῶν· θὰ προσπαθήσωμεν
περιποιούμενοι σὲ ν' ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς διαθέσεις τοῦ
φιλανθρώπου Θεοῦ μας.

— Ἀλλὰ σὺ τόσῳ γεναῖτε ἄνθρωπε, ἐτόλμησε νὰ ἐρω-
τήσῃ ὁ ἐνθαρρυνθεὶς κάπως ποιητὴς, πόθεν ἠδυνήθης νὰ
γνωρίσῃς ὅτι δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐργάτης τοῦ κοσμικοῦ ὄρ-
γιστάσιου;

— Μὴ βιάζεσαι, καλέ μου ξένε, ἀπήντησεν ὁ πατὴρ
τῆς Ἀδελφότητος, τὸ ἐσπέρας τὰ λέγωμεν ὑπὸ τὸ δρο-
σερόν μου μονύδριον· ἐδῶ ὅπου νῦν με βλέπεις εἶναι τῶν
ἀποκρύφων τῆς Ἀδελφότητος τὸ Γραφεῖον· καὶ λέγων
ἐστράφη πρὸς ἓνα τῶν διαδρόμων καὶ ἡ μελαγχροινὴ ἀλλ'
ἐκφραστικοτάτῃ φυσιογνωμία ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν δὲν ἐβρά-
δυνε νὰ φανῇ ἐνώπιόν του, μόλις ὥς ἠκούσθη μυκηθμὸς
ἀγρίου ταύρου.

— Τὸ Πουλὶ τῆς Νυχτιᾶς νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τοῦ Σπηλαίου
μου τὴν ἀνάπαυσιν τὸν κεκοπιακότα φίλον μας.

ἡ Πυρρίς τῆς Νυχτιάς σιωπηλῶς ἤνευσαν πρὸς τὸν ποιη-
τὴν, ἐπὶ δὲ μετ' αὐτοῦ εἰς ἓνα τῶν διαδρόμων.

Ὁ ποιητὴς τῆς Ἀδελφότητος ἐπανελάβεν ἀταράχως τὴν
ἀνάγνωσίν του, ἀφοῦ πρῶτον ἔρριψε καὶ ἐν σπουδαστικὸν
βλέμμα ἐπὶ τῶν ιδίων ἐπιστολῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

ΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

Ὁ ἥλιος δύνων ὀπισθεν τῶν τραχέων βράχων ὥς εἰς
τῶν ῥωαιοτέρων ἵπποτῶν τῆς Ἀδελφότητος καὶ ριπτόμε-
νος ὅπως λουσθῇ εἰς τὴν παρὰ τοὺς πρόποδας μυκωμένην
θάλασσαν, ἀφίνει νὰ ἐξαπλοῦται εἰς τὸ σοβαρὸν πρόσω-
πον τῶν παρθένων ἐρήμων γλυκεῖά τις κατήφεια, ὁμοία
τοῦ χαμωγέλου καλλιπαρίου καλογραφίας· τὸν ἀσυλλόγι-
σον τέττιγα διαδέχεται ὁ κατανυκτικὸς γρύλλος, ὅστις ὥσει
προσευχόμενος, ἐξυπνᾷ τὴν γλαῦκα, ὅπως ἀρχήσει τοὺς
στεναγμούς της· τὸ τηλεβόλον τῆς Ἀδελφότητος ἀπὸ τῆς
ὕψηλότερας κορυφῆς ἀγγέλλει τὴν πρώτην τῆς νυκτὸς ὥ-
ραν καὶ οἱ μολοσσοὶ ὥς Ἐλθετοὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων, ἀπὸ
τῶν κορυφῶν τῶν βουνῶν ἀπειλοῦσι διὰ τῆς διασκορπι-
ζομένης ἀπαισίας ὑλακῆς των τὸν ἐπὶ τῶν κόλπων ἐγκλη-
ματικῶν ἀπολαύσεων ἐντρυφῶντα κόσμον τοῦ πολιτι-
σμοῦ.— Ἡ νύξ προχωρεῖ ἀσέληνος καὶ ὥς ἐναέρια φάσματα
ἐκλαμβάνονται αἱ βραδέως ὑπὸ τὰς ἀντανακλάσεις τῶν

ἀργυρῶν ἀστέρων σαλευόμεναι ὑπὸ τῆς ἐσπερίας αὔρας
 κορυφαί τῶν δένδρων, εἰς τὸ πύκνωμα τῶν ὁπιοίων δια-
 σκορπίζει κρυπτομένη τὰ ἡδυπαθῆ ἄσματά της ἡ φιλομήλα,
 ἀπέναντι τῆς παραπονουμένης τρυγῶνος, ἐν ᾧ τὸ πρὸ τῶν
 ποδῶν των φλοισβίζον ρεῖθρον φιλίως ἀποκρίνεται αὐταῖς
 διὰ ναννουρίσματος παρηγόρου· ὁ οὐρανὸς εἶναι αἰθριώτα-
 τος καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ ἀπείρου διεσκορπισμένοι ἀστέρες ἀντα-
 νακλώμενοι μυθοποιοῦσι τὰς κινήσεις τῶν φυλλωμάτων
 ἐπὶ τῶν κυμαινομένων λιμνῶν· πόσα διηγοῦνται ἡμῖν ἀπό-
 κρυφα οἱ ἄνωθεν ἡμῶν ἀστέρες... ὑπόσχονται τὴν ἀθανα-
 σίαν, χωρὶς νὰ λύωσι τὸ μυστήριον τῶν αἰωνίων ἀμφιβο-
 λιῶν τῶν ψυχῶν μας· ὁμιλοῦσιν ἡμῖν τὴν γλῶσσαν τῆς
 αἰωνιότητος καὶ ἀναβιβάζοντες ἡμᾶς εἰς ἰδανικὰ ὕψη μᾶς
 ἐγκαταλιμπάνουσιν εὐέλπιδας εἰς χάος ἀπελπισίας. —
 Ἀντιθέτως δὲ πρὸς τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ἀστέρων, ὡς
 ὑποχθονίως πως διακρίνονται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ σκό-
 τους, ὡς ἀδάμαντες εἰς τῆς νυκτὸς τὴν καταχθόνιον ἄλ-
 λουργίδα τὰ ἐδῶ, ἐκεῖ, ἀπὸ φαράγγων ἢ τοῦ βάθους τῶν
 δασῶν σπινθηρίζοντα φῶτα· τινὰ τούτων φέγγουσι τοὺς
 διαφύρους τῶν δασῶν φρουροὺς, ἄλλα ἐκθάπτουσιν ἐκ τοῦ
 ἐρέβους τὰ σπήλαια, ὅπου οἱ γεροντότεροι τῆς Ἀδελφό-
 τητος προσεύχονται εἰς τὸν Αἰώνιον, ἵνα κατὰ τὴν νύκτα
 ταύτην ἐξαποστείλῃ εἰς τὴν προστασίαν των δυστυχεῖς
 ἐναρέτους καὶ εἰς τὴν αὐστηρότητα τῆς δικαιοσύνης των
 εὐτυχεῖς κακούργους. Μεταξὺ τούτων ζωηρότερον, ὡς τὸ
 τῆς σελήνης συμπαθὲς σέλας μεταξὺ τῶν ἀστέρων, δια-
 κρίνεται πυρρὸς δεικνύων τοῦ Πατρὸς Βράχου τὸ ἀναπαυ-
 τήριον· ἐκεῖ, εἰς σπήλαιον ἐπὶ ὄροπεδίου, δέκα ἀτεχνου-

ργήτους βαθμίδας ἄνω τοῦ λοιποῦ ἐδάφους κειμένου, ἀπαντῶμεν ἐνώπιον μικροῦ σωροῦ καιομένων καρυξύλων τὸν Πατέρα Βράχον διηγούμενον, εἰς πλησίον τοῦ καθήμενον νεανίαν, ἐπὶ τῆς ῥωμαντικῆς ὄψεως τοῦ οὐοίου ἡ ἐκπεμπομένη φλόξ δεικνύει τὸν ἐρατεινὸν ποιητὴν μας.

— Ἡ καταγωγή καὶ ἡ ὕπαρξις τῆς Ἀδελφότητος, νέε μου, ἔχει τι μυθικὸν καὶ ὠραῖον, ἡ δὲ ἱστορία μας μετράει αἰῶνας· τὸ βιβλίον τῶν παραδόσεών μας γεγραμμένον ἀπὸ τὸν πρόπαππον Μαισίνη τινος ἐν Ἰταλίᾳ ἀποκαταστημένου, ἀρμοστοῦ μας, τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν Δημοκράτην, ἀναφέρει, ὅτι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ὑπῆρχεν Ἀνὴρ τοῦ οὐοίου τὸ ὄνομα ἐτάφη ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν τὴν οὐοίαν προσέφεραν αὐτῷ οἱ καιροί, διὰ τὰς ἰδιοτρόπους ἀλλὰ μεγάλας ἀρχάς του· ἐθεώρει λέγουν τὸν Κόσμον ὅλον ὡς μίαν καὶ ὄχι εὐρύχωρον πατρίδα τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Γῆν· διὰ τοῦτο ὀνομάσθη Κοσμοπολίτης· ἐθνικότητα εἶχε τὸν Κόσμον, οἰκογένειαν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ παρεδέχετο τόσας κοινωνίας, ὅσα εἶδη ζώων διαιτῶνται ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης, ἀπὸ ἀνθρώπου μέχρις ἐφημέρου· ἐξοστρακισθεὶς παρὰ τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, τοὺς οὐοίους ἡ συμπτωματικὴ τύχη καὶ ὄχι δημιουργικὴ ἀκτίς διήρπει εἰς τάξεις, διότι ἤλεγγε τὰς φθοροποιούς καὶ αὐτοκτόνους ἀνοησίας της, κατέστη ὀρεσίτροφον τῶν ἐρήμων τέκνον, ὅπου συναντήσας τὴν ποιμενίδα Ἀθωότητα ἠράσθη αὐτῆς, ἦν καὶ ὡς σύζυγόν του ἔλαβεν. Ἡ βρεφικῆς καλλονῆς νεᾶνις Ἀθωότης μισηθεῖσα παρὰ τοῦ γέροντος πάππου της Κόσμου ῥαδιουργία τῆς ἀδελφῆς της Διαφθορᾶς, ὡς μὴ καταπεισθεῖσα νὰ συ-

Ζευχθῇ τὸν βασιλέα τῆς κολάσεως Πλοῦτον, ἐπροτίμησε τὴν πρὸς τὰς ἐρήμους ἄγουσαν μετὰ ζεύγους βοῶν, δεκάδους ἀμνάδων καὶ κριῶν τινῶν· ἐκεῖ συνήνητησεν ὡς εἶπον τὸν Γενεάρχην μας, ὡς παρὰ Θεοῦ ὀδηγηθέντων ἀμφοτέρων εἰς τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεώς των. Ὁ Πρόπαππός μας ἐξησφάλισε τὴν Προμάμμην μας· Ἐκείνην εἶς τινα χλοερὰν γωνίαν τῆς εὐλογημένης μας ταύτης γῆς· ἀποθανὼν ὑπέργηνως ὁ ἄνδρεῖος ἡμῶν Πρόππαπος ἀφῆκεν τὴν ἀγαπητὴν του Ἀθωότητα μετὰ τεσσάρων τέκνων τὸν Κοσμοπολιτισμὸν, τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν Φιλανθρωπίαν καὶ τὸν Ἐρωτα, ὧν εὐτυχεῖς ἀπόγονοι εἴμεθα ἡμεῖς.

Ἦδη, καλέ μου νέε, διηγῆθητί μοι καὶ σὺ τὰ καθέκαστα τοῦ βίου σου, διότι οἱ ἐν τῷ λεγομένῳ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ πρέσβεις ἡμῶν δὲν δύνανται νὰ μᾶς γνωστοποιοῦν εἰμὶ μόνον τὸ ἐπιτήδευμα, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ πάθη ἐκάστου διερχομένου τῆς ἐπικρατείας μας.

— Ἐκαλούμην Λέανδρος, ἤρξατο λέγων ὁ ποιητής, ἀλλὰ μετωνομάσθην παρὰ τῶν συμπολιτῶν μου παράφρων.

— Δικτί; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Βράχος.

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ Λέανδρος, δὲν εἶχον τὴν κακοήθη εὐτυχίαν νὰ διακρίνωμε διὰ τὴν ἔνοχον φρόνησιν τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς κοινωνίας ἐν ᾗ βιώ.

— Καὶ τίνες εἰσὶν οἱ φρόνιμοι τῆς κοινωνίας σας;

— Πάσης κοινωνίας δικαίως ἐκλαμβάνονται ὡς φρόνιμοι οἱ κόλακες καὶ οἱ ἀγύρται, οἱ οὐδέποτε ἐκστομίσαντες τὴν λέξιν ὅχι· τῆς δὲ πατρίδος μου οἱ φρόνιμοι εἰσὶν οἱ ἥρωες τοῦ Polle-Deé-Koce, τοῦ Ἑλληνισμοῦ οἱ Ἰοῦ-δαὶ καὶ οἱ εὐποροὶ βλάκες.

— Εἰσθε νυμφευμένοι;

— Ὅχι· ἐφοδῆθην μὴ λάβω σύζυγόν μου ἀδελφὴν μου
τινα.

— Δὲν θέλω νὰ σὰς ἐννοήσω πρὸς τιμὴν τῆς Πατρί-
δος Σας, ἀλλ' εἵπατέ μοι εἶσθαι ἀρκετὰ πλούσιος;

— Ἥμην πλουσιώτατος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶ
συνήντησα τὰ ὑπάρχοντά μου εἰς χεῖρας τῶν ἐπιτηδείων,
τῶν ληστευόντων πάντα τὸν κατ' αὐτοὺς φρενῆρη, ὡς
προσηλωμένον εἰς τὸ ἵνδαλμα τῆς Πατρίδος, καὶ σήμερον
ὑστεροῦμαι τὸν ἄρτον, ὃν περιφρονοῦσιν οἱ κύνες τῶν ὀλ-
βίων τούτων σκορπιῶν.

— Καὶ δὲν ὑπάρχουσι Νόμοι εἰς τὴν πατρίδα σας;

— Ναί· ἀλλὰ χρησιμεύουσιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πλου-
σίων καὶ τῶν ὑπουργηματιῶν, ὡς τὰ φαρμακερὰ φάσαγνα
εἰς χεῖρας τῶν νυχτερινῶν δολοφόνων τῆς Νεαπόλεως.

— Ἀλλὰ πόθεν κατὰγεται;

— Ἐκ Κερατουπόλεως.

— Καὶ ποῦ κεῖται ἡ Κερατούπολις αὕτη;

— Ἐπὶ τοῦ χώρου τὸν ὁποῖον δριογράφουσιν αἱ σκιαὶ
τοῦ ἀρχαίου Παρθενῶνος.

— Καὶ πῶς; ἐπὶ τῆς σεβασμίας σκιᾶς τοῦ Παρθενῶ-
νος δὲν ἐξαπλοῦνται πλέον αἱ περιδόξοι Ἀθηναί; διέκο-
ψεν ἑκπληκτος ὁ Βράχος τὸν Λεάνδρον.

— Φεῦ! ἀπῆντησεν στενάζων ὁ ποιητής, οἱ αἰῶνες οἱ
ὑψοῦντες συντρίβωσι τὴν δόξαν τῶν λαῶν καὶ τρίβοις
φιλοξενούσα τὸν ὄφιν, ἀκμάζει ὅπου ἔθαλλεν ἡ δάφνη καὶ
στέψασα τὰς ἀκροπόλεις τοῦ πολιτισμοῦ τῶν αἰώνων
φαῦλος καὶ ἰδιοτελής ὀλιγαρχία παρέδωκεν εὐτελεῖς καὶ

μικρόφρονας τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν κατάκτησιν, αὕτη δὲ κατόρθωσε μὲ τοὺς καιροὺς καὶ τὴν πάντοτε ἰδιοτελῆ ὀλιγαρχίαν, νὰ καταστήσῃ ἄσημον Τουρκοχώριον τὴν Αἰωνίαν Πύλιν.

— Διατηροῦσιν ὅμως σῶον τὸν Παρθενῶνα των αἱ δυστυχεῖς Ἀθηναί; ἠρώτησε περίφροντις ὁ Βράχος.

— Ναί· διὰ νὰ χλευάζεται, ὡς πρὸς χλεύην μόνον ἔχουσιν ἡ χανούμιστα Κωνσταντινουπόλις τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, ἡ Καρχηδὼν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀννίβια καὶ ἡ Βενετία τὰς νωδούς ἐπάλξεις τῶν σαρχαζομένων φρουρίων της.

— Καὶ θὰ ὑπάρξῃ φυλὴ, καὶ θὰ γεννηθῇ γεννεὰ νὰ σαρκάσῃ τὸν Παρθενῶνα;

— Καὶ ὅμως ἡ ἰδία νεωτέρα Ἑλλάς συναντᾷ Αὐτὸν ἀδιάφορος· οἱ ἀναίσθητοι δὲ καὶ ἡμιμαθεῖς προὔχοντες αὐτῆς θεωροῦσι κατὰλληλα τὰ σεβάσματα κιονόκρανα αὐτοῦ, διὰ τὰ προπύλαια τῶν ὁλονὲν ἀνεγειρομένων ἀκόμψων καὶ ἀμαρτωλῶν μεγάρων των.

— Ἀλλ' ἔχουσι μέγαρα τὰ Τουρκοχώρια;

— Δυστυχῶς δὲν ἔμειναν Τουρκοχώριον· ὡς Τουρκοχώριον αἱ Ἀθηναί θὰ εἶχον αἰωνίαν τὴν δόξαν τοῦ μάρτυρίου των καὶ τὴν συμπάθειαν, ἣν ἐμπνέει ἡ ἀναξιοπάθεια ἐνδόξου Λαοῦ· ἀλλ' ἀνεγερθεῖσαι ἐκ τῆς τέφρας των κατεστάθησαν πρωτεύουσα βασιλείου ὑπένθυμιζοντος πολιτικῶς τὰ ἐν ταῖς μεσημβριναῖς ἀκταῖς τῆς Ἰταλίας Τάραντα, κοινωνικῶς δὲ τὰ Γόμορα.

— Ἐξηγήθητί μοι Λέανδρε, εἶπεν ἀσθμαίνων ὡς φιλέλλην ὁ πατήρ τῆς ἐρημοφίλου Ἀδελφότητος.

— Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν κατεστάθη μὲν κτῆνος παρὰ

τῆς πολυχρονίου δουλείας, κύψας ὅμως ἀλληλοδιαδόχῳ ὑπὸ διαφόρους βαρβάρους δεσπότας, ἔπαυσεν ὢν ὁ ἐπὶ Θῆ-
σέως καὶ Κόδρου λαὸς, οὐ μὴν ἀλλ' οὔτε τὸν ἐπὶ Περι-
κλέους ὁμοιάζει ὁ σύγχρονος, ἐγκολαφηθέντων ἐπὶ τοῦ με-
τώπου του τῶν στιγμάτων τῶν μαρτυρούντων εὐφραδῶς ὅτι
ὁ ἔθνικὸς καὶ κοινωνικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ ἀπώλεσε τὴν ἀρ-
χέτυπον φυσιολογικὴν σφραγίδα τῆς ἀμμιγυῶς καλλονῆς
αὐτοῦ· εἰς τὸ ἐξισώσαν ὁμῶς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας
τοῦ χωνευτήριον τοῦ μαρτυρίου του, καὶ ὑπὸ τὸν Σταυρὸν
τῆς πίστεώς του διδαχθεὶς καὶ ἠθικοποιηθεὶς, ἐρρίφθη εἰς
τὴν ἐν Ἀγίᾳ Λαύρᾳ κολυμβήθραν τοῦ αἵματός του,
ὅθεν ἐξῆλθε μετὰ ἐπταετῇ ὑπερανθρώπινον ἀγῶνα ὁ ἀγνό-
τερος λαὸς τῆς οἰκουμένης, διότι ἐγὼ αὐτὸς τὸν συνήν-
τησα λαὸν τίμιον καὶ γεναῖον. Ἀλλ' ἡ Εὐρωπαϊκὴ διπλω-
ματία, ὁμιλλῶς προληπτικῶν κρονολήρων, ὀρδῇ πολιτικῶν
τοκογλύφων, ζηλοτυπήσασα τὴν ἐν τῇ ῥώμῃ, τῷ πνεύ-
ματι καὶ τῇ αὐταπαρνήσει τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ δόξαν
αὐτοῦ, τὸν κατέστησεν ἐν ἀσφυξίᾳ ἄετον, περιορίσασα αὐ-
τὸν ἐντὸς ὀρίων στενωτέρων τῆς περιφερείας ἐν ἣ δύνανται
νὰ περιληφθῶσι θρόνος, ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, πανεπιστή-
μιον, στρατόπεδον, ναύσταθμος. Τὸ Ἑλληνικὸν βασίλειον
ὑποχρεομένον νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Ὀθρυος μέ-
χρι τοῦ Ταῦγέτου στενωπὸν αὐτοῦ τὰς δικαίας φυλετι-
κὰς καὶ ἴσων δικαιωμάτων ἐπὶ τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος τοῦ
Ἑλληνισμοῦ ἀξιώσεις τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς, ἐμπεριέ-
λαβεν ἀπὸ τῆς συστάσεώς του τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπελθού-
σης χρεωκοπίας του, τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ μαρασμοῦ καὶ
τῆς κοινωνικῆς του αἱματοδιαλύσεως· ὥστε ἡ Εὐρωπαϊκὴ

διπλωματία, ἡ σκοπίμως οὐδὲν ἀγαθὸν προσενεγκοῦσα ποτὲ εἰς τὰς ἐθνικότητας, προητοίμασε τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας παρὰ τὰ θεμέλια τοῦ νεαροῦ βασιλείου· τὸ νεαρὸν ὁμως βασίλειον τῆς Ἑλλάδος ἠδύνατο ὅχι νὰ μακροβιώσῃ ἀλλὰ νὰ πέσῃ μετὰ ἐνὸς αἰῶνος τὸ ταχύτερον ζῶν, ὡς ὁ ἔντιμος δυστυχὴς ὅστις εἰς μάτην μονομαχῶν πρὸς δυσμενῇ εἰμαρμένῃ, πίπτει ἐγκαταλιμπάνων ὀπισθὲν τοῦ ἀγαθὴν μνήμην. Ἡ Ἑλλὰς ὁμως πίπτει φθισιῶσα ὑπὸ τὰ αἰσχη διαίτης ἀβρᾶς καὶ ἀνηθίκου, εἰς τὸ μεθυστικὸν ἔλος τῆς ὁποίας τὴν παρέσυρεν ἡ ἐκνευρίσασα καὶ ἐξαχριώσασα αὐτὴν σειρὴν Πολυτέλεια, ἣν, ὁμολογουμένως, δὲν εἰσῆγεν εἰς τοὺς βράχους καὶ τὰς κοιλάδας ἡμῶν ὡς πορθητῆς ἡ Εὐρώπη, ἀλλ' ἡ ἐξωλεστάση ἐκείνη τάξις τῶν ἁθέων καὶ ἀπατριδῶν κολλυθιστῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἣν μετοίκησεν εἰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν ἀειμνήστων ἡμερῶν τοῦ Λαυρίου, Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον οἱ ἐν Ἀθήναις ἀδδῆρῆται ἔθαψαν ὡς Βασιγκτῶνα τῶν, ἐπὶ τοῦ τάφου δ' αὐτοῦ ὁ ἀνηθικώτερος τῶν πολιτευομένων ἀπήγγειλε τὸ ἐξῆς λογίδριον· α' Αἰπομωραμένε Λαέ· ζῶντες σὲ λησεύμεν· ἀποθνήσκοντας μᾶς ἀποθεώνεις! η'.

— Διότι ἀπέθανεν ἔως ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα του, ἠρώτησεν ὁ Βράχος, ἐτάφη ὡς Βάσιγκτων ὁ πολιτευόμενος ἐκεῖνος;

— Ὅχι· ἀλλὰ διότι ἀπέθανεν μὴ δυνηθεὶς νὰ καταστῇ ἀνώτερος τῆς πατρίδος του.

— Λοιπὸν ὁ τόπος σας εἶναι ὁ τόπος τῶν παραδόξων;

— Ὅταν ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα ἓνα λαὸν,

ἐγκαταλιμπάνη αὐτὸν καὶ ἡ λογική. Ἐν τούτοις οἱ πολίτευόμενοι τῆς Ἑλλάδος, παρασιαθείσης πάντοτε διὰ τοῦ λαοῦ της ἀξιοπρεποῦς καὶ μεγάλης, καταστραφείσης δὲ πάντοτε παρὰ τῶν πολιτευομένων αὐτῆς, ἀποδίδουσιν ὡς ἀναλφάβητοι ἱατροὶ τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ εἰς τὸ εἶδος τοῦ πολιτεύματος, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἡ εὐτυχία παντός λαοῦ ἔγκειται εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν πολιτευομένων του. Ἡ Ἑλβετία ἦν ὄλβιος ὑπὸ τὴν Δημοκρατίαν της ὡς ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῶν βασιλέων του ὁ Ἀγγλικὸς λαός. — Ἡ ἐξωλεστάτη δὲ τάξις τῶν λεγομένων ὁμογενῶν, διὰ τοῦ ἀνθ' ἑλληνικοῦ αὐτῆς βίου μετέδωκεν ὡς μολυσματικὴν νόσον τὸν ἠθικὸν μαρασμὸν καὶ ἔφερεν κατακλυσμὸν εἰς τοὺς χαρακτῆρας πάσης κοινωνικῆς τάξεως τοῦ Κράτους, καὶ ἀπὸ τῆς περιωπῆς τῶν Ὑπουργῶν μέχρι τῶν καραγωγέων ἡ ἄσεμνος συμπεριφορὰ καὶ ἡ ἀθέμιτος εὐζωΐα συγχέουσιν εἰς μίαν ἀποκρεῶδη νύκτα τῆς Βενετίας πᾶσαν τὴν πρὸ μικροῦ παρθένον Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, ἐν ᾗ εἰς μάτην ὁ ἀπόπαις πατριωτισμὸς ζητεῖ ἔθνικὸν φρόνημα, χριστιανικὴν ἀλλελεγγύην, οἰκογενιακὴν εὐλογίαν. Ἐν τοιαύτῃ κοινωνίᾳ θριαμβεύουσιν οἱ πονηρότεροι καὶ νέον ἐπιτήδευμα προστίθεται ἐν αὐτῇ, τὸ ἀκατονόμαστον ἐπιτήδευμα τοῦ βιεῖν καὶ βιεῖν ὀλβίως ἄνευ πόνων, ἄνευ ἔργου τινός· οἱ ἐπιτηδευματῖαι δὲ οὗτοι εἰσὶν οἱ παράδοξοι ἐκεῖνοι ἀνθρωπίσκοι, τοὺς ὁποίους ἐν θεάμασι καὶ διασκεδάσεσιν ἀπαντῶμεν πάντοτε κομψοὺς καὶ ἐψυμυθιομένους χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν ποῦ ἀνήκωσιν καὶ πῶς ὀνομάζονται. Ἐγὼ ὀνομάζω αὐτοὺς «Ἱππεῖς τῆς Ἀργίας» ἀνήκωσιν δὲ εἰς τὰς Λωρέτας τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἀριστοκρατίας πλη-

σιον τῶν ὁποίων μετέρχωνται τὸ ἀφορολόγητον ἐπιτή-
δευμα τῶν κομψῶν μαγείρων τῆς ἀβρότητός των.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι, ἀφ' ὅτου ὡς σμῆνος χρυσοπτερύγων
ἀκρίδων ἐσκήνωσεν ἐπὶ τῶν ἀνύδρων πεδίων τῆς Κεκρω-
πίας ὁ εὐτυχῆς ὄχλος τῶν ὁμογενῶν, εὗρον οἱ βραχιόνες
τῶν ἐργατικῶν τάξεων ἐργασίαν ἀφθονοτέραν καὶ προγά-
στορες κατατεστάθησαν οἱ σιδηρουργοὶ καὶ οἱ κεραμεῖς, οἱ
λατομεῖς μαρμάρων καὶ οἱ σχεδιασταὶ τέκτονες· ἀλλ' ἀντί
νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τούτου ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ἐβλάβη μέ-
χρις ἐξοντώσεως, αὕτη, ἀπωλεσθείσης πραγματικῶς καὶ
τῆς εὐδαιμονίας καὶ αὐτῶν τῶν φαινομενικῶς εὐτυ-
χῶν ἐργατῶν μας· διότι σὺν τῇ προσκλήσει χρήματος
ἀφθονωτέρου τοῦ ὁποίου ἀπηλάμβανεν μέχρις τῆς ἐλευ-
σεως τῶν ὁμογενῶν ὁ Ἀθηναῖος ἐργάτης, συναπέκτησεν
καὶ τὰς ὀλεθρίους ἑξεις ἐκείνων, μετέβαλλεν βίον κατα-
στάς ἐλλῶς περιττῶν καὶ ἀνθελληνικῶν ἀπολαύσεων ὑπὸ
τὸ κράτος τῶν ὁποίων τὰ νῦν εἰσοδήματα τῶν κό-
πων του παραβαλλόμενα πρὸς τὰς σημερινὰς του δια-
πάνας, εἰσὶ πενιχρὰ καὶ ἀνεπαρκῆ, ἐνῶ αἱ γλίσχροι καὶ
μυδαμιναὶ σχετικῶς πρὸς τὰ σημερινὰ κέρδη του παλαιαὶ
εἰσπράξεις του συντρεχόμεναι παρὰ τῆς προτέρας του ἑλλη-
νοπρεποῦς του λιτότητος καθίστων αὐτὸν εὐτυχῆ οἰκογε-
νιάρχην, ἀξιοτίμον πολίτην· διότι τότε αἱ σύζυγοι καὶ
αἱ θυγατέρες τῶν χειρονακτῶν, ἂν καὶ μετὰ κρομμύων
καὶ μέλανος ἄρτου διαιτῶμεναι δὲν ἐγνώριζον οὔτε κἂν
τὴν λέξιν τῆς Νόσου ἀναιμείας, καὶ αἱ παρειαὶ των ἐρό-
διζον καὶ ἐπὶ τοῦ χεῖλους των ἦνθει τὸ ἀθωότερον ρόδον.
Ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ δ' εὐζῶτας μὴ παραλλήλου τῆς ἐθνι-

κῆς δυσπραγίας του ὁ Ἕλλην πολίτης παχυνθεὶς ὡς ὁ χοῖρος Λουκουλικῆς αὐλῆς, ἡσθάνθη ἐαυτὸν ἡλιθίως προβιβαζόμενον κατὰ σάρκα, μὴ συναισθανθεὶς ἐνταυτῷ ὡς ἦτον ἐπόμενον τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ χειροτέρευσιν καὶ τὸν ψυχολογικὸν ὑποβιβασμὸν του· ἔκτοτε ἀποφεύγει τὴν τιμὴν τοῦ στρατιώτου, ἀρέσκεται εἰς τὰ δῶρα τῆς ἐξουσίας δι' ἃ ἀναδεικνύει βουλευτὰς του τοὺς μᾶλλον εὐαλώτῳ συνειδήσεως συμπολίτας του· ἐξ εὐπορούντων τοιούτων πολιτῶν αὐξάνουν αἱ ὁρδαὶ τῶν χρηματηστιρίων, τῶν βουλῶν καὶ τῶν ἀξιοτίμων Μαυλιστῶν τῶν ἀποκρύφων τῶν δημοσίων γραφείων· οἱ κατ' ὅψιν καὶ ἐν εὐπορίᾳ μόνον τέλειοι πλέον κύριοι οὗτοι, ἐξωθοῦσι τῶν μαγηρείων τῶν τὰς ἐν αὐτοῖς ὡς ἀρχαῖαι γαλαὶ παχυνθείσας καὶ ὀλβύους συζύγους τῶν ἐκ δὲ τοῦ ἐργαλιοῦ καὶ τῆς ὑλακᾶτης τὰς ἐν ὥρᾳ γάμου κόρας τῶν ἵνα τὰς μὲν γυναῖκας τῶν μεταβαπτιζομένων Κυρίας ὑποβάλλουσιν εἰς τὰ ὁδοφράγματα τοῦ σιδηροῦ στηθοπάνου καὶ τοῦ χοροδιδασκάλου, τὰς δὲ Κόρας τῶν δειλῶς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης προσβλεπούσας τοὺς διερχομένους βρακκάδας, φυλακίσωσιν εἰς τοῦ Ἀρσακείου τὰς ψυχοφθόρους καὶ σωματοφθόρους εἰρκτάς διὰ γύναια ἐν τῇ ἀγγραμματοσύνῃ καὶ ἀτορνέυτῳ ἀτημελείᾳ διελθόντα τὸν καιρὸν τῶν· δι' αὐτὰ ταῦτα τὰ τοιαῦτα αἱ δεσποινίδες Καραγωγέως, Ξυλοσχίστου καὶ Χαλκέως ἐξερχόμεναι τοῦ Ἀρσακείου μὲ πλήρη τὴν γνῶσιν τῆς προσθήκης τοῦ γράμματος (ν) εἰς τὸ τέλος ἐκάστης λέξεως καὶ ἐν πάσῃ πτώσει αὐτῆς καὶ ἀτόχοι τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ κατὰ συρμὸν λαλεῖν, βαδίζειν καὶ ἐνδύεσθαι καὶ εὐρίσκουσιν πάντοτε μίαν τρίχα στρα-

βὴν ἐν τῷ μύστακι παντὸς δυστυχοῦς ζητοῦντος σύζυγον, ζωγραφικὸν δὲ τὸν μύστακα παντὸς προσφέροντος ἑαυτὸν ὡς ἐραστὴν, ἀναπλουῖσιν τὰ δι' ἃ ἐκτρώματα ἔγραψεν τοὺς παραινετικούς αὐτοῦ ὁ Μέγας Χρυσόστομος καὶ τὰ ὅποια ἐκτρώματα ἠνάγκασαν τὸν τίμιον Ἀντώνιον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀγιότητα εἰς τὰς ἐρήμους. Δι' αὐτὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα αἱ κυρίαι κεραμέως, σανδαλοποιῶν καὶ γυρολόγου μὲ γυμνάς τὰς, ὡς τεῖχη παλαιοῦ κτιρίου, κεχρωματισμέναις σάρκασι αὐτῶν ἀπὸ ὀμφαλοῦ μέχρι μετώπου καὶ μὲ θεατρικῶς παρ' Εὐρωπαϊοῦ κομμωτοῦ περιποιημένην τὴν φαινάκην αὐτῶν, μὲ πόδας στρουθοκαμήλου καὶ δακτύλους εὐωδιδόντας κρομμύου ὑπὸ τὰ γαλλικὰ χειρόκτια τῆς ὥρας καὶ μ' ἑκατὸν δακτυλίδια ἐπὶ τῶν χειροκτιοφόρων δακτύλων, μεσονυχτίζουσιν ἐν Φαλήρῃ σύροντες ὡς διὰ πώλησιν ἀνδράποδα, νυσταλέους τοὺς ἀξιοτίμους Κυρίους Γυρολόγον, Κεραμοποιὸν καὶ Σανδαλοποιὸν καὶ δι' αὐτὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα αἱ τάξεις τοῦ Λαοῦ ἡραιώθησαν, αἱ ὑπηρετρίαι ὑπηρετοῦν τὴν δημιουργίαν φιλοσοφιώτατα, αἱ οἰκίαι ὑπερετιμήθησαν καίτοι πολλαπλασιαζόμεναι, τὰ τρόφιμα ἀπὸ γάλλακτος μέχρις ἄρτου νενοθυμένα καὶ ἐλλειπεῖ πωλοῦνται ἐν Ἀθήναις ὡς ἐν Σοῦζ ὅτε ἤρξατο μεταβαλλόμενος εἰς πορθμὸν ὁ ἰσθμὸς του, τόσον ὥστε οἱ ξένοι ὑπολαμβάνουσιν ἑαυτοὺς ἐν πολιορκίᾳ· αἱ σαρκικαὶ ἀπολαύσεις ὑπετιμήθησαν, τὸ ἐθνικὸν φρόνημα κατέστη ὄνειρον φρενοληψίας ποιητικῆς, τ' ἀνθρώπινα αἰσθήματα ἐξητμήθησαν μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἐνστάκτου αἰσθητικότητος τῶν ἀλόγων ζώων. Ἡ δὲ στατιστικὴ τῶν γεννήσεων ἐγγυᾶται παραγωγὴν Ἀλκιδια-

δῶν, ἐνῷ ὡς γνωρίζετε οἱ Ἀλκιβιάδαι εἶναι τὰ φοβερώ-
τερα ἐκτρώματα τῶν αἰώνων ὅταν δὲν ζῶσιν ἐν τῇ ἐποχῇ
τοῦ μεγάλου Ἀλκιβιάδους.

Εἶμαι φίλε μου ἀπηλπισμένος διὰ τὴν πατρίδα μου,
ὡς ὀφείλει νὰ ἀπελπισθῇ πολίτης βλέπων ὅτι ἡ φθισιῶσα
πολιτεία του δὲν δύναται νὰ ἰαθῇ διὰ τῆς ἀποκοπῆς ὠρι-
σμένης τάξεως ἀνθρώπων, ὡς μόνης ὑπαιτίου τοῦ θανα-
σίμου κακοῦ· ἐν Ἑλλάδι, δοθεισῶν βεβαίως τῶν διαλη-
φθεισῶν ἀφρομῶν καὶ μεσολαβησασῶν τόσων ἀτυχῶν περι-
στάσεων, ἐν Ἑλλάδι πάντες μέχρις ἐνὸς ἐξωκοίλαμεν, ἀφ'
ὅτου ἡχρειώθημεν· καὶ κυβερνῆται καὶ κυβερνώμενοι καὶ
Κροῖσσοι καὶ Μένιπποι εἴμεθα αἵτιοι καὶ ἄξιοι τῆς ἐξαφα-
νιζούσης ἡμᾶς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς τύχης.

Τὸ μόλυσμα προσέβαλεν τὴν οἰκογένειαν, τὸ σπέρμα
τοῦτο τοῦ κοινωνικοῦ φυτωρίου καί:

Ἡ κυρία Καροτσέρη ἔχει φίλην τὴν Λιζέ
καὶ δὲν δέχεται κανένα
Οὔτε τὰ πεθερικά της ἐπειδ' εἶναι νεγλιζέ
καὶ τῆς ἔχει ἡ μπουγάδα τὰ χεράκια χαλασμένα.

Μιὰ τετράγωνη κυρία, ἀνθρακῆως Δεσποινίς
εἶχε χρεῖαν ἀπὸ αἷμα
Κι' ἔλεγεν εἰς τὴν μαμμά της ὅτι δὲν εἶν' εὐγενὴς
ὅστις μιὰ ἡμέρα τρώγει σκορδαλιὰ καὶ ὄχι κρέμμα.

«Οἱ πτωχοὶ μόνον νηστεύουν, ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἐλπίς»
ἐσυζητεῖ μετὰ ψόγου

Κ' ἐπλεκεν εἰς τὸν καθρέπτην μὲ βανήλιες τὰ μαλιὰ
ὅλον ἐν ἀκίχρῳ ἐν ἡ κυρία Γυρολόγου.

Ἡ Μαντάμα παπουτσίνα σήμερον δὲν συζητεῖ
διὰ τὴν πατρὶς, διότι

Ἡ δίκη τῆς κουβερνάντα τὸ ποδάρι τῆς πατεῖ
κ' ἐφαντάσθη τὴν κυρά τῆς πῶς περνᾷ σ' τὴν ἀραιώτῃ.

Ἐπανῆλθ' ἐκ τοῦ Φαλήρου ἀλλὰ μὲ τὰ νευρικά τῆς
ἡ κυρία Παντοπώλη,

Ἐπειδ' ἦτον κατωτέρα τῆς Συγγροῦ ἡ φορεσιά τῆς
εἶχε δίκιο ἡ κυρία τὸ ἐσυζητῆσαν ὅλοι.

Θεατρίζεται συχνάκις ἡ κυρία Μαρμαρᾶ
μὲ γυμνὴ τὴν ἄσπερη πλάτη

Καὶ αὐξάνουν τοῦ συζύγου τοῦ καλοῦ τῆς τῇ χαρὰ
τῆς ἀργίας οἱ ἱππότες οἱ κομπῶν καὶ μυρωδάτοι.

Εἰς καθαριστὴν τῶν δρόμων ἔλεγαν διὰ Θεηλικά
ὡς χορεύτριαι ντυμένα,

«—Σήμερα καλὲ μπαμπάκι χωρὶς δύο γαλλικά
εἶν' ὁ ἄνθρωπος χυδαῖος, εἶναι Ἑλλήν σὰν κ' ἐσένα».

Εἰς τὸ λάτοπτρόν της χήρα Σιμιτζῆ χαμογελαῖ,
ἂν καὶ τόσο λυπημένη,
Κ' ἔλεγε χωρὶς νὰ θέλῃ ἅν εἶν' ἄστρον ἡ Μελαῖ,
ἐγὼ εἶμαι ἡ Σελήνη μὲ νεφέλαις στολισμένη.

Καὶ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, καθὼς πρέπει Μία τίς,
μετὰ τοῦ γυμνοῦ της ὤμου
Ἔλεγεν αἰεὶ τὰς Ἀθήνας δὲν ὑπάρχει κομμωτής·
Κ' ἐβδελύχθη τὰς Ἀθήνας ἡ Κυρία σκυτοτόμου.

Εἰς τὸ Σολωνεῖον ἄλλη, μὲ γκινυβέται μὲ τυρὶ
καλοανατεθρυσμένη,
Κατὰ τοῦ Παρισινοῦ της μάγειρα μεμψυμοιρεῖ
κ' εἶναι ἡ κυρ' Ἀμπατζίνα, εἶναι τόσῳ συχισμένη.

Ἡ κυρία Βουλευτίνα περβολάρισα ὡς χθές,
'κουβαλήθ' εἰς τὴν Ἀθήνα·
Τῆς ἐσάλεψεν ὁ νοῦς της· δὲν ἵπαντήχαινε ποτές
καροτσάδα ὅλη ἡμέρα νὰ κορδώνεται ὑπουργίνα.

Κρίμα τοὺς ὠραίους ἵππους, τοὺς ἀνδρείους καὶ γοργούς!
εἰς τὸ ἄρμα των ἰδέτε,
Μυλωθοὺς καὶ χαρτοπαίχτας σύρουσιν ὡς ὑπουργοὺς,
Κ' εἶναι οὗτοι τοῦ Πρωτύπου Βασιλείου οἱ Ἡγέται.

Ἄν φίλε μου τὰ αἷτια τοῦ μαρασμοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ
Βασιλείου ἔγκειντο εἰς πολιτικοὺς μόνον λόγους, ἡ νόσος

θὰ ἦτο εὐθεράπευτος, ἀλλὰ τὸ ζήτημα κυρίως εἶναι κοινωνικόν· ἀδιάφορον εἶναι ἂν τὴν κοινωνίαν διέφθειρον καὶ οἱ πολιτικοὶ κάπηλοι αὐτῆς· ὅπου ἡ κοινωνία πάσχει ἔνεκεν τῆς πολιτείας χωρὶς ἐκείνη νὰ ᾔηται ὑπόλογος τῆς καταστάσεως ταύτης, ἐκεῖ συναντῶνται μόνον οἱ πολιτευόμενοι καὶ οἱ συνεργάται αὐτῶν χρηματοποιοὶ αἰσχιστοὶ, ὁ δὲ λαὸς οὐ μόνον ἐνάρεστος καὶ πατριωτικὸς, ἀλλὰ καὶ ἐπιφοβὸς παντεπόπτῃς τῶν παρεκκλινόντων· εἰς τὰ κράτη ἐκεῖνα τὸ φρόνημα τοῦ Λαοῦ εἶναι δύναμις, εἶναι σπάθη τιμωροῦ ἀρχαγγέλου, ἐνῶ, ὅπου ἡ κοινωνία πάσχει μᾶλλον ἔνεκεν κοινωνικῆς ἐξαχριώσεως ἐκεῖ ὁ Λαὸς εἶναι ὁμιασματικὸς σκώληξ, ὁ παραγαγὼν τὴν γάγγραιναν καὶ ὁ ἐν τῇ γαγγραινῇ διαιτώμενος· τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει ἐν 'Ελλάδι· διὰ νὰ νοήσης φίλε μου τὴν πνευματικὴν κατάπτωσιν τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ καὶ τὴν ψυχολογικὴν αὐτοῦ ἐξασθένησιν μάθε ὅτι "Ἄνθρωπος ὃν αὐτὸς ὁ Λαὸς θεωρεῖ καὶ ἀποκαλεῖ δῆμιόν του, ἀνήγειρεν λαϊκῶ ἰδρῶτι μέγαρον εἰς ἐσχατιάν τινα καὶ νοσώδη γωνίαν τῆς πόλεως, κατορθώσας νὰ σχηματισθῇ πρὸ τοῦ μεγάρου του καὶ πλατεῖα· ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου τὴν πλατεῖαν ἐκείνην, τῆς ὁποίας προσέφερον τὸ εὐφημώτερον καὶ ἀγιώτερον ὄνομα, περιέστειψαν κομπὰι καὶ εὐμεγέθεις οἰκίαι, κάκεινο μὲν, διότι ἐν αὐτῇ ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦ 'Ελληνικοῦ Λαοῦ, τοῦτο δὲ, διότι ὁ λαὸς οὗτος ἐρωτᾷ ἐντὴ καταπτώσει του ποῦ κεῖται ἡ δύναμις καὶ οὐχὶ ποῦ ἐγκειται ἡ ἀρετή. Θέλεις καὶ ἄλλο ; πάντες ἔμποροι καὶ βιομήχανοι ἀναμένουσιν τὴν αὕξησιν τῶν συνόρων τοῦ Βασιλείου διὰ νὰ αὐξήσωσι τὰ κέρδη των· ὅποια παραλλαγή φρονιμα-

οἱ πάπποι ἡμῶν ἔθυσαν τὰ ἀγαθὰ των διὰ τὴν ἐλευθερίαν των, ἡμεῖς δὲ οἱ ἔγγονοι ἐκείνων θέλομεν τὴν ἐλευθερίαν ὡς θαλαμηπόλον τῶν ἀγαθῶν μας. Πόθεν λοιπὸν νὰ ἐλπίσωμεν; ἐκ τῆς Εὐρώπης; ἀλλ' αὕτη ἐν τῷ θαυμασμῷ της ἐξυλοτόπησε τὸ δρᾶμα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων μήπω ἰδοῦσα ὅτι τὸ 1821 ὑπῆρξεν μὲν θαυματουργικὸν ἔργον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἐνηργήθη ὑπὲρ τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος. Δὲν κατενόησεν ἡ μεταπράτις διπλωματία ὅτι τὸ 1821 ὑπῆρξεν ἡ φωτεινὴ ἐπιοῦσα τοῦ μεσονυκτίου τοῦ 1814· καὶ δὲν ἐννοεῖ ἀκόμη δυστυχῶς ἡ Εὐρώπη ὅτι αἱ σφαῖραι τῶν ποιμένων τῆς Πελοποννήσου, τῶν Ἀλβανίων τοῦ Αἰγαίου, καὶ τῶν ξυλοκόπων τῆς Ρούμελης ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν στρατιωτῶν τριῶν Σουλτάνων συνένετρίβον τὸ κρανίον καὶ τὰς ἀρθρώσεις τῆς τυραννίας τοῦ Κόσμου· τὸ 1821 ὑπῆρξεν ἡ φυσικὴ αἴγλη, ἡ φωτεινὴ ἀντανάκλασις τῆς ἐνταφιασάσης τὴν ἀνθρωπότητα σύμπανσαν βαθείας καὶ ἀπελπιστικῆς νυκτὸς τῆς ἐκπορευθείσης ἐκ τῆς κολασμένης διανοίας τῆς Λαοκτόνου ἱερᾶς Συμμαχίας· ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ὁ ἐμπνευσμένος Γαβριὴλ ὁ σαλπίσας τὸ ἀναστάσημον τῶν Λαῶν καὶ ἐν ᾧ ἡ Εὐρώπη ἰδίως εἶδεν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Φεραίου Ῥήγα διαλελυμέναις εἰς ἀσυνδέτους κρίκους τὰς ἀλύσεις μὲ τὰς ὁποίας τὴν ἔσφυγξαν ὁ Πόρθητής τῆς Βιέννης, ὁ Καστέλλ Ῥεῖλος καὶ ὁ Βέλιγκτων, ἀφίνει τὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλευθερίας αὐτῆς ἀποκαμουσαν Ἑλλάδα νὰ κοιμηθῇ τὸν αἰσχίστον καὶ ἀτελείωτον ὕπνον τῶν συμπολιτῶν τοῦ Σαοῦλ.

Εὐάλωτον ἐν τοιοῦτῳ κοινωνικῷ ταπηφράγκῳ καὶ πο-
 Βασιλικῇ ἀποκαμώσῃ καταλαβὼν τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν

ἄνθρωπος τῶν κατέργων, ὁ ποτὲ μὲν δι' ὑπομνημάτων ἀπειλῶν τὸν Βασιλέα διὰ τῆς ὑποτιθεμένης ἀντιβασιλικῆς μήνιος τοῦ λαοῦ, ποτὲ δὲ τὸν λαὸν διὰ τῆς ὑποτιθεμένης εὐνοίας τοῦ Βασιλέως, κατόρθωσεν νὰ διοικῇ ὡς οἰκογενειακόν του κτῆμα τὴν Ἑλλάδα, ἐξέσχισε τὴν ἔθνικὴν σημαίαν τοῦ Βασιλείου, ἐπόμεπυσεν τὸν ἀγαθὸν στρατὸν τοῦ κράτους, ἀφῆκε μὲ μόνα τὰ ἐξώφυλλά των τοὺς κώδικας αὐτοῦ καὶ ἀπεξήρανε μέχρι σταγῶνος τὰς πηγὰς τῶν πόρων αὐτοῦ καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀπώλεσθη, μετ' αὐτῆς δὲ καὶ πάντες ὅσοι ἀπατηθέντες κατὰ τόπον καὶ χρόνον ἀπεπειράθημεν νὰ σώσωμεν αὐτήν.

Σὺν τούτοις ἐπὶ τῶν ἐριπείων τῆς πατρίδος μου θρηνώ καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς Μυρσίνης μου, πιστῶς μὲν ἐρώσης με, ἀλλ' εὐπειθοῦς ἐν ταυτῇ κόρης, γονέων, ἐν ὀνόματι τῆς ἐνόχου φρονήσεως τῆς ἐποχῆς, ἀπεχθανομένων ἕνα ποιητήν.

Ὁ καθ' ὅλην τὴν διήγησιν τοῦ ποιητοῦ μετ' ἐνδιαφέροντος προσέχων εὐαίσθητος Βράχος, ἀνεσκύρτησεν κατὰ τὸ τελευταῖον μέρος αὐτῆς καὶ ἐφάνη ἔτοιμος ν' ἀπαντήσῃ ὅτε κρότος πυροβόλου συνταράξας τὸ χρησιμεῦον σπήλαιον ὡς ἀνάκτορον, τοῦ τύπον Βασιλέως τῆς Ἀδελφότητος παρουσιάζοντος ἐνιαυσίου Πατρὸς Αὐτῆς, εἰδοποίησεν ἔκτακτόν τι συμβάν, καὶ ὁ ἐγερθεὶς προσηλώθῃ ὡς ζητῶν νὰ προμαντεύσῃ τὸ συμβαῖνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ

‘Ο ἀσυνείθιστος Ποιητής εἰς τοῦ Μυστηριώδους Κόσμου τὰ παράδοξα, ἀνατειναχθεὶς εὐρέθη ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ τῶν βαθίδων τοῦ μικροῦ Σπηλαίου ἀγνοῶν τί ἐζήτει, ὅτε φωνὴ βραγχνὴ καὶ ἀλλόκοτος τὸν ἠνάγκασε στραφέντα πρὸς τὴν εἰσοδὸν νὰ συναντήσῃ στωϊκὸν τὸ μειδιάμα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀδελφότητος.

— Τὸ Δάφι τῶν κρημνῶν νὰ ἴδῃ τὸν Πατέρα του ; ἤκούσθη φωνὴ ὀξεῖα ὑπὸ τὸ Σπήλαιον.

— ‘Ο Πατέρας θέλει νὰ χαϊδέψῃ τὸ Δάφι τῶν κρημνῶν, ἀπεκρίθη ὁ Βράχος.

Καὶ πάραυτα ἀνὴρ ἰσομέτρου ἀναστήματος παρουσιάσθη καὶ σιδηροῦς γυμνὸς βραχίων ἐνεχείρισε δέσμην γραμμάτων εἰς τὸν Πατέρα τῆς Ἀδελφότητος, ὅστις δι’ ἐνὸς νεύματος ἔδωκεν ἀνέκλιτον προσταγὴν.

— ‘Ο Ἀγριοπετεινὸς νὰ λαλήσῃ, εἶπε προκύψας ἐκ τῆς θυρίδος ὁ γραμματοκομιστής, καὶ φωνὴ διαπεραστικότη, ὡς τοῦ μεσονυκτίου ἀλέκτορος, εἰς συριγμὸν ἀνθρωπίνου λαρυγγίσματος καταλήγουσα, ἤκούσθη ἀνάρθρως πῶς ἀντηχοῦσα.

Στιγμῶν παρελθουσῶν, ποδοβολαὶ ἀντήχησαν καὶ ἰδοὺ ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς τῆς Ἀδελφότητος, πελιδναὶ φυσιογνομῖαι προσώπων πεζῶν, ἐφάνησαν μεταξὺ χοροῦ δαδoφόρων παιδῶν καὶ οὐλαμοῦ ὀπλοφόρων Ἀδελφῶν παρὰ τὴν μικρὰν τοῦ Σπηλαίου πλατεῖαν.

— Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, εἶπεν ὁ Βράχος, ρίψας ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν αἰχμαλώτων, ὑψώσας δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν κατεβίβασεν αὐτοὺς ὑγροῦς· τὸν εὐχαριστῶ ἐπ' ἀνάστασιν, διότι δὲν παύει ἐμπιστευόμενος εἰς τὴν ταπεινότητα ἡμῶν τὴν ἱεράν πλαστικὴν τῆς ἀλανάστου διακαιοσύνης του· καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους ἡμικυκλίως ταχθέντας περὶ αὐτὸν προσέθηκεν:

— Ὅσοι δὲν ἐλέγεσθε, ἀγαλλιάσατε· οἱ δὲ γινώσκοντες ἑαυτοὺς ὡς ἄνδρας αἱμάτων καὶ δολίους, αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ὅτι ἔθηκεν τέρμα εἰς τὰς ἀνομίας σας σήμερον· καὶ ὡς οὐδενὸς παρισταμένου, ἐβυθίσθη ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἐπιστολῶν, ὅθεν ἀνεγείρας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπεν· ὁ Φονεὺς, ὁ Μοιχὸς, ὁ Κλέπτης, οἱ δύο Λησταί, ὁ Ψεύδορκος, οἱ τρεῖς Λαθρέμποροι, καὶ οἱ δι' ἐκλογικὰς παραβάσεις κατηγορούμενοι τέσσαρες ἀδελφοί, ἃς ὁδηγηθῶσιν ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας μας ἀβράβευτοι, διότι πιθανὸν ἢ εἰς τὴν κοινωνίαν των, οὖσαν σχολεῖον διαφθορᾶς, νὰ κατηρτίσθωσιν κακοῦργοι, σαρμαζομένων καὶ πεινόντων ἐν αὐτῇ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν τιμῶν ὡς ἀνηκάνων, ἢ τυγχάνουσι καθόλου ἀθῶοι κατηγορούμενοι ὡς κακοῦργοι, μὴ πεισθεντες νὰ γίνωσι τοιοῦτοι· ἀτιμώρητοι δὲ ἃς ἀποπεμφθῶσιν ἐντεῦθεν, διότι ἔχει πᾶσα κοινωνία τιμωρίας καὶ ποινὰς δι' ἐγκλήματα διαπραχθέντα ἀπὸ τῆς Εὐας καὶ τοῦ Κάϊν καὶ διαπραχθησόμενα καὶ ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἀνθρώπους τοῦ Πλανήτου μας. Οἱ ὅκτω δὲ οἱ-τινες καταδιώκονται παρὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ τόπου των, ὡς ἀντιστάντες κατ' αὐτῆς, ἃς ὁδηγηθῶσιν καὶ οὗτοι ἐκτὸς τῆς εὐλογημένης ἐπικρατείας μας, ἀλλὰ μετὰ

δώρων, ὅπως δι' αὐτῶν κατευνάσῃ τὴν ἔνοχον μανίαν τῆς ἐξαναστάσεως Κυβερνήσεως, τοὺς φιλοτίμους τούτους πολίτας νὰ ἐξεγερθῶσι κατὰ τῆς βιαιότητος τῆς κακοθείας της· διότι ὅπου ἡ ἀσυνηθεία διοικεῖ, ἡ αὐθάδεια προασπίζει τὰ δικαιώματα τῆς πολιτείας. Οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς νὰ ὀδηγηθῶσιν αὐθαρεῖ εἰς τὰ σωφρονηστήρια τῆς Ἀδελφότητος, ἵνα διὰ προσηκούσης τιμωρίας ἐξιλεώσῃ καὶ ἱκανοποιήσῃ τὴν παρ' αὐτῶν παθοῦσαν κοινωνίαν.

— Ἀλλ' ἡμεῖς Κύριε μεταβαίνωμεν νὰ ζήσωμεν εἰς Παρίσιους καὶ Βιέννην καὶ δι' οὐδὲν παράπτωμα κατηγορήθῃμεν ποτὲ ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν, τιμώσῃ ἡμᾶς ἐπὶ τόσα ἔτη καὶ ἀναδειξάσῃ μάλιστα ἓνα ἡμῶν Ὑπουργόν της, ἕτερον Πρόεδρον τῆς Βουλῆς της καὶ τὸν τρίτον διαχειριστὴν τῶν Λαυριακῶν θησαυρῶν.

— Ἰσα, ἴσα, διότι ἡ κοινωνία σας δὲν σᾶς ἀναγνωρίζει ὡς ἐγκληματίας καὶ θὰ σᾶς ἀφήσῃ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀτιμωρήτους, διότι ἐν τῇ καταρτίσει καὶ ἀνατροφῇ της στερεῖται τῆς ἠθικῆς ἱκανότητος νὰ σᾶς ἐννοήσῃ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν σᾶς ἐξώθησεν μέχρις ἡμῶν, οἷτινες ἐννοοῦντες σας γυνώριζωμεν νὰ σᾶς τιμωρήσωμεν.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ τί ἐπράξαμεν, Κύριε ; ἐτόλμησεν ἀποτόμως πως νὰ ἐρωτήσῃ στυγνὸς τις ἐρυθρόκομος ὡς τοῦ αἵματος ὁ Διάβολος.

— Σὺ, ἀπήντησεν ὁ Πατὴρ τῆς Ἀδελφότητος, εἶσαι φύλαργυρος· σύ, προσέθηκεν, στρεφόμενος πρὸς εὐνῆδῃ, πολύσαρκον καὶ ὑπόπτων ὀφθαλμῶν ἄνδρα, εἶσαι ἀχάριστος, καὶ σὺ ὁ ἀυσυτλόως τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλῶν καὶ

ὑπομηδειῶν πάντοτε εἶσαι Προδότης, εἶπεν πρὸς τὸν τρίτον τῶν ὑποδίκων.

Οἱ τρεῖς ἀξιότιμοι καὶ εὖφημοι τῆς πεπολιτισμένης πολιτείας ἄνθρωποι ἀντήλλαξαν μεταξύ των ἐκπλήξεις βλέμματα, ἅτινα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν καθὼς πρέπει ἀνθρώπων τῆς κοινωνικῆς σφαικῆς παραφραζόμενα ἔλεγον «Βίς τρελλῶν χεῖρας ἐπέσαμεν.»

— Καὶ ποίαν τιμωρίαν δύνασθε νὰ μᾶς ἐπιβάλλετε; ἠρώτησεν χαμογελῶν ὁ Προδότης.

— "Οχι, βεβαίως, ἐκείνην τὴν ὁποίαν σὺ ἐπιβάλλεις ἐπὶ ὀλοκλήρου Λαοῦ, διότι οὔτε θὰ σὲ ἐμπαίξω, οὔτε θὰ σὲ γυμνώσω, οὔτε τὸ αἷμά σου θὰ ῥοφήσω· ἡσύχει καὶ δὲν ἐπικρέμαται τοῦ τραχήλου σου θάνατος· τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ὁ Κώδὴξ τῆς Ἀδελφότητος δὲν ἐμπεριέχει· διότι ὁ θάνατος ἀπαλλάσσει μὲν τὴν κοινωνίαν ἐνός ζημιούντος αὐτήν, δὲν παραδειγματίζει ὅμως τὸν τιμωρούμενον· ἡ θανατικὴ ποινὴ ἀποδεικνύει, τὰς ἐχούσας αὐτὴν ἐν χρῇσει κοινωνίας, πνεύματος ἐκδικητικοῦ καὶ οὐχὶ τιμωροῦ· ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐὰν ὑποθέσωμεν κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ κανόνος, ἀδίκως καταδικαζόμενον τινὰ, ἐπανορθομένης τῆς πλάνης τοῦ Δικαστοῦ, ἢ μεταμελουμένου τούτου ἐκ στιγμιαίας ἀνθρωπίνου ἐμπαθείας ἐπὶ παντός εἶδους ποινῆς, δὲν ἐπανορθοῦται τὸ κακὸν μετὰ τὴν πτώσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀθώου, καὶ ἰδοὺ εἰς μίαν φοβερὰν στιγμὴν ἡ δικαιοσύνη δολοφόνος. Ἀλλὰ συγχρόνως ἐρωτῶ, ἀρκεῖ ἡ στιγμιαία τιμωρία τοῦ θανάτου διὰ τὰ ἐγκλήματα τῆς Φιλαργυρίας, τῆς Ἀχαριστίας καὶ τῆς Προδοσίας; θὰ σᾶς ἐπιβληθῇ τιμωρία, δι' ἧς θὰ αἰσθάνε-

σθε ὅλην τὴν ἀλγηδὸνα τοῦ ἀποθνήσκοντος ἐν τῇ ζωῇ.

Οἱ τρεῖς ὑπόδικοι ἀπωλέσαντες τὸ θάρρος, τὸ ὅποιον εἶχον ἐν ᾗ ἔθεοποιοῦντο κοινωνία διὰ τὴν ἐν τῇ μοχθηρίᾳ αὐτῶν ἱκανότητά των, ἔκυψαν κάτωχροι τὰς κεφαλὰς των, εἰς ἐν νεῦμα τοῦ Βράχου ὀδηγηθέντες εἰς τὸ διὰ τοὺς τοιοῦτους προσδιωρισμένον μέρος.

— 'Ἄλλ' ἡμεῖς εἵμεθα ἄθῳοι καὶ τίμιοι ἄνθρωποι, ἔκραζον ὁλολύζοντες καθ' ὁδὸν οἱ ἀπαγόμενοι.

— Ἐὰν ὁ εἰς ἡμῶν δὲν ὑπῆρξεν Φιλάργυρος, ὁ ἕτερος 'Αχάριστος καὶ ὁ τρίτος Προδότης, καὶ ἐὰν ὑπὸ τὰ στυγερά ἐγκλήματα τῆς Προδοσίας, τῆς 'Αχαριστίας καὶ τῆς Φιλαργυρίας δὲν ἐπιάζονται ὅλα τὰ ἐγκλήματα τῆς ἀνθρωπίνου ἀδυναμίας, εἶπεν ὡς καθ' ἑαυτὸν λαλῶν ὁ γέρων ὀδηγός των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

'Η ἐπαύριον ὅσῳ βραδεῖα καὶ ἂν ὑπῆρξεν διὰ τοὺς ἀδημονοῦντας 'Αμαρτωλοὺς, ἀνέτειλιν.

'Ο κώδων τῆς 'Αδελφότητος ἀκούεται σημαίνων τὴν χαυραυγὴν, ἣτις ἄνευ ἐκτάκτου κινήσεως καὶ ταραχῆς ἀποκαλύπτει ἀξιοθαύμαστον σκηνὴν ἐμπροσθεν ὁπῆς σπηλαίου ὁμοίας πύλης εὐρείας εἰρκτικῆς, οὐλαμὸς Ἱπποτῶν μελανυμόνων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὡς τελετάρχαι ἀριστοκρατικῆς κηδείας, σιωπηλοὶ κρατῶσιν ἀντὶ πενθί-

μων λαμπάδων ἐλαφρᾶς ῥάβδους, ἐφ' ὧν εἶναι ἐγγεγραμ-
 μένον «Ἡ Δικαιοσύνη ἡμῶν ἐν τῇ συνηδύσει ἡμῶν.» Τί
 σομβαίνει; ἰδοὺ ἐξερχόμενοι τοῦ σπηλαίου συμπορεύονται
 μεταξὺ στρατιωτῶν τῆς Ἀδελφότητος οἱ γνωστοὶ μας
 Ὑπόδικοι· βαδίζουσι καὶ μετὰ τινας περιστροφὰς ἐν δασώ-
 δει δενδροστοιχίᾳ σταματῶσιν ἔναντι κτιρίου κολοσσιαίου,
 Κυκλωπείου ῥυθμοῦ, ὡς παρὰ τοῦ χρόνου τεκτονιθέντος
 εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκείνας ἐρήμους, ἐλ τῶν γιγαντωδῶν
 ὀγκολίθων καὶ τῶν κορμῶν προκατακλυσμιαίων ἐλαττῶν,
 τῶν σεβασμίων τούτων μαρτύρων τοῦ ἀταράχου καὶ ἀκ-
 μαίου γήρατος τῶν ἱερῶν τούτων τόπων· ἄνωθεν τῆς με-
 γαλοπρεποῦς τοῦ οἰκοδομήματος τούτου Πύλης ἀναγινώ-
 σκεις «Τὸ Δικαστήριον τῶν Πέντε Γερόντων»· ἡ συνοδεία
 εἰσελθοῦσα εὗρεθῇ ἀπέναντι πέντε Ἀνδρῶν ἐπὶ πέντε πε-
 τρῶν καθήμενων· μετὰ τῶν χιονολεύκων γενειάδων των,
 συμπλεκομένης τῆς πολιᾶς τῶν ἄσκεπῶν κεφαλῶν των,
 ἐξαστράπτει ἐπὶ τοῦ μέλανος ἱματισμοῦ αὐτῶν εὐλαβῆς
 ἀντίθεσις.—Εἰκὼν ἐπιβάλλουσα!—Μόλις τῆς συνοδείας
 στάσης, μελανύμων ὡσαύτως μετὰ τοῦ φίλου του Ποιη-
 τοῦ ὁ Πατὴρ τῆς Ἀδελφότητος, ὁ καὶ εἰσηγητὴς τῶν
 τοιούτων καὶ μόνον τοιούτων Ποινικῶν ὑποθέσεων καὶ τῶν
 σπανίως, πολὺ σπανίως ἀναφουρένων ἀθῶων διαφορῶν με-
 ταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, λέγει, ἐγχειρίζων τῷ
 Προεδρεύοντι Γέροντι τῆς Πεντανδρίας, δέσμην ἐγγράφων.

— Σεβάσμιοι Δικασταί! περὶ τὸ μεσονύκτιον χθὲς ὁ
 Θεὸς τῆς δικαιοσύνης μᾶς προσέφερεν ἄρκετους Ἀμαρτω-
 λούς τῆς κοινωνίας τοῦ διαφθορέως πολιτισμοῦ· τὰ δ' εὐ-
 ρεθέντα ἐπὶ τῆς Πέτρας τῶν Βιδήσεων εἰδοποιητήρια ἔγ-

γραφα τῶν ἐν ταῖς λεγομέναις πεπολιτισμέναις χώραις Ἀρμοστῶν μας, πληροφοροῦσιν ἡμᾶς ὅτι ὁ πρῶτος τῶν εἰς τὸ ὑπέρτατον κριτήριόν σας παρισταμένων ὑποδίκων ἔστι προδότης τοῦ Ἑθνους του, ὁ δεύτερος ὑπῆρξεν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀχάριστος καὶ ὁ τρίτος μαστίζει ἐπὶ ὀλόκληρον βίον τὴν κοινωνίαν, ἐν ᾗ βιοῖ διὰ τῆς φυλαργυρίας του· τὰ εἰς χεῖρά σας ἔγγραφα ἀποδεικνύουσιν τοῦτο· οἱ ἀποστείλαντές μας αὐτὰ Ἀρμοσταὶ ἀνταπεκρίθησαν μέχρι τοῦδε εἰς τὰς ὁποίας προσεφέραμεν αὐτοῖς κατὰ καιροὺς χάριτας, ὅτε συλλαβόντες αὐτοὺς ἐπέισθημεν περὶ τῆς ἀγαθότητος αὐτῶν· ἔστωσαν πεφωτισμένοι αἱ πεπειραμένοι διάνοιαι Ὑμῶν καὶ ὁ Θεὸς εἴη μεθ' Ὑμῶν! εἶπεν καὶ ἐξῆλθεν.

Οἱ Δικασταὶ μέσῳ πυκνοῦ ἀκροατηρίου ἀναγινωσκομένων τῶν ἐγγράφων γεγонуίᾳ τῇ φωνῇ παρὰ νεαροῦ τινος Ἀδελφοῦ, εἶχον προσηλωμένα τὰ μὲν ὧτα ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ Γραμματέως, τὰ δὲ ὄμματα μελετιτικὰ ἐπὶ τῶν ὑποδίκων· μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων, δυναμένων ν' ἀποτελέσωσι τομίδιον ἠθικολογίας, ἔκυψαν τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνὰ δύο ἔνθεν καὶ ἔνθεν πρὸς τὸν Πρόεδρον, ἔμειναν ἐπὶ πέντε ἴσως στιγμάς ἐν τοιαύτῃ ἱεροπρεπῇ ἀνταλλαγῇ σκέψεων καὶ ἰδεῶν, μεθ' ὃ ἀναλαβόντων τῶν δικαστῶν τὴν προτέρα αὐτῶν στάσιν, ὁ Πρόεδρος ἀπήγγελεν, ὁ δὲ γραμματεὺς ἔγραφεν, τὴν ἐξῆς Λακωνικὴν ἀπόφασιν.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ!

καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος,

Ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ δικασταὶ τοῦ Μυστηριώδους Κόσμου, κληθέντες παρὰ τοῦ ἐνναυσίου Πατρὸς ἡμῶν ὅπως δινά-

σωμεν, πεμφθέντας αὐτῷ παρὰ τοῦ Αἰωνίου δικαστοῦ τῶν γενεῶν καὶ αἰώνων, τρεῖς ἁμαρτωλοὺς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ὧν ὁ εἷς κατηγορεῖται ἐπὶ προδοσίᾳ. ὁ ἕτερος ἐπὶ φιλαργυρία καὶ ὁ τρίτος ἐπὶ ἀχαριστίᾳ, ἐγκλήματα κατὰ τῆς δημοσίας ἠθικῆς καὶ τῆς κοινῆς εἰρήνης ἀπανθρώπως ἐπερχόμενα, δι' ἃ οὐδεὶς νόμος προβλέπει τιμωρίας ἐν ταῖς κοινωνίαις ἐν αἷς ζῶσιν·

Βεβαιωθέντες περὶ τῆς ταυτότητος τῶν κατηγορουμένων, Ἰδόντες τ' ἀφορώντα αὐτοὺς ἔγγραφα, καὶ πεισθέντες ὅτι ἔχομεν ἐνώπιόν μας ἓνα Ἀχάριστον, ἓνα Φιλάργυρον καὶ ἓνα Προδότην,

Διὰ ταῦτα

Κηρύττωμεν τοὺς 1) Ἀθεόφοβον Λάκωνος, 2) Μονολεπιστὴν Ἀκαρναῶνος, καὶ 3) Χαμαιλέοντα Ἀθηναίου, ἐνόχους τῆς ἀποδιδομένης ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων στυγεραῆς κατηγορίας·

Ἐπειδὴ δὲ τῆς Ἀχαριστίας προηγεῖται ἡ Εὐεργεσία καὶ κατὰ συνέπειαν νομικὴν καὶ λογικὴν ὁ Ἀχάριστος ἄνευ βρασμοῦ ψυχικῆς ὀρμῆς, ἐν ἐπιγνώσει καὶ ἀπαθείᾳ φονεύει τὸν Εὐεργέτην του·

Ἐπειδὴ ἡ Προδοσία φονεύει δι' ἐνὸς κτυπήματος καὶ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ἀθεμίτου ὀφελείας τοῦ Προδότου, ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ τὸ ἄτομον, τὴν οἰκογένειαν, τὴν πολιτείαν·

Ἐπειδὴ ἡ Φιλαργυρία εἶναι ἀνθρωποκτόνος κακοήθεια, περιποιῶσα ἀθέμιτον ὄφελος ὑπὲρ τοῦ φιλαργύρου καὶ διὰ παντὸς μέσου ἐπιδιώκουσα τὴν ἐκπόρθησιν τῆς ἀκροπόλεως τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς ἀνθρωπότητος·

Καὶ συνεπῶς, ἐπειδὴ ἕκαστον τῶν ἐγκλημάτων τούτων χρησιμεύει ὡς ὁ πυρρὴν πάσης κακοηθείας καὶ παντὸς ἀνοσιουργήματος, παντὸς κακοῦ ἐκπορευομένου φυσιολογικῶς ἢ ἐκ τῆς Ἀχαριστίας, ἢ ἐκ τῆς Φιλαργυρίας, ἢ ἐκ τῆς Προδοσίας, ἐπιτρέπωμεν καὶ ἐπιτάττωμεν ἵνα οἱ ἀρμόδιοι πρὸς ἀπονομὴν τῶν ποινῶν, ἐπιβάλλωσιν εἰς τὸν Ἀχάριστον, τὸν Προδότην καὶ τὸν Φιλάργυρον τὰς αὐστηροτέρας ποινὰς τῶν καταγινοσκομένων ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κώδικος τῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν.

Ἐγένετο τῇ τελευταίᾳ τοῦ μηνὸς τῶν Ἀνθέων, ἐν ἔτει δισχιλιοστῇ ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ἀδελφότητος.

Τὸ ἀμεταμέλητον Δικαστήριον

Ὁ Πρόσκοπος Ἰέραξ.

Ὁ Λευκὸς Ἀετός.

Ὁ Νεφελώδης Φθινόπωρος.

Ὁ Βοίας τῶν Παθῶν.

Ὁ Ἀγαθὸς Κεραυνός.

Διατί φέρωσιν τοιαῦτα ὀνόματα παράδοξα οἱ σεβάσμιοι δικασταὶ ἐνὸς Λαοῦ; Διότι ὁ Λαὸς οὗτος δὲν ἔχει Βχιεζίτας καὶ Ῥοδοάμ, ἀλλ' οὔτε Θεμιστοκλεῖς καὶ Ἑρρίκους· ὅπου θεωρεῖται γελοῖα ἡ πατραγαθία, ἡ κοινωνία προσηλωμένη εἰς τὰς ιδιότητες τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν, βαπτίζει ἕκαστον τούτων δι' ὀνομάτων ἐξηγούντων τὴν ιδιότητα ἐκάστου, τὰ ὅποια ἀρύεται ἀπὸ τὴν ἄγραφον ἱστορίαν τῆς φύσεως.

Οἱ δικασταὶ καταβάντες ἔδωκαν τὸ σημεῖον τῆς περαιώσεως τῆς συνοπτικῆς καὶ ἀνεκκλήτου ταύτης δίκης· ἡ

συνεδρίασις διελύθη καὶ οἱ τρεῖς κατὰδικοι παρεδόθησαν εἰς τοῦ σκοτεινοῦ ἄντρου τὰς Δώδεκα Ἀγαθὰς Ἐρινύδας, ἥτοι εἰς δωδεκάδα σοφῶν καὶ πεπειραμένων ἀλλ' αὐστηρῶν καὶ ἀκάμπτων Γραιῶν τὴν δικαιοδοσίαν, αἵτινες ἐκ χιλιάδων γυναικῶν τῆς Ἀδελφότητος λαμβανόμεναι κατὰ προτίμησιν, μέχρι θανάτου αὐτῶν, ἐφαρμοζοῦσι τὰς ποινὰς τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀδελφότητος κώδικος καὶ ἐκπληροῦσι τὴν ὑψίστην αὐτῶν ἐντολὴν μετὰ ὑπερβησκειτικοῦ ζήλου καὶ ἀνωτέρας τῆς κοινῆς λογικῆς τὴν πολυετῇ δ' αὐτῶν ὑπηρεσίαν ἔστεψαν θαύματα, διότι ἐννεήκοντα μὲν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν εἰς χεῖρας αὐτῶν ἐμπιστευομένων κατ' ἔτος καταδίκων, ἐπ' ἀνέκαμπτον εἰς τὰς κοινωνίας τῶν εὐλογημένα μέλη αὐτῶν καὶ μόλις ἐκ τῶν λοιπῶν δέκα οἱ δύο ἐπέμενον εἰς τὴν διαστρέψασαν ἀδιορθώτως τὴν φύσιν τῶν κακίαν καὶ οἱ ἕτεροι ὁκτὼ τυπτόμενοι ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῶν καὶ ζητοῦντες τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀπέθνησκον ἐν ἡθ' φιλανθρώπῳ σωφρονιστηρίῳ τῆς Ἀδελφότητος. Πασῶν τῶν ποιότητων καὶ τάξεων αἱ γυναῖκες χρησιμοποιοῦσι τὸ ἔαρ αὐτῶν πρὸς δημιουργίαν καὶ ἀνάδειξιν ἀνθρώπων, ὀφείλουσι νὰ ἐξαντλῶσι τὸ γήρας τῶν εἰς ἀνάλογον τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν, ἐξυπηρέτησιν τῆς ὅλης Κοινωνίας.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τῶν σεβασμίων τούτων δικαστῶν τῶν, σὺν τῇ ἐπιστημονικῇ αὐτῶν μορφώσει, ἀποστηθησάντων τὸ ἀπέραντον βιβλίον τοῦ Κόσμου, καὶ ἀναδηρησάντων μυριάκις τὴν πολύτομον βιβλιοθήκην τῆς πείρας, ἐχόντων δὲ, ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ ἑαυτῶν καθήκοντος, τὴν παλάμην τῶν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς λεπτοτέρας συνειδήσεως, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι προτιμᾶτε τοὺς κομψοὺς νεα-

νίας, τοὺς μόνον ὑπὸ τοῦ μύστακός των κατατασσομένους εἰς τῶν ἀνδρῶν τὸ φύλλον, τοὺς ψιττακίζοντας γαλλικὰς φράσεις εἰς τὰ παρασκήνια τῶν πολιτικῶν προπαλάμων.

Δὲν διστάζω νὰ πιστεύσω ὅτι, τῆς ἐντὸς δεκάδος ὥρῶν παραστάσεως τοῦ κατηγορουμένου ἐνώπιον τῶν δικαστῶν αὐτοῦ, θὰ προτιμᾶτε τὴν παράλογον καὶ τυραννικὴν ὑποδικίαν, ἐν ᾗ καὶ δι' ἧς ἡ κοινῶνικὴ δικαιοσύνη συνήθως ἐξοπλώνει τὸν ἀθῶον μέχρις οὗ δυνήθῃ ἡ εὐδοκῆσῃ αὐτῇ ν' ἀνεύρῃ τὴν ἀθώοτητα αὐτοῦ, ἐν ᾗ ἐξ ἄλλου πολὺ σπανίως ἐκπίπτεται ἐκ τῆς καταγινωσκομένης ποινῆς ὁ χρόνος τὸν ὁποῖον ὁ ἔνοχος διήνυτεν ἐν ταῖς φυλακαῖς ὡς ὑπόδικος. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι τῆς φιλανθρωπικοῦ καὶ σοφῆς συνοπτικῆς διαδικασίας, τῆς εἰς πᾶν ἔθνος ἀναγκαίας, ἰδίως δὲ ἀναποφεύκτου καὶ ὀφειλομένης εἰς τοὺς μεσημβρινοὺς λαοὺς, ἐν οἷς διὰ κληματικούς καὶ κρατεολογικούς λόγους ἡ τάχιστα κρίσις καὶ ἀνέκλητος ἀπόφασις πλεονεκτοῦσι τῆς ὑπερβορρείου σκέψεως, εἰς ἣν τόσον εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν ἐστήριξε τὴν ὑπόληψίν του ὁ Νομοθέτης, ὥστε ἠναγκάσθῃ νὰ δημιουργήσῃ ὁλόκληρον κλίμακα τάξεων καὶ εἰδῶν δικαστηρίων, εἶμαι βέβαιος λέγω ὅτι ὑπερψηφίζετε τὴν διαιώνισιν τῶν ὑποθέσεων, ὡς ἂν τὰ δικαστήρια νὰ δημιουργήθησαν παρὰ τῶν Νομοθετῶν αὐτῶν ἵνα χρησιμεύουσιν ὡς σιτοβολῶνες τῶν ποντικῶν δικηγόρων καὶ συνεπῶς ὡς καταστρεπτικὰ ἐργοστάσια, τῶν διαδίκων ἀπαυδιζόντων καὶ ἐγκαταλιμπανόντων ἐν αὐτοῖς τὸ δίκαιον αὐτῶν μετὰ τοῦ ἐπιουσίῳ ἄρτου τῶν τέκνων των. Ἀλλὰ φεῖ! ἡ κοινωνικὴ ἐξυγίαισις παράγει τὴν δυσπιστίαν, ἢ δυσπιστίαν καθιστᾷ ἀνοήτους καὶ ἐγωῦστὰς τοὺς ἀνθρώπους, οἳ τι-

νες ἐν τῇ στρεφодиκίᾳ καὶ τῇ διαιωνίσει ἐλπίζουσι τὴν καταπάτησιν τοῦ δικαίου καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ἀγαθῶν τοῦ ὁμοίου των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

ΤΟ ΚΑΠΙΤΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΑΡΕΤΟΥ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὸ ἡλιοθασίλευμα κατηφοῦς ἀλλὰ γλυκυτάτης ἐσπέρας ὡς τὸ χαμόγελον ῥεμβαζούσης κόρης, ὅχι βεβαίως συγχρόνου Ἀθηναῖδος, ἄλλη τελετὴ μᾶλλον εὐχάριστος τῆς προτέρας ἐτελεῖτο.

Ἀπὸ τινος ῥωμαντικῆς ἀναδενδράδος, ὡς νέφος λευκῶν περιστερῶν, διακρίνεται συνοδεία Ἀδελφῶν πορευομένων ὡς εἰς ἐορτάσιμον διασχέδασιν· μέσῳ τούτων πρόσωπά τινα φαιδρὰ ἀνθρώπων μὴ ἀνηκόντων εἰς τὴν ὀλομέλειαν τῆς Ἀδελφότητος συμπορεύονται· ἐπὶ τῶν προσώπων τούτων ἡ ἔκφρασις αἰφνιδίας χαρᾶς καταγίνεται· νὰ διαγράψῃ τὰ εὐδιάκριτα ἔχνη πολυχρονίου μαρασμοῦ.

Προχωρήσασα ἡ συνοδεία ἐνδεδυμένη ἐορτασίμως, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ γνωστοῦ μας Δικαστηρίου, ὑπὸ ἀψιδωτὴν πύλην, ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου μετώπου τῆς ὁποίας, ἐντὸς θαυμασίως γεγλυμμένου κλάδου Ἀάφνης, εἰσὶ γεγραμμένα χρυσοῖς γράμμασι τὰ λόγια ταῦτα· «Καπιτώλειον τῆς Ἐναρέτου δυστυχίας».

Ἡ πανηγυρικὴ συνοδεία ἅμα εἰσελθοῦσα εὐρέθῃ ἀπέναντι ἐννέα μαρμαρίνων ἐδωλίων, ἀφ' ὧν δὲν ἐμπνέουσι πα-

γετώδη σεβασμὸν οἱ κατηρεῖς καὶ μελανεῖμονες γέροντες, Δικασταὶ τῆς προτεραιᾶς, ἀλλ' οἰστρηλατοῦσι μέχρι γοητείας, ὡς αἱ ἑννέα Μοῦσαι τόσαι δροσεραὶ καὶ ἔρασμοὶ Κόραι, τῶν ὁποίων ἡ καλλονὴ καὶ ἡ χάρις ἐπεξηγοῦσι τὴν καταγωγὴν τοῦ ἔρωτος· στέφανος ἐξ ἀνθισμένης μυρσίνης καθοραίζεται ἐπὶ τῶν διαυγῶν αὐτῶν μετώπων, οἱ δ' ἐναέριοι πλόκαμοι αὐτῶν ὡς εἰς μυριάδας χρυσῶν νημάτων διατεμνόμεναι ἀκτῖνες, ὡς μόλις παρὰ ζεφύρου σαλευόμενον χρυσοῦν νέφος, ἀπλοῦνται μέχρι τῶν δακτυλιοειδῶν αὐτῶν ὀσφύων· λευκοὶ τινες κάλυκες μέσῳ πρασίνων φύλων ἀφελῶς καὶ τυχαίως πίπτοντες ἐπὶ τῶν, εὐφυῆς προδιδόντων, κροτάφων των, καταγίνονται ἀκουσίως των νὰ καταστήσωσιν ἐρωτότροπα μέχρι γηίνου ἡδυπαθείας τὰ ἰδεώδη ἐκεῖνα πλάσματα· ὁ ἔρος μετὰ τῆς βρεφικοτέρας ἀθωότητος ἐρίζουσιν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, ἐν ᾧ εἰς τὰ χεῖλη των τὰ δροσερὰ καὶ λεπτὰ ὡς τῶν ῥόδων τοῦ Ἀπριλίου τὰ πέταλα, ἡ παιδικοτέρα ἀφροντισία μετὰ σειρῆνος μαγείας συγχέονται εἰς ἓν ἀτελεύτητον ὑπομειδίσμα· ἀπέναντι τῆς πλειάδος τῶν παρθένων τούτων ἰδοὺ εἷς Πρεσβύτης σεμνοπρεπῆς, τοῦ ὁποίου τὸ γῆρας ἔχει ὡς βακτηρίαν στερρὰν τὴν ἡθικὴν δίαιταν, ἣτις διέκρινεν εὐλογημένας ἀλλὰ σπανίας τινὰς γενεάς, καὶ περὶ τὸν Πρεσβύτην τοῦτον ἰδοὺ τρεῖς Νεάνιδες ἐν ὥρᾳ γάμου, δι' ὅλης τῆς πρὸς αὐτὸν συμπεριφορᾶς των δηλοῦσαι τὸν ἀγαπητὸν αὐτῶν πατέρα· μετ' αὐτοὺς παρίσταται σεβάσμιος κληρικὸς τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ δόγματος· τούτου ἤπετο Ἀνὴρ, ὅστις μ' ὅλην τὴν ὑπόλευκον κόμην του καὶ τὸ ἀπηνυθηκὸς σῶμα του, δὲν ἐφαίνετο ὑπερτεσσαρα-

κοντούτης· ἅμα ὡς οἱ ἔξ οὗτοι ἄνθρωποι παρετάχθησαν, ἐντολῇ τῶν συνοδευσάντων αὐτοὺς ἀδελφῶν, πρὸ τῶν Ἑν- νέας Παρθένων, ἰδοὺ ὁ Πατὴρ Βράχος, ὡς κατὰ τὴν συνε- δρίασιν τῶν Πέντε Γερόντων, ἀκολουθούμενος παρὰ τοῦ Ποιητοῦ, οὐχὶ ὡς παρὰ τοῦ διαγγελέως του Βασιλεὺς, ἀλλ' ὡς Φυλετάρχης μετ' Ἀνδραγαθίου τέκνου τοῦ Λαοῦ, ἐγχειρίζει εἰς τὴν, ὡς ἡ Θεὰ Ἥρα τὴν πρωτοκαθεδρείαν καταλαβοῦσαν, μαυροπλόκαμον, κυανόφθαλμον Κόρην περ- γαμινὴν, τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας συζητήσασα μετὰ τῶν λοιπῶν τῶν ἀποτελουσῶν τὴν ἔμφυχον ταύτην Πλειάδα τοῦ Καπιτωλείου, εἶπεν καὶ ὡς μουσικῆς ὑπερκοσμίου φθόγγοι ἀντήχησεν ὑπὸ τὰς μυστηριώδεις τοῦ Καπιτω- λείου στοᾶς ἡ ἐξῆς προσλαλιά.

— Ἀγαπητοὶ ἄνθρωποι, προσκληθέντες παρὰ τῆς κοι- νίας νὰ δώσητε, ἐπ' ἀμοιβῇ ὀλβιότητος, ὅρκον ἐπὶ τοῦ Χρυσοφύμου τόμου τοῦ ἐγωῦσμοῦ καὶ τῆς ἰδιοτελείας, τὸ αἰετοποιήθητε· γονυπετήσαντας δ' ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τῆς τιμῆς ἐμίσησεν ἡμᾶς ἡ κοινωνία καὶ τὸν ὀλεθρόν σας ἐμε- λέτησεν καὶ σεῖς μὲ ἀναπεπταμένην τὴν ἀντάρτιδα ση- μαίαν τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Χρυσοστόμου ἐμονομαχή- σατε καὶ ἐπέσατε, ὡς ἦτο ἐπόμενον· διότι καὶ ἂν δραπε- τιδὲς ἀκτίνες τοῦ Αἰωνίου Φωτὸς χαιρετίσωσι τὸν Ἄδην, θὰ καλυφθῶσιν ἀπὸ τὰς κολασμένας σκιᾶς του χωρὶς νὰ παύσουν διὰ τοῦτο δηλοῦσαι καὶ ἐν τῷ Ἄδει τὴν ὑπαρ- ξιν τοῦ Οὐρανοῦ.

Μὴ θαυμάζετε· Σὺ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀρχι- διάκονε, ὁ προτιμήσας τῆς, μέτωπα ἀνοσίων καλυπτούσης, ἀγίας μήτρας τοῦ θεανθρώπου τὸ τρίχινον καὶ ῥερακχωμέ-

νον ράσσον σου, μὴ ἀμφίβαλλε καὶ θὰ μεταβληθῇ τοῦτο εἰς τὴν ἡλιοποίητον Σκηνήν, ἣτις θὰ σοὶ προσφέρῃ ἐν οὐρανοῖς τὴν αἰώνιαν μακαριότητα· σεῖς τεταλεπωρημένα καλὰ Κοράσια, τὰ περιφρονήσαντα τὴν ἔνοχον εὐδαιμονίαν τῆς ἀθεοφόβου Ἀριστοκρατίας τοῦ τόπου σας, τὰ ἐκλέξαντα τὴν τιμὴν μὲ τὴν ἔνδειαν, τὰ προτιμήσαντα τῶν διαβολικῶν φιλημάτων τῆς λαγνείας, τ' ἀπάνθρωπα ραπίσματα αὐτῆς, θὰ μετουσιωθῶσιν μετ' οὐ πολὺ οἱ παλμοί σας εἰς τοῦ διαδήματος τῆς Ἀθανασίας τοὺς ἀνεκτιμήτους Ἀδάμαντας, δι' ἓνα τῶν ὁποίων θὰ ἔδιδον εὐχαρίστως τὴν ἐπίγειον εὐδαιμονίαν τῶν οἱ μέγιστοι τοῦ Κόσμου τούτου ἐὰν ψυχικὴν τύφλωσιν δὲν ἔπασχον.

Καὶ Σὺ, ὄλθιε ἐν τῇ δυστυχίᾳ σου Γέρων, ἀγάλλου! Σὺ εἶσαι τὸ καλλίκαρπον δένδρον τὸ παραγαγὼν τοὺς πνευματικούς τούτους καρπούς· ἡ ἡθικὴ λαμπρότης τῶν θυγατέρων σου τούτων ἔσεται ἡ ἐορτάσιμος στολὴ τὴν ὁποίαν φορῶν θὰ συναντήσης διὰ παντὸς τὸν ἀλάνθαστον Κριτὴν τῶν αἰώνων.

Σὺ δὲ, σέμνὲ καὶ ἀπέριττε ἄνθρωπε, ὅστις ἐφ' ἑλῆς σου τῆς ζωῆς σύρεσαι μεθ' ὁλοκλήρου οἰκογενείας εἰς τὸ ἱκρίωμα τῆς Ἑριννύος Πενίας, δὲν μᾶς διαφεύγει ὅτι ὑπάλληλος τῆς Πατρίδος σου γενόμενος ἐμισθήης, διότι ἡγάπησας τὴν βασανιζομένην ἐκείνην μερίδα τῆς κοινωνίας, μὲ τῆς ὁποίας τὸ αἷμα θέλει νὰ εὐωχῇ ἢ ἰσχυρὰ κακοῦθαι· ὅτι ἡδικήθης τὴν δικαιοσύνην λατρεύσας καὶ μὴ καταπεισθεὶς νὰ παρακαθήσης εἰς τὸ λαοκτόνον συνεστιατόριον τῶν ἰσχυρῶν δι' ἐπετείας ψωμίζεις τὰ τέκνα σου.

Ὁ Θεὸς εἶναι καὶ ἔσεται μετὰ τῶν τιμῶν ἀνθρώπων·

ὁ Θεὸς ἀποστρέψας τὴν ἀγάπην του ἀπὸ τῶν δυναστῶν τῆς Ἀρετῆς, παραβλέπει, διότι εἶναι Θεός, ἐὰν ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου, τῆς μετεχρίου ταύτης γεφύρας τῆς ἀγαγούσης καὶ πρὸς τὴν Ἑδὲμ καὶ πρὸς τὰ Τάρταρα, παραβλέπει ἐὰν τρέφονται καὶ ἐνδύονται καὶ ζῶσιν ἀβρῶς καὶ πλουσίως, οἱ διὰ τὰς προσκαίρους τῆς σαρκὸς ἀπολαύσεις, παρορῶντες τὰ ὅσια καὶ ἀνεκτίμητα συμφέροντα τῆς ψυχῆς.

Καὶ κατελθοῦσα περιεκόσμησε τὴν ἐνάρετον δυστυχίαν ἐπὶ τῶν μετώπων τῶν παρισταμένων ἀγαθῶν ξένων, διὰ κλάδων ἐλαίας καὶ δάφνης ἡ ὡραία Θέμις· ἀποσυρθείσης δ' Αὐτῆς, μηχανικῶς πως ἔναντι ἐκάστου τῶν ἐστεμμένων ὠδηγήθη ἀνὰ εἰς ὡραίος νεαρὸς ἵππος φέρων ἐπὶ τῶν γλουτῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἐφιππίων κρεμάμενα δύο σακκίδια χρυσοῦ.

— Ταῦτα ἀφαιροῦνται ἀπὸ τῶν συλλαμβανομένων ἀχρείων, εἶπεν, προσελθὼν τῷ ἱερῷ βήματι τοῦ Καπιτωλίου ὁ Βράχος τοῖς ἐστεμμένοις, ὅπως προσφέρωνται εἰς ὅσους ἀγαθοὺς εὐδοκεῖ ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ νὰ ὀδηγῇ μέχρι τῶν δι' αὐτοὺς ἀνοιγμένων κόλπων μας.

Μουσικὴ συναυλία καὶ ἐπευφημίαι ἔσπεψαν καὶ τὴν θεάρεστον ταύτην πανήγυριν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Γλυκοφέγγει τὸ πρωῒνδον ἄστρον· ἀκόμη ἡ ποικιλία τῶν

ἀντικειμένων μυστηριογραφεῖται ὑπὸ τὸ λυκόφως, αἱ ὕλακαὶ τῶν μολοσσῶν ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ πρωῒνὰ χαίρετῖσματα τῶν ἀλεκτόρων, ἐνῷ οἱ ποιμνιακοὶ κωδωνίσκοι καθιστῶσιν ἐρασμιότερον τὸ ἐρατεινὸν ἐπιφώνημα Ἀμήν, τὸ ὅποιον ἐκπέμπεται ἀπὸ τῶν ἀπονηρευτῶν πατρίων τὰ ἀγγελικὰ χεῖλη σχολαζόντων τῆς ἑωθινῆς προσευχῆς των.

Οἱ νεαροὶ Ἀδελφοί, πλὴν τῶν κατὰ τὴν νύκτα ἐν ὑπηρεσίᾳ, συλλέγουσιν εἰς τοὺς λειμῶνας ἄνθη διὰ τὰ καλλημερήσῃσι τὰς ἀγαπητάς των.

Χαίρετε ἐπίγειοι ἄγγελοι! μὲ τὰ ἄνθη καὶ μὲ τὸν ἔρωτα διέρχεσθε παιδροὶ καὶ ἀκμαῖοι τὴν ζωὴν· μὲ τὴν ἐλευθερίαν περιφρονεῖτε τὸν θάνατον, καὶ μὲ τὴν ἀγαθοεργεῖαν ἐξανοίγετε τὸ μονοπάτιον τῆς Ἀθανασίας. Ἀγαπητὰ φαντάσματα τῆς ψυχῆς μου χαίρετε!

Τὸν βλέπετε ἐκεῖ πέραν; εἶναι ἐκεῖνος ὁ εὐρωστός ἀνὴρ ὁ φίλος ἡμῶν Βράχος ὁ τὴν στιγμὴν ταύτην σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ ποιητοῦ ὑπὸ τὸν πυκνόφυλλον αὐτὸν Πλάτανον, ὅστις λέγουν ὅτι μετρά τόσους χρόνους ὅσα φύλλα φέρει· ἐκεῖ, ὑπὸ τὸν αὐτὸν πλάτανον καλλημερίζομεν τοὺς ξένους ἀναπαυομένους περὶ τὰ λειψάνα προγεύματος ὀρεσιδιαίτων Ἀνδρῶν· ὁμοπλάται ἀγριοχοίρων, κεφαλαὶ λαγῶν καὶ τεμάχια βονάσων μετὰ τριμμάτων μέλανος ἄρτου καὶ ὑδροκολόκινθοι ἀνестραμμένα φαίνονται ἔτι ἐπὶ τῆς δροσερᾶς πτέρης, ἐν ᾗ εἰς βημάτων τινῶν ἀπόστασιν χορεύοντες ἄδουσιν δεκάδες νεαρῶν Ἀδελφῶν

Πατρίδα ἡμεῖς ἔχομεν ὅλης τῆς γῆς τὴν σφαῖραν·
τοῦ κόσμου ὅλου ἔχομεν τὰ τέκνα πατριώτας·
Λαμπρὰν πανηγυρίζομεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
καθ' ἣν αἰχμαλωτίζομεν τοῦ Κόσμου τοὺς προδότας.
Ζῶμεν ἡμεῖς ἐλεύθεροι εἰς ταῦτα τὰ βουνά,
Ὅθεν ποτέ του τύραννος καὶ κόλαξ δὲν περνᾷ.

Τοῦ Φοίβου καὶ τῶν Κεραυνῶν ἕνα μέγαν Κτίστην
ἡμεῖς ἀναγνωρίζομεν ὡς Βασιλέα μόνον·
Εἰς μέλλον ἐπουράνιον τυφλὴν ἔχομεν πίστιν·
Ἐγκόλπιδόν μας ἔχομεν τῶν δυστυχῶν τὸν πόνον.
Ζῶμεν ἡμεῖς ἐλεύθεροι εἰς ταῦτα τὰ βουνά
Ὅπου παλμοὺς δ' ἔρως μας ἀγίους κυβερνᾷ.

ὦ σεῖς, οἵτινες μεταξὺ ζῆτ' εὐκλεῶν πιθήκων,
μὲ ὑπογείους ἀρετάς, μὲ δεσμευμένην γλῶσσαν,
ᾠωπεύοντες τὰ κράσπεδα ἀνθρωπομόρφων λύκων
χωρὶς καὶ τὴν καρδίαν σας ν' ἀκούετε σκιρτῶσαν,
Ἐλθετε νὰ συζήσωμεν εἰς ταῦτα τὰ βουνά
Παρήγοροι τῆς Ἀρετῆς ποῦ κλαίει καὶ πεινᾷ.

Ἐδῶ ἡμεῖς οἰκτείρωμεν τοῦ Κόσμου σας τοὺς Κροίσσους,
χρεῖαν ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀρχῶν, ποινῶν καὶ Νόμων·
Τοῦ Πλάστου ἐν ὀνόματι βλέπομεν πάντας ἴσους
καὶ ἐμπνέομεν εἰς τοὺς κακοὺς τῆς κοινωνίας τρόμον·
Καὶ ζῶμεν τῆς γῆς ἄγγελοι εἰς ταῦτα τὰ βουνά
Χωρὶς νὰ μᾶς συγχίζουσι κακίαι καὶ δεινά.

Τῆς κοινωνίας σκορπιοὶ ἀσθμαίνετε εἰς τρύπας·
τριπνόνετ' εἰς ἀκάνθια ὦ! ἰοβόλοι ὄφεις·
Εἰς τῆς κακίας τοὺς μαστοὺς γνωρίζετε τὰς λύπας,
τὴν ἀλληλοκτονίαν σας ὑφαίνειτ' ἐν τοῖς ζόφοις.
Σ' αὐτὰ 'ποῦ σεῖς χλευάζετε ὡς ἄκαρπα βουνά
Σ' ἡμᾶς τὰ δῶρα τ' οὐρανοῦ σκορπίζονται κοινά.

Δὲν ἔχομεν χρυσᾶς ἡμεῖς καὶ πτιλομέστους κλίνας,
ἀλλὰ ἡμῶν τὰ σώματα δὲν παραλύουν φθίσεις·
Κλίνας τὰς ράχεις ἔχομεν τὰς ἀνθηρὰς ἐκείνας,
στρωμνὰς ὥραϊας δι' ἡμᾶς ὑφαίνει μόν' ἡ φύσις·
Χρυσᾶς κανδύλας ἔχετε, κ' ἡμεῖς εἰς τὰ βουνά
ἔχομεν τὴν Σελήνην μας καὶ τ' ἄστρα τὰ σεμνά.

Ἡ καταιγὶς τῶν ὅπλων μας εἶναι ἡ τιμωρία,
ἣν πέμπει δίκαιος Θεὸς εἰς τὸν παρανομοῦντα·
Ἐδῶ ἡμᾶς συνήθροισεν ἡ πρόνοια ἡ θεῖα
προστάτας ἀποστόλους τῆς εἰς πάντα δυστυχοῦντα.
Εἶν' οὐρανί' ἀκρόπολις αὐτά μας τὰ βουνά,
Ἐνθα ἀπόπαις ἡ τιμὴ τοῦ Κόσμου δὲν πεινᾷ.

Αἱ γόνος' ἐπιστῆμαι σας ἐδῶ δὲν θὰ πατήσουν,
διότι δὲν πατοῦν ἐδῶ διαφθοραὶ καὶ νόσοι.
Ἀγνῆτες σᾶς ἐγέννησαν καὶ θὰ σᾶς ἀφανίσουν·
εἰς σᾶς φαρμάκων αἱ πηγαί, ἄνθ' εἰς ἡμᾶς καὶ δρόσοι·
Προσέλθετε ὦ δυστυχεῖς εἰς ταῦτα τὰ βουνά
Νὰ μάθετε ὁ φίλος μας Θεὸς πῶς κυβερνᾷ.

Μετὰ τὸ ἄσµα τοῦτο ἐτοιµαζόμενοι νὰ παίξωσιν τὸν δίσκον καὶ νὰ σκοπεύσωσιν ἐπὶ σημεῖόν τι πρὸς διασκέδασιν, παρεκωλύθησαν παρ' αἰφνυδίας ἀφικθέντος ἱππέως, ὅστις πηδῆσας ἀπὸ τῆς ὑδρορρεούσης ῥάχews τοῦ ἀφρόντος ἵππου του, ἐγχειρίζει ὡς κατεπεῖγον ἔγγραφον πρὸς τὸν Πατέρα τῆς Ἀδελφότητος· ὁ Ἀρχηγὸς διελθὼν ἀταράχως τὸ ἔγγραφον εἶπεν πρὸς τὸν ἀγγελιαφόρον ὑπομειδίων :

— Κατακλυσµέ, λαθὲ ὀκτῶ δεκάδας Ἀδελφῶν καὶ θριάμβευσον· ἀλλὰ νὰ εὐρεθῇτε ἐπὶ τῶν νώτων τῶν δυστυχῶν πολεµίων μας ἐξερχόμενοι τῶν συνόρων ἐκ τῆς πρὸς βορρᾶν κρύπτῃς τοῦ Αἰγάρου. Καὶ μετὰ τῆς συνήθους του ἀταραξίας ἐξηκολούθησεν ἀκροαζόμενος τὸν φίλον του Ποιητὴν διηγούμενον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν κεφάλαιον τῆς βιογραφίας του. Οἱ λοιποὶ ὅμως τῶν παρισταµένων ὑποπευθέντες κάτι τι ἔκτακτον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξηκολουθήσωσι τὰς παιδιὰς καὶ τ' ἄσµατά των, ὁπότεν μάλιστα εἰς μίαν τοῦ Κατακλυσμοῦ φράσιν ὁ παριστάµενος ἐκεῖ Ἀδελφὸς Ζέφυρος ἐπανέλαβεν, ὡς καθ' ἑαυτὸν, προπορευόμενος· «Ἐξήκοντα παλαιοὶ εὐζῶνοι καὶ εἵκοσι νεοσύλλεκτοι.

— Εἶν' ἀνάγκη, ἐπερώτησεν ὁ Κατακλυσµός, ἀναχωρῶν, διὰ Μολοσσούς ;

— Λάβετε μαζί σας εἵκοσιν, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Βράχος.

Μιᾶς ἴσως ὥρας παρελθούσης, κρότοι πυροβόλων ὅπλων κυλιόμενοι ἀπὸ ῥάχews εἰς ῥάχιν κατέληξαν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν περὶ τὸ Σπήλαιον τοῦ Βράχου· ἀντιπνέονται καὶ

φαίνονται ὡς μὲ συγκεντρωμένην τὴν ψυχὴν εἰς τὴν ἀκοὴν ὡς ὅταν ὁ ὑπεράλπειος κύων ζητεῖ διὰ τῆς ὀσφρήσεως νὰ νοήσῃ μακρόθεν τὸν ἐχθρόν του Πανθῆρα· ἀλλὰ τόση εἶν' ἡ εὐπέθεια τῶν ἀδελφῶν πρὸς τὸν Ἀρχηγόν αὐτῶν καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν πίστις, ὥστε καὶ τὰ ἀνυσυχοῦντα ὁμματα τῶν μετὰ συστολῆς τὸν ἐρωτῶσι· δὲν ἐβράδυνεν ὁμῶς νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ ζωηρῶς διὰ τῶν ἡχῶ φθάνων πάταγος ἐμμανοῦς συμπλοκῆς δύο δυνάμεων, τῆς μιᾶς τῶν ὑποίων αἰτίαν ὠθοῦν εἶναι τὸ συμφέρον τῆς κατακτήσεως καὶ τῶν λαφύρων, τῆς δ' ἄλλης ἡ ἀρετὴ πρὸς προάσπισιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας τῆς τιμημένης καὶ ἀσυγχίστου πατρίδος της.

Ὁ Ποιητὴς θλίβεται ὅτι δὲν ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ ἅπαντας τοὺς στοίχους τοῦ διὰ νὰ τοὺς κάψῃ μᾶλλον δικαιολογημένως τοῦ Πλάτωνος· οἱ δ' εὐτυχεῖς ἀγαθοὶ αἰχμάλωτοι πληροφορηθέντες παρὰ τοῦ φιλοξενοῦντος αὐτοὺς Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀδελφότητος περὶ τοῦ συμβαίνοντος, ἐν κατανύξει ἐνδιαφερούση ἐμιμήθησαν τὸν εὐσεβῆ Ἀρχιδιάκονον, ὅστις γονυπετήσας μὲ γυμνὴν τὴν χιονότριχα κεφαλὴν του καὶ ὑψωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς παλάμας ἱκετικῶς πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, ἐζήτει τὴν θεῖαν χάριν ὑπὲρ τῶν ὅπλων τῶν ἀγαπώντων τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.

Ὁ πρῶτος οὐλαμὸς ἐν τούτοις τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀδελφότητος ὑποχωρεῖ καὶ οἱ, ὡς ὀπισθοφυλακὴ ἐκείνων μείναντες, εἰκοσιν ἐπίπλεκτοι, κρύπτονται ὀπισθεν μεγάλων πετρῶν μὲ προτεταμένα τὰ ὅπλα τῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πάλης· δύο Ἰππεῖς μεταξὺ τῶν ὑποχωρούντων καὶ τῶν ἐπιτιθεμένων διακρίνονται καλῶς ὅτι μονομαχοῦσιν, τοῦ ἐνός

τούτων φαινομένου ὡς ἀρχηγοῦ τάγματος μιᾶς Κυβερνήσεως, ὁ ἵππος ἀποκαμὼν σωρεύεται, ὁ δ' ἀντίπαλος αὐτοῦ ἵππότης, εἰς τὴν ἀποψιν τοῦ ὁποίου διακρίνομεν τὸν Κατακλυσμόν, ἀφιππεύει πάραυτα καὶ προκαλεῖ τὸν ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς του ἐκπληχθέντα ἐχθρόν του, νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν πάλιν πεζοί, ἀλλ' ἰδοῦ . . . ὁλος ἰδοῦ ὁ ἔξενος στρατὸς ἔφθασεν . . . ἅ! τὴν ὥρην οὐδεμία μένει ἐλπίς, θὰ τοὺς περικυκλώσουν, θ' ἀφανίσουν τοὺς εὐαρίθμους οἱ πολυάριθμοι . . . ἰδοῦ, ὑποχωρεῖ καὶ ὁ Κατακλυσμός . . . ὁ Διὸς τοῦ προασπιζόμενος ἀπὸ τόσους, ἐμμανῶς διὰ τοῦ ξίφους τοῦ ζητεῖ τὴν ἀγαθὴν κεφαλὴν τοῦ Κατακλυσμοῦ· τὴν ὁρμὴν του οὔτε ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ του δύναται νὰ φθάσῃ· εἰς τοιαύτην θέσιν ἦσαν οἱ δύο στρατοί, ὅτε νέοι κρότοι ἀκούωνται αἰφνίδια καὶ ὁ στρατὸς τῆς Κυβερνήσεως σταματῆσας εὐρίσκειται ἀπροσδοκῆτως ἐν καταδικωμένῳ ὑπὸ τῶν δύο ἄλλων οὐραμῶν τῆς Ἀδελφότητος· ἀνοίγεται νέος ἄγῳς ἐν ᾧ ἡ παρακλυσθούσα τὸν Ταγματάρχην ἐμπροσθοφυλακὴν καταστρεφῆται μόλις φθάσασα εἰς τὰς ἀνυπόπτους θέσεις, ὅθεν ἀνεπήδησαν ἀπροσδοκῆτως ὡς τόσα ἀδάμαστα θηρία οἱ εἰκοσιν Ἀδελφοί, οἵτινες ἅμα τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν καταστρέψαντες, περιέζωσαν τῶν ἀγωνιζομένων ἐχθρῶν τὰ νῶτα, ὁ δ' ὑποχωρήσας οὐλαμός, ἀναπνεύσας συνδρομῇ τοῦ πυκνώματος τῶν δασῶν, ἐτοιμάζεται ἡσύχως διὰ νέαν πάλιν, καὶ οἱ ἀτίθασσοι Μολοσσοί, οἱ πλησίον τῶν πολεμούντων Κυριῶν τῶν ἀναπληροῦντες τοὺς παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέφαντας, ἔδωκαν τὸ ἐναρκτήριον σημεῖον πρὸς γενικὴν μάχην· ὁ πόλεμος μαίνεται, ἡ καταστροφή δίδει τὴν ἐμπρέπουσαν

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΩΝ

διδασκαλίαν εἰς τοὺς αὐθάδεις υἱοὺς κοινωνίας ἐγκαυχομένης ἐπὶ τῆς διὰ τοῦ σιδήρου ἐκπροσωπουμένης ἰσχύος τῆς ὁ Ταγματάρχης, ἐν τῇ μέθῃ τῆς κατ' ἀρχάς ὑπολήφθεις νίκης του, ἀγνοῶν ὅτι μόνος του ἔτρεχεν μέχρι δέκα βηματίων μακρὰν τοῦ ὁλέθρου του, ἐσκέπτετο ἂν ἔπρεπε νὰ αἰχμαλωτίσῃ ἢ φανεύσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, ὃν ὡς αὐθάδῃ ληστὴν ἐξελάμβανεν, ὅτ' αἰφνης περικυκλωθεὶς παρ' οὐλαμοῦ ἐχθρικοῦ, ἠναγκάσθη πρὸς σωτηρίαν τῆς ζωῆς του παλαίων, νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς χειρὸς του· ἀποπλίζεται καὶ μὲ δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπάγεται, ὅπου οὔτε αὐτὸς ἤξευρεν· μετὰ ἡμισείας ὥρας πορεῖαν διανύσας μυστικὴν ὁδόν, ἣν μόνον οἱ Ἀδελφοὶ ἐγίνωσκον, εὐρέθη ἔναντι τοῦ Πατρὸς τῆς Ἀδελφότητος, καὶ ἐνταυτῷ ἐπεφάνη προπορευομένη πληθὺς μὲ νικητήριον βηματισμόν, πεφορτομένη λόγχας, ξίφη, τύμπανα οἱ δὲ Μολοσσοὶ πηδῶντες ἔσυρον ἀκροτηριασμένα πτώματα.

— Τρεῖς Ἀδελφοί μας ἐπληγώθησαν Ἀρχηγέ, εἶπεν ὁλοπόρφυρος ὁ Κατακλυσμός, καὶ ἓνα ἐχάσαμεν διὰ παντός.

— Ἐχάσαμεν καὶ δύο Μολοσσούς ἐκτὸς τεσσάρων πληγωθέντων, προσέθηκεν νεαρὸς στρατιώτης τῆς ἀδελφότητος, εἰς ὃν ἀναγνωρίζομεν τὸν εὐζωνον Ζέφυρον.

— Ἄνευ θυσίας οὐδὲν ἀγαθὸν κτᾶται· πρὶν δημιουργηθῇ ἡ Ἀρετὴ Ἐκεῖ Ἐπάνω, εἶπεν ὁ Βράχος, ὑψώθη ὁ Βωμός της Ἐδῶ Κάτω· τοὺς πληγωμένους μας ἀδελφούς καὶ τοὺς πιστοὺς ἡμῶν Μολοσσούς χειραγωγήσατε εἰς τὰ οἰκεῖα θεραπευτήρια καὶ σπεύσατε δι' ὅσα βότανα σᾶς

διατάξῃ ὁ Γέρων Φαιδρὸς διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ Κυρὰ Φασιανὴ διὰ τὰ ζῶα. Τὰ λάφυρα κρεμάσατε εἰς τῶν «Τροπαίων τὴν Στοάνη».

Τὸν Βράχον θέλοντα νὰ ἐξακολουθήσῃ, διέκοψεν ἄλλα-λαζόντων ἐνόπλων παιδῶν ὀμίλλας, ἅτινα ἐρχόμενα ἡσπάζοντο τὴν δεξιάν του φωνάζοντα.

— Πατέρα! ἴδομεν πόλεμον! ὦραϊος εἶναι ὁ πόλεμος Πατέρα! Γῶς τραγωδοῦσιν αἱ σάλπιγγες! πῶς ἡχολογοῦσι τῶν συναντωμένων ἱερῶν οἱ ἀσπασμοί! ἀδάμαστοι εἶν' οἱ ἱπποὶ μας! ἀτίθασοι εἶν' οἱ Μολοσσοί μας! ὁ πόλεμος εἶν' ὦραϊος Πατέρα. . . . Καὶ λέγοντα ὁμοιάζον τὰ πρῶτην φορὰν μετὰ τῶν μητέρων τῶν ἐξεληθόντα λεοντάρια εἰς ἐπιτυχῇ ἄγραν.

— Οὕτω καὶ ἐν τῇ νέῃ Ἑλλάδι, παρεμβὰς ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ κρατούμενος ἐκεῖ Ἕλληνας ὑπάλληλος, ἡμῖν ἐπαρχὸς Μεγαλοπόλεως καὶ ἐπαύθην διότι, καθ' ὃν καιρὸν ἡτοιμάζετο νὰ μονομαχήσῃ πρὸς τὸν Κολοσσὸν τοῦ Μωαμεθανισμοῦ ἡ Ἑλλάς καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῶν Πατέρων τῆς, δὲν ἐδέχθη ν' ἀνταλλάσσωμεν τοὺς νεοσυλλέκτους τοῦ ἔθνους δι' ἐρίου ἢ βωτύρου μετὰ τῆς ἐκεῖ Κυβερνητικῆς φατρίας· ἔθνος στερούμενον τῶν φρονημάτων τῶν Παίδων τούτων τῆς Ἀδελφότητος, ποτέ του δὲν θὰ ἐξασφαλίσῃ ἀληθῆ ἐλευθερίαν.

Ἀλλὰ πλησιαζούσης πενθίμου ὁμάδος ὁ ψηθυρισμὸς ἀρπάσας τὴν προσοχὴν ὅλων, διέκοψεν τὴν σειρὰν τῶν μεμψιμοιρῶν ἀληθειῶν τοῦ Ἑλλήνος ὑπαλλήλου.

— Ὁ ἐνδοξὸς Νεκρὸς; ἐφώνησεν ὁ Βράχος καὶ πηδήσας ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν προσθέσας· Σὺ εἶσαι ἀγαπητέ μου

Ἀκράτητε; ὕψωσεν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ στερέωμα καὶ τὰ δάκρυά του ὡς τελευταῖοι ἀσπασμοί, ἐκύλισαν ἐπὶ τοῦ Νεκροῦ.

— Εἰς τὸν Ναὸν τῆς ἀνδρείας ἄγετε τὸν Ἥρωα, ἐφώνησεν ὁ Πατὴρ τῆς Ἀδελφότητος, τὸν δυστυχῆ δὲ τοῦτον εἶπεν δείξας τὸν αἰχμάλωτον Ταγματάρχην, εἰς τῆς α᾽ Ἡττης τὸ Ἄντρον.

Πάντες ἀνεχώρησαν ἐκτὸς τοῦ Βράχου μετὰ τῶν φιλοξενουμένων του, ἐν γοητεῖᾳ διατελούντων ἔναντι τῶν ὀλογνὲν ἐκτυλισσομένων ὥραίων καὶ σεβαστῶν σκηνῶν.

— Ἀγετε σεῖς κάλλιστοι φίλοι εἰς τὸν ἀγαθὸν σας ἥρῳον, εἶπεν στραφεὶς αὐτοῖς ὁ Βράχος, ἄγετε! καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαταλιμπάνει ποτὲ τοὺς ἐν τῷ κευθμῶνι τούτῳ ἐπιλέκτους αὐτοῦ· μετὰ ἑκατὸν βημάτων πορεῖαν ὅλ᾽ συναντήσητε ἵππους, ὀδηγούς, φύλακας.

Βίπε καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

— Εὐλογημένη εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων εἴη ἡ ὑπαρξὶς τῆς Ἀδελφότητός σας· ἡ ἐπιτυχία σηματοφόρος σας! καὶ ἡ δόξα ἰχνηλάτης ὑμῶν ἔστωσαν! ἐπευχήθη συγκεκινημένος ὁ Ἀρχιδιάκονος στρεφόμενος πρὸς ἀναχώρησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΚΗΔΕΙΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΙΣΙΣ

Τόσαι ἄλλεπάλληλοι ἐντυπώσεις καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐπελθοῦσαι δὲν ἀφῆκαν ἡμᾶς νὰ προσέξωμεν ἐπὶ τοῦ Ποιη-

τοῦ καὶ μελετήσωμεν τὴν ὁποίαν ἀποστροφὴν ἐξεφράσθη οὗτος κατὰ τοῦ προσαχθέντος Ταγματάρχου οὐτινος συγχρόνως ἢ ἐπὶ τοῦ Ποιητοῦ ἐκπληκτικὴ προσήλωσις, πείθει ἡμᾶς ὅτι τὰ δύο ταῦτα Πρόσωπα συνηντήθησάν ποτε ἐν τῇ αὐτῇ ἱστορίᾳ ἢ προωρίσθησαν παρὰ πεπωμένου τινός, ἢ ἀντιμετωπισθῶσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς παλαίστρας. Ἐν τούτοις ἡ ἀδελφότης πᾶσα κυανὰ ἐνδεδυμένη, μετὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν, ἄνευ ἐξαιρέσεως ἡλικίας ἢ γένους εὐρίσκαται συνηγμένη εἰς ἀπέραντον πλατεῖαν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ὑπέργηροι Πλάτανοι, οἱ κατακόρυφοι κλάδοι τῶν ὁποίων συμπεπικνωμένοι παριστῶσι συνεφιασμένον οὐρανόν, ὡς ἐν χορῷ παρατεταγμένοι εὐσεβεῖς προσκυνηταὶ τῆς φύσεως, σχηματίζουσι τὸν ναὸν τῆς Ἀνδρείας· ἐκεῖ λευκάζουσι τῶν πιπτόντων μαχητῶν οἱ τάφοι καὶ ἄνωθεν αὐτῶν ἐπικρέμονται τὰ ὄπλα των, ὡς εὐρέθησαν ταῦτα καθ' ἡν στιγμὴν ἔπεσεν ὁ ἥρως των, μέχρις οὗ ἀνδρωθῇ ὁ υἱὸς τοῦ πεσόντος καὶ ἀναλάβῃ αὐτὰ ὀρκιζόμενος ἐπ' αὐτῶν.

Ἐκεῖ ἔχουσιν ἤδη καὶ τὸ λείψανον τοῦ Ἀκρατήτου ἐπὶ στρώματος δαφνῶν ὡς εἰς τὴν ἡρωϊκὴν του πτώσιν ἔτυχεν καὶ ὄχι ἐστολισμένον ὡς τοὺς νεκροὺς τῶν ἐν ταῖς ἀναπαύσεσιν αὐτῶν κλειόντων τοὺς ὀφθαλμοὺς των ἀμαχιμῶν καὶ ἀέργων ἔθνων τινῶν ἀνωτέρων ἀξιοματικῶν, ὧν τὸ ἀμάχιμον ξίφος, τὸ παρόμοιον κοσμήσματος ὑψιφώνου, ἀνθέσις περικοσμοῦσιν οἱ ζῶντες κληρονόμοι των, καὶ τῶν λειψάνων τῶν ὁποίων προπωρεύονται παράσημα, ἅτινα ἐνῶν ἐδημιουργήθησαν νὰ διακρίνουσι τὴν ἐν ἔργοις ὑπεροχὴν, ἀνώτεροί τινες ἀξιοματικοὶ Κρατιδίῳ τινῶν γερασταῶν καὶ θαλάσσιοι φέρουσι, διότι διήνυσαν ὀλόκλη-

ρον βίον εὐωχοῦντες εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου Ταμείου, χερσὶς νὰ ἐννοήσωσι καὶ οὗτοι οἱ ἴδιοι διατί ἀνῆρτησαν τὰ διακριτικὰ ταῦτα σημεῖα ἐπὶ τοῦ σήθους των καὶ τὸ ξίφος ἀπὸ τῆς ὁσφύος των διατί ἐκρέμασαν. — Δυστυχῆ ἔθνιδια τὰ ὁποίων οἱ λαοὶ ἐνεπιστεύθησαν τὴν δόξαν των εἰς τοιοῦτους προνομιοῦχους! ἄθλιοι ἀξιωματικοί, οὔτινες καυχῶσθαι ὡς τοιοῦτοι ἀβδερῖτου Λαοῦ!

Ἐκεῖ! εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀνδρείας πᾶσα ἡ Ἀδελφότης περιέμενεν ἕως οὗ ἡ Χήρα τοῦ Ἡρώος ἐφάνη καὶ μυρία ξίφη ὑψωθέντα ὑπεδέχθησαν Αὐτήν, ταῦτοχρόνως τὸ πλῆθος γονυπετῆσαν ἀφῆκεν δρόμον νὰ εἰσέλθῃ ἡ κληρονομήσα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀκρατήτου μὲ τὸ μονογενὲς μικρὸν τῆς ἐκ τῆς ἀγκάλης, παρακολουθουμένη ἀπὸ πάσας τὰς γυναῖκες τῆς Ἀδελφότητος, αἵτινες ἅμα τῇ διαδόσει τοῦ θανάτου τοῦ Ἀκρατήτου ἔσπευσαν νὰ τὴν συγχαρῶσι διὰ τὴν ποίαν ἐκληρονόμησε τιμὴν.

Πᾶσαι αἱ γυναῖκες ἐστάθησαν περὶ τὸν Ναόν, ἡ δὲ Χήρα μετὰ τοῦ Πατρὸς τῆς Ἀδελφότητος προχωρήσασα ἤρπασεν τὸν νεκρὸν τοῦ συζύγου καὶ λαβοῦσα τὴν ἀκίνητον δεξιὰν αὐτοῦ τὴν ἐναπέθηκεν, ἀφοῦ τὴν ἡσπάσθη, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ξανθοῦ ἀγγέλου τῆς διατρέχοντος τὴν ἀκτὴν τοῦ πέμπτου αὐτοῦ ἔαρος· τότε δωδεκάς γερόντων περιστοιχίσασα τὸ ἥρῳον ᾤρξατο κατανυκτικῶς ψάλλουσα·

Ἀχάει κάτ' ὁ ποταμὸς τὸ μίλημα τοῦ χάρου·
Χαρά 'στὴν 'ποῦ δὲν σκιάζεται, χαρά 'στὸν 'ποῦ γελάει,
ὅταν ὁ Χάρος ἔρχεται γιὰ νὰ τὸν ταξιδέψῃ.

Ἑμεῖς δὲν τὸν σκιάζομεθα, τὸν ἔχοιμ' ἑμεῖς φίλο·
Γιατὶ δὲν ἀγριέδουνε τὴν ὕστερή μας ὥρα
Ἀσχημισμένη παρθερνιά, ἀδικημένη φτώχεια.

Ἀνθίζ' ἡ Δάφν' εἰς τὸ βουνὸ κ' εἰς τὸ λειβάδ' ὁ Κρῖνος,
Μὰ τὰ στηλώνει τὸ σπαθὶ καὶ δάκρυ τὰ ποτίζει·
Καὶ ἡ ἀνδρεία στέφεται σεμνὴ σ' τὰ κόκκαλά της.

Δὲν λείπ' ἡ βαρυχειμωνιά· ἡ Δάφνη κυτρινίζει·
Καὶ φαίνεται τὸ δειλινὸ ὁ Κρῖνος χωρὶς φῦλλα·
Κ' ἑμεῖς θεὸ νὰ 'πεθάνουμε, θὰ μᾶς πατήσουν χῶμα.

Σαίρνει τὸ ῥέμα ξέγνιαστα, ἀγκάθια καὶ λουλουδία·
Καὶ νιάτα καὶ γεράματα ὁ θάνατος σαρώνει·
Ὅλα ἡ Γῆ τὰ ἐγέννησεν, ἡ γῆ τὰ τρώγει ὅλα.

Παιδιά 'ποῦ τῶρ' ἀνθίζετε 'σάν κρῖνοι μοσχοδόλοι
Τιράχτε μὴν οἱ ἄδικοι τὴ μυρουδιά σας πάρουν·
'Ο' ἀνθρώπος ἔχει ψυχὴν ὥς τ' ἄνθη εὐωδία.

Χαρὰ σ' τὸν ὅπου χάνεται ὀρθὸς ξεσπαθωμένος·
'Αλοῖμονον σ' ὅποιον ζωὴ τοῦ χάρου διακονεῖ·
'Ο' πρῶτος εἶν' ἀθάνατος, ὁ δεύτερος πεθαίνει.

Καπνὸς τοῦ δούλου ἡ ψυχὴ σ' ἐρείπια τριγυρίζει·
Μὴν κλαῖμε τὸν Ἀκράτητο τὴν ὥρὰ τῆς χαρᾶς του·
Εἰς σχῆμ' ἀνθρώπου φῶς αὐτὸς τὰ σκότη μας συγχίζει.

ἴτα

Ὁ Νεκρὸς ἀσπασθεὶς παρὰ πάντων ἐτέθη ἐν λάρνακι χαιρετθεὶς διὰ πυροβολισμῶν, διότι ὁπότεν ἔζη ὁ Νεκρὸς οὗτος ἐπυροβόλησεν, ἐξεσφενδόνισε σφαῖρας κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος· δὲν ὁμοιάζε τοὺς νεκροὺς τῶν ἀξιωματικῶν Κρατιδίων τινῶν, τοὺς οὔτε τὴν ὁσμὴν τῆς πυρίτιδος ὁσφρανθέντας ποτέ· συγχρόνως ὑψώσας ὁ Πατὴρ τῆς Ἀδελφότητος τὸ τέκνον τοῦ Ἀκρατήτου, ἐστολισμένον μὲ τοῦ πατρὸς του τὰ ὄπλα, ἐφώνησεν·

— Ἀδελφοί, ἐχάσαμεν ἓνα ἀνδρεῖον, καὶ ἰδοὺ ὁ υἱὸς του· καθοδηγήσατέ τον εἰς τοῦ πατρὸς του τὰ ἔχνη· βλέπετε πόσον τοῦ ὁμοιάζει· ἰδοὺ τὰ ὄπλα τοῦ Ἡρωϊκοῦ Ἀδελφοῦ· ἐπὶ τοῦ τάφου του τὰ κρεμῶ πάλιν· ἀξιώσατέ τον διὰ τῆς ἀγάπης σας καὶ τῶν νουθεσιῶν σας νὰ τὰ ξεκρεμάσῃ ἡλικιωθεὶς καὶ τιμήσῃ ἡμᾶς δι' αὐτῶν.

— Ἡ ἀγάπη μας ἰδική του· καὶ ὁ Θεὸς μετ' αὐτοῦ! ἀπεκρίνατο πᾶσα ἡ ἐκκλησία ὡς δι' ἐνὸς στόματος.

— Ἐπὶ τῆς ὑποσχέσεως τιμίων ἀνθρώπων καὶ τῆς κληρονομηθείσης ὑπὸ τοῦ παιδὸς τούτου ἐγγυήσεως, στολίζω αὐτὸν μὲ τὸ εὐλαβὲς ὄνομα τοῦ ἡρωϊκῶς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Κόσμου πεσόντος πατρὸς του.

— Νὰ μᾶς ζήσῃ ὁ Νεὸς Ἀκράτης! καὶ νὰ ὁμοιάσῃ τοῦ Παλαιοῦ, εἶπεν ἡ δωδεκάς τῶν γερόντων εὐχητικῶς.

— Ὁ Θεὸς νῶ δώσῃ, ἐπευφήμισεν τὸ πλῆθος.

Ὁ Βράχος ἐκρέμασεν τοῦ ἥρωος τὰ ὄπλα ἀνωθεν τοῦ τάφου αὐτοῦ, καὶ ὁμᾶς γραῖων ἐκλείσεν ἐρμητικῶς ἐντὸς τῆς μαρμαρίνης λάρνακος τὸν νεκρὸν τοῦ ἥρωος, χωρὶς ῥασοφόροι χιτῶνες καὶ μουρμουρίζοντες στερεοτύπους φράσεις νὰ τιν ἀηδεῖς ὕλας βορβόρων ἐπὶ τοῦ προσώπου, τοὔτεστιν

ἐπὶ τοῦ ὠραιότερου μέλους τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τῆς καλλιτεχνικῆς κατασκευῆς τοῦ ὁποίου ἀπαστρέπτει ἡ Σοφία τοῦ Δημιουργοῦ· ἀφ' οὗ διὰ διατυπώσεων ἡ ἀτέλεια ζητεῖ ν' ἀπεικονίσῃ τὴν τελειότητα, ἐπὶ τὸ εὐσχημότερον καὶ διατρίβει ἐπιδιώκει τὸν ἀγαθὸν σκοπὸν τῆς; εἶναι ἀνάγκη νὰ περιφρονεῖται ἡ ψυχικὴ ὠραιότης, ἡ ἐπὶ τῆς ὕλης καὶ τῆς σαρκὸς διατυπωθεῖσα, διὰ νὰ ὑψωθῶμεν εἰς τὴν αὔλον ἀτμοσφαῖραν τοῦ Πνεύματος; Βαβαί ἀνθρωπότης! κατ' οὐδὲν σοὶ ἐχρησήμευσεν ἡ διακρίνουσά σε τῆς σκωληκώδους πλάσεως λογικῆ καὶ ὡς ν' ἀναγνωρίζῃς ἐαυτὴν τῶν σκωλήκων παράλληλον, ὡς σκώληξ, ὡς μύρμιξ, ὡς κάστωρ διανύεις τὸν βίον σου καὶ ἀποθνήσκουσα τῷ βορρῷ ἐξωμειῖσαι.

Τῶν γερόντων προπορευομένων, ὠδηγήθησαν ἡ Χήρα καὶ τὸ ὄρφανὸν τοῦ ἥρωος εἰς τὴν κατοικίαν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

ΠΑΡΙΔΙΑΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ

ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

Τὴν ἐπαύριον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ αὐγὴ χαριτωμένη χαιρετῶσα τὸν βωρὸν τοῦ ὕμεναίου τῆς ὡς θελκτικῆς νύμφης ἐσκόρπιζε τὰς ἀνθοδέσμας τῶν ῥόδων τῆς εἰς τὰς δασυκόμους κορυφὰς τῶν βουνῶν, ἀπαντῶμεν τὸν φίλον μας Βράχον περιδιαβάζοντα μετὰ τοῦ Ποιητοῦ καὶ ἐπιδεικνύοντα

αὐτῷ τὰ ὥραϊα καὶ περίεργα τῆς Ἀδελφότητος, ἀλλ' ὁ Λεάνδρος ὡς οὐδὲν περιεργαζόμενος, σιωπηλὸς καὶ κατηφής ἐβλεπεν ἑξανοιγόμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ ἀτελεύτητον πανόραμα τῶν παραδόξων ἐκείνων ἀποκρύφων.

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ Βράχος στὰς πρὸ τῆς εἰσόδου ἀπεράντου σπηλαίου, αἱ Γραῖαι, ἦτοι αἱ μητέρες τῆς Ἀδελφότητος κατεργάζονται τὰς τροφάς μας καὶ τὰς ἐνδυμασίας μας· καὶ τοὺς λόγους του ἐπεκύρουν αἱ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐμφανιζόμεναι σοβαραὶ γυναῖκες, ὅπως μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐπαναλάβωσιν τὰς ἐργασίας τῶν· ἐδῶ ἐξηκολούθησεν στὰς μετὰ τινα βήματα εἰς παραποτάμιον κοιλάδα, αἱ Ἀδελφαὶ ἦτοι αἱ σύζυγοι καὶ αἱ ἀνήλικες κόραι ἡμῶν πλύνουσι τὰς ἐνδυμασίας ἡμῶν τὰς ὁποίας αἱ ἱδίαὶ ὑφαίνουσιν ἐκ τοῦ φυομένου καθ' ὅλας τὰς πέραν ἐκεῖ πεδιάδας βάμβακος καὶ τῆς καλλιεργουμένης μετάξης καὶ τοῦ νηθωμένου ἐρίου ἐκ τῶν καλυπτόντων τοὺς ἀμετρήτους ἐκείνους λόφους ποιμνίων μας. Ἐδῶ, προσέθηκεν, εἰς τὸ κατὰστημα τὸ εὐρὺ τοῦτο, οἱ πολυπράγμονες γέροντες ἡμῶν διδάσκουσιν εἰς τὰ παιδιὰ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν τὰ γράμματα συνιστάμενα εἰς τὴν τελείαν γνῶσιν γραφῆς, ἀναγνώσεως καὶ ἀριθμήσεως μιᾶς γλώσσης, τῆς γλώσσης τῶν Πατέρων ἡμῶν, διότι αἱ πολλαὶ γλώσσαι καταρρασθεῖσαι παρὰ Θεοῦ, ἀφ' ὅτου ἐν Βαβυλῶνι διηρέθη εἰς ἐπαράτους φατρίας ἡ ἀνθρωπότης, χρησιμεύουσιν εἰς τὴν ἐπιματαίῳ ἀσώτευσιν τοῦ ὀλίγου χρόνου τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου· τὰ πολλὰ βιβλία ἐξασθενοῦσι τὸν ἐγκέφαλον ὡς τὰ πολλὰ φάρμακα καταστρέφουσι τὸν στόμαχον· μίαν

γλῶσσαν πρέπει νὰ λαλῇ ἡ ἀνθρωπότης καὶ μίαν νὰ πρεσβεύῃ θρησκείαν.

— Καὶ ποίαν γλῶσσαν νὰ λαλῇ ὀφείλει κατὰ προτιμήσιν τὸ ἀνθρώπινον Γένος; καὶ ποίαν θρησκείαν νὰ προτιμήσῃ; ὡς συνελθὼν ἠρώτησεν ὁ Ποιητής.

— Ἄς ἐπιβληθῇ αὐτῷ ἡ κατὰ πλειοψηφίαν τῶν Σοφῶν τῶν Ἑθνῶν, εἰς Σύνοδον συνερχομένων ἐπὶ τούτῳ, προτιμηθησομένη ὡς ἡ καταλληλοτέρα γλῶσσα τῆς ἀνθρωπότητος, θρησκείαν δὲ ἃς πρεσβεύσῃ Αὕτη τὴν ἐρειδωμένην ἐπὶ τῶν βάσεων τῆς θεογονίας καὶ ἐξασφαλιζομένην διὰ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ ἐπιβάλλοντος καὶ ἀναπτύσσοντος ἐν ὅλῃ τῇ ἀπεράντῳ συνόψει αὐτοῦ τὸ, «Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρῳ μὴ ποιήσεις.»

— Πῶς! ἐφώνησεν ἐκπληκτος ὁ Χριστιανὸς Ποιητής, εἴθε χριστιανοί, ἄφ' οὗ ὅλαι αἱ ἱεροτελεστίαι ὑμῶν εἰσὶ τόσον ἀνόμοιαι τῶν δογματικῶν τύπων τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας; Σεῖς φαίνεσθε μᾶλλον Μωσαῖσταί.

— Καὶ ποίαν χρεῖαν ἔχουσι διατυπώσεων οἱ ἐν πνεύματι φίλοι καὶ θιασῶται τοῦ Χριστοῦ; ἀντεπερώτησεν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς φιλοσόφου Ἀδελφότητος. Σεῖς οἱ μὴ γνωρίζοντες τὸν Θεάνθρωπον ἔχετε ἀνάγκην νὰ σχετισθῇτε μετ' Αὐτοῦ διὰ τῶν διατυπώσεων, ἥτοι διὰ τῶν ὁδοφραγμάτων τῶν μὴ ἀφινόντων ὑμᾶς νὰ παρεκλίνητε τῆς Βικλησίας του. Ἡμεῖς κατηχηθέντες τὰ μυστήρια τοῦ Χριστιανισμοῦ παρὰ τῶν φευγόντων τὴν λύσαν τῶν μισελευθέρων Δεσποτῶν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ εἰς τοὺς κόλπους ἡμῶν φιλοξενηθέντων Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἐδιδάχθημεν παρ' Ἐκείνων τὰς ὁποίας κατόπιν, ὡς ἐμάθω-

μεν, ἠναγκάσθησαν νὰ νομοθετήσωσιν οἱ Πατέρες τῆς Χριστιανικῆς ἐκκλησίας διατυπώσεις, δι' ὧν ἡγωνίσθησαν Οὗτοι νὰ κρατήσωσι τὸ χριστιανικὸν πολίτευμα εἰς τὴν συνήδεισιν τοῦ μωρανθέντος ἐν ταῖς ἀλύσειν τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν Ἱερῶν Ἑξετάσεων Κόσμου· ὁ Χριστιανισμὸς, ἡθικοποιὸν πολίτευμα τοῦ Θεοῦ, δὲν συνίσταται μόνον ἐκ θεατρικῶν παραστάσεων, δι' ὧν ἀντιλαμβάνεται Οὗτος ὑπὸ τῶν ἀπλουστέρων, ἀλλ' εἶναι πνευματισμὸς ἅγιος ἐμπεριέχων τὸ μυστήριον, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτεται ὡς ὁ Πατὴρ εἰς τὸ Πνεῦμα τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀνθρωπότητος, οὗσης ὁμοουσίου τῷ Θεῷ, ἐξ οὗ ἐξεπορεύθη, παρ' οὗ ἔλαβεν τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐν τῇ δημιουργίᾳ διὰ τῆς αὐτοβούλου ἐνεργείας τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ θεανθρωπισμοῦ καὶ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ θεανθρωπισμοῦ αὐτοῦ ὡς ἡ εὐωδία τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ ἄπειρον, θὰ ἐπανακάμψῃ τὸ πνεῦμά τῆς ἐν προσωποποιήσει εἰς τὴν ἀναρχὸν καὶ ἀτελεύτητον πνευματικὴν ὑπαρξίν τοῦ δημιουργοῦ τῆς· ἰδοὺ ὁ Χριστιανὲς, ὁ Χριστιανισμὸς μὲ τὰς διδασχάς του, τὰ πάθη, τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ ἐκπροσωπήσαντος αὐτὸν Ἰησοῦ ἐντολῇ τοῦ ἐπουρανοῦ Πατρὸς.

— Λοιπὸν δὲν ἀγαπᾶτε μόνον, ἀλλὰ καὶ πιστεύετε τὸν Χριστόν; ἠρώτησε θαυμαστικῶς ὁ Λεάνδρος.

— Ναί· πιστεύομεν εἰς τὸν Χριστόν, τὸν Πατέρα καὶ ἀδελφὸν ἡμῶν, διότι οὗτός ἐστιν ἡ ἀγαπητωτέρα ἐνσάρκωσις τῆς ἀληθείας καὶ ἡ πιστωτέρα ἀπεικόνισις τοῦ θεοῦ λόγου.

Καὶ ἐπροχώρησεν ὡς μὴ ἀναμένων νέαν ἐρώτησιν μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην.

— Ἐδῶ, εἶπεν, στὰς ὁ Πατήρ τῆς Ἀδελφότητος, ἕτεροι σπουδαῖοι γέροντες διδάσκουσι τὴν Νεότητα τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ὁμοῖόν μας καθήκοντα καὶ τὸν σκοπὸν δι' ὃν διαβάτης ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον.

— Ἀλλὰ εἰς μόνην τὴν γνῶσιν τῆς γλώσσης σας καὶ εἰς ἠθικολογίαν καταγίνονται εἰς τὰ σχολεῖά σας οἱ παῖδες ὑμῶν;

— Καὶ εἰς φυσιολογικὴν καὶ βιομηχανικὴν πραγματογνωσίαν· τουτέστιν ὁ ἀποφοιτῶν νέος γνωρίζει τὰ φυτὰ ὅλα καὶ τὸν μέχρι τοῦδε γνωστὸν σκοπὸν ἐκάστου φυτοῦ· πᾶσαν τὴν ζωολογικὴν πλάσιν κατ' εἶδος καὶ χρησιμότητά· τὴν ἱστορίαν ἐν γένει τῶν περὶ αὐτὸν ἀντικειμένων, τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, τὴν φυσικὴν καταγωγὴν καὶ ἐναρμόνιον κίνησιν τῶν ἀνέμων, τῶν ὑδάτων καὶ τῶν πλανητῶν καὶ πᾶν ὅ,τι εἰς τὰς πέντε αἰσθήσεις τοῦ ἀγραμμάτου παρίσταται ὡς μυσῆριον ἄλυτον, τερατῶδες καὶ κακοποῖόν.

Ἐκείθεν ὁδηγήθη ὁ Λεανδρὸς εἰς τὸν μυχὸν τοῦ σχίσματος δύο βράχων, ὅπου διέκρινε κορυφὸν Πύργον· εἰς αὐτὸν ἀναβάντες εὐρέθησαν εἰς στενὸν διάδρομον εἰς τὰς παραλλήλους πλευράς τοῦ ὁποῦ παρτάττοντο δύο σειραὶ ὤμακτιων, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐξήρκει μόλις δι' ἐν ἄτομον· ὁ ἀρκετὸς διὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἀναγκαιοῦντος καθαροῦ ἀέρος φεγγήτης μᾶς δεικνύει ἐντὸς ἐκάστου αὐτῶν μίαν καθαρὰν ψίαθον ἐναντι μικρᾶς ἐστίας, ἐφ' ἧς εἰσὶν ὅλα τὰ χρειώδη διὰ ν' ἀνάψῃ τις πῦρ καὶ κάθισμα χαμηλὸν ἐκ κορμοῦ δένδρου ἐναντι ἐτέρου μεγαλειτέρου κορμοῦ, ἐφ' οὗ ὡς ἐπὶ τραπεζίου ἀναπαύεται ἐν βιβλίον, μικρὰ λυχνία καὶ μία λάγινος.

— Ἐδῶ περιορισμένοι νρυθετοῦνται, εἶπεν ὁ ὁδηγός, ὅσοι τῶν συλλαμβανομένων διεσθαρμένων παιδῶν τοῦ Πολιτισμοῦ ἐγγυῶνται σωτηρίας ἐλπίδα.

— Ἀλλὰ τὰ δωμάτια ταῦτα εἰσι κενά, εἶπεν ὁ ποιητής.

— Ἀκολουθεῖ με· ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός, ὅστις προπορευόμενος κατῆλθεν μετὰ τοῦ Ποιητοῦ καταβάθραν, ἥτις τοὺς ἔφερεν εἰς εὐρύτατον αὐλῶνα, ὅπου περὶ τοὺς διακοσίους ἀνθρώπους εἰς ἀμφοτέρα τὰ γένη ἀνήκοντας, ποικίλων φυσιογνωμιῶν, ἀλλ' ὁμοιομόρφου λιτῆς μέν, ἀλλὰ καθαρᾶς ἐνδυμασίας, ἤκροῶντο ἐν ἐκστατικῇ προσηλώσει λευκοπώγονος Γέροντος, ὅστις ὑψηλότερον αὐτῶν καθήμενος ἐδίδασκεν . . . ποίους; ὅσους ἀμαρτήσαντας ὡς ἀνθρώπους συμπτώσει, τύχη, στιγμιαία παραφορᾶ ἢ ἐξ ἀνατροφῆς, παραλαμβάνουσα ἡκοινωνία ἀπωθεῖ μὲν τῶν κόλπων της, περιορίζει ὅμως ἐν σωφρονιστηρίῳ πρὸς τὸν διττὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προλάβῃ μὲν τὴν κατὰ τῶν ἐναρέτων τέκνων της ἀδικίαν, νὰ ἐπαναφέρῃ δὲ εἰς τοὺς κόλπους της σώφρονας καὶ ἀγαπητοὺς υἱοὺς της ὡς πρὶν, τοὺς διὰ μόνον τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀποχωρισθέντας παρὰ τῆς δικαιοσύνης της ἐκ τῆς ὀλομελείας της ἀμαρτήσαντας.— Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ πεπολιτισμένα κράτη; ἂν ὅχι εἰς ὅλα, εἰς τὰ πλεῖστα ὅμως αὐτῶν ὁ ἀτακτῆσας νεανίας ρίπτεται εἰς πνιγηρὸν καὶ ἀνήλιον κευθμῶνα, ὃν δύναται νὰ ἐκλάβῃ τις ὡς προθάλαμον τῆς κολάσεως, ὅπου ὁ ἐν ἀμαρτίᾳ γηράσας ἀναμένει τὸν δυστυχῇ νεανίαν νὰ ἐκπαιδεύσῃ αὐτὸν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς κακίας· ἐκεῖ, εἰς τοιαῦτα Κράτη ἀποχωρίζονται διὰ παντὸς οἱ ἅπαξ ἀμαρτήσαντες τοῦ λοιποῦ Κόσμου καὶ ἐνταφιάζονται διὰ παν-

τὸς εἰς τὸ πανδιδακτήριον τοῦ ὀλέθρου· ἡ δικαιοσύνη τῶν Κρατῶν ἐκείνων ὁμοιάζει τὴν παράφρονά μητέρα, τὴν ἀκροτηριάζουσαν τὰ ἀτακτῆσαντα τέκνα της· ἐκεῖ, εἰς τὰ Κράτη ἐκεῖνα οἱ ἀτακτοῦντες φυλακίζονται, οἱ μὲν διὰ τὴν διαφθαρῶσιν ἔτι πλέον, οἱ δὲ διὰ τὴν ἀποθάνωσιν καὶ πάντες διὰ τὴν πληρῶσιν τοὺς στομάχους τῶν δικηγορίσκων καὶ τὴν θεραπεύσωσιν τὴν μονομανίαν τῶν Εἰσαγγελέων καὶ τὴν κακοήθειαν τῶν κομματαρχῶν.

Ἐδῶ, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ σωφρονηστηρίου τούτου ἔστι γεγραμμένη ἡ λέξις Ἐπανόρθωσις, ἐκεῖ ἐπιγράφεται Καταστροφή.

— Ἴδου αὐτοί, εἶπεν ὁ Βράχος, ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν τοῦ καὶ μετὰ τινων στιγμῶν ἀκρόασιν ἐξῆλθον ἀκροποδητί· κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην παρεδίδεται τὸ μάθημα περὶ Μετανοίας.

Ἐκείθεν διευθύνθησαν κατὰ τὸ φέρον τῆς ὁδοῦ εἰς τῶν Ἀνταποδόσεων τὸ Καταφύγιον, τοῦτο δὲ εἶναι πεφυκνωμένος δρυμὸς κουφωμένων ἐκ τῆς πολυκαιρίας Πλατάνων· τὸ φῶς ἐδῶ εἶναι πολὺ φειδωλὸν περὶ τὴν δαπάνην τῶν ζωογόνων ἀκτίνων τοῦ, καθόσον ὁ τόπος οὗτος κεῖται εἰς τὸ βάθος τόξου τὸ ὁποῖον σχηματίζουσι βουνὰ δενδρώδη καὶ οὐρανομήκη· ἐπλησίασαν· πρῶτον οἰκτρὸν ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον κατέθλιψε τοῦ Ποιητοῦ μας τὴν καρδίαν εἶναι φυσιογνωμία ἀγρίως ἡλαιομένου προσώπου ὑπὸ ἐμπερδευμένην κόρην ὡς ὑπὸ σύμπλεγμα ἀλληλομαχοῦντων ὄψεων· ἡ φοβερά αὕτη κεφαλὴ ἀναχύψασα ἀπὸ τῆς ὀπῆς ἐνός τῶν δενδρὸσπηλαίων σπαραξικαρδίως ἐφώνησεν :

— Σώσατέ με ἄνθρωποι· ἐπνίγην, ἐχάθην ἐδῶ μέσα·
σώσατέ με καὶ θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Ὁ Ποιητὴς ἐσταμάτησεν κάτωχρος ὁ δὲ Βράχος χωρὶς
νὰ διακόψῃ τὴν πορείαν του·

— Ἐάν σὲ σώσω τώρα, εἶπεν, θ' ἀποθάνῃς ἀχάριστος.

Ὁ Ποιητὴς σιωπηλὸς ἐξηκολούθησε μετὰ τοῦ φίλου
του, ἐνθυμηθεὶς τὴν ἀπόφασιν τῶν Πέντε Γερόντων· δέκα
βήματα ἀκόμη καὶ ἰδοὺ ἕτερον ἀξιοδάκρυτον ἔκτρομα.

Ἀπὸ τοῦ κουφώματος ἄλλου Πλατάνου ἰδοὺ ἄλλη ἀ-
παισία ὄψις καὶ μία δειλὴ, κακότηχος ἠκούσθη φωνή·

— Ζήτω ὁ Ἀρχηγός· με συκοφαντοῦν· ἐγὼ σ' εὐχομαι,
ἐγὼ γνωρίζω πῶς εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Θεὸς νὰ με
κατακαύσῃ ἂν ἐμελέτησα διὰ τὸ ἀργύριον τὸν φόνον σου.

— Τοὺς ἐπίστευσα, ἀπήντησεν σοδαρῶς ὁ τῆς Ἀδελ-
φότητος Ἀρχηγός καὶ διέταξα ν' αὐξήσουν τὰς τιμωρίας
σου· τοὺς ἐπίστευσα ὡς ἐπίστευσαν καὶ σὲ ἐκείνοι, οἵτινες
ἐνεχειρίασαν εἰς τὸ ταμεῖόν σου καὶ τὰς ψυχὰς των· ὁ Θεὸς
νὰ παιδεύῃ τοὺς φυλαργύρους.

Καὶ ἐπροχώρησεν ἀκολουθούμενος παρὰ τοῦ ἐκπληκτο-
μένου Ποιητοῦ, οὗτινος πρὶν ἢ ἐξεγερθεῖσα ἐκπληξὶς ἐξα-
λειφθῇ, ἰδοὺ φρικωδέστερον πρόσωπον ἄλγος καὶ βδελυγ-
μίαν ἐν ταύτῃ ἐμπνέον· ὁ Προδότης ἔσωθεν τοῦ κουφώ-
ματος, ἀλλ' ἀκριβῶς ἐναντι τῆς ὀπῆς αὐτοῦ, ἐκτοξεύει διὰ
τῶν ἐπικινδύνων ὀφθαλμῶν του φωσφορισμοὺς ἀπαιτίους
ὡς ἐκ τῆς σκοτίας ὁ αἴλουρος· δὲν ἰκετεύει, πεπειθὼς
ὅτι ἡ ἰκεσία του δὲν θὰ εἰσακουσθῇ· παραλαλεῖ ἢ μᾶλλον
ὠρύεται βλασφήμως· τὰ χεῖλη του αἰμόστικτα ἀναμυρι-
χῶς περὶ προσφάτως ἐξωρυχθέντα ἐκ τῶν παροξυσμῶν

του ὀδόντα, εἰς δὲ τοὺς ὀστεώδεις δακτύλους του ὡς ἀράχνα ἰοδόλου σφάλαγος μέρος τῆς ἀποσπασθείσης κόμης του φαίνεται περιτετυληγμένον.

— Ἄς ἐγκαταλείψωμεν τὴν φοβερὰν ταύτην εἰκόνα ἐφ' ἧς συγκεχυμένον βλέπει ὁ ἄνθρωπος τὸν σκοπὸν τοῦ Θεοῦ του· ὀδυστυχῆς οὗτος, εἶπεν τεταραγμένος ὁ Βράχος, ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ὄντα ἀμεταμελήτως προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ κακοῦ· εἶναι βέβαιον ταῦτο ; τούτου δεδομένου ὡς βεβαίον, εἰς τί χρησιμεύει ἡ τιμωρία διὰ τοὺς ἀμεταμελήτους ἐκ φύσεως ; Ἀλλὰ δύναται νὰ ἐξευρεθῇ τιμωρία ἐπανορθωτικὴ διὰ τοὺς τοιοῦτους προδότας τῆς θείας ἀγαθότητος ; ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὀρεῖται ὁ νομοθέτης νὰ παραβλέπῃ ὑπὲρ τοῦ σώματος τὸν δάκτυλον, ὑπὲρ τῆς κοινωνίας σφαγιάζων τὸ καταστρεπτικὸν μέλος αὐτῆς, ἀποχωρίζων τοῦτο διὰ παντὸς ἐκείνης ; Ὡ! τὰ μορμολύκεια ταῦτα τῆς ἀνθρωπότητος ἀφεθήτωσαν εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ ὅστις δύναται νὰ τὰ ἐλέησῃ ἐν τῇ μονόσει των καὶ νὰ φωτίσῃ διὰ τοῦ ἀγίου φωτός του τῆς Κολάσεώς των τὰ σκότη, ἀφ' οὗ ἡ θανατικὴ ποινὴ οὔτε τὸν ἔνοχον τιμωρεῖ, οὔτε τὴν κοινωνίαν παραδειγματίζει.

Μετά τινας στιγμὰς διέρχονται ξηρὰν καὶ τραχεῖαν φάραγγα, ἀνέρχονται μικρὸν ὄρος, κατέρχονται ἐκ τῆς ἀντιθέτου αὐτοῦ ῥάχews εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ ὁποίου ἀπλοῦται γοητευτικὸς λειμὼν ὅπου περίπου τῶν μυρίων εὐρώστων κατεῦκινήτων ἵππων βόσκουσιν, ἔτοιμοι νὰ δεχθῶσιν ἐπὶ τῆς ῥάχews των ἀναβάτας ὄντως στρατιῶτας τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος. Ὅποια ἀντίθεσις μεταξύ τούτων καὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κακοανατεθραμμένων γερόντων ἵππων

ἐθνιδίων τινῶν τῶν ὁποίων οἱ ὑπουργοὶ ἐκμεταλεύονται καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰς κοπρίας αὐτῶν ὅπως αὐξήσωσι τὰ καρυκεύματα τῶν Λουκουλαίων τραπεζῶν αὐτῶν. Χαιρετῶσι τοὺς Σκοποὺς τοῦ ἵπποφορβείου, διὰ τῆς περιγραφῆς τοῦ ὁποίου ἡδύνατο ὁ Γαβριὴλ Φεῤῥῦ, ὁ Ἀθάνατος εἰκονογράφος τῶν λευκῶν ἵππων τοῦ Καναδά, νὰ προσφέρῃ βιβλίον τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον, διέρχονται τὸν πορθμὸν τῆς, ὡς Σειρῆνος ἡρέμα κοιμωμένης λίμνης, διὰ λιθίνης γεφύρας καὶ φθάνουσιν εἰς τὸ στόμιον ἄντρου πρὸς πρασίνου λόφου· τοῦτο εἶναι τὸ «Ἀντρον τῆς Ἥττης».

Εἰς ἓν νεῦμα τοῦ Πατρὸς τῆς Ἀδελφότητος ἡ ἐκεῖ εὐρισκομένη εὐάριθμος φρουρὰ ἐξήγαγε τοὺς ἐκεῖ φυλασσομένους αἰχμαλώτους τοῦ πολέμου πρὸς οὓς ἀποτεινόμενος ὁ Βράχος εἶπεν.

— Ἐπολεμήσαμεν καὶ ἠττήθητε· τοῦτο δὲν προσάπτει ὑμῖν ὄνειδος· ἤλθατε νὰ ταραξήτε τὴν οὐδὲν κακὸν προΐξενήσασαν ὑμῖν εἰρήνην ἡμῶν καὶ ὁ Θεὸς σᾶς ἐπάταξεν· σεῖς ἐμελετήσατε τὴν ἐξόντωνσιν τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ἀδελφότητος καὶ ἐγὼ ἐπ' ὀνόματι Αὐτῆς ἧς ἐκπροσωπῶ τὰ φρονήματα, χαρίζω ὑμῖν τὴν ἐλευθερίαν σας, τοῦτο δὲ ὅχι διότι εἶναι φιλανθρωπίας ἐπάξια τὰ τυφλὰ ὄργανα κατακτιτικῆς, ἡγουν ληστρικῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' ἵνα εἴπητε εἰς αὐτὴν ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς ἐστίας σας, ὅτι δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ Κυβέρνησις γενναῖα εἰς τοὺς ἐχθρούς της, αὐστηρὰ εἰς τοὺς φίλους της καὶ τιμῖα εἰς τὴν διαχείρισιν ἐμπιστευομένης αὐτῇ παρακαταθήκης.

Καίτοι τοῦ Ἥλιου ἐκτοξεύοντος ἀπὸ τοῦ κέντρου τῶν

Οὐρανίων ἀψίδων τὰς ἀκτῖνας του καυστικοτάτας, οὐλα-
μὸς Ἀδελφῶν συνοδεύει πρὸς τὴν μυστηριώδη ἐξοδὸν τοὺς
αἰχμαλώτους τοῦ πολέμου προπορευομένου τοῦ ἀκροτηρια-
σμένου Ταγματάρχου· εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς γεφύρας εὐρέ-
θησαν δύο ἵπποι ἐφ' ὧν ἐρρίφθησαν ὁ Βράχος καὶ ὁ Ποι-
ητὴς ὅστις μετὰ ἡμεισίας ὥρας πορεῖαν σταματήσας ἀπο-
τόμως τὸν ἵππον του ἐκραύγασεν πρὸς τὸν συνοδοιπόρον
του ἀποτεινόμενος.

— Ἀδελφε, τί διαβολικὸν πῦρ εἶναι τὸ ἐκείθεν ἀντα-
νακλάσεις αὐθάδεις καὶ μυσαρὰς ἐκτοξεῦον;

— Χαμήλωσον τὴν κεφαλὴν καὶ προχώρει, διότι ὁ Ἥ-
λιος πυρπολεῖ, ἀπήντησεν ὁ Βράχος ἀπαθῶς· εἶναι ἄχρη-
στα μέταλλα τῆς γῆς, ἐφ' ὧν τοῦ λεγομένου πολιτισμοῦ
αἱ Κυβερνήσεις διατυποῦσι τὰς εἰκόνας βεβήλων ἐξοχοτή-
των, λαοκτόνων προνομιούχων· τὰ λέγουσι νομίσματα καὶ
θαμβοῦσιν ἡμῶν τὰ ὄμματα ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἥλιου,
ὡς θαμβοῦσι πὰς ψυχὰς τῶν ἐν τῇ κοινωνικῇ σκοτίᾳ ζών-
των, ὑπὸ τὰς διαβολικὰς ἀντανεκλάσεις τῶν καμίνων τῆς
πλεονεξίας καὶ τῆς ἀμοιβαίας δυσπιστίας.

— Καὶ ποῦ τὰ εὑρετε; καὶ εἰς τί σὰς χρησιμεύουσιν
ἐν τῇ κοινοκτημοσύνῃ σας τῶν νομισμάτων οἱ σωροὶ οὗ-
τοι; ἠρώτησεν ὁ Ποιητής.

— Μᾶς τὰ φέρουσιν οἱ αἰχμαλωτιζόμενοι χρηματομα-
νεῖς τῶν κοινωνικῶν ληστὰι καὶ διευκολύνωμεν δι' αὐτῶν
τὰ ἐνδεῆ, τοῦτέστιν τ' ἀγαθὰ τῆς ἰδίας κοινωνίας τέκνα·
διότι εἰσαχθέντα καὶ τιμώμενα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διαρρη-
γνύοντος τὴν κοινωνικὴν σύνταξιν ἐγωῖσμοῦ, παρὰ τῆς κοι-
νωνικῆς ἐξαχρεώσεως, χρησιμεύουσιν ὡς συνάλλαγμα ἄνευ

οὐ οὔτε ἡ ἀρετὴ καὶ ἰδίως ἡ ἀρετὴ ἡ διὰ κακὴν τῆς τύχην παρεπιδημοῦσα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δὲν δύναται νὰ συντηρηθῇ ἄνευ νομισμάτων, διότι ἐκεῖ οὐδεὶς πείθεται νὰ λάβῃ ὡς πρόσωπον τοῦ ἐπιβάλλει ὁ κοινωνικὸς ἄρχων, ἀλλὰ πάντες ἐνδύονται ἢ ζητοῦσιν ἐνδυθῶσι τὰ πρῶτα πρόσωπα τῆς κοινωνίας, οὐδενὸς ἀνεχομένου νὰ μετέλθῃ μ' ὅλους τοὺς στιβαροὺς τοῦ ὧμου τὸν ἀχθοφόρον, μ' ὅλην τὴν ὑπομονὴν τοῦ τὸν ἐμβαλωματῆν, μ' ὅλην τὴν ἀνοησίαν τοῦ τὸν κουρέα· ὁ πρῶτος τούτων θέλει νὰ γίνῃ ἀρχιερεὺς, ὁ δεῦτερος πρωθυπουργὸς καὶ ὁ τρίτος ἐφημεριδογράφος, ἐπομένως θὰ καθίστατο ἀδύνατον εἰς τοιαύτην κοινωνίαν νὰ συντηρηθῇ αὕτη οὔτε ἐπὶ εἰκοσιτετράρων ἄνευ τοῦ ἐμπνεομένου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ τοῦ νομισματικοῦ μετάλλου. Ἐκτὸς τούτου οἱ περιφρονημένοι οὗτοι σωροὶ, νομισμάτων ἀχρήστων εἰς τὴν ἠθικῶς συντεταγμένην ἀδελφότητα ἡμῶν, ὑφίστανται ὑπὸ τὰς πτέρνας μας ὡς τρόπαια τῆς ὑπεροχῆς ἡμῶν ἀπέναντι τῶν εὐτελῶν δυναστῶν τοῦ κόσμου.

— Παραδέχεσθε λοιπὸν ὅτι δύναται νὰ συντηρηθῇ καὶ εὐήμερῇ μία κοινωνία ἀνθρώπων ἄνευ τῶν λεγομένων χρημάτων; ἡρώτησε περιέργως πῶς ὁ Λέανδρος.

— Μόνον ἡ ἄνευ χρημάτων κατωρθοῦσα νὰ συντηρηθῇ εὐήμερῃ· διότι ἐν τῇ ἀναπτυσσομένη φιλοχρηματίᾳ μιᾶς κοινωνίας ἀναπτύσσεται ἡ κακοδαιμονία αὐτῆς, ἐκ ταύτης δὲ τὰ μαστιζόντα αὐτὴν ἐγκλήματα, ἀπήντησεν ὁ Βράχος· παράδειγμα ἔστω ἡ κοινωνία ἡμῶν τῆς ὁποίας τὰ παδάκια προτιμῶσι νὰ παίζωσι μὲ τοὺς καθαροὺς βόλους τοῦ ἐδάφους ἢ μὲ τοὺς χρυσοὺς ὀβολοὺς τοὺς ἐκεῖ πέραν σεσωρευμένους· διατί; διότι δὲν ἐγνώρισαν αὐτοὺς ὡς ἀπα-

ραϊτητα ἐλαττήρια τοῦ βιωτικοῦ ὀργασμοῦ τῶν πατέρων
των· ἀρκεῖ ἀδελφέ μου πᾶς πολίτης νὰ ἐργάζεται φιλο-
στόργως καὶ ἄνευ ἐγωῖσμοῦ ὑπὲρ τῆς γεννησάσης αὐτὸν
πολιτείας καὶ ἰδοὺ ἡ κοινωνία πᾶσα ἀπολαύουσα πάν-
των τῶν ἀγαθῶν διὰ τῆς ἐν ἔργοις ὅλων τῶν τέκνων
της, ὡς μελῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἀλληλεγ-
γύης· οὕτω τὴν πάλιν τῆς πλεονεξίας ἀναπληροῖ παρ' ἡμῖν
ἡ ἄμιλλα μετὰ τῶν πολιτῶν ποῖος νὰ ἐξυπηρετήσῃ πλεόν
τῶν συμπολιτῶν του τὴν ὅλην συμπολιτείαν· τίς ἡ χρεία
τοῦ ἐν τῷ ὄντως πεπολιτισμένῳ κόσμῳ διεγερτηρίου χρή-
ματος ὅποیان τοῦτο ἀναπληρῆται παρ' ἡμῖν ὑπὸ τῆς εὐσυ-
νηδείτου προθυμίας τοῦ νὰ προσφέρῃ ἕκαστος ὅχι ὅ,τι θέ-
λει ἀλλ' ὅ,τι δύναται, λαμβανομένης παιδιόθεν ὑπ' ὅψιν
τῆς κράσεως, τῆς τάσεως καὶ τῆς διανοίας αὐτοῦ ; Ἐν τῷ
πραγματικῷ συμφέροντι ἡμῶν ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν ὀλιγαρ-
κείᾳ φθονίαν τῆς ἰσότητος πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν ἐκ τῆς ἀ-
δελφοκτόνου κακοδοξίας καὶ τῶν ἀμφιβόλων καὶ περιττῶν
ἀπολαύσεων τῆς ἀνισότητος.

Καὶ οὕτω διηγούμενοι καὶ ἰδεολογοῦντες ἀφίχθησαν εἰς
τὸν φιλόξενον Πλάτανον τοῦ Πατρὸς τῆς Ἀδελφότητος
ὅπου ὁ μέλας ἄρτος, τὸ δροσερὸν καὶ χωνευτικὸν ὕδωρ καὶ
αἱ ὀβελοπέραστοι ἄγριαι περιστεραι ἐπερίμεναν τὴν ὄρε-
ξίν των ἐπὶ τῆς γλῶσσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΝΑΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ἡ Νύξ σιγὰ καὶ κατ' ὀλίγον καλύπτει μὲ τὸν μυστηριώδη πέπλον τῆς τὰς ἐξοχάς· ρεμβώδης ἐπὶ τοῦ μικροῦ του ὄπλου ἐστηριγμένος τῆς νυκτός ὁ Σκοπὸς μελετᾷ ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου βιβλίου τῆς φύσεως τὸ αἰώνιον μυστήριον τῆς Δημιουργίας καὶ χωρὶς νὰ λύη τοὺς γρίφους αὐτῆς νομίζει ὅτι εἰσδύει πρὸς τὴν ἄγουσαν ἀκτίνα εἰς τὴν ἀπόκρυφον Πύλην τῆς Αἰωνιότητος· ἡ εὐσυνείδητος ψυχὴ ἐξανοίγῃ πάντοτε οἰνοὺς εὐχαρίστους· ἐν ᾧ ἡ δουλωθεῖσα εἰς γῆϊνα πάθη καρδία, ἐπαναπαύεται παρηγόρως ἐναντι τοῦ σκότους τοῦ χωρίζοντος αὐτὴν ἀπὸ τὴν Ἀθανασίαν ἣτις δι' αὐτὴν ἔστιν ὁμοίᾳ δένδρου τοῦ ὁποῖου ὁ εἷς κλάδος φιλοξενεῖ τὸν ὄφιν τῆς τιμωρίας καὶ ὁ ἕτερος παράγει τὸ μᾶνα τῆς ἀμοιβῆς.

Κοιμᾶται ἀσύγχιστος ὡς τὸ ἀπονήρευτον νήπιον ἡ Ἀδελφότης εἰς τὰ δροσερά της λειβάδια καὶ τὰ ὑπὸ τὰς ροιάς κυλιόμενα ρεῖθρα καὶ ὁ ἄγρυπνος γρύλλος ἐπὶ των προφυλαίων δενδρυλίων τοὺς ναννουρίζουσιν, ἐν ᾧ τοῦ μεσονυκτίου ἡ ἀηδὼν ἠδύνει τὰ χρυσὰ ὄνειρά των· ὄνειρα ἀθωότητος καὶ φιλάνθρωπίας! ὁποῖα μακαριότης τῶν ὄντως ἀγαθῶν! Τὰ γλυκοχαράγματα ἐν τούτοις μειδιῶντα ὡς ἐνσάρκωμένη ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἀσπάζονται τοὺς ἀώρους καρποὺς τῶν δένδρων καὶ μὲ τὰς πρώτας αὐτῶν δρόσους ζωογονοῦσι τῶν δασῶν τὰς ῥοδοδάφνας· ὁ ζέφυρος κτενίζει τὰς

μακρὰς τῶν Ἀδελφῶν κόμας ἀναπαυομένας ἐπὶ τῶν χαμαι-
μήλων, ἐν ᾗ ἡ μυροβόλος ἀναθυμίασις ὡς ἡδυπαθοῦς ζεναγ-
μοῦ λιθιανῶτον συγχίζει μυσηριογραφικῶς τῶν κοιμωμένων
ἡμιθέων τὰς ὕψεις· εἶναι πρῶτα καὶ ὁ Σκοπὸς τῆς Ὑψηλῆς
Κορυφῆς σαλπίζει τὸ ἐγερτήριο· αἱ πηγαὶ ἀφίνουσιν ὡς σκο-
πίμως τὰ κρυσταλώδη νάματά των εἰς τοὺς ἅμα τῇ ἐγέρσει
των εἰσορμήσαντας πρὸς αὐτὰ Ἀδελφούς εἰς τὸ ἐλάφιον
τρέξιμον τῶν ὁποίων σκιρτῶντα τὰ πρίμνια λησμονοῦσι πρὸς
στιγμὴν τὴν βοσκὴν των· τὸ προσευχητικὸν βέλασμά των
ζωηροποιοῦσιν οἱ σειόμενοι κωδωνίσκοι των· ὁ βάτραχος
κωάζει, τὸ πτηνὸν κελαδεῖ, ἐκ τῶν λειμώνων αἴρωνται
ἀρωματώδη θυμιάματα καὶ τὸ Πᾶν φαίνεται ὅτι ἡνωμέ-
νον στέλλει τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν Θεόν· οἱ ἄν-
δρες νίπτωνται, αἱ παρθένοι λούωνται καὶ τὰ παιδιά συλ-
λέγουσιν ἄνθη.

Τὴν στιγμὴν ταύτην καλημερίζωμεν τὸν Λέανδρον με-
τὰ τοῦ Βράχου ἐν τῷ σπηλαίῳ αὐτοῦ λέγοντος·

— Σήμερον, ἀγαπητέ μου Λέανδρε, ἡ Ἀδελφότης ἐορ-
τάζει πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

— Πῶς! συμφωνεῖτε λοιπὸν καὶ κατὰ τοῦτο μὲ τοὺς
χριστιανούς; ἠρώτησεν ὁ Ποιητής.

— Ἡμεῖς ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐορτάζομεν ὡς σήμερον
τὸν Πνευματισμὸν τὸν ἅγιον καὶ ἀθάνατον τοῦ Αἰωνίου
Λόγου, ὡς ὄντα λογικὰ ἢ μεγαλειτέρα τῶν τριῶν ἐορ-
τῶν μας εἶν' αὕτη.

— Καὶ ποῖαι εἶναι αἱ λοιπαὶ ἐορταί σας; ἠρώτησεν ὁ
Ποιητής.

— Τῶν ἀνθέων τὸ Πάσχα ὅπερ τελοῦμεν κατὰ τὴν ἔ-

ναρξιν τοῦ ἔαρος, ἀπήντησεν ὁ Βράχος, καὶ τῆς συστάσεως τῆς Ἀδελφότητος ἡ ἡμέρα ἥτις ἔστιν ἡ πρώτη τοῦ χειμῶνος· αὗται εἶναι αἱ μέγισταί καὶ ὅλαι τῶν ἐορτῶν μας, ἀλλὰ πλὴν τούτων ἀναπαύεται ἐορτασίμως καὶ ὁ τεχνίτης καὶ ὁ μαθητής, καὶ ὁ γεωργὸς καὶ ὁ ἀλιεύς, καὶ πᾶς Ἀδελφός, πλὴν τῶν Σκοπῶν τῆς ἐπικρατείας, κατὰ πᾶν ὀκταήμερον καὶ τὴν ἐορτὴν ταύτην ὀνομάζομεν Ἀνάπαυλαν, ὡς ἀνεπαύθη καὶ ὁ Δημιουργὸς τοῦ Παντός, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπεραίωσε τὴν ἀπέραντον οἰκοδομήν του· ἄλλας ἐορτάς δὲν ἔχομεν πρῶτον διότι αἱ ἐορταὶ συνεπάγουσι διασκεδάσεις· τούτων δὲ φυσικὴ συνέπεια ἔστιν ἡ ἀργία ἡ κατασταίνουσα τοὺς Λαοὺς ἀκηδεῖς καὶ μωροὺς, καὶ δεύτερον διότι ὅταν εἷς Λαὸς πανηγυρίζει διὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Κοσμογόνον τοῦ Θεοῦ, ὅταν ὁ αὐτὸς Λαὸς ἐορτάζει τὴν νεκρανάστασιν τῆς φύσεως διὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ αὐτῆς Ἐβρος καὶ ὅταν χαιρετᾷ τὴν ἡμέραν τῆς θεμελιώσεως τῆς χώρας του, δὲν ἐννοῶ τί ὑπολείπεται αὐτῷ διὰ νὰ ἐορτάσῃ;

Τὸν Ἀρχηγὸν διατεθειμένον ἴσως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν του, διέκοψεν πυροβολισμὸς ὁμοιος μὲ τὸν ἀκατάπαυστον ἐκείνον τῶν Χριστιανοπόλεων κατὰ τὸ λυκαυγὲς τοῦ Πάσχα.

Πᾶσα ἡ Ἀδελφότης κατὰ γένη καὶ ἡλικίας φαλαγγιδὸν ἐπορεύετο πρὸς τοῦ Βράχου τὸ σπήλαιον ὅπερ ἀντικαθιστᾷ ἐν τῇ Ἀδελφότητι ταύτῃ τὰ παρὰ ταῖς πρωτευούσαις τῶν λοιπῶν Κρατῶν ἀνάκτορα τῶν Βασιλέων αὐτῶν· πᾶσα ἡ πληθὺς, ὡς μία πάλλουσα ψυχὴ, προπορευομένου τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς γονυπετεῖ μετὰ τινα πορείαν περὶ τὸ Μεγάλον Ὅρος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀπίου,

ὡς περικεφαλαία ὁμηρικὴ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Αἴαντος, ἀναπαύεται ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῶν Ἀναθημάτων τοῦ ὁποίου ἡ περιγραφὴ ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἦν ἡ ἀκόλουθος.

Ὁ εἰσερχόμενος ἐν πρώτοις ἀπαντᾷ ἐκστατικὸς εἰκόνα ὑπενθυμίζουσαν τοῦ Ἀπελλοῦ τὴν γραφίδα· αὕτη οὔσα μία ἀρχαιότης ἀνεκτίμητος, ζωηρῶς παρουσιάζει εὐλαβῇ γέροντα, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία φαίνεται ἀρχαιότερα τοῦ Κόσμου, περιπτύσσοντα εἰς τὴν ἀγκάλην του ὡς ὁ φιλοστοργότερος Πατὴρ δύο σοβαρὰς γυναῖκας ἐνθεν καὶ ἐνθεν θελκτικοτάτου παιδίου· ἡ μία τῶν γυναικῶν ἀρειμανίου ὄλου οὔσα, διὰ τῆς δεξιᾶς ἡψοῦ σημαίνει ἐρυθρὰν μεθ' ἄρματος εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀργυροῦ, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τῆς ἐπιδεικνύει τὰς ὑπὸ τὰς πτέρνας τῆς συντετριμμένας ἀλύτους· ἡ ἄλλη, γλυκεῖα ὡς ἡ ἀγάπη καὶ σεμνοπρεπῶς ἐπιβάλλουσα ὡς ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, φαίνεται τέμνουσα ἕνα ἄρτον εἰς τρόπον ὥστε ἕκαστος ἀπατᾶται ὅτι εἰς ἐκεῖνον ἐτοιμάζεται νὰ προσφέρῃ τὸ πρῶτον κλάσμα· τὸ βλέμμα τῆς ἔχει τὸ γαλήνιον καὶ συμπαθὲς τῆς φθινοπωρινῆς Σελήνης δυσούσης, παρηγορίαν δ' ἐμπνέει τὸ εἰς δάκρυα ὑποφῶσκον μειδίαμά της· ἐνῶ τὸ παιδίον σφίγγον δύο καρδίας μεταξὺ των φαίνεται ὡς ἐπιζητοῦν νὰ τὰς ἐνώσῃ διὰ παντὸς δι' ἑνὸς πυροῦ φιλήματός του· τὰ βλέμματά του ἐξαστράπτουσιν ὡς τοῦ ὕμεναίου αἱ δᾶδες, ἐπὶ τῆς περιστροφούσης αὐτὸ ροδονιᾶς ἡ ἀηδὼν καὶ ἐπὶ τῆς μόλις ἀνθίζούσης χλόης, ἐφ' ἧς ὡς ἐπὶ τάπητος πατεῖ τὸ μαγιπρόσωπον Παιδίον, ἡ ἐρωτόληπτος τρυγῶν, ἀτενίζουσαι τὸ ἐρατεινὸν πρόσωπόν του φαίνονται ὡς ἐμπνεόμεναι παρ' αὐτοῦ.

— Ἰδοὺ ὁ Θεὸς παρουσιάζων εἰς τὸν Κόσμον τὴν Ἐ-

λευθερίαν, τὴν Φιλανθρωπίαν καὶ τὸν Ἑρωτα· ὁ Ἑρως παράγει τὰ ὄντα, Λεάνδρῳ μου, εἶπεν ὁ Βράχος, ἡ Φιλανθρωπία τὰ συντηρεῖ καὶ τὰ ἐξευγενίζει, ἡ δὲ Ἐλευθερία ἐξασφαλίζει καὶ κραταίῳ τὰ δίκαια τοῦ ἀτόμου, τῆς κοινότητος, τῆς Πολιτείας.

Ἡ τελετὴ ἤρξατο.

Ὁ Πατὴρ τῆς Ἀδελφότητος ἀνελθὼν εἰς λαξευτὸν ὀγκόλιθον, ὑψούμενον ἄνω τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Λαοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τὴν πολιοῦχον εἰκόνα ἐλεξεν·

— Ἀδελφοί, εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις κατηύθυνεν εἰς τὰς ἐρήμους μας ταύτας τῶν Πατέρων ἡμῶν τὸ βῆμα· εὐλογημένον τοῦ Θεοῦ μας τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὅποῖον μᾶς διαφωτίζει τοὺς στοχασμοὺς καὶ διὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐξασκοῦμεν τὸ ὑπέρτατον ἐπάγγελμα τοῦ τιμωρεῖν τὴν διαβάτιδα κακίαν καὶ παρηγορεῖν τὴν διωγμένην Ἀρετὴν· δοξασμένον τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις διὰ τῆς Ἐλευθερίας προστατεύει μετὰ τῶν ἱερῶν τούτων προπυργίων τὰ δίκαια τῆς ἀνθρωπότητος· ἀγαπητὸν εἶη τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις εὐλογῶν τοὺς ἔρωτας ἡμῶν, καθιστᾷ τὰς καρδίας ἡμῶν βωμοὺς, ἐνθα μετὰ τῆς τιμῆς ἱεουργεῖ ἡ ἀνθρωπογονία. Ἐν τῇ ἀνυψώσει μέχρις ἰδανικότητος τῆς ἐρωτικῆς ἡδονῆς, ἀνυψούμεθα ὑπὲρ τὸ ἔλος τῆς ἀσκόπου ἐγκληματικῆς λαγνείας τῆς κατὰ σύμπτωσιν μόνον παραγαγούσης ὄντα ἀλλ' ἐξαμβλώματα· δικαίως ὑπερηφανευόμεθα ὡς παραγωγοὶ ὄντων μετεσχόντων τοῦ Ἀγίου καὶ Παντοδυνάμου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Βαβαὶ ταῖς λυιπαῖς κοινωνίαις τοῦ Κόσμου! Ἐκεῖ ἐν καχοδιαθεσίᾳ, ἐν ὀργῇ, ἐν κραιπάλῃ, ἐν νοσηρᾷ καταστάσει

πνεύματος καὶ σαρκὸς οἱ σύζυγοι συναντῶσι τὰς συζύγους αὐτῶν καὶ κτηνωδῶς μαινόμενοι εἰς μέθην βαναυσότεραν καὶ τῆς βακχικῆς, προσηλωμένοι κάτω εἰς τὴν γῆν ὡς σκώληκες ἐν τῇ ὑλῇ αὐτῶν λησμονοῦνται εἰς ἐπάρατον φιλημάτων δύο γενῶν τὰ λογικὰ κτήνη καὶ παράγουσι σκώληκας, καὶ δημιουργοῦσι κακίας, καὶ συντρίβουσι τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἀναδεικνύοντες τὴν βλακίαν ἐν προσωποποιήσει. Ἴδού ἡ πρώτη αἰτία τῆς κοινωνικῆς ἀθλιότητος· διατί τοῦτο; διότι καὶ τοὶ ἀνήκοντες εἰς μίαν θρησκείαν οἱ ἄνθρωποι πάσης κοινωνίας, ἐν τῇ ἀθλίᾳ αὐτῶν ἀνατροφῇ ἁσωτεύοντες τὸ προνόμιον τῆς ἐλευθέρου βουλήσεώς των καὶ ἐν τῇ κακίᾳ αὐτῶν, δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους νὰ ἐπιβληθῶσι πατρικῶς εἰς αὐτούς. — Ἀδελφοί! εἰς τὸ δένδρον τῆς ζωῆς ἀναφύεται μετ' οὐ πολὺ νέος χρόνος· τὸ λῆγον τοῦτο ἔτος τρισχίλια περίπου νέα ἄνθη οἱ ἄγνοι ἔρωτες ἡμῶν ἀνέδειξαν εἰς τὸν λειμῶνα τῆς Ἀδελφότητος· ἑκατὸν πενήτηκοντα παρεκτραπέντας εἰς ἐγκλήματα, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κακίας τῶν κοινωνικῶν των, μετεμορφώσαμεν εἰς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους καὶ τεσσαράκοντα δύο ἀτυχεῖς φίλους τῆς Ἀρετῆς ἐσώσαμεν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς κακίας.

Μέγα τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις διὰ τοῦ ἑορταζομένου σήμερον Ἀγίου αὐτοῦ Πνεύματος, ἐπιδαφιλεῖ ἡμῖν τὴν διάθεσιν, τὰ μέσα καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀγαθοεργίας· εὐτυχήσας καὶ ἐγὼ ν' ἀξιωθῶ τοῦ τίτλου Πατρός τῆς Ἀδελφότητος, καὶ ληγοῦσης σήμερον τῆς Πατρικῆς θητείας μου παρακαλῶ τοὺς ἔχοντας παράπονον κατὰ τῆς Πολιτείας μου νὰ προβῶσιν εὐτόλμως ὅπως διὰ τῆς ἐξελέγξεώς μου

συνέλθω τοῦ ἡμέρους εἰς ὃ πιθανὸν νὰ μ' ἐβύθισεν ἡ ἔξουσία· τὸ διοικεῖν ἄνθρωπος ἄνθρώπους χαλεπὸν ἐστὶ, διότι οὐκ ἦν ὁ ἄνθρωπος Θεός· παρεπικρανά τινα καθ' ὅλην τὴν ἐνιαύσιον ἀρχηγίαν μου; τίνες εἰσὶν οἱ παρ' ἐμοῦ κακωθέντες, ζημιωθέντες, προσβληθέντες;

— Οὐδείς! ἐφώνησαν μυριάδες στομάτων.

— Μὲ λυπεῖσθε ἢ μ' ἀγαπᾶτε;

— Εἰσο ἀγαπητὸς ὡς Ἀδελφός, κατέστης δὲ ἀντικείμενον τῆς ὑπολήψεώς μας Πατὴρ ἡμῶν γενόμενος, ἐπανελάθεν ὁ Λαὸς δι' ἐνὸς τῶν Γερόντων του.

— Δεχθῆτε λοιπὸν εἰς τοὺς κόλπους σας ἀξιον, τῆς ἀγάπης σας, τὸν Ἀδελφὸν σας Βράχον καὶ χαιρετᾶτε ὡς τέκνα εὐπειθῆ τὸν Πατέρα Νυχτιᾶ, ὅστις κατὰ τοὺς νόμους τῆς Ἀδελφότητος ἔρχεται εἰς τὴν διαδοχὴν τῆς Ἀρχηγίας, ὡς ὁ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πρῶτος ἀνδραγαθήσας.

Ὁ Ἀδελφὸς Βράχος χειραγωγήσας παρουσίασεν εἰς τὴν Ἀδελφότητα τὸν νέον Πατέρα Νυχτιᾶ, τὸν ὁποῖον ἀσπασθεὶς ἐπέδειξεν εἰς αὐτὴν λέγων·

— Ἴδού ὁ Πατὴρ Ἀρχηγὸς ἡμῶν! καὶ καταβάς ἐγονυπέτησεν μετὰ τοῦ πλήθους στρατιώτης φαιδρὸς ὁ πρὸ στιγμῶν ἡγεμὼν σοβαρὸς ἐνὸς Κράτους.

Ὁ Νυχτιᾶς, ἀνὴρ γιγαντόσωμος καὶ μελᾶγχρους, ἦνωνεν εἰς τὴν συμπαθητικὴν ὄψιν του καὶ θετικὴν φυσιογνωμίαν του τὴν Ἀνδρείαν μετὰ τὴν εὐαισθησίαν· τὸ μειδίαμά του ἐξέφραζεν ἀγαθότητα, οἱ δ' ἀεικίνητοι κατὰμαυροὶ ὀφθαλμοὶ του ἐνέργειαν.

— Ἀδελφοί, εἶπε τὸ βῆμα καταλαβὼν ὁ Νέος Ἀρχηγός τῆς Ἀδελφότητος, λέγουσιν ὅτι οἱ Βασιλεῖς κολακεύον·

ται καὶ μισοῦνται, διότι δὲν εἶναι προϊόντα τῆς καθολικότητος τῆς ἐκπορευομένης ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ Λαοῦ ὡς μὴ ἀνερχόμενοι τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου δι' ἀνδραγαθίας ἐμπεριεχούσης τὰ στοιχεῖα τῆς ὑπεροχῆς. — Ἐντεῦθεν, φρονοῦσιν οἱ Δημοκράται ὅτι ἀρχίζει ἡ χωρίζουσα τὸ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως αὐτοῦ δυσπιστία, ἣν ἡ ἰσοβιότης τοῦ στέμματος μεταποιεῖ εἰς μῖσος, ἐνῶ τὸ νομιμοποιηθὲν ἀδίκημα τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος τῆς διαδοχῆς ὑποθάλλει ἐξάπτον ἐντεῦθεν μὲν τὴν μύνην τοῦ Λαοῦ κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς Μονάρχου, ἐκεῖθεν δὲ τὰ κατ' αὐτοῦ αἰμοχαρῆ σχέδια τῶν συγκληρονόμων τοῦ στέμματος· οἱ Δημοκράται ἀποφαίνονται ὅτι προσφέρονται τοῖς βασιλεῦσι, κατὰ φυσικοὺς λόγους, ἡ Κολακεία σύμβουλος, ὑπασπιστὴς ἡ Ἀπάτη, ὁ Δόλος αὐλάρχης καὶ διαγγελεὺς τὸ Ψεῦδος καὶ ὅτι πασῶν τῶν προσωποποιημένων τούτων κακιῶν τὰς ἐνέδρας μόνον ὑπέροχος ὑπαρξίς δύναται νὰ προλάβῃ καὶ ματαιώσῃ, ἀλλ' ὅτι μεταξὺ τριάκοντα δύο Καρόλων εἰς ἦτον ἅγιος, καὶ μεταξὺ τόσων Φρειδερίκων εἰς ἀφῆκε μνῆμην ἀγαπητὴν, καὶ μεταξὺ τόσων Βουρβόνων οὐδεὶς· ὅτι οἱ ἀτυχεῖς Βασιλεῖς καὶ ἀγαθοὶ τυγχάνοντες ἀναγκάζονται νὰ ὑποδεχθῶσι τὰς περιστοιχιζούσας αὐτοὺς κακίας, διότι δὲν ἀφίνουσιν ἀνοικτὴν τὴν ὁδὸν τῆς Ἀρετῆς πρὸς τ' ἀνάκτορα, κωλυόμενοι ὑπὸ τῆς μωρᾶς ἐπιμονῆς τοῦ ἀδικαιολογήτου ὑπερανθρωπισμοῦ των καὶ ἐν ᾧ καθιστῶσι πραγμάτων με τοῦ Λαοῦ τὸ αἷμα τοὺς αὐλικούς, τὸ ἐπιφροβὸν τοῦτο σκυολόγιον κακοανατρέφει τοὺς Βασιλεῖς με τὰς βλασφήμους θωπείας του, ὑπενθυμίζον πάντοτε εἰς τοὺς ἀτυχεῖς μονάρχας τὸ ψεῦδος, ὅτι εἰς τὰς φλέβας των κυ-

κλοφορεῖ διάφορον αἷμα τοῦ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀπειλουμένους τοὺς Κυρίους των, δὲν ἔχουσι τὸ εὐγενὲς θάρρος νὰ τοὺς ὑπερασπισθῶσι καὶ πίπτοντας τοὺς ἐγκαταλιμπάνωσι πρῶτοι οἱ αὐλικοὶ των.

Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ γελοῖα καὶ ἀπάνθρωπος κοινωνικὴ τακτικὴ φράσσει κατὰ κανόνα τὰ στάδια τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς μαγαλονοίας πρὸς τὸν θρόνον· ἡ διάνοια καὶ ἡ ἠθικὴ κατὰ θεῖαν καὶ ἀτομικὴν προτροπὴν ἀδυνατοῦσι φυσικῶς νὰ κλί-
νωσι γόνυ ὑπὸ τὴν ἀδαμαντοκόλητον ῥάβδον καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀρθοῦ λόγου κάποτε ἡ φιλόλαος ἀρετὴ καὶ οὐχὶ σπανίως ἡ δημοκόπος ἀγυρτεία σείουσιν ἀπειλητικῶς τὰ δεσμὰ τῶν Δαῶν· τοῦντεῦθεν παργήθησαν πάντοτε ἡ ἔρις, τὸ ἐγκλημα, ἡ ἐπανάστασις, ὅθεν σπανίως παράγωνται λαϊκοὶ Μωῦ-
σεῖς, Τιμολέοντες, Γουλιέλμοι Τέλλοι, καὶ διὰ τοῦτο ἄσοι Δαοὶ δὲν ἔτυχον λεπτῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἀπὸ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν καταβληθέντων Βασιλέων ἔκυψαν πάν-
τοτε τὸν τράχηλον αὐτῶν, ὡς οἱ κάτισχνοὶ βόες τοῦ φα-
ραῶ, ὑπὸ τὸ αὐθαδὲς καὶ λαοκτόνον βούνευρον λαοπλάνων
λαφυραγωγῶν θηριοδεσέρων καὶ τοῦ κακοθεσέρου Βασιλέως·
τοὺς ταιούτους δημεγέρτας ἐγνωστοποίησεν ἡμῖν ἡ ἱστο-
ρία ποτὲ μὲν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κλέων ἢ Κριτίας, ποτὲ δὲ ὑπὸ
τὸ ὄνομα εὐνούχος Ἀκάκιος ἢ Κουμουνδοῦρος καὶ ἄλλοτε
ὑπὸ τὰ ὀνόματα Κρομβέλ ἢ Οὐαλπώλης· τὴν βασιλείαν κα-
τέστησαν ἐπικρατέστερον θεσμὸν οἱ μέχρις ἐνός ἐξωκύλαν-
τες Δαοί, οἵτινες ἐν τῇ ἠθικοπνευματικῇ καταπτώσει των,
ἀναγκάζονται νὰ σπεύδωσιν ὡς οἱ ναυαγοὶ ὑπὸ τὸν ἀμ-
φίβολον ὄρμον τοῦ στέμματος, ἀποφεύγοντες τὸν ὄλεθρον
τῶν πρωθυπουργικῶν αὐλῶν ὧν αἱ μάλλον ἀκίνδυνοι εἰσι

σήμερον ἐπικινδυνωδέστεραι καὶ τῶν αὐλῶν τοῦ Βόμβρα καὶ τοῦ τελευταίου Καρόλου τῆς Ἰσπανίας· ἀλλ' ἐδῶ, εἰς τὴν ἐπικράτειαν ἡμῶν δὲν ἔχομεν νὰ ὑποπευθῶμεν οὔτε τὴν Σκύλλην τῶν τοιούτων πρωθυπουργῶν, οὔτε τὴν Χάρτι-βδὴν τῶν Βασιλέων· Βασιλεῖς, πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπῆκοι ἐδῶ δὲν ὑπάρχουσι· πατὴρ καὶ τέκνα συνεργάζονται ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας ἡμῶν ἀνθρωπότητος ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ κοινοῦ ἡμῶν Πατρὸς Θεοῦ· ἅπαξ ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς ἐπικρατείας ἡμῶν πρὸ τετροκοσίων ἐτῶν εἰς Πατὴρ τῆς Ἀδελφότητός μας ἐτρελλάθη, διότι βεβαίως δὲν ἔχει σῶας τὰς φρένας ὁ θέλων καὶ καταδεχόμενος νὰ ἱππεύσῃ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν ὁμοίων του· ἐκεῖνον ἅμα ὑποδείξαντα τὴν πάθησίν του, ἐκρημνίσαμεν δι' ἀποφάσεως τῶν Γερόντων, ἐν ἐκκλησίᾳ Λαοῦ, ἐκ τοῦ «Βράχου τῆς Ἀπωλείας», καὶ δὲ τέκνα του δοκιμασθέντα ἐξήγνισαν τὸ ὄνομά των ὁ μὲν δι' ἀνδραγαθίας ὁ δὲ διὰ τοῦ αἵματός του· ἔκτοτε, ὡς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οὐδὲν πολιτικὸν ἔγκλημα διετάραξεν τὴν ἐλευθέραν ἡμῶν Πολιτείαν καὶ δὲν θὰ εἴχομεν οὔτε κοινωνικὸν στίγμα ν' ἀποδεικνύῃ ἀνθρωπίνῃ τὴν κοινωνίαν μας ἐὰν δὲν εἴχομεν ἐν τῇ τῶν δικαστηρίων μας βίβλῳ τὴν ἀπαγωγὴν, ἐναντίον τῶν περὶ γάμου διατυπώσεων τῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν, πρὸ ἐνεννηκονταετίας τῆς νεάνιδος Αὔρας παρὰ τοῦ Ἀδελφοῦ Ταύρου, οὗς, ὡς ἐνθυμεῖσθε οἱ Γεροντότεροι, ἡ κοινὴ ψῆφος ἐξήγαγε διὰ παντός τῆς ἐπικρατείας ἡμῶν· βαδίζούσης οὖν, ὡς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τῆς συστάσεώς της τῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν, μέχρι τῆς συντελείας τοῦ Κόσμου, εὐχηθῶμεν ἵνα καὶ τὸ ἔτος τοῦτο διαλαμπρύνουν καθ' ὅλην τὴν πατρικὴν μου

θητεῖαν τὰς καρδίας μας αἱ εὐεργετικαὶ ἀκτῖνες τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου πανηγυρίζομεν σήμερον· ὀρκίζομαι λοιπόν, ἐπικαλούμενος μάρτυρα καὶ ἀρωγὸν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅτι θὰ πορευθῶ καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῶν προκατόχων μου.

Ὁ Νέος Πατὴρ μέσῳ ρεύματος χειροκροτήσεων καὶ ἐπευφημιῶν νύσας τοῖς Πρεσβύταις τοῦ Λαοῦ νὰ εὐλογῇ-σωσιν αὐτὸν προσέβηκεν εὐλογοῦμενος.

— Ἐγερθεῖτε σεῖς τώρα· προσέλθετε νὰ προσφέρητε τὴν ἀνθηρὰν ἐνθύμησιν, ἥτις συγκοινωνεῖ τὴν ζωὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν συγκληντικὴν προσφώνησιν τοῦ νέου Πατρὸς τῆς Ἀδελφότητος ἰδοὺ ἀπὸ τοῦ πλήθους προβαίνουσι μετὰ βῆμα ἄξιοι πρεπτεῖς καὶ κόμην λυτὴν τὰ ὠχρὰ πρόσωπα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀφ' ἐνός, παίδων καὶ παρθένων ἀφ' ἐτέρου, τῶν μὲν κρατούντων κλάδους δάφνης, τῶν δ' ἀνθοδέσμας ἐξ ἰάσμων καὶ ῥόδων· κλίνουσι γόνυ ἔμπροσθεν τῶν εἰκόνων πέριξ τοῦ ναοῦ ἀνηρτημένων καὶ παριστανουσῶν τῶν μὲν νεκρὰς νεάνιδας, τῶν δὲ φονευμένους ἥρωας· μετὰ στιγμὰς δεδακρυσμένης προσευχῆς ἀνεγερθέντες οἱ ἀνθοφόροι συγκινηθέντες ἀντεκατέστησαν διὰ τρεμούσης χειρὸς ἕκαστος τὴν ἐπὶ τῆς εἰκόνος τοῦ νεκροῦ ἰνδάλματός του κρεμαμμένην ξηρὰν ἀνθοδέσμην διὰ προσφάτου. —Τοιαῦτα τῆς φιλοσόφου Ἀδελφότητος τὰ παραδειγματικά καὶ ποιητικώτατα μνημόσυνα, ἐν ᾧ εἰς τὰς κοινωνίας τοῦ πολιτισμοῦ πιστεύουσιν ὅτι θὰ συγχωρηθῇ ἡ ψυχὴ ἐνὸς λαοπλάνου πολιτευομένου, μιᾶς πλουσιωτάτης δεσποίνης χρησιμοποιοῦσάς της καθ' ὅλην τὴν μοιχαλίδαν.

ζωὴν αὐτῆς τοὺς θησαυροὺς τῆς πρὸς συντήρησιν ἀχρείων ἐραστῶν ἢ ἐνὸς τοκογλύφου, ἐὰν τινες πέριξ τοῦ συντρίβοντος τὰ ὅστ' αὐτοῦ μαρμάρου κηφῆνες φάγωσι βρασμένον σίτον μετὰ ζαχαρωτῶν καρυκευμένον.

Μεταξὺ τῶν καταγινομένων εἰς τὸ ἱεροπρεπὲς τοῦτο ἔργον ἰδοὺ καὶ ὁ Ἀδελφὸς Βράχος ὅστις πνιγμένος εἰς τὰ δάκρυά του ἐκρέμα τὴν ὠραιότεραν τῶν ἀνθοδεσμῶν ἔναντι εἰκόνης Νεάνιδος ἐμπνεούσης τὸν δισταγμὸν, ἂν ἔζησεν καὶ ἐβιάδισεν ποτὲ τῆς εἰς τὸν Κόσμον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς ἢ οὐρανία ἐκείνη καλλονή· τὴν δεσπόσαν τὴν στοὰν τῶν ἀναθημάτων θρησκευτικῇ σιγῇ ἐπιφωνήμα σπαραξικάρδιον ὅσῳ καὶ ἀπροσδόκητον διακόψαν, ἐπροκάλεσε τὴν περιέργειαν πάντων πλὴν τοῦ ἐν ἐκστάσει ὁλονέν μετὰ τῆς ψυχῆς τῆς φίλης του σιωπηλῶς συνδιαλεγομένου Βράχου. Πάντες στραφέντες οὐδὲν ἡδυνήθησαν νὰ νοήσωσιν ἢ τὸν φίλον τοῦ Βράχου Λεάνδρον δρομαίως τοῦ Ναοῦ ἐξερχόμενον ἐπανελημένως δὲ καὶ ἐν παραφορᾷ ἐπιφωνοῦντα «ἦ Μυρσίνη! ἦ Μυρσίνη . . . ὁ φίλος μου Βράχος . . . τί θέλει πρὸς σὲ Μυρσίνη ὁ Βράχος ὁ φίλος μου! . . .»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

ΤΑΦΟΙ, ΣΥΜΠΟΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἀφ' οὗ τ' ἄρωματώδη θυμιάματα, ὡς λευκὴ σινδόνη παρ' ἄοράτου χειρὸς ἀπλουμένη, ἤρξαντο ἀποχωρίζοντα τὴν

νεκρὰν Οἰκουμένην τῶν ζώντων, ἡ μουσικὴ δοξολογικῶς ἐσυνόδευσε τὴν Ἀδελφότητα προπορευομένων τῶν ἀφιερωτῶν μὲ τὰς μαραμένους τῶν ἀνθοδέσμας καὶ τοὺς ξηρούς στεφάνους μέχρι τοῦ κοιμητηρίου.

Κατὰ πρῶτον ἡ συνοδεία σταματᾷ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀνδρείας καὶ πάραυτα κατὰ τὰ ἐκφραστικὰ τῆς Ἀδελφότητος ἔθιμα ὁ Νέος Πατὴρ ἀναβὰς ἐπὶ ὑψώματος ἐβόησεν.

— Ἀδελφοί, εὐρισκόμεθα εἰς τοὺς τάφους τῶν Ἀδελφῶν μας· ἐδῶ ἐπαναπαύονται τὰ ἡγιασμένα κόκκαλα τῶν ἡρώων μας, οἱ τάφοι τοιούτων νεκρῶν εἶναι τὸ συγκληνητικὸν βιβλίον τῶν ζώντων καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνων ἡ σημαία ἡμῶν· παρ' ἐκεῖ, εἰς τὸν πυκνωμένον ἐκείνον κυπαρισσῶνα τὰ μαραμμένα ἄνθη τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης· οἱ νεκροδεῖχται ἐκεῖνοι λίθοι μᾶς ὑπενθυμίζουσι τόσους συνεργάτας κοινοῦ καὶ ὑψίστου καθήκοντος, ἡ δ' αἰωρουμένη ὑπὸ τοῦ ζεφύρου δάφνη τοῦ Κοιμητηρίου μᾶς ἐνισχύει τὰ αἰσθητά τῶν ὑπ' αὐτὴν ἀναπαυομένων προμάρχων τῆς Ἐλευθερίας ἡμῶν.

Κἀγὼ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, εὐμενεῖα τοῦ ὁποῖου ἀνεδείχθη παρ' ὑμῶν ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἀνέλαβον σήμερον τῆς Πατρότητος τὸ ἀξίωμα, σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι τ' ὀνειρόν μου εἶναι νὰ πέσω ὡς οἱ νεκροὶ οὗτοι ἥρωες μαχόμενος ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν τῆς Ἀδελφότητος τῆς ὁποίας πάντα τὰ μέλη δὲν θὰ παύσωσι στιγμῆν προσπαθοῦντα νὰ τοὺς μιμηθῶσιν.

— Ὁμνύομεν! Ὁμνύομεν! ἀνεβόησεν τοῦ Λαοῦ ἡ Ἐκκλησία καὶ δάσος χειρῶν κυματιζουσῶν ἐφαίνετο προκαλοῦν τὸν Οὐρανὸν μάρτυρα τῶν καρδιῶν τῶν ὀρκιζομένων.

Μόλις τῶν χειρῶν καταβιβασθεῖσιν οἱ ἀφιερῶται ψηθυρίζοντες λόγια κατανυκτικῆς προσευχῆς προσελθόντες εἰς τοὺς τάφους τῶν πεφλημένων των ἔρριψαν τὰς μαραμμένας των ἀνθοδέσμας ἀσπαζόμενοι αὐτούς· ἰδοὺ καὶ πρᾶξις ἀναπολοῦσα τὰ τρισάγια τῶν χριστιανῶν.

Μουσικὴ μετὰ τοῦτο διὰ θριαμβικοῦ ὕμνου μεταβάλλει τὸ κάτωχρον πρόσωπον τῆς ἐπιταφίου ἱεροτελεστίας· τὸ πλῆθος ἀποχωροῦν ὁμοιάζει νέφος σιγὰ καὶ κατ' ὀλίγον διαλυόμενον καὶ τῶν παρθένων καὶ τῶν ἡρώων οἱ τάφοι ἐπαναλαμβάνουσι τὴν προτέραν μυστηριώδη σιγὴν.

— Τώρα, προσέθηκε καταβαίνων ὁ Πατὴρ Νυχτιάς, ἄγετε εἰς τὰς μελέτας σας, τὸ ἐσπέρας συναντώμεθα εἰς τὸν κοινὸν δεῖπνον.

Μία ὥρα δὲν παρήλθεν καὶ ἡ ἐπικράτεια αὕτη παρουσιάζει ἐν εὐρὺ ἐν ὀργασμῷ διδασκῆριον· ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐκάστου δένδρου μελετᾷ εἰς Ἀδελφὸς ἢ εὐσχήμως συζητῶσι ἀνὰ δύο—τρεῖς οὐχὶ ἐγωῖστικά καὶ κακοήθη ζητήματα. Καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τὰς πλειότερας τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς των, οὕτω διέρχονται τὰς ὥρας των ; ἐν κηφηνίοις καὶ χαμετυπείοις ὀργιάζουσι πρὸς τιμὴν τῶν Μαινάδων τῶν ἀληθῶν ἁγίων καὶ αἰωνίως ἑορταζουσῶν Μυροφόρων τούτων τῆς κοινωνικῆς εὐδαιμονίας. Τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τὰ παιδάκια εἰς τὰς ἀγυῖας, οἱ νέοι εἰς τὰς ἀσωτείας, αἱ νεάνιδες μετεωριζόμεναι ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν, αἱ μισότριβοι μητέρες αὐτῶν ἐπὶ τῶν γονάτων κομφευσόμενων ἀνδραρίων, οἱ πατέρες των εἰς Κολυθιστικὰς κηδεῖας ἢ Κυβερνητικὰς ὠταχουστείας καὶ οἱ γέροντες καὶ οἱ ἱερεῖς ἡμιμέθυσοι εἰς τὸν ὕπνον διέρχον-

ται τὰς ἑορτάς, τούτέστιν τὰς ἡμέρας τὰς ἰδίως ἀφιερωμένας τῷ Θεῷ.

Περὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἰς γηραλέως Ἀδελφὸς σταματήσας εἰς πανάρχαιον δένδρον καὶ σπογγίσας τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του ἐφώνησεν.

— Εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα Νυχτιᾶ ὁ Γέρω-Πόλεμος· καὶ ἀπὸ τοῦ κουφώματος τοῦ δένδρου προκύψασα σοβαρὰ κεφαλὴ ἀπήντησεν.

— Εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Γέρω-Πολέμου εὐπειθὲς πάντοτε ὁ Πατέρας Νυχτιᾶς.

Ὁ Γέρων ἐγχειρίζων τρία ἔγγραφα εἶπεν.

— Αἱ κατὰ Φυλαγύρου, Ἀχαρίστου καὶ Προδότου ἀποφάσεις τῶν Πέντε Γερόντων· αἱ Ἀγαθαὶ Ἑρρινύες ἐσφράγισαν ὥς θὰ ἴδῃτε τὰς ἀποφάσεις καταδικάσαι εἰς μέχρι λεπτοῦ δήμευσιν τὴν περιουσίαν αὐτῶν τῶν τριῶν ἐνόχων καὶ εἰς ἰσόδιον κάθειρξιν μόνον τὸν Προδότην.

— Ἀγομεν, εἶπε πρὸς τὸν σεβασμίον διαγγελέα του ὁ Νυχτιᾶς, πηδήσας ἀπὸ τοῦ Κουρῶματος τοῦ αὐτοφουῶς ἀνακτόρου του, ἀφοῦ διῆλθεν ἐπὶ τροχάδην τὰ ἔγγραφα τῶν δώδεκα Ἑρρινύων, εἶτα δὲ στραφεὶς πρὸς τινα Ἀδελφὸν καταγινόμενον ν'ἀνάψῃ πῦρ εἰς σωρείαν ξηρῶν κορμῶν.

— Οἱ βόνασοι καὶ οἱ ἀγριόχοιροι διὰ τὸ ἐσπερινὸν συσίτιον μετεφέρθησαν ἐκ τοῦ δάσους ; ἠρώτησεν.

— Ὅλα ἔτοιμα ὧσιν· ἀπήντησεν ὁ ἐπιτετραμμένος τὰ τοῦ συμποσίου.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς αἰθούσης τοῦ σωφρονιστηρίου, παρισταμένων τῶν πέντε δικαστῶν καὶ τῶν δώδεκα ποινομετρῶν γυναικῶν, ὁ Πατὴρ τῆς Ἀ-

δελφότητος ἀφ' οὗ ἀνέγνωνσεν ὅλην τὴν ἀπόφασιν εἰς τοὺς τρεῖς καταδίκους καταγινομένους νὰ συγχαρῶσι διὰ τῆς μικροπονήρου καὶ χαμαιτύπου γλώσσης τῶν κοινωνικῶν ζωϊδίων, τὸν κωφὸν πρὸς ταῦτα καὶ ὅλως τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ἀγνοοῦντα νέον Πατέρα τῆς Ἀδελφότητος ὃν φαίνεται ὅτι ἐξελάμβανον ἀντὶ τοῦ Δεληγεώργη διαδεχομένου τὸν Κουμουνδοῦρον, καὶ ὅστις ὡς οὐδὲ προσέχων εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν ἐκχύσεις τῶν καταδίκων εἶπεν αὐτοῖς.

— Σοῦ Ἀχάριστε, ἡ περιουσία ἀνέρχεται εἰς 82,000 ἐκ τῶν μεταλλίνων ἐκείνων νομισμάτων ἅτινα καλεῖτε μεξικανικὰ τάλληρα· ἡ ἰδική σου, φυλάργυρε, ἀναβαίνει εἰς 13, 000 αὐστριακῶν φλωρίων ὡς ὀνομάζετε εἰδὸς τι νομισμάτων· σὺ δὲ, προδότα, ἐκτὸς τῆς κτηματικῆς περιουσίας σου τῆς καλυπτούσης τὰς γαίας πέντε Ἐπαρχιῶν, ἔχεις διὰ τριῶν χειρῶν τέσσαρα ἑκατομμύρια, ἐξ ἐκείνων τῶν ἀργυρῶν μονάδων ἃς ὀνομάζεται φράγκα, ἐπὶ διαφόρων Τραπεζῶν τῆς Εὐρώπης. Λοιπὸν σοῦ, φυλάργυρε, καὶ σοῦ, ἀχάριστε, μετὰ ὀλίγας ἡμέρας θὰ σωρευθῶσι τὰ πλούτη εἰς μίαν ἐδῶ πλατεῖαν ὅπως χρησιμεύσωσι διὰ τὰς νομίμους ἀνάγκας τῶν γνωσθέντων ἡμῶν θυμάτων σας· θ' ἀφεθῇτε δ' ἐλεύθεροι ὅπως ἐπανέλθητε εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων σας ὅταν δείξετε σημεῖα ψυχικῆς καλλιτερεύσεως.

Καὶ ὁ φυλάργυρος ἔδηξε τὰ χεῖλη μέχρι αἱμορραγίας ὁ δὲ τοκογλύφος κατέπεσεν τρέμων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Σὺ δὲ, Προδότα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Πατὴρ Νυχτιᾶς πρὸς τὸν τρίτον κατάδικον στραφεὶς, ἐπειδὴ εἶχες τὴν ἐγκληματικὴν σύναισιν νὰ μεταβιβάσῃς εἰς τρίτον ὅσα ὑπάρχοντα ἀπέκτησας ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Λαοῦ τὸν ὁποῖον

κατέστησας εἴλωτα καὶ πρὸς ὃν ἀπολογούμενος ἐτόλμησες
νὰ μετέλθῃς τὸν ἐν ἀρεταῖς πένθητα, καὶ ἀδυνατοῦμεν νὰ
σὲ τιμωρήσωμεν δημεύοντες τ' ἄδικα λάφυρά σου μέχρις
ἐσωκαρδίου, διότι οὔτε ἐσωκάρδιον εἶχες ὅταν σὲ ὕψω-
σεν ὑπουργὸν μίᾳ πονηρᾷ βασίλισσᾳ, καὶ ἐπειδὴ ὅλοι
αἱ πληροφοροίαι μας περὶ τῆς ἐν γένει ζωῆς σου μᾶς διηγοῦν-
ται πιστικῶς ὅτι καθ' ὅλον σου τὸν βίον ὡς ἐπιτηδευμά
σου μετῆλθες τὴν προδοσίαν καὶ εἶσαι ἀμεταμέλητος, θὰ
μένῃς καθειργμένος κατὰμονος καθ' ὅλας τὰς λοιπὰς ἡμέ-
ρας τοῦ βίου σου· εἴθε δὲ νὰ σαντριβῇ ἡ ψυχὴ σου ἐν τῇ
δοκιμασίᾳ σου καὶ κλείσῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου ὡς μετα-
ταμεληθεὶς δῆμιος.

Ὁ Προδότης κύψας τοὺς πλαγίων βλεμμάτων ὀφθαλ-
μούς του ὑπὸ τοὺς ἐξέχοντας κροτάφους τοῦ ἀνωμάλου με-
τώπου του, ἀφῆκε τὴν βαρεῖαν κεφαλὴν του, ὡς φωλεὰν
ἀγρίων σφηκῶν κρημιζομένην, νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ οὐδέποτε
δι' ἀγαθοῦ παλμοῦ ἐγκαινιασθέντος στήθους του ἡ δὲ ῥά-
χης του ἐξωγκωθεῖσα ὑπὸ τοὺς ὑψωθέντας ὤμους του, πα-
ρέστησεν τὸ σῶμα τοῦ προδότου ὡς τὸ ἱκρίωμα τῆς μελ-
λούσης ὑπάρξεως αὐτοῦ.

Οἱ κατὰδικοι ὠδηγήθησαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδί-
κης των καὶ τὰ πάντα ἐπανελάβον τὴν προτέραν των
τάξιν.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ ἥλιος ἐβυθίσθη εἰς τὰ κύματα τοῦ με-
γαλοπρεπῶς ἀπλουμένου ὑπ' αὐτὸν ὠκεανοῦ καὶ ἡ Σελή-
νῃ διαδεχομένη τὸν φωστῆρα τῆς ἡμέρας προέκυψεν κατ'
λίγον ἐπὶ τοῦ στερεώματος σκορπίζουσα ὡς συγγενικὰ φι-
λήματα τὰς ἀργυράς τῆς ἀκτῖνας ἐπὶ τοῦ πανηγυρακοῦ

συμποσίου τὸ ὅποιον ἡ Ἀδελφότης ἐτέλει ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ πεδίου τῶν ἄθλων. Οἱ πιεστοὶ μολῶσσι ἐφαίνοντο βιαίως ῥοκανίζοντες ἄσπερον ἀγριοχοίρου σιαγὼνα ἢ σπεύδοντες μετὰ ἡμιγύμνου πλευρᾶς βονάσσου εἰς τοὺς ὀδόντας πρὸς τὸ καθῆκον. Μεταξὺ τῶν συνευθυμούντων ὁ φίλος ἡμῶν Βράχος ἀνεξήγητον σύσκεψιν παρουσιάζει καὶ μέσῳ τῆς εὐθυμούσης Ἀδελφότητος δὲν μᾶς διαφεύγει ἡ ἀφαίρεσις τοῦ νοός του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ο ΕΝΗΛΙΚΙΩΘΕΙΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΑ ΟΙΛΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΟΥ

Καλπάζων ἱππεὺς ἀνοίγει μετὰ δύο ἡμέρας τὸ προσκήνιον τοῦ παρόντος Κεφαλαίου, ἥτοι τῶν τελευταίων πράξεων τῆς εὐλογημένης Ἀδελφότητος ἐν τοῖς φιλοξένοις σκηνώμασι τῆς ὁποίας παρεμείναμεν μετὰ τοῦ καλοῦ Λεάνδρου ἐπὶ τόσας ἀλησμόνητους ἡμέρας.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν μετ' ἀνυπομονησίας τὸν προσεληθόντα ὁ Πατὴρ Νυχτιάς.

— Μάταιαι πάσαι αἱ ἀνιχνεύσεις μας ἀπέβησαν, ἀπῆντησεν μὲ φωνὴν παραπόνου ἀφιππεύων ὁ Βράχος, δύο ἀποσπάσματα πτερωτῶν θηρευτῶν ἠναγκάσθημεν νὰ ἐπανακάμψωμεν κεκμηκότες ἐκ τῶν κόπων καὶ τῆς ἀποτυχίας· βῆμα πρὸς βῆμα ἐξετάσαμεν πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐπικράτειαν μέχρι καὶ τῆς περιζωνουούσης αὐτὴν ἐξωτερικῆς στεφάνης.

— Καὶ ἄρ' ἄγε εἶναι δύσκολον, ὑπέλαβεν συλλογιστικῶς πως ὁ Νυχτιᾶς. νὰ κατεκυλλθῇ ῥεμβάζων εἰς τὰ κύματα τοῦ ὠρουμένου ὠκεανοῦ ὁ Ποιητής μας ;

— Ἄλλ' οὐδαμοῦ τὸν ἀπήντησαν οἱ Σκοποὶ ἄφ' ὅτου ἐγένετο ἄφαντος· ἐπιτρέπεται διὰ πᾶσαν ἀπευκταίαν ὑπόνοιαν ὁ Πατήρ, ἐνδιαφερόντως ἠρώτησεν ὁ φίλος τοῦ Ποιητοῦ, ν' ἀνεκλύσωμεν ἐκ τῆς Μεγάλης Λίμνης δύο ταχυπλόους διὰ τὴν θάλασσαν ;

— Ὅ,τι σᾶς φωτίσῃ ὁ Θεὸς πράξατε διὰ τὸν ἀγαπητόν μας Λέανδρον, ἀπήντησεν ὁ ἀγαθὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ἀδελφότητος.

Καὶ ὁ Βράχος ριφθεὶς ἐπὶ τοῦ ἀφρόντος ἵππου του, ἀνελήφθη εἰς τὸ πύκνωμα τοῦ δάσους.

— Ἐν τούτοις ἡ Ἀδελφότης ν' ἀναβάλλῃ τὴν τελετήν ; ἠρώτησεν ὁ Γέρον Κοσμητήτωρ τῆς ἡμέρας τὸν Ἀρχηγόν.

— Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα· ἀπήντησεν ὁ Νυχτιᾶς, διάταξον πρεσβύτεα τὰ τῆς τελετῆς.

Αἱ ὦραι ζεφυρόποδες ὁδηγήσασαι τὸν φωστῆρα τῆς ἡμέρας εἰς τὸ λοιπὸν ἡμισφαίριον, ἔδωκαν καιρὸν τῆς Ἑκάτης νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἐπικράτειαν τῶν Ἀγγέλων τῆς Γῆς· τὸ πολεμικὸν κέρας συγκαλεῖ πάλιν τοὺς ἀδελφούς εἰς παράταξιν· ἡ Σελήνη κἀθηται ὑπὸ ἑλαφρὰ νέφη καὶ τὸ ἀμυδρὸν σέλας τοῦ ἐνάστρου στερεώματος φαίνεται ὡς ἀντανάκλασις τελουμένου ἐν τῷ κάτω τούτῳ κόσμῳ φωτεινοῦ δράματος· δαδοφόρος ἡ Ἀδελφότης σύμπασα, μορφοποιεῖ μυστυριωδῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς Νυκτὸς μυρία ἀμέτρητα κινούμενά ἀργυρᾶ σχήματα, ἀναμέσον τῶν

ὁποίων μυθοποιούνται αἱ πάντοτε ἐρατιναὶ μορφαὶ τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν Ἀδελφῶν. Πορεύεται ὁ εὐλογημένος λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κυματίζουσα φωταψία, καὶ τὰ ἐξαστράπτοντα ὄπλα, καὶ τῶν χρυσοχαλίνων ἵππων ἡ παράταξις, καὶ τῶν λυσηκόμων παρθένων αἱ λευκαὶ ἐσθῆτες, καὶ οἱ ἐναρμόνιοι ἤχοι τῶν ἁσμάτων τῆς νεολαίας δύνανται νὰ συμπεριληφθῶσιν ἐν μιᾷ ἰδανικῇ εἰκόνι παρὰ τοῦ φανταζομένου τὴν ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων ὑποδοχὴν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ· ἡ πληθὺς φθάσασα ἔσται περὶ τὸ δένδρινον σπήλαιον τοῦ Ἀρχηγοῦ· πάραυτα νεανίας εἰς οὐτινος τὸ πρόσωπον ἐξήστραπτεν ἡ φαιδρότης καὶ ἡ χαρὰ, ἐστεμμένος καὶ ἄοπλος προσελθὼν ἐφώνησεν.

— Πατέρα Νυχτιά! ὁ υἱὸς τοῦ Χαλασμοῦ ἦν ἄξιος ν' ἀναλάβῃ τοῦ Πατρὸς του τὰ ὄπλα!

Ὁ Πατὴρ τῆς Ἀδελφότητος πλησιάσας τὸν Νέον γλυκυθύμως, ἐρωτᾷ ἀλληλοδιαδόχως διὰ τῶν βλεμμάτων αὐτοῦ μεσήλικα γυναῖκα, φαινομένην ἔκ τε τῆς φυσιογνωμίας καὶ τοῦ ἐκφραζομένου παρ' αὐτῆς ἐνδιαφέροντος ὡς μητέρα τοῦ Νεανίου, καὶ τὸν ἐξ εὐωνύμων αὐτοῦ μεγάλον ληξιαρχον, ἐννενηκοντούτην περίπου ἄνδρα, ἂν ὁ υἱὸς τοῦ Χαλασμοῦ ἐνηλικιώθη. Βεβαιωθείς δὲ τοῦτο παρὰ τῆς νευματικῆς ἀπαντήσεως τῆς τε μητρὸς καὶ τοῦ ληξιαρχου, τοὔτέστιν ὅτι ὁ νέος Χαλασμοὺς ἐγκαταλείπει τὴν ἡμέραν ταύτην τὸ δέκατον ὄγδοον ἔαρ, ὁ Πατὴρ τῆς Ἀδελφότητος λαβὼν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν ἡλικιωθέντα ἡρώτησεν αὐτόν.

— Ἐχεις ἀποδείξεις Νέε μου, ὅτι ἔχεις ὁσφὺν νὰ κρεμάσῃς ξίφος ἥρωος;

Εἰς ἀπάντησιν ὁ νεανίας ἀπεκάλυψε τὸ στῆθος τοῦ καὶ ἐπέδειξε δύο νωπὰς πληγὰς. Τοῦτο ἤρκεσε καὶ ὁ Πατὴρ τῆς Ἀδελφότητος χειραγωγῶν τὸν ἐνηλικιωθέντα, προσπορεύθη ἀκολουθούμενος παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Λαοῦ. Μετὰ χιλίων ἴσως βραδέων βημάτων πορείαν περιεκύκλωσαν τὸν ἕκτοτε γνωστὸν ἡμῖν Ναὸν τῆς Ἀνδρείας.

Ὁ Πατὴρ τῆς Ἀδελφότητος ἀναβάς μετὰ τοῦ ἐνηλικιωθέντος ἐπὶ ὀγκολίθου παραπλεύρου τάφου, εἶπε πρὸς τὸν Νέον·

— Γίέ μου, ὁ Πατὴρ σου ὠνομάζετο Χαλασμός καὶ χαλασμός ὑπῆρξεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀνθρωπότητος· ἤρχισε τὸ στάδιόν τοῦ με θριάμβους ὑπὲρ τῆς Ἀδελφότητος ὑπὲρ ἧς ἔρρευσε τὸ πολύτιμον αὐτοῦ αἷμα· ἰδοὺ υἱέ μου τὰ νικητήρια ὅπλα τοῦ δεκαπενταετῆς ἐπεραίωσε τὰ σπουδὰς τοῦ εἰς ἀσκήσεις καὶ γράμματα· ὅτε ἐνηλικιώθη ἐθεωρεῖτο πολεμιστῆς τέλει· εἰς Σὲ ἡ Ἀδελφότης βλέπει κατοπτριζόμενον τὸν Πατέρα σου, τοῦ ὁποίου πλεονεκτεῖς, καθ' ὅτι δεκαεπταετῆς ἀνεδείχθεις φονεὺς Κἀπρων, ἐνηλικιωθεὶς δὲ φέρεις δύο αἵμακτηρὰ παρὰσημα τὰ ὅποια προσεκόλησαν ἐπὶ τοῦ στῆθους σου δύο ἐχθρικά σφαῖραι· ἱππεὺς ζηλευόμενος καὶ κολυμβητῆς ἄριστος θεωρεῖσαι παρ' ὅλων· ἰδοὺ τοῦ πατρὸς σου τὰ ὅπλα· εἰσαι ἄξιος αὐτῶν· πενθίμως κρεμασμένα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἡρώως σκιρτῶσιν ἤδη εἰς τοῦ υἱοῦ τοῦ τὴν ἐγγυωμένην θέαν· ἀνάλαβον αὐτὰ καὶ σύλλεξον νέας δάφνας διὰ τὴν τέφραν τοῦ Κυρίου των· ὁ Νεανίας ἀπλώσας χαλυβδόδερμον παλάμην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς λασσίων στέρνων ὕψωσεν ὀφθαλμοὺς κυανοὺς ἐπὶ τῶν κρεμασμένων ὀπλων, σελαγι-

ζοντας ὡς φιλοδόξους λογισμοὺς ἐπὶ τοῦ τροπαίου ἱστο-
ρικοῦ ἥρωος· τὰ δάκρυα τοῦ ἀνδρείου υἱοῦ βρέχουσι τὰ ἐπὶ
τῆς ἡνοιγμένης λάρνακος γιγάντια ὀστέα τοῦ Πατρός του.
ὁ σιωπηλὸς οὗτος ὄρκος ἐνεθάρρυνεν ἔτι μᾶλλον τὸν κατα-
νυχθέντα γεναῖον Νυχτιὰν εἰπόντα ἐνθουσιωδῶς·

— 'Ωραῖον λουλοῦδι περιφανοῦς Δάφνης! μὲ τὴν εὐχὴν
τοῦ Πατρός σου ζώσῃτι τὰ ὄπλα 'Εκείνου καὶ μὲ τὴν ἀ-
γάπην τῶν ἀδελφῶν σου ἡμῶν ὅλων πορεύου εἰς ὁδὸν ἐν-
δόξου εἰρήνης.

Τρέμουςαι τοῦ ἀνδρείου αἱ στιβαραὶ χεῖρες ἀπλοῦν-
ται πρὸς τὰ σαλευόμενα, ὥσπερ χαιρετῶντα αὐτόν, ὄπλα.
'Οποῖα πάνδημος συγκίνησις! τὰ ἐκκρεμά... τὰ δάκρυα τοῦ
υἱοῦ καταρρέοντα ἐπὶ τῆς γυμνῆς σπάθης τοῦ ἥρωος, ἀναμι-
γνύονται μὲ τὸ ἐπ' αὐτῆς ξηραμμένον αἷμα καὶ χρωματι-
σμένα ἀπὸ τῆς ἀνδροφόνου σπάθης κυλίσονται ἐπὶ τῆς σω-
ροῦ τοῦ Νεκροῦ· τότε ἀνεγεροθεῖσα ἡ μέχρι τῆς στιγμῆς
ἐκείνης γονυπετὴς Χήρα τοῦ ἥρωος, εὐλαβῶς ἀναλαμβάνει
τὰ ὀστέα τοῦ συζύγου της καὶ ἀσπαζομένη μετὰ κατανύ-
ξεως τὸ γυμνὸν κρανίον, ἐναποθέτει αὐτὸ μετ' ἐκείνων ἐπὶ
μικρᾷ μεταλλίνῃ κάλπῃ, ὅπως τοποθετηθῶσιν εἰς τὸ
ἐπὶ γρανίτου βράχου λελαξευμένον κοινὸν της 'Αδελφότη-
τος Χωνευτήριον. Εἷτα στραφεῖσα πρὸς τόν, παρὰ τοῦ Πα-
τρός τῆς 'Αδελφότητος διὰ κλάδου δάφνης στεφθέντα, υἱόν
της, ἀφῆρσε δι' εὐχητικοῦ ἀσπασμοῦ ἀπὸ τῆς μαύρης κόμης
του τὸν στέφανον καὶ ἀποθέτουςα αὐτόν ἐπὶ τῶν ὀστέων
τοῦ συζύγου ἐκλείσεν τὴν κάλπην εἰπουσα.

— Ὅτι τιμίου ἀγωνιστοῦ, ἡ Πατραγαθία εἶναι πολί-
τισσα κοινωνίας ταπεινῆς καὶ δούλης· ἡ 'Ανδραγαθία,

μία τῶν Θεῶν τῶν ὑπερῆράνων τούτων βράχων, σπείρει ἐπ' αὐτῶν μεταξύ τῆς Μυρσίνης καὶ τῆς Ἑλαιᾶς τὴν ἰδιότροπον ἀλλ' ἐντιμον, τὴν πικράν ἀλλὰ ποθητὴν Δάφνην· τῶν ἡρώων γονέων ἡ καλὴ φήμη χρησιμεύει μόνον ὥς ἐγερτήριος· σάλπιγξ εἰς τῶν υἱῶν τὰ ὦτα· λαβὲ τὴν εὐχὴν μου καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἴη ἐς αἶε ἐπὶ τῶν ὁδῶν σου· μέτωπον ἀνδρὸς ἄνευ δάφνης ὁμοιάζει νεάνιδος κόλπους ἄνευ ῥόδου καὶ προσευχητήριον γραιᾶς ἄνευ ἀγίων εἰκόνων· σπεῦσον υἱὲ τοῦ Χαλασμοῦ διὰ τὴν δάφνην διότι οἱ χρόνοι παρέρχονται πολὺ ταχέως, ὁ καλὸς καιρὸς ἀνεπιστρεπτὶ φεύγει καὶ ἡ πατραγαθία μεταβάλλεται εἰς κρινόσημον ἀτιμωτικότατον ἐπὶ τοῦ μοτώπου τοῦ μὴ γινώσκοντος νὰ ἀνδραγαθήσῃ· ἀλλοίμονον εἰς τὸν μὴ ἔχοντα εἰς τὸ γῆρας αὐτοῦ νὰ διηγήθῃ γεναίαν του πρᾶξιν.

Ὁ Νεαρὸς Χαλασμὸς ὀλοπόρφυρος κατασταθεὶς εἰς τῆς μητρὸς του τοὺς γενναίους λόγους, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐξεκένωσεν τοῦ παλαιοῦ Χαλασμοῦ τὸ ὄπλον γεμισμένον ἀφ' οἴτου Ἐκεῖνος, ἐξαρτήσας αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων του, μὲ τὴν σπάθην γυμνὴν ὥρμησεν ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἀπέθανεν.

— Κρατῶ ἐγὼ τὸ ὄπλον σου πάτερ! ἡ σπάθη Σου κρέμαται ἀπὸ τῆς ὀσφύος μου καὶ τὴν καρδίαν σου, ἄθικτον ἀπὸ τοῦ θανάτου τὰς καταστρεπτικὰς χεῖρας, ἐξησφάλισα εἰς τὰ στήθη μου· πρόσεξον ἐξ οὐρανοῦ εἰς τοῦ υἱοῦ σου τὰ ἔργα.

Οἱ λόγοι μετὰ τῆς βροντῆς συρόμενοι, ἀκόμῃ καὶ ὀλον ἐν ἡντήχουν ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, καὶ ἀπὸ σπηλαίου εἰς φάραγγα ὀλισθαίνοντες ἐνέπνεον τὴν ἰδέαν ὅτι τῶν

αίωνων οἱ τολμηταὶ ἔχαιρέτων ἀπὸ Κόσμου ἀγνώστου
διερχομένην τὴν σκιὰν τοῦ εὐχαριστημένου παλαιοῦ Χα-
λασμοῦ.

Ὁ δὲ νεαρὸς Χαλασμός μετ' τὴν γραφικὴν σπάθην του
ἐπὶ τῆς εὐλυγίστου ὀσφύος του· μετ' τὸ θριαμβικὸν ἐκεῖνο
ὄπλον ἐπὶ τοῦ στεροῦ ὤμου του, μετ' πλατεῖαν μάχαιραν
ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ ζωστήρος του καὶ πρὸ πάντων μετ' τὸν ἀν-
δρικώτερον βηματισμὸν καὶ τὴν συμπαθητικωτέραν φυ-
σιογνωμίαν μεταξὺ τῆς συγκεκινημένης μητρός του καὶ τοῦ
Πατρὸς τῆς Ἀδελφότητος, ἐδέχετο τὰς εὐχὰς τοῦ Γήρα-
τος καὶ τοὺς ἀσπασμούς τῆς Νεότητος, κρουόντων θριαμ-
βευτικῶς τὰς τρυφεράς των παλάμας τῶν παιδίων τῶν
ὑψουμένων παρὰ τῶν μητέρων αὐτῶν ἄνω τῶν κεφαλῶν
τῶν, διὰ νὰ συνειθίσωσιν εἰς τοιούτους διασκεδαστικούς
ἔθρους.

Ἡ τελετὴ ἐτελείωσεν ἐνῷ ὑπέφωσκεν ἡ πρωΐα, καθ' ἣς
στιγμὰς ὁ ἀναλαβὼν τοῦ Πατρὸς του τὰ ὄπλα ἔσυρεν, ὥς
ᾤφειλε κατ' ἔθιμον, τὸν ἐγγώριον χορὸν, ψάλλον καὶ παρὰ
τῶν καλλιφώνων τοῦ τόπου συνοδευόμενος λαϊκὸν τι ᾠσμα
τῆς Ἀδελφότητος· ἡ πληθὺς κυκλοειδῶς ὀπισθοχωρεῖ,
στρωννυομένων χαμαὶ τῶν γερόντων πέριξ τῶν χορευόντων.

Δοῦλος ὅστις δὲν δέχεται
νὰ γίνῃ λαοπλάνου,
Ἄς ὀρκισθῇ ὅταν τίμιος
εἰς τὸ σπαθί ἀπάνου.

Παρά μὲ τὰ κεφάλιά σας
νὰ σέρνεσθε γυρμένα
Σ' ἑνὸς Προδότη δούλεψη
ἑσάν ἄλογα δεμένα,

Τοὺς βράχους προτιμήσατε
ἑσάν τ' ἄγρια θηρία
Ὅπου δοξάζετ' ὁ Θεὸς
μὲ τὴν Ἑλευθερία.

Ταιριάζει εἰς τ' ἀδούλωτα
νὰ ζοῦμε παληκάρια
Ἐκεῖ ποῦ λούζονται οἱ αἵτοι
καὶ παίζουν τὰ λεοντάρια.

Ἦ! σεῖς ποῦ σᾶς ἐβύζαζεν
ἡ ἄσχυρτη ἀνδρεία
Σ' τὸν κόσμον μὴν παντέχετε
πῶς ζ' ἡ ἑλευθερία.

Καὶ σεῖς τοῦ κόσμου Δῆμιοι,
λησταὶ στεφανωμένοι,
Ὅ θάνατος κ' ἡ ἐντροπή
παντοῦ σᾶς περιμένει.

Καὶ τὸ ἔσχατον παρ' αὐλῶν καὶ μικρῶν τυμπάνων συνό-
δευόμενον, πτερώνει τοὺς χορευτάς, ὧν ὁ χορὸς ὅλως ἀνόμοιος

τῶν κακοήθων τῆς Εὐρώπης, οἵτινες τὴν δι' αὐτῶν διάχυσιν τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων ἀντικαθιστῶσι δι' ὀργίων Μαινάδων καὶ Σεληνῶν ἀπροκαλύπτως ἐπὶ τοῦ ἀνημμένου ἐδάφους κολασμένης ἡδυπαθείας ἀναπτρουμένων, ὧν λέγομεν ὁ χορὸς μὴ ὧν ἡ ἄλυσσος ἐκ νεανίδων καὶ παληκαρίων ἀκολουθοῦντων κυκλοειδῶς ποτὲ μὲν πενθίμως, ποτὲ δὲ ἐνθουσιωδῶς τὸν πρωταγωνιστοῦντα χορευτὴν, τὸν καὶ ἥρωα τῆς χορευτικῆς ταύτης σκηνῆς παριστῶντα, καθιστᾷ ἀχορτάστους πέραν ἐνθουσιασμοῦ τοὺς θεωμένους αὐτῶν, διότι ἐναντι τοιοῦτου χοροῦ ἀντὶ νὰ ἴδῃ τις ἡμίγυμνον γύναιον ἀσέμνως ἐνηγκαλισμένον παρὰ τοῦ τυχόντος ἀνδρός, σύροντος τὸ ἐλαφρὸν θῆλυ ζῶον ὅπου, ὅπως καὶ ὅσῳ βούλεται, θαυμάζει τοῦναντίον, ἄκροις μόνον δακτύλοις συνεχομένους τοὺς χορευτὰς ὁ πρῶτος τῶν ὁποίων κρατεῖ ἐν ἄκρον μανδυλίου διὰ τῆς ἐτέρας τοῦ ὁποίου ὁ πρωταγωνιστῆς σύρει τὸν χορὸν τὸν μὴ ἐρεθίζοντα τὴν σάρκα ἀλλ' ἐνθουσιάζοντα τὴν ψυχὴν.

Ὡς ἐξ ἀνθέων εὐώδη στέφανον, τοῦ ὁποίου οἱ δύο ἀντίθετοι βραχίονες ἀδιαλείπτως συνέχονται καὶ ἀποχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων, καθ' ἃς ἀναπτρώσεις προσφέρει ὁ ῥυθμὸς τοῦ ᾄσματος, ἐκλαμβάνεις τὸν τοιοῦτον ἐγγχώριον τῆς ἀδελφότητος χορὸν οὗτινος συγχρόνως ἡ μουσικὴ ἀφέλεια ἐμπεριέχει ποίησιν ὑψηλοτέραν καὶ σκοπὸν λογικώτερον τῶν μελλοδραμάτων δι' ὧν ἡ φραγκικὴ κουτόνοια, ἐποστάτης τῶν ἡμερησίων διατάξεων τῆς οἰκογενείας, τῆς ἀγορᾶς καὶ τῆς πολιτείας, ἄδουσα ὡς παράφρων, καταγίνεται νὰ παραστήσῃ ὡς διηνεκὴ μουσικὴν τὸν ποικίλον ἤχον, τὸν κατὰ κανόνα ἔνθεν ἀρμονίας, καὶ κατ' ἐξαίρεσιν ᾄσμα τοῦ

ήμερονυκτίου βιωτικοῦ ὄργασμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Βελλίνης καὶ ὁ Βέρδης πλησίον τοῦ ἄσματος τῆς προσευχομένης Κόρης, τοῦ θουρείου ὄρκου τοῦ ῥιπτομένου εἰς τὸ πῦρ ἀνδρείου, τῆς νανναρίζουσας τὸ μονογενές της μητρὸς ἢ τοῦ θρήνου ταύτης ἐπὶ νεκροῦ τοῦ τέκνου της καὶ τοῦ χύνοντος μεταμελείας δάκρυα πρὸ τοῦ σταυροῦ ἁμαρτωλοῦ, μελοποιοῦσι τοὺς γλυκασμοὺς τῆς λαγνείας, τοὺς σιελώδεις καγχασμοὺς κρονολήρου παλὶμπαιδος, τῶν ἐν τῷ μαγηρείῳ ὑπηρετῶν τὰ πρόστοιχα λιρήματα ἢ τὴν βλακώδη συζήτησιν περὶ τράπεζαν ἐν τῷ ζαχαροπλαστείῳ τοῦ Σόλωνος καθὼς πρέπει Ἀθηναίων τοῦ 1879 μετὰ Χριστόν. Ἐὰν ὁ ἦχος τῆς κοινήσεως τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς ἀπετέλει ἓνα συνεχῆ μουσικὸν φθόγγον, ἡ ἁρμονία παράλληλος τῆς μονοτονίας, θὰ ᾔτο ἄγνωστος ἢ κοινόν τι καὶ ἀσήμαντον ὥς θὰ κατασταθῇ τοιαύτη ἡ μελλοδραματικὴ μονομανία ὅτε, μετ' οὐ πολὺ, ἀπαυδῆσας ἐν τῇ παραλυσίᾳ του ὁ καθ' ἑλὰ ἐξωκύλλας κόσμος, θὰ εὑρεθῇ κατὰ φυσικὸν λόγον εἰς τὸν ἀντίθετον πνευματικὸν αὐτοῦ πόλον· ἐν ᾧ το-νίζουσα τοὺς ἀγνωτέρους καὶ ἀριστοκρατικωτέρους παλμοὺς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ διακόπτουσα δι' αὐτῶν ἡ Καλλιόπη τὴν κουράζουσαν καθημερινὴν πεζότητα τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκογενειακῆς ἐνεργείας, συγκινεῖ τὰ νεῦρα, ἀναπτερώνει τὰς καρδίας καὶ ἀνεγείρει πρὸς ἑαυτὴν καὶ πρὸς τὸν Θεὸν τοὺς στοχασμοὺς τῆς δημιουργίας κατ' ἐποχὰς καὶ περιστάσεις ἐξαιρετικὰς· ὁ στεναγμὸς τοῦ ποιμενικοῦ αὐλοῦ, ὁ συριγμὸς τῶν χορευτικῶν βημάτων, τὸ συντροφευτικὸν μουρμούρισμα τοῦ ὁδοιπόρου τῆς νυκτὸς, ἡ δέησις εὐσεβοῦς ἱερέως, ὁ ἐλεγειακὸς στίχος τοῦ στερηθέντος

προσφιλές ὄν, ἡ βοή παρωργισμένου Λαοῦ εἰσὶν ἐκχύσεις ὑψηλαὶ καὶ ἀπροσποίητοι ἅς ἀμελετήτως ἐκπέμπει ἡ ψυχὴ, ὡς τὰς ποιήσεις των αἱ οἰστηλατῆμεναι διάνοιαι, διότι ἡ μουσικὴ εἶναι ποιήσις ἐν ᾧ ὁ καθ' ἡμέραν ἀνθρώπινος βίος εἶναι πραγματικότης ψυχρὰ καὶ ἀντιποιηκωτάτη. Ἐὰν οἱ ἑξοχοὶ μελλοποιοὶ τῆς Δύσεως μᾶς ἐγνωστοποίησαν τοὺς ἥχους τῶν βεβηλοτέρων ὀργίων, ἐν ὑπολείπεται αὐτοῖς, νὰ μελλοποιήσωσι καὶ τοὺς στεναγμοὺς τοὺς εὐώδεις τῶν γεροντικῶν στομάχων.

Τὸ ᾄσμα ἐτελείωσε καὶ οἱ χορευταὶ ἐδέχοντο τῶν παρθένων τ' ἄνθη, ὁπότεν ὁ κώδων σημαίνων τὸ λυκαυγὲς ἠνάγκασεν τοὺς τελετάρχας νὰ δώσωσι τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως.

Αἱ γυναῖκες ἀπесύρθησαν μετὰ τῶν συζύγων, ἀδελφῶν ἢ μνηστήρων αὐτῶν, αἱ δὲ χήραι συνοδεύουσι τὴν νέαν συγκατακοιτῶν αὐτῶν εἰς τὸ κοινὸν γηροκομεῖον τῆς Ἀδελφότητος· ἡ Χήρα τοῦ Χαλασμοῦ ἐξεπλήρωσε πλέον τὴν ἀποστολὴν της· ὁ σύζυγός της ἀπέθανεν ὑπὲρ πατρίδος, ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του ἐγένετο· ὁ υἱός της δὲν ἔχει ἤδη χρεῖαν ἀνατροφῆς διότι ἡδὲ εἶναι σρατιώτης τῆς Πατρίδος καὶ ἡ μήτηρ του, ἀπὸ τοῦδε μήτηρ κοινὴ τῆς Ἀδελφότητος, ὑπηρετεῖ αὐτὴν συνεργαζομένη ἐν τῷ ὑφαντηρίῳ ἢ τῷ κοινῷ γναφεῖῳ ἢ τοῖς κλιθάνοις τῆς Ἀδελφότητος· ἐὰν ἦτο νεαρὰ καὶ ἤθελεν, ἡδύνατο νὰ νυμφευθῇ καὶ τρίτην φορὰν, ἐὰν δὲν εἶχεν ὑπερβῇ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της, πέραν τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ ὡς καὶ ὑπερτεσσαρακοντούτης ὁ ἀνὴρ, ἀδυνατοῦσι κατὰ φυσικὸν κανόνα, νὰ συλλάβωσι μὲν καὶ παράξωσιν ὑγιεῖς καὶ εὐρώστους ἀνθρώπους,

ν' ἀναπτύξωσι δὲ πολίτας ἀξιόους πολιτείας εὐκλεοῦς καὶ μητέρας σοδαράς ἀξιοτίμων ἀνδρῶν. Τοῦτ' αὐτὸ λαμβάνει χώραν καὶ ἐν ταῖς πεπολιτισμέναις κοινωνίαις ; δυστυχῶς ὅλως τὸ ἐναντίον, διότι ὁ ἀφανίσας ψευδοπολιτισμὸς τοὺς ἀνθρώπους τῶν κοινωνιῶν ἐκείνων, ἀφ' ἐνὸς ἐμείωσεν τὴν στατιστικὴν τῶν γάμων αὐξήσας τοὺς παρὰ νόμους συνοικισμούς, ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου περιμένοντες οἱ δυστυχεῖς ἄνδρες νὰ προσκτήσῃσι πρῶτον περιουσίαν ἐπαρκοῦσαν εἰς τὰς ἀσωτείας τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς, νυμφεύονται ἀφ' οὗ παρέλθει τὸ παρὰ Θεοῦ καὶ τῆς φύσεως δημιουργηθὲν ἕαρ τοῦ βίου διὰ τοὺς γάμους· τὸν τεῦθεν ἡ παραγωγὴ ἐκτρωμάτων κατὰ σάρκα καὶ ἐξαμβλωμάτων κατὰ διάνοιαν καὶ ὅλον ἐν ὧς ἐκ τούτου ὁ κόσμος καταρρεῖ.

Ἐν τούτοις μεταξὺ τῶν διερχομένων πορευόμενος, ὡς εἰς ἀπλοῦς ἀδελφὸς συναντᾶται ὁ Πατὴρ Νυχτιᾶς, εἰς τὸν πρῶτον ἐλυγμὸν δενδροστοιχίας μετὰ ἰδρорέοντος ἱππέως· ἦτο ὁ φίλος ἡμῶν Βράχος ὅστις σκυθρωπὸς καὶ κεκοπιακῶς μὲν κατόρθωσε νὰ εἴπῃ.

— Ἀντὶ τοῦ Λεάνδρου εὕρομεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Λέοντος τῆς μεγάλης δεξαμενῆς τοῦ Μαύρου Ὄρους τὸν χεῖρ-όγραφον τούτον ἀποχαιρετισμὸν του.

— Ζῆ ; ἡδυνήθη νὰ ἐρωτήσῃ ὁ ἀγαθὸς Νυχτιᾶς.

— Οὕτως εὐτυχῶς φαίνεται· ἀπῆντησεν ὁ Βράχος.

— @' ἀναγνώσθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Λαοῦ μετὰ τὸ πέρας τοῦ γάμου ὃν, προσδιορισθέντα παρὰ τῶν Ἐννέα Κοινωνικῶν Ἐποπτῶν, δὲν δυνάμεθα ν' ἀναβάλλωμεν διότι ὁ ἐνηλικιωθεὶς αὐθαρρὲι πρέπει καὶ νὰ γείνη σύζυγος ὅπως, ὡς πολίτης σοβαροποιηθῇ ἀμέσως διὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου,

τοῦ σπέρματος τούτου τοῦ Κοινωνικοῦ Κόσμου, ὡς στρατιώτης δὲ ἔχει ἐκτὸς τῆς Πατριωτικῆς φιλοτιμίας προσεγγέστερον καὶ τρυφερώτερον ἀντικείμενον χάριν τοῦ ὁποίου νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν δόξαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄

ΓΑΜΟΣ

Σήμερον, ἦτοι τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὰς διηγηθείσας σκηνάς, ὁ νεανίας Χαλασμός καθίσταται τέλειος ἄνθρωπος, οἰκογενειάρχης καὶ κοινωνικὸς ἄνθρωπος διὰ τοῦ γαμηλίου στεφάνου, ὅστις ἔστιν ἡ κομψοτέρα ἄλυσσος μὲ τὴν ὁποίαν καθιστᾷ αὐτὸς ἑαυτὸν δεσμοτὴν εὐχαριστημένον ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος.

Πληθὺς ἀδελφῶν συρρέει ὁλονὲν ὑπὸ τὸ φύλλωμα ἐκάστου δένδρου. ὁμάδες γυναικῶν, παιδιῶν, ἀνδρῶν περιδιαβάζουσι. Ἀνθη καὶ καρποὶ, αἰσθήματα καὶ καλλοναί, στιλπνότατοι πλόκαμοι καὶ περιπλοκάδες πράσινοι εἰκονίζουσι τὸ ἁρμονικώτερον σύμπλεγμα. Τὸ θαυμαστότερον ὅμως εἶναι ὅτι ἐν ᾧ οἱ συρεύσαντες εἶναι τόσοι πολλοὶ ὥστε περὶ τὸ σιδηροῦν κυγκλίδωμα μεγάλου κήπου ἄλλα περιφραγμά ἐκ περιέργων ἀνθρώπων ἐκτείνεται πυκνότατον, δὲν συνωθοῦνται, δὲν ἀπωθεῖ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἕκαστος εὐλαβεῖται, ἣν κατέλαβεν θέσιν ὁ προηγηθεὶς, ἐν ᾧ εἰς τὰς πεπολιτισμένας κοινωνίας ὅταν συναχθῶσιν ἕκαστον εἰλεύθεροι πολῖται περὶ τὴν συγκροτουμένην πάλιν με-

ταξὺ ἀηδοῦς Ἄρκτου καὶ ῥακενδύτου Ἀφρικανοῦ ἐκτρώματος ἢ κατόπιν ἀστυνομικοῦ κλητῆρος σπαθίζοντος ὄχι πορνοδοσκόν, τοκογλύφον, ἢ κλέπτην ὑπάλληλον ἀλλ' ἐλεεινὸν ἐπαίτην τολμήσαντα νὰ προτείνῃ παλάμην ἱκετικὴν πρὸς διερχόμενον διαβάτην, ὅταν εἰς τοιαῦτα θεάματα συναχθῶσιν ἑκατὸν ἐλεύθεροι πολῖται συγκροτοῦσι νέους ἀγῶνας μεταξύ των ὅπως ὁ εἰς ἐκδιώξει τὸν ἕτερον καὶ καταλάβει τὴν πρωτοκαθεδρίαν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου θριαμβεύει παντοῦ καὶ πάντοτε, ἀπὸ τῶν τοιούτων θεαμάτων μέχρι τῶν, παρ' ἀπώλεσαντος τὸ πρωθυπουργικὸν χαρτοφυλάκιον, προκαλουμένων, ὀχλαγωγικῶν διαδηλώσεων. — Ἀλλὰ διατί συμβαίνει τὰ τοιαῦτα ; διότι διαμελισθείσης, παρὰ τοῦ ἐγωῖσμοῦ, τῆς κοινωνικῆς ἐνότητος εἰς ἀτομικότητας καὶ ἀποχωριζόμενων τούτων ἐχθρικῶς ἀπ' ἀλλήλων, δὲν εἶν' εἰς κατὰστασιν πλέον τὰ κακοανατραφέντα ἄτομα νὰ νοήσωσιν ὡς ἐφικτὴν ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἀτομικοτήτων τὸν κοινωνικὸν σύνδεσμον, καὶ ἐν τῇ θυσιαστηρίᾳ τοῦ ἐγωῖσμοῦ τῆς μονάδος, καταστρεβλουμένης τῆς κοινωνίας συναπύλλυνται ἐν τῇ γενικῇ κυκεῶνι τὰ συμφέροντα τῶν ἀτόμων μέχρις ἐνός, παντὸς ἐπιζητοῦντος τὴν ἀτομικὴν εὐτυχίαν καὶ πάντων ἀποχωρούντων ἀπὸ τῆς δυστυχίας ἐνός ἐκάστου συμπολίτου των, εἰς τρόπον ὥστε οὐδεὶς ἐν ταῖς δυσπραγίαις αὐτοῦ συναντᾷ τὸν ἄρωγόν αὐτοῦ, ἐν ᾧ τοῦναντίον ἐδῶ, εἰς τὴν Ἀδελφότητα ταύτην ἕκαστος, ἀπαντῶν ἐκυτὸν εἰς πάντα ὅμοιον του, εὐρίσκεται πάντοτε παρὰ πάντων ἐξυπηρετημένος· ἀνεξετάστως δὲ καὶ ἀγογγύστως ὑποχωρῶν εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ὁμοίων του, ὑπὲρ

ρετεῖ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀτομικότητα· ἐδῶ, εἰς τὴν Ἀδελφότητα ταύτην τὰ πρωτεῖα θὰ ἔχαιren ἡ διάνοια καὶ ἡ ἠθικὴ ἐὰν συνηγητῶντο μεταξύ ἡμῶν κτηνοσύνη καὶ κακοήθεια· ἐδῶ ὑποχοροῦσι πάντοτε ἡ ὑγεία καὶ ἡ νεότης εἰς τὴν ἀσθενείαν τὴν περιφρονουμένην ἐν ταῖς λοιπαῖς κοινωνίαις καὶ εἰς τὸ ἐν αὐταῖς χλευαζόμενον γῆρας.

Τὸ πλῆθος ἐν τούτοις ἐλαφρῶς κυματίσαν προδίδει τὴν προσέγγισιν τῶν νύμφων ἀπαστραπτόντων μεταξύ τοῦ Ἡλιάνθου καὶ τῆς ζυλοτύπου γείτονος Ἀκακίας· ὁλόλευκα ἐνδεδυμένοι χαμηλοῦσι τὰς λυσικόμους κεφαλὰς των ἐνώπιον δύο Γραιῶν καὶ πολιᾶς γενειάδος· εἰν' ἡ γνωστὴ ἡμῖν μήτηρ τοῦ Χαλασμοῦ καὶ οἱ γονεῖς τῆς νύμφης Δρυός, νεάνιδος σοβαρᾶς ἀλλὰ δροσερᾶς μορφῆς καὶ ἐλκυσούσης συμπεριφορᾶς, οἱ γλαυκοὶ καὶ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς ζωνηροὶ καὶ γαλήνιοι ἐν ταύτῳ, ἐπιβάλλουσι σεβασμὸν καὶ ἀγάπην, τὸ μέτριον στόμα τῆς ὀροθετεῖται ὑπὸ δύο, ὥσει χειροποιήτων, ἐλαιῶν καταμελαίνων αἵτινες δι' ἐλαφρᾶς σκιᾶς καθιστῶσι γοητευτικώτερον τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο μείδιμα μεταξύ δύο, ὡς ἐξ ἐρυθροῦ ἐπικρόκου κατεσκευασμένων, λεπτοτάτων ὡς τῆς εὐγλωττίας χειλέων, ἀφινώντων νὰ φαίνονται δύο σειραὶ ἰσομέτρων ὁδόντων, παρομοίων κεφαλῶν μόλις ἐκ ῥοδῶνος προκυπτουσῶν λευκῶν περιστερῶν παρατεταγμένων εἰς δύο παραλλήλους γραμμάς· ἂν δὲ φαντασθῇ τις μίαν κόμην ἐλαφρῶς καστανόχρου ἐπὶ σιτοχρόου ἑλληνικῆς προτομῆς, μὲ τὴν φυσικωτέραν ἀτιμέλιαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν σκροπιζομένην, δύναται νὰ συλλάβῃ ἰδέαν εἰκόνης ἐφ' ἧς ἐναρμονίως συναντῶνται ἡδυπαθεῖα Ἰσπανικὴ καὶ Ἑλληνικὴ ἀρχαιοπρέπεια.

Οἱ γονεῖς περιστοιχίζουσι τοὺς νυμφίους καὶ ὁ γεροντό-
τερος τῶν ἑννέα Ἐποπτῶν ἑρωτᾷ αὐτούς.

— Ἀγαπᾶσθε τέκνα μου ;

— Πολύ ! ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος ἀπήντησαν οἱ νυμφιοὶ
καὶ τῶν χειλέων των ἀναιπέσθητος σπασμὸς ἐκφράζει πά-
θος καὶ συστολήν.

— Τίς ἐμελέτησεν τὴν ἐκλογὴν σας τέκνα μου ;

— Αἱ καρδίαι μας.

— Ἀλλὰ γνωρίζετε ποῖος τῆς συμβιώσεως ὁ σκοπός ;

— Ἡ ἐξυπηρέτησις τῆς ἀνθρωπότητος ἀπήντησεν ὁ
Νυμφίος, τῆς Νύμφης χαμηλωσάσης τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δόσατε τῆς ἐνώσεως τὸ σημεῖον εἶπεν σοβαρῶς ὁ
Γέρων.

Οἱ νυμφιοὶ, ἀνταλλάξαντες δύο προσφάτως συλληχθέν-
τας κάλικας ῥόδου, συνήνωσαν οὕτω τὰς καρδίας των καὶ
ἐφώνησαν τὸν Λακωνικώτατον τοῦτον ὄρκον.

— Ἡ ἀγάπη μᾶς ἤνωσεν καὶ ἡ πίστις θὰ μᾶς ἐνταφιά-
σῃ ! καὶ γονυπετήσαντες ἐδέχθησαν τοῦ σεβασμίου Γέρον-
τος τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των.

Ὁ Γέρων ὑψώσας εἰς τὸ γαληνιοῦν στερέωμα τοὺς ἐξη-
σθετισμένους ὀφθαλμούς του, διῆλθεν ὡς ὁ ἀνδρὶς τοῦ
Ἰσαάκ στιγμὰς μεταρσίου ἀκίνησις. Μετεωρίζεται ὁ κα-
θαρὸς λογισμὸς του εἰς σκηνώματα αὔλα καὶ ψαλμωδία
πληρωμένων ῥασοφόρων δὲν ταράττουσι τὴν ὑψίστην ἐ-
κείνην κατάνυξιν ἐν ᾗ δύο μεταξύ των ζῆναι ὀντότητες
συγχωνεύονται μυστηριωδῶς εἰς ὑπαρξιν μίαν. Ἰδοὺ διατὶ
καλεῖται ὁ Γάμος μυστήριον· φύλλον δὲν σείεται, χεῖλος
δὲν ψυθιρίζει, μία ἐνδόμυχος οὐρανικὴ νηνεμία βασιλεύου-

σα εὐγλώττως διασαλπίζει ὅτι ἐκεῖ, τὴν στιγμὴν ταύτην τελεῖται μυστήριον· καὶ τὰ παιδάκια ἀκόμη, καὶ τὰ παιδάκια καθήμενα ἐπὶ τῶν κλόνων τῶν περίξ δένδρων, μὲ προσηλωμένα τὰ ματάκια των ἐπὶ τῆς τελουμένης μυσταγωγίας, διὰ τῆς καρδίας ἠνθούρου ὅ,τι ὁ ἀπαλλὸς νοῦς των δὲν ἠδύνατο νὰ νοήσῃ.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς τοῦ Γήρατος καὶ τῆς Πείρας λαβὼν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοὺς νυμφίους ἀνῆγειρεν εἰπὼν αὐτοῖς.

— Ἐστὲ ἠνωμένοι μέχρι βαθυτάτου γήρατος· ἡ ἀγάπη καὶ ἡ σύναισις, τιμὴ καὶ ὑγεία ἔστώσαν στιλοβάται τῆς συζυγίας σας· μὴ προπορεύου ποτὲ τοῦ συζύγου σου Κόρη· μὴ στρέψεις εἰς ἄλλην τὸ βλέμμα Νυμφίε· ἐστὲ ὁ εἷς στηλοβάτης τοῦ ἄλλου· δύο πόδες ἐνὸς σώματος, δύο κλάδοι ἐνὸς δένδρου.

Οἱ Νυμφιοὶ ἀσπασθέντες τοῦ ἀσπασθέντος αὐτοὺς μυσταγωγοῦ, ὥς καὶ τῶν γονέων καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ Νυχτιᾶ τὰς χεῖρας, κατέστησαν ὑπὸ τῆς συγκινήσεως κάτωχροι· καὶ τῶν δύο φύλλων ἡ νεολαία τοὺς ἄντιζει ἀνθέοις, ἅτινα συλλέγοντα· τὰ παδάκια τοὺς ἀπομοιμοῦνται ψάλλοντα. Πάντοθι εὐχαὶ εὐδαίμονος καὶ ἀγαθῆς συμβιώσεως χαιρετῶσι τὸν γαλαξίαν τοῦ γαμηλίου οὐρανοῦ, καὶ ἡ πανηγυρίς τοῦ Γάμου διαλύεται, ἐν ᾧ τὰ κύματα καὶ τὰ σπῆλαια διατυμπανίζουσι τὸν χαρμόσυνον θόρυβον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Περὶ τὸ ἡλιοβασίλευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας καθ' ὁμάδας τὰ πλῆθη συναθροίζονται εἰς τὴν «Πλατεῖαν τῶν Αἰσθημάτων» προσκληθέντα ἀπὸ πρωίας παρὰ κήρυκος ὅπως ἀκούσῃσι τοῦ ἀφανοῦς ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν γενομένου φίλου τῶν ποιητοῦ, τὸν εὐρεθέντα ὑπὸ τοῦ Βράχου, ἀποχαιρετισμόν. Ὁ Ἥλιος καταδύων ἐλούετο ὡς χρυσοπτέριξ κύκνος εἰς τὰ νημεοῦντα ὕδατα τοῦ ὠς, γίγαντος προκατακλυσμιαίου κοιμωμένου, ὠκεανοῦ· ἐνόμιζε τις ὅτι οὐρανόθεν ἀπεχαιρέτα καὶ πάλιν τὴν Ἀδελφότητα ἢ ἐρατεινὴν προσωποποίησιν τοῦ Ποιητοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Λαοῦ περὶ ἀνέστραμμένην κυκλώπιον λάρνακα, ἀναμένουσα τὸν μέλλοντα ν' ἀπαγγείλῃ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὴν χειρόγραφον, διαφόρους σκέψεις ἐξεφράζετο.

— Ἐγὼ ἤκουσα, ἔλεγε τις εἰς τὸν πλησίον του, ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς πιστῆς ἐρωμένης τοῦ Βράχου ὠμοίαζε τὴν ἐρωμένην Ἐκείνου, καὶ ἐξαφθέντος τοῦ ἔρωτος εἰς τὴν ποιητικὴν του καρδίαν, ἐπῆρε τὰ βουνα διὰ νὰ μὴ ἐνὸ χλῆσῃ ἡμᾶς με τοὺς στεναγμούς του.

— Ἐγὼ ὅμως ἐπληροφορήθην, ὑπολαβὼν τις γείτων τῶν συνδιαλεγομένων εἶπεν, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἔλεγον Ταγματάρχην, ὅτε ἐνίκησε διὰ τῶν ὀπλων μας ὁ Θεὸς τοὺς ἐπιτεθέντας καθ' ἡμῶν κοινωνικοὺς ληστὰς του, ὅτι ἦτο ὁ μνηστήρ τῆς ἐρωμένης τοῦ Λεάνδρου . . .

— Καλὲ τί λέγετε; προσέθηκε πελώριός τις γραῖα, ἀκούσασα τὰς συνδιαλέξεις ταύτας, εἰς τὴν ἐστίαν μου δὲν ἐφιλοξένησα ἐγὼ τὴν ἡλιοστάλακτον Μυρσίνην, ὅτε σκοπὸς ὦν ὁ Ἀδελφὸς Βράχος, συνέλαβε καὶ ἐκείνην μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας της, διερχομένην τῆς ἐπικρατείας μας, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Πατρὸς Πόντου;

— Ναι, ναι, ἔχει δίκαιον ἡ Ἀδελφὴ Ἀνεμοζάλη, προσέθηκεν ἕτερος χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ· ὁ Ἀδελφὸς Βράχος ἐνηλικιούμενος τότε καὶ ἔχων δικαίωμα νὰ ἐκλέξῃ μίαν σύζυγον ἄγνην, ἔστω καὶ μὴ ἀνήκουσαν εἰς τὴν Ἀδελφότητα, ἤρασθαι τῆς αἰχμαλωτισθείσης Μυρσίνης, αἰχμαλωτισθεῖς παρ' αὐτῆς ὡς εὐφραδῶς λαλούσης τῆς ψυχῆς της ἐπὶ τοῦ ὠραίου προσώπου αὐτῆς.

— Καὶ ποῖος τὴν εἶδε καὶ δὲν τὴν ἠγάπησε; προσέθηκε διακόψασα τὸν διηγούμενον ἡ Ἀνεμοζάλη.

— Λοιπὸν τὴν ἠγάπησε μὲ τὰ σωστά του, ὡς ἡμεῖς γνωρίζομεν ν' ἀγαπῶμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ διακοπεὶς· ἀλλὰ τὴν Μυρσίνην περιεδιάβαζον οἱ γονεῖς της πρὸς διασκέδασιν τοῦ κυριεύσαντος αὐτὴν ἔρωτος πρὸς τὸν Ποιητὴν μας, ὅστις ὑποπτευθεὶς τὸν φίλον του Βράχον ὡς ἐρασθέντα τῆς Μυρσίνης του ἐκ μερικῶν περιπτώσεων καὶ ἀναγνωρίσας ταύτην εἰς τὸ προσκυνητῆριον τοῦ φίλου του προσεῦχομένου ἐπὶ τῆς εἰκόνης της ὡς ἐπὶ νεκρᾶς, δὲν ἠδύνατο νὰ παραμένῃ εἰς τοὺς κόλπους μας.

Τοὺς συνδιαλεγομένους θέλοντας ἴσως νὰ ἐξακολουθήσωσι διέκοψεν ὁ Ἀδελφὸς Ψιττακὸς ὅστις διασχίσας τὸ παραμεριζόμενον πλῆθος εἰς τὴν ἐμφάνισίν του, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου βήματος καὶ ἤρξατο λέγων·

— Ἀδελφοί! δεδοξασμένον εἶη τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν ! Ὁ ἱσάγγελος φίλος ἡμῶν Λεάνδρος δὲν ἀπωλέσθη· ὁ ἅγιος οὗτος ἀποστάτης τοῦ κόσμου τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ὠθῆσεν πρὸς τὰς φάραγγας ἡμῶν ὅπως πείσῃ ἡμᾶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὴ πλασθεὶς οὕτε Ἀγγελος, οὕτε Διάβολος, δύναται νὰ ζήσῃ ἐνάρετος καὶ ἐν τῇ μᾶλλον πεπορνευμένη κοινωνίᾳ, ὁ καλὸς Ποιητὴς μας ἀπῆλθεν ἀφ' ἡμῶν ἀλλὰ δὲν ἀπέθανεν· ζῇ καὶ νοερώς εἶναι πάντοτε μεθ' ἡμῶν· μᾶς χαιρετᾷ· δεχθῶμεν τοὺς ἀσπασμούς του. Καὶ λέγων ἤνοιξε τετράδιον χάριτος τὸ περιχόμενον τοῦ ὁποίου ἤρξατο ἀπαγγέλλων ὡς ἡθοποιοὺς ἔντεχνος, ὡς ἡθοποιοὺς στερούμενος μὲν τῆς κλασικότητος τῶν ἀρχαίων, ἀλλὰ καὶ μὴ φέρων ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ καὶ τοῖς σχήμασιν αὐτοῦ τοὺς ἀνοήτους ψιττακισμούς, τοὺς γελοίους πιθηκισμούς καὶ τὸ ἐν γένει πρόστυχον τῶν πλημυρισάντων τὴν ἀπεξамβλωθεῖσαν χώραν τοῦ Περικλέους κακοήθων περιτριμμάτων τοῦ σταδίου τῆς ἀρχίας καὶ τῆς ἀγραμματοσύνης.

— «Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸν Κόσμον καὶ συνήντησα τὴν σκιάν μου πορευομένην κατόπιν χρυσοῦ θυμιάματος· τὴν ἐξέλαβον νέφος ζηλοτυποῦν τὸν ἐωσφόρον ἀλλ' ἠπατήθην· τὰς κινήσεις μου ἡ σκιά μιμουμένη μ' ἐπείσεν ὅτι ἦμην ἐγὼ τὸ μαῦρον νέφος τὸ ὅποιον εἰς τὴν πρώτην ἀντίστασιν ἔμελλε νὰ διαρραγῇ καὶ διαλυθῇ εἰς καταιγίδας δακρύων· παρ' ἀγνώστου ἀλλ' ἀμετατρέπτου δυνάμεως ὡς τὰ νέφη παρ' ἀνέμων ὠθούμην, καὶ ταχύτερος τοῦ χρόνου καὶ τῶν συνέφων κουφώτερος, ὡς ὁ Σῦριος ἀστήρ τὸν ἥλιον ἐπλησίαζα τὴν ὀπτασίαν τοῦ πόνου μου, ὅτε τὸ χρυσοῦν θυμιάμα ὡς μοσχοβόλος ἐαρινῆς

ἐσπέρας ἀναθυμίαςις διαλυόμενον ἠνάγκασεν ἑκπληκτον
τὴν νεότητά μου νὰ σταματήσει· καὶ ἰδοὺ ἀπέναντι Θεό-
τητος ἀπερχομένης εἰς τὰ ὕψη τοῦ ἰδανικοῦ ὁ πρῶτος μου
παλμὸς ἠδέως μὲ συνταράττει καὶ εἰς τὴν δροσώδη λαμπρό-
τητα νεάνιδος προσωποποιούσης τὸ πρῶτον ὄνειρον τῆς
ζωῆς, συναντῶ ἑμαυτὸν προσφέροντα κρῖνον ὠχρόλευκον ὡς
τῆς μυθικῆς μου ἡρώϊδος τὰς παρειάς, καὶ πρὶν εἰς τὸ
ἄπλαστον στῆθός της ὀρκισθῶ, τὴν ἀτενίζω μὲ πονεμένον
μειδίαμα νὰ μοὶ προσφέρῃ κλαυθυμηρᾶς ἰτέας κλάδον ὡς
νὰ μοὶ ἔλεγε αὐτὸ δένδρον τοῦτο φύεται διὰ τὸν γαμήλιον
στέφανον τῶν εὐγενῶν»· εἰς τὴν ἐπιτάφιον ἀνθοδέσμην ἡ-
τένισαν ὥσει δεδακρυσμένοι, οἱ κατὰ μυριάδας κατ'ἐκείνην
τὴν ἐσπέραν, συζητήσεις ὑπερκοσμίους προκαλοῦντες ἀστέ-
ρες, ἡτένισαν συνδεδεμένας ἐνθουσιωδῶς τὰς χεῖρας μας,
ἐν ᾧ εἰς ἓνα παλμὸν ἐνωμέναι αἱ καρδίαι μας δὲν ἠδύ-
ναντο νὰ παρηγορηθῶσιν ἀποχαιρετῶσαι τὸ κρῖνον μας,
ὡς ἐγγυητὴν τοῦ μέλλοντός μας Προφήτην, ἀφρανιζόμενον
εἰς τοῦ ὀρίζοντος τὸ ἀνεξερεύνητον χάος καὶ σιωπηλῶς κα-
τηρώμεθα τὴν ἀόρατον χεῖρα τὴν δεικνύουσαν ἡμῖν πολὺ ἄνω-
θεν καὶ τῶν μόλις διακρινομένων ἀστέρων, τὴν πρὸς ἀ-
τελείωτα βάθῃ εἰσδύουσαν ὁδὸν ἡμῶν τὴν ἀρχίζουσιν ἐκ
τοῦ κλαυθμῶνος τούτου· μειδίαμα ὀρμέμφυτον ἐνώπιον
τῆς ἀποκαλύψεως ἐκείνης τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἤνοιξεν αὐτο-
μάτως τὰ χεῖλημας καὶ ὑπὸ τὰς ὠχρὰς ἀλτίννας των ἐξα-
στραψάντων ὀφθαλμῶν μας, ὡς δύο λευκαὶ πτέρυγες μιᾶς
χρυσαλίδος ἔτρεμον, ἔτρεμον αἱ ψυχαί μας, ἐν ᾧ δάκρυσον
ὄχι δροσερὸν ὡς τῶν βρεφῶν, ἢ καυστικὸν ὡς τῶν αἰχμα-
λώτων γηϊνοῦ ἔρωτος, ὑγραῖνον τὰ ὄμματα ἡμῶν, κατέ-

σταινεν ἀγαπητώτερον ἡμῖν τὸ ὅλον ἐξαφανιζόμενον μυστηριοδῶς κρῖνον τοῦ ἔρωτός μας ὑπὸ τὰς ἀντανακλάσεις τῆς дуούσης Σελήνης* ἐφρόνει ὁ γαλήνιος λογισμὸς ἡμῶν ὅτι χεὶρ ἀοράτου Ἀγγέλου τὸ παρελάμβανεν εἰς τὸν κόσμον τὸν ὁποῖον νὰ περιγράψω ἀδυνατῶ καὶ τοὶ βλέπων αὐτὸν ἠνεωγμένον ἐνώπιόν μου ὡς φιλόστοργον ἀγκάλην ἀναμένουσαν ἡμᾶς. Ἡ Σελήνη ἔδυσεν καὶ εἰς τὴν μόλις παρὰ τῆς διαυγείας τῶν ἀστρων συγχιζομένην σκοτίαν, ἐχύθη, ἐνετυπώθη μεταξὺ τῶν χειλέων μας ἐκ τῶν, δὲν ἤξεύρω διατί, πεφοβισμένων ψυχῶν μας, τὸ πρῶτον φίλημα, τὸ ὁποῖον, ἐν ᾧ ἐδρόσισεν τὰς καρδίας μας ὑπενθύμισεν εἰς ἀμφοτέρους ἡμᾶς, ὅχι τὸν ἀπηγορευμένον Καρπὸν ἀλλὰ τὸ ἄνθος τὸ μεθυστικὸν ἐκείνου καὶ φεῦ διὰ παντὸς μᾶς ἀπεχώρισεν τὸ διὰ παντὸς ἐνώσαν ἡμᾶς φίλημα !

» Καὶ ἔκτοτε ;

α' Ἀπόπαιδες τοῦ Κόσμου, μακρὰν τῆς κοινωνίας

Ἡ ἔρημος μᾶς σώζει καὶ μᾶς υἱοθετεῖ*

Τὸ νέκταρ τῶν δακρύων μᾶς τρέφει τὰς καρδίας.

καὶ ὁ πόνος ἠνωμένους μᾶς οὐρανοβατεῖ.»

» Μαρανθέντος ἄνθους πέταλον, φύλλον ξηρὸν παρὰ τῆς μανίας τῶν, συμφῶνων τῆς εἰμαρμένης ἐφερόμην ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, φρίγανον ναυαγησάσης εὐδαιμονίας εἰς τὸν ὠκεανὸν τῶν παθῶν ἐκτυπούμην ἀπὸ σκοπέλου εἰς σκόπελον, ὁδοιπὸρος ἀποπλανηθεὶς εἰς ἀβύσων ἀοράτων χειρὶ κατηνυγώμην τῶν ἀποψυχούντων τὴν κατάνυξιν* εἰς ἐνα κλονισμὸν ὁποῦς μου ἠδύνατο νὰ ὀλισθήσῃ καὶ ἡ ἀβυσσος νὰ

γίνῃ τῆς δυστυχίας μου ὁ ἄγνωστος τάφος· ὁδοιπορῶν ἀπαύστως ἡγνόουν πόθεν ἤρξατο καὶ ποῦ ἡ ὁδός μου ἐκτείνεται, ὡς ἀγνοεῖ ὁ Κόσμος πόθεν παρήχθη καὶ ποῦ ἐπὶ τόσους αἰῶνας βαδίζει· ὁ Ἐσπερος μ' ἀπεχαιρέτα εἰς κρημνὸν καὶ ὁ πρωῒνός Φωσφόρος εἰς ἄλλων χωρῶν καταρράκτας μ' ἐκαλημέριζεν· καὶ διατί νὰ ἐξετάσω τὰς περιπλανήσεις μου; παντοῦ ἡ παρθένος ἐρημία ἐξετείνετο ἐνώπιόν μου καὶ ἡ ἀνάμνησις Ἐκείνης, ἀστὴρ μελαγχολικὸς εἰς τὸν κατηφῆ οὐρανὸν τῆς καρδίας μου, ὠδήγει τὸν λογισμὸν μου πρὸς Κόσμον δι' ὃν εἰς μάτην ὁ Ὅσιανὸς ἐκλαυσεν τοσοῦτον ἐπὶ τῆς Γῆς· ἀπὸ τῶν κορυφῶν βουνοῦ ἐπὶ ὥρας ἐνητένιζον τὰ πολυτελῆ κοιμητήρια ἐνθα ἡ ζωὴ τοῦ ἀλαζόνος Κόσμου ἀργιάζει ἐναντι τῶν ἀναπαυτηρίων τῶν εὐτυχῶν νεκρῶν καὶ ἐν ᾧ μετάρσιος ἐκεῖθεν ἐχαιρέτων τὸν ἅγιον λογισμὸν τοῦ Γιούγγ ἀνερχόμενον ὡς ἀρωματώδης φλόξ, ἤκουον κάτω ἐκεῖ, ὅπου τὸ ἔγκλημα θριαμβεύει καὶ ἡ ἄθεος ἡδονὴ ἐξουθενεῖ τὸ ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ, ἤκουον ἐν τῷ μέσῳ τῆς συγχιζομένης σκοτίας ἀντηχοῦσαν τῆς ἀξίνης του τὴν πτώσιν ἐπὶ φερέτρων καὶ κραινῶν· ἐπορευόμην ἄπορος καὶ ἐνδεὴς διασχίζων ἀτάκτως τὰς περιφερείας τῶν κρημνῶν καὶ μόνον ὁ Κύριος τῶν θαυμάτων μ' ἐκράτησε παρὰ βαράθρων χεῖλη· ποσάκις ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου ἠτένισα ὀλίγον ἀπέχουσιν ἐμοῦ Τύγγριν γαλουχοῦσαν τὰ νεογνά της· ποσάκις ἐγείρας τὴν κεφαλὴν ἀπὸ θάμνου εἶδα, βοηθεία τῆς πρώτης πρωῒνης ἀκτίνος, τὴν ἐχιδναν καὶ ἠννόησα ὅτι ἐκδιωχθέντα παρὰ τῶν ἀνθρώπων μ' ἐφιλοξένησεν ἐπὶ μίαν νύκτα εἰς τὴν φωλεάν του ὁ ὄφις· ἐνστικτον σύνηθες, εἰς τὰς ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν παθῶν μορφωθείσας ψυχὰς, δὲν μ' ἐπέτρεπε

ν' ἀπελπισθῶ· τὸ χαμόγελον μιᾶς πρωίας μ' ἐβοήθει ἐν-
θυμοῦμαι νὰ διεξέλθω τοῦ τελευταίου ἐλιγμοῦ τῆς χλοε-
ρᾶς σειρᾶς τῶν ὑπερῆφάνων τούτων βουνῶν σας, ὅτε φωνή
ὠραίου παλληκαρίου, ὡς τοῦ Ἀγγέλου τῶν ἐρημιῶν φύλα-
κος, μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὸν ἐπίγειον τοῦτον παράδεισον· ἴσως
ἡ Ἐδὲμ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐνσαρκωθέντων ὀνειρώτων μου, ἴσως
εἶν' αὕτη, διενοοῦμένη κατ' ἐμαυτὸν, καὶ διερχόμενος τὴν
ὑποχθόνιον ἐκείνην εἴσοδον ἠπόρου ἀλλὰ δὲν ἐφρικίων ὡς
νὰ μοι προέλεγεν ἡ ψυχὴ μου ὅτι διὰ τῆς κολάσεως ἀ-
νηρχόμην εἰς οὐρανούς διὰ νὰ θαυμάσω πλεότερον αὐ-
τούς· μὲ κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς ὁδοιπορῶν ἐζήτουν
νὰ προφητεύσω τὸ τέρμα τῆς πορείας μου ἀλλ' ὅ,τι ἐδῶ
συνήντησα τίς ἠδύνατο προμαντεύσαι ; πᾶσα ἡμέρα μου
διερχομένη ἐδῶ μετουσίωσεν εἰς ἀγαπητὴν πραγματικότη-
τα τοὺς περὶ ἀνθρώπου καὶ κοινωνίας ρεμβασμούς μου.

»[†] Α ! πόσα ὑπὲρ τοῦ Κόσμου ἐζήτησα καὶ πόσα ἐπα-
θον ἀπὸ τὸν Κόσμον ! Φεῦ ! πᾶσα στιγμή μου μεταξὺ
ὕμῶν ἀδελφοί, συνδέουσά με ὡς ἀδιάρρηκτος πνευματικὸς
κρίκος μεθ' ὑμῶν, εἰργάζετο διὰ τὴν ζωηροποίησιν τῆς δυ-
στυχίας μου, ἥτις εἶναι φαίνεται ἡ μόνη ἀλήθεια τῆς ὑ-
πάρξεώς μου· καὶ ἰδοὺ πρέπει νὰ φύγω τὴν μακαριότητα
ἣν μοι ἐπεδαφιλεύσατε· πρέπει νὰ φύγω· ἡ εὐτυχία μὲ
βαρύνει, ἡ χαρὰ μὲ σαρκάζει, εἶναι τῆς ὑπάρξεώς μου φο-
βερὰ ἀπειλὴ ἡ εὐδαιμονία.

Ἡ φωνὴ τῆς εὐτυχίας
εἰς τὸ οὖς τῆς δυστυχίας
ἐὰν ὄχι σαρκασμὸς,
εἶναι ἥχος νεκρικός.

»Σεῖς ὡς ψυχαὶ βρεφικαὶ ἀγάλλεσθε εἰς τερπνὰ ὄνειρα,
εἰς ἀνθοστεφεῖς ὀπτασίας ἐγώ ; εἰς τάφους ἐρημικοὺς ἀ-
ναβλαστήσασαν κυπάρισσον ἄφετε παρὰ τὰ χεῖλη κλαυθ-
μιρίζοντος ῥυακίου νὰ καταρρέυσῃ τὸ ὄνομά σας ὡς ἐκπυρ-
σοκρότησις τηλεβόλου ἀναστασίμου πρέπει νὰ διατρέχῃ
μὲ τοὺς αἰῶνας τὴν ὑδρόγειον, ἐν ᾧ τὸ ἰδικόν μου ἄγνω-
στον ἄς ἀφανισθῇ μὲ τὴν ἐσπερινὴν τοῦ δάσου, ὀμίχλην·
καὶ ἂν ὁ ὑψηλὸς πόνος εἶναι εὐσπρόσδεκτον θυμιάμα εἰς
τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης, μ' αὐτὸν ἄς ἀναβῶσιν αἱ ψυχαὶ
ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἄς προστεθῇ δῖφωτος κανδύλα
εἰς τὸν αὔλον πολυέλαιον τοῦ Διωνίου καὶ σεῖς τότε,
πλανήτου φωτοδόχου κάτοικοι δεικνύετε μας, διηγούμε-
νοι εἰς τὰς ἀνερχομένας γενεὰς τὴν ἀβλαβὴ ἡμῶν μυθι-
στορίαν. Ἰδοὺ ὁ προωρισμὸς ἐκάστου ἡμῶν. Τὰ πέταλα
τοῦ ἀνθους, οἱ κόμβοι ἐκάστου ἐρπετοῦ, καὶ τὰ ὅσα ἐ-
κάστου ζώου τῆς δημιουργίας ὅπου καὶ ἂν σωρευθῶσι δὲν
κωλύουσι τὸ ἄρωμα καὶ τὸ πνεῦμα νὰ ἐπιτελέσωσι τὸν
προωρισμὸν των τὸ ἄπειρον διατρέχοντα.

»Βουνὰ ὑπερήφανα, ἀδιάσιστοι βράχοι ὡς τῶν κατοί-
κων σας τὰ Σαμψώνια στέρνα, χαίρετε !

Βουνὰ καὶ Βράχοι χαίρετε !

δὲν θὰ σᾶς ἴδω πλέον·

Σᾶς εἶδα, σᾶς ἐθαύμασα

καὶ σᾶς ἀφίνω κλαίων.

»φιλόξενα σπῆλαια δὲν θ' ἀντηχήσητε πλέον τοὺς στε-
ναγμούς μου· δάση μυστηριώδη ὅπου τὸ ἄλγος μου ἐ-

πραύνη· πηγαί εἰς τῶν ὁποίων τὰ νάματα ἐδρόσι· σὰς τὰς πληγὰς μου χαίρετε.

» Ἄνθη στέφοντα τὰς πηγὰς διὰ νὰ τέρπωνται περὶ αὐτάς αἱ εἰς αὐτάς λουόμεναι Κόραι, ἄνθη θάλλοντα διὰ νὰ συμπλέκῃσθε εἰς τοὺς βοστρύχους Νηρηϊδῶν εὐλογημένης χώρας, ἄνθη εἰς τὰ ὅποια ἐμπιστεύονται τοὺς παλμούς των αἱ ἐρωτευμένοι ποιμενίδες, δὲν θὰ αἰσθανθῶ πλέον μὲ τὰ πέταλά σας φιλοροούσας τὰς ἡμέρας μου.

» Λειμῶνες χλοάζοντες διὰ νὰ προσφέρητε ἀνάπαυσιν εἰς τ' ἀερώδη σώματα τῶν κατοίκων σας, διὰ νὰ ἐξυπνά-τε εἰς τὸ ἄσμα τοῦ κυνηγοῦ καὶ εἰς τῆς ἐλάφου τὸ πῆδη-μα χαίρετε· τὸ ἄτακτον βῆμά μου δὲν θὰ κυρτώνῃ ἀπὸ τοῦδε τὰς ἀνθηρὰς κορυφὰς σας.

» Δένδρα εὐλαβῆ, σκιαὶ φιλόξενοι, ὅπου τὸ βασανισμέ-νον μου σῶμα εἰς σᾶς ξεκουραζόμενον, ἡσθάνθη στιγμιαίαν τῶν πόνων του νάρκην, πτηνὰ διερχόμενα τὸν πάντοτε ὥραιον καιρὸν σας, καὶ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ ὑπὸ τοὺς ἀδάμαντας τῆς χιόνης, μὲ τὸ ἄσμα καὶ μὲ τὸν ἔρωτα, πτηνὰ διδάσκοντα τὸν ἄνθρωπον ὅτι ἡ στοργὴ του πρέ-πει νὰ ἐξασφαλίζῃ τὰ τέκνα του πρὶν ἡχῇσει τῆς καται-γίδος ἢ βροντῇ, πτηνὰ μου ἀγαπητὰ, ὁ στεναγμός μου δὲν θὰ τρομάζῃ πλέον τοὺς νεοσσούς σας· διὰ σᾶς τὸ ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου, τοῦ Μαΐου ἢ ὁρόσος καὶ τοῦ χει-μῶνος ὁ ἥλιος, δι' ἐμὲ ἡ ἔρημος καὶ τὸ ἄλγος· ἐπαναλά-θετε τὸ διακοπὲν ἐωθινόν σας πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὁποῖον ἀνεγνωρίσατέ χωρὶς φόβον καὶ ἀγαπᾶτε χωρὶς συμφέρον· ἀλλὰ σὺ ὁμοιοπαθὴς μου τρυγῶν μὴ ἐπανέλθῃς ἐκ τῆς ἐρήμου, σὲ θέλει ἰσόβιον σύναϊκόν της ἡ ὑπαρξὶς μου.

»*Έλαφοι, ἐπιστρέψατε εἰς τοὺς λειμῶνάς σας, λεοντι-
δεῖς χρυσοχέται τὰ δάση ἀναμένουσι τὰ πρωῒνὰ ἄλματά
σας· κύνες εὐγενεῖς, οἵτινες οὐδέποτε μοι ἐδείξατε τοὺς
οὐδόντας σας, ἡ μελαγχολία μου δὲν θὰ σᾶς ἐπισκιάσῃ πλέον.

Ἄδελφοί μου, καὶ πρὸ πάντων σεῖς Ἄδελφοί μου, αἰω-
νίως χαίρετε· ὡς ἐν φωτογραφίᾳ θὰ βλέπῃ ἡ ψυχὴ μου
πάντοτε τὴν μεγαθυμίαν, τὸ κάλλος, τὴν ἀρετὴν σας ἐν
τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐν δὲ τῷ ἄλλῳ ἐκείνῳ τῷ οὐρανίῳ, οὐ-
τινος ἀντανάκλασις ἔστιν ἡ θαυμαστὴ πολιτεία σας, θὰ
συμπεριλάβῃ τὴν μνήμην σας ὡς ἐγκόλπιον τὸ ὅποῖον θὰ
διηγεῖται εἰς τοὺς Ἀγγέλους ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Δημιουρ-
γοῦ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπέτυχεν εἰς μίαν γωνίαν τῆς γῆς.

Λεονταράκια, [ἔ]λαφοι,
δένδρα, πτηνὰ, λειμῶνες,
Κύνες, ποτάμια, ρεύματα
καὶ ἵπποι καὶ δρυμῶνες.
Εὐλογημένα χώματα,
χορτάρια ἐρωτικά,
Ἀκόμῃ δυὸ φιλήματα
δεχθῆτε φιλικά.

Τοῦ χωρισμοῦ τὰ δάκρυα
ὁ πόνος καταπίνει,
Εἰς σᾶς παλμούς καὶ ὄνειρα
ἡ μνήμη μου ἀφίνει.
Ἡ μοῖρα συμπολίτης σας
δὲν θέλει νὰ γραφῶ
Καὶ φεύγω μὲ τὸν πόνον μου
μακράν σας νὰ ταφῶ,

Λίμναι 'ποῦ κατοπτρίζατε
τὴν θλιβερὰν μορφήν μου·
'Ρυάκια πλαυθμηρομίλητα
Σ' τὴν ἔρημον ψυχὴν μου·
Νύκτες ὅπου μ' ἐκάματε
ὦ οἶμαι ! νὰ ἐνθυμηθῶ
Σ' τὴν δρόσον σας τὰ δάκρυα
'Εκείνης 'ποῦ ποθῶ.

Κ' εἰς σᾶς διαμαντοστόλιστα,
κ' εἰς σᾶς ἀκόμ' ἀγκάθια
'Εγνώρισα καὶ ἀγκάλιασα
τ' ἀγαπητά μου πάθια·
Καθ' ἓνα σας ὀλόψυχο
δεχθῆτ' ἓνα φιλί,
Γιὰ τῶν μνημάτων πάρτεμε
περαστικὸ πουλί.

Καὶ σὺ ἀστεροστέφανη,
ὠχρόμορφος ἐσπέρα
'Ποῦ μὲ τοὺς μύσχους ἐπαιζες,
μ' ἐκείνης τὸν ἀέρα,
'Ποῦ μὲ τὸ γέλιο ἐμάγευες
ἐκείνης τὸ γλυκὸ
καὶ μ' ἐξηγῆσο πάντοτε
ῥαῖον μυστικό.

Νύκτες, αὐγαί, μεσάνυχτα
τὸ τελευταῖον χαῖρε
Ἄφινουν εἰς σᾶς κλαίουσai
αἱ μαῦραι μου ἡμέραι·
Καὶ σὺ 'ποῦ μ' ἐσυντρόφευες
βογγῶδη ὤκεανέ,
χαῖρε! γιὰ πάντα χαίρετε
φεγγάρι, αὐγερινέ.

—
Μὴ κλαίετε . . . σ' τὴν ἔρημον
δὲν ταξιδεύω μόνος·
Μὲ συντροφεύει ὁ Ἑρωτας
καὶ μοῦ ὁμιλεῖ ὁ πόνος·
Σ' τὰ φρύγανα τῆς Ἡβης μου
ἀνάπτει πῦρ αὐτὸς
Κ' εἰς τῶν δασῶν τὴν ἄβυσσον
θὰ ἔχω πάντα φῶς.

»Σύγχιζε μόνε σὺ ὤκεανέ φίλε, μὲ τὸν παταγῶδη κοπε-
τόν σου τὴν μονοτονίαν τῶν ὀχληρῶν διαλογισμῶν μου·
μίαν ὁμιλίαν γνωρίζει ὁ πόνος μου, καὶ ἂν αὐτὸς ἀπαυδί-
ζει κάποτε, ὁ ἔρωας ἀκοίμητος, ὡς τῆς νυκτὸς τὸ στρου-
θίον, θὰ τὸν ἀνεγείρῃ μὲ τὰς ἀναμνήσεις μου ὅλας νὰ ἐπα-
ναλαμβάνῃ εἰς τὴν καρδίαν μου τὰς παθητικὰς διηγήσεις
μου· τότε σὺ γὰρ συμπαθὲς περιηγήτρια τῶν νυκτῶν Σε-
λήνη φίλη, σὺ μὲ δύο ἀκτῖνας ὠχρὰς παρηγόρει με εἰς τὸν
καταπληκτικὸν δρυμῶνα τῆς ἐξορίας μου· θὰ ἐκλαμβάνω
τὰς ἀκτῖνάς σου ὡς ἀποπλανηθείσας ἐλπίδας εἰς καρδίαν

ὥς ἡ ἰδική μου, ὥς ἀσπασμοὺς τρυφεροὺς τῆς Ἀδελφότητος.

» Ἡδυνήθην νὰ σκορπίσω τὰ τελευταῖά μου ἀποχαιρετίσματα εἰς τ' ἄνθη, τὰ πτηνὰ, τὰ ζῶα, καὶ τὰ ποτάμια, τὰ ὅποια καὶ εἰς τὰς ἐρήμους πλανώμενος δὲν εἶν' ἀπίθανον νὰ συναντήσω· σὰς Ἀδελφοὶ ἀγαπητοί μου, τοῦ Θεοῦ προνομιούχα πλάσματα, καλλιτεχνήματα τῆς Δημιουργίας· σὰς οὐδαμοῦ ἐκτὸς τῆς εὐλογημένης σας ἐπαγγελίας ἀπαντᾷ τις· ἐξέρχεται τις ἐκ τοῦ μυστηριώδους παραδείσου σας καὶ φρονεῖ ὅτι κοιμώμενος καὶ ἐξυπνήσας, ἀπώλεσεν ὥραϊον ὄνειρον καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἐνυπνιασθέντος στρέφει θυμοειδῶς τὰ νῶτα πρὸς τὸν Κόσμον καὶ ἀπὸ τῶν μεγαλοπρεπῶν λεωφόρων κομπορήμονος κοινωνίας ἀποσύρει βιαίως τὰ βήματά του ταχυπορῶν πρὸς τοὺς μυχοὺς τῶν ἀποκέντρων δρυμόνων σας.

Τρέμει σδύετ' εἰς τὰ χεῖλη
ὁ χαιρετισμὸς μου φίλοι.

» Σὰς ἐγνώρισα καὶ ἀντὶ ν' ἀγαπήσω ἐν τῇ ὀλβιότητι ὑμῶν τὴν ζῶην, ἀποσύρομαι νὰ μελετήσω τὰ μυστήρια τοῦ θανάτου, καὶ ἀντὶ νὰ προστεθῶ εἰς τὰς πανηγύρεις τοῦ Κόσμου, προσηλοῦμαι εἰς τὸ χάος τοῦ στερεώματος καὶ ἡ ψυχὴ μου περιγίζουσα εἰς τὸ στῆθός μου, ὡς στεχωρουμένη χρυσάλις, καταγίνεται νὰ πετάξῃ μετὰ τῶν πόθων της εἰς τὰ ὕψη, μήπως ἐκεῖ ἐξανοίξῃ τὰ ὅρια τῆς ἀληθοῦς πατρίδος τῆς λογικῆς πλάσεως.

» Φεύγω κατόπιν σκιᾶς ἀγαπητῆς, ἥτις ὅσῳ τὴν πλησιάζω τόσον ἀπομακρύνεται καὶ ὅσῳ δι' αὐτὴν ἀπελπιζομαι τό-

σω τὴν ἀγαπῶ· παντοῦ ἀπαντῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελ-
θόντος μου, τὰ πάντα εἰσὶν ἡνεωγμένα κεφάλαια τῆς γη-
ρασάσης νεότητός μου καὶ παντοῦ ἡ μνήμη μ' ἐν δάξρουν
θὰ σημειώσῃ τὴν σελίδα τῆς γνωριμίας μας· ἂν διατρέξω
τὰ ἐρημικά διαστήματα τοῦ πολυανθρώπου Κόσμου, τὸ
προβλέπω· παντοῦ τράχηλοι κεκυφῶτες, κτηνῶν μάνδραι
καὶ ἀνθρώπων ἀγέλαι· παντοῦ βάρταχοι κοάζοντες τῆς
φιλοσοφίας τὴν γλῶσσαν, καὶ μύρμιγκες διδάσκοντες τῆς
δημοσίας οἰκονομίας τὴν ἐπιστήμην· παντοῦ ἀδιακρίτως
θὰ κοιμῶνται διὰ νὰ χωνεύωσι, θὰ ἐγείρονται διὰ νὰ τρώ-
γωσι, θὰ σιωπῶσι διὰ νὰ κερδίζωσι καὶ πλουτοῦντες θὰ
καθίστανται αἰχμάλωτοι τῆς ζωῆς καὶ τὸν Θεὸν ἐν εἰδώ-
λοις θὰ ἴδω λατρευόμενον καὶ ὑμνούμενον ὡς καραγωγέα
μεταφέροντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου· παντοῦ ὁ δεσποτισμὸς
καὶ οἱ Ἐβλῶτες, παντοῦ ἡ κλοπὴ μὲ τὴν ἐπίσημον σφρα-
γίδα τοῦ Κράτους, παντοῦ ἡ ἐθνικὴ σημαία σύμβολον
καταπίεσεως καὶ ἡ Ἐλευθερία πετσωμάτων προαγωγόσα

Σ' τὰς ἀτραπούς τοῦ Κόσμου ὡς σκορπιοὶ συρμένοι,
ἀπάτριδες σκημένοι περνῶσι τὸν καιρόν·
Τὸ ἄστρον τῆς ἀγάπης κανένα δὲν θερμαίνει,
κανεὶς δὲν ἀνυψοῦται ποτὲ πρὸς οὐρανόν.

Πῶς τὰ ὑπόγειά των ἡ ἔρις κ' ἡ κατάρρα
τὴν φρίκην καὶ τὸν οἶκτον ἐγείρουν τῆς ψυχῆς·
Καὶ πρὶν Ἱερεμία ἠχῆσαι ἡ κιθάρα
σιγᾷ ὑπὸ μαχαίρας ὁ Ἥρωες τῆς τιμῆς.

Εἰς λαοπλάνων πτέρνας ἀκέφαλον κορμῖον
σιγαῖ ὁ πατριώτης καὶ κύπτει ὁ λαός,
Καὶ μὲ τὴν ἐξουσίαν ἀχόρταστον θηρίον
καγχάζον καταστρέφει ὁ, τ' ἐπλάσε ὁ Θεός.

Διὰ τῆς ἀγυρτείας πτωχεύουσι τὰ πλήθη,
καὶ διὰ τῆς πτωχείας δουλοῦσι τοὺς λαούς·
Αἱ σφαῖραι τοῦ πολέμου διὰ τ' ἀνδρεῖα στήθη
καὶ δρέπουσιν οἱ φαῦλοι τοῦ ἔθνους τοὺς καρπούς.

Σ' τοῦ κόσμου τὰς τριόδους σαρκάζετ' ἡ φιλία,
ἐπαῖτις, ῥακενδύτις πλανᾶται ἡ τιμή,
Ἐγκλείει τὴν μοιχείαν τοῦ κόσμου ἡ καρδία
κ' ἐξόριστος ὁ ἔρως εἰς τ' ἄστρ' ἀποδημεῖ.

»ὦ ἄφετέ με σεῖς οἵτινες ἐβαλσαμώσατε τὰς πληγὰς
τῆς καρδίας μου καὶ ἀνεπτέρωσατε μ' ἐλπίδας οὐρανικάς τὸ
πνεῦμα μου, ἄφετέ με διασχίζοντα τὰς ἐκτάσεις διὰ τοῦ
πόθου, μακρόθεν νὰ ὀνειροπωλῶ μεταξὺ σας ὡς τῶν ποιη-
τῶν ἢ προφητικῇ διάνοιᾳ, ἥτις διαπερῶσα τὰ κατερειπω-
μένα κοιμητήρια τῶν γενεῶν καὶ τῶν αἰώνων τὰς σκοτει-
νὰς στοὰς, καταφεύγει εἰς τὴν Δημοκρατίαν τῶν οὐρανῶν.

»Δημοκρατία ! πολίτευμα τῶν Ἀγγέλων ! ὁ Σωκράτης
εἰς μάτην ἐρόφησε διὰ σέ τὸ κῶνιον ! ὁ Χριστὸς εἰς μάτην
κατέστησεν ἄγιον τὸν ξύλον τοῦ Σταυροῦ ! Φεῦ ! αἱ γε-
νεαὶ καὶ τ' ἄτομα πάντοτε σ' ἐπεθύμησαν καὶ μέχρι τῆς
συντελείας τῶν γενεῶν καὶ τῶν αἰώνων θὰ ἦται ὁ αἰώνιος
γλυκασμὸς τῆς ἀνθρωπότητος Σὺ. Ἀλλὰ φεῦ ! οὐδέποτε ὁ

Κόσμος θὰ Δημοκρατηθῇ ἐφ' ὅσον ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἀναγράφῃ ἐπὶ τῆς Σημαίας της τὸ «Μία ποιμήν καὶ εἰς Ποιμήν!» τίς ἀρνεῖται τὴν ἀπέραντον ἀξίαν καὶ τὴν λογικὴν ὑπόστασιν τῆς Δημοκρατίας ; Ἀλλὰ τίς λαὸς εἶν' ἄξιος σήμερον νὰ κρατήσῃ ὑψηλὰ καὶ διαρκῶς τὴν σημαίαν αὐτῆς ; Δημοκρατία καὶ Οὐρανὸς ἅς εἶναι τὸ αἰώνιον ὄνειρον ἡμῶν προτρέπον ἡμᾶς εἰς ἠθικοποίησιν καὶ εἶθε νὰ παύσωσιν οἱ λαοὶ ἔχοντες ἀπόλυτον τὴν ἀνάγκην, διὰ τὴν συγκράτησιν τῶν ἐγωϊσμῶν αὐτῶν καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, τοῦ προσβάλλοντος μὲν ἀλλὰ κρατοῦντος τὴν ἰσορροπίαν τῆς ἐθνικῆς των ὑπάρξεως *Χρειώδους Κακοῦ*.

»Ὅπόταν σεῖς εἰς τῆς ἐσπέρας τὴν σοβαρὰν κατήφειαν, σεῖς οἱ ἐξαιρετικοὶ δημοκράται ἐν τῷ κόσμῳ, μὲ τῶν ἐντόμων καὶ τῶν πτηνῶν τὴν προσευχητικὴν συναυλίαν, θὰ γονυπετεῖτε ἐπὶ τῆς χλόης διὰ νὰ συγκοινωνήσῃ τὸ πνεῦμα σας μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Πνεύματος, τὰς στιγμὰς ἐκείνας καὶ ἐγώ, προσφέρων θυμίαμα εἰς τὸν ἀμίαντον βωμὸν τῆς ἀγάπης Του, θὰ συναντῶμαι πνευματικῶς ἐνώπιον τῆς ἀπεραντότητος Ἐκείνου μεθ' Ὑμῶν τῶν ὡσαύτως μετ' ἐμοῦ ἐννοησάντων Αὐτόν.

»Διέβη ποτὲ τῆς ἐπικρατείας σας καὶ ἀφῆκεν ἔχνητινὰ ἐν αὐτῇ ὁ Συμπολίτης Σας.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Καὶ πᾶσα ἡ ἁγία ἐπικράτεια, ὅπου μόνον τὰ ὀνόματα τοῦ Λεάνδρου καὶ τῆς Μυρσίνης ἐπολιτογραφήθησαν ἐξ ὧν ποτὲ διῆλθον αὐτῆς, ἀντήχησεν πένθους καὶ ὀδύνης ἀντιχαιρετισμόν.—Πρώτην ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἡ Ἀδελφότης ἤδη φορὰν καὶ ἔσως καὶ ἰστάτην τελεῖ τελε-

τὴν παρομοίαν. Ψυχὴ εὐγενής· παρασημοφόρος δυστυχία·
ἀξιαγάπητε Λεάνδρε χαῖρε ! τίς εἶδεν ἂν θὰ συναντηθῶ-
μεν πλέον ποτὲ εἰς τὰς παρὰ μόνον ἀστραπῶν φωτιζόμε-
νας στενωποὺς τοῦ Κόσμου τούτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ἀπολέσαντες πρὸ πολλοῦ τὰ ἴχνη τοῦ Λεάνδρου ἀπο-
χαιρετῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν Ἀδελφότητα, ἀσπαζόμενοι πάν-
τα τὰ μέλη αὐτῆς διὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ της καὶ ἐξερχόμεθα
τῶν βουνῶν της, ὅθεν μετὰ τοῦ Ποιητοῦ μας εἰσῆλθομεν
εἰς τὴν μυστηριώδη εἰσοδον. Εἶναι νῦξ βαθεῖα φοβεροτέρα
καθισταμένη ὑπὸ τὴν περιτρέχουσαν τόσα σπήλαια καὶ τό-
σας κοιλάδας ἀντήχησιν τῶν βραγχῶν ὑλακῶν τῶν εἰς τὰς
ἐπάλξεις των φρουρούντων Μολοσσῶν. Ἐξερχόμενός τις ἐκ
τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ὁπῆς κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, εἰς
τὴν πρόσκλησιν «Ὁδοιπὸρε Στῆθι» ἀναγνωρίζει ἐκ τῆς
φωνῆς τὸν φίλτατον Βράχον σκοπὸν τοῦ ἐκπνέοντος μεσο-
νυκτίου καὶ τὸν ὁποῖον ἡ ὑποφώσκουσα πρωτὰ ὑπέδειξεν
ἐπὶ τοῦ ὅπλου του στηριζόμενον καὶ ὡς βράχον παρ' ἐν-
δομύχου σεισμοῦ κλονιζόμενον ὀλονέν· ἔναντι, ἀλλ' ὀλίγον
πέραν αὐτοῦ, ἕτερος ἄνθρωπος, προδιδόμενος ἐκ τῆς τρυφε-
ρᾶς γλώσσης του ὡς γυνή, ἐλογομάχει μετὰ τοῦ Σκοποῦ.

Ἄν εὐμόρφος ἢ ἄσχημος, νεᾶνις ἢ γραιῖα κατ' ἀρχάς
δὲν δύναται τις νὰ διακρίνῃ, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἀνήρχετο ἡ Αὐ-

γῇ ἐπὶ τῶν ἀντιπέραν κορυφῶν καὶ ἡ μυστηριογραφικὴ ἀμφοβολία τῶν ἀντικειμένων διεμορφοῦτο, ἡ λαλοῦσα καὶ νεαρὰ καὶ εὐηδῆς ἀνεκαλύπτετο ὁλονέν.

— Τὸν Λεάνδρον μου θηρίον, τὸν Λεάνδρόν μου τί τὸν ἔκαμες ; ἐφώνη ἡ ἄγνωστος μὲ ὕφος ὀργῆς καὶ πόνου μετέχον.

— Κ' ἐπλάσθη ἀνὴρ διὰ Σὲ, ἄπλαστος θεότης ; ἠρώτησεν θαυμαστικῶς πῶς ὁ Σκοπός.

— Ἡ φύσις μ' ἐπρόσφερεν τὸ καλλιτέχνημά της καὶ μόλις ἔλαβε ἡ καρδία μου τὸ φωτογράφημά του, σὺ συνέτριψας τὴν εἰκόνα τῆς εὐτυχίας μου, καὶ ἀφῆκες τὴν καρδίαν μου ἔρμῳ· ἀφοῦ δὲ, διὰ νὰ μὴ λάβω τὴν πατρικὴν κατάραν, ἐμνηστεύθην τίμιον ἀξιωματικόν, διὰ τῆς ἀκροτηριάσεως Ἐκεῖνου, ἔρριψας εἰς τὸν τάφον τὸν γηραιόν μου Πατέρα.

— Ἐγὼ ! ἠδυνήθη νὰ ἐκφωνήσῃ ὡς συκοφαντούμενος ὁ Βράχος.

— Σὺ δὲν ἦσο ἐδῶ, Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ταγματάρχου Περιάνδρου, ὅστις εἰσελθὼν Γολιάθ ἐδῶ, ἐξῆλθεν ἐντεῦθεν μόνόχειρ ἀπόμυχος, συντρίψας ὡς ἐκ τοῦτου τὸ ξίφος του εἰς θηρεὸν μοναστηρίου ;

— Ὅχι Κυρία· σὰς λαλῶ ὡς τίμιος ἄνθρωπος· ἡ τύχη τοῦ πολέμου τοῦ ἀφῆρσεν μετὰ τοῦ ξίφους καὶ τὴν χεῖρα· ἐγὼ ἐν μόνον ἔπραξα· τοῦτο δ' ἔστιν ἡ μετὰ φιλοξενείαν ἀπελευθέρωσις του· πρὸς Θεοῦ ! Σὺ ὁ Ἀγγελὸς αὐτοῦ συκοφαντεῖς τοὺς ἀνθρώπους ;

— Καὶ ἔχετε σεῖς Θεόν ; ἐφώνησεν μὲ κραυγὴν ἐπιτιμήσεως ἡ Γυνή.

— Δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης εἶν' ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἀπῆντη-
σεν ἀξιοπρεπῶς ὁ Ἀδελφὸς Βράχος.

— Τὴν ἀγάπην εἰς τὰς ἰδικὰς σας ψυχὰς ἀναπληροῖ ἡ
ζηλοτυπία καὶ ἡ ἐκδίκησις τὴν δικαιοσύνην· ἐφώνησεν ὡσεὶ
μαινομένη, ὠραία καὶ ἐν τῇ ὀργῇ της, ὡς τιμωρὸς θεότης
ἡ παράδοξος γυνή.

— Ἐάν εἶσαι, ὦ περικαλλὲς Γύναι, τῶν δασῶν τὸ ἀ-
μίαντον πνεῦμα, μὴ πιστεύσης ὅτι πάσης τῆς ἀνθρωπότη-
τος τὸ πνεῦμά εἶναι ἡ πλάνη· ἐάν εἶσαι ὁ Παράκλητος τοῦ
Θεοῦ εἰς τὴν γῆν, διότι ἐπὶ τῆς θεοπρεποῦς μορφῆς σου
κατοπτρίζεται οὐρανία καταγωγὴ, ἔμβλεψον ἐπ' ἐμοῦ, ἀνί-
χνευσον τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας μου καὶ ἀποκάλυψον
τὴν ἀθωότητά μου· συγχώρει με δὲ, πλασμένην διὰ ν'
ἀγαπᾶσαι, ἃν ἐτόλμησα νὰ σὲ λατρεύσω, πλασμένος διὰ
ν' ἀγαπῶ· αἰχμαλωτισθέντα τὸν Περικλῆδον παρὰ τῶν
νικησάντων τοὺς μισθοφόρους τοῦ ἐθνοφρουρῶν ἡμῶν, τὸν
ἀπελευθέρωσα καὶ τοι ἐπελθόντα νὰ διαταράξῃ τὴν ἀνε-
πίφοδον εἰρήνην ἡμῶν, διότι ἐπέδειξεν ἀνδρείαν καὶ ἡ ἀν-
δρεία εἶναι μία τῶν σεπτῶν ἀγιοτήτων τοῦ Λαοῦ μας.

— Ἄλλ' ὁ Λέανδρος; . . . ὡς συνερχομένη ἠρώτησεν ἡ
παράδοξος διαβάτις καὶ ἀσθμαίνουσα ἐρρίφθη ἐπὶ τινος
ἐκεῖ τυχόντος λίθου· καὶ ὁ Λέανδρος; . . . ἐπανελάθεν.

— Ἰδὼν τὴν προσφιλῆ μου εἰκόνα σου ἐν τῇ στοᾷ τῶν
περιλημμένων νεκρῶν, διότι δι' ἐμὲ διὰ παντὸς ἐνεκρώθη ἡ
Μυρσίνη μου, ἐγκατέλειψεν αἶφνης τὴν φιλοξενεῖαν τοῦ
Σπηλαίου μου . . .

— Καὶ . . . διέκοψε περίφροντις τὸν διηγούμενον ἡ
Μυρσίνη, πελιδνὴ καὶ τρέμουσα.

— Καί, ἔσπευσεν ν' ἀπαντήσῃ, ὁλονὲν σπασμωδῶν ἐπὶ τοῦ ὅπλου τοῦ στηριζόμενος, ὡς κυπάρισσος ἐκρίζουμένη παρ' αἰφνιδίας λαίλαπος καὶ ἀφινόμενη ἐπὶ ἀδυνατοῦντος νὰ κρατήσῃ αὐτὴν στηλοβάτου, ὁ καὶ φίλος καὶ ἐραστὴς ἀτυχὲς Βράχος· καὶ . . . μετ' ἀγωνίας ἐπανελάβεν, ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ εὗρομεν δι' ἡμᾶς ἐγκαταλειφθὲν χειρόγραφον, ἐξ οὗ καταφαίνεται εὐτυχῶς ὅτι ζῇ.

— Πῶς! ἐφώνησεν ἡ ἀγαπῶσα καὶ μὴ ἐλπίζουσα, ζῇ ὁ Λέανδρος; . . ζῇ; . . ὁ Λέανδρος ποῦ εἶναι; . . . καὶ ὡς ἐξ ἀντιθέτου φοβερᾶς δυσπιστίας κυριευθεῖσα·

— Πῶς! δὲν ἐφόνευσας σὺ τὸν ἀντεραστὴν σου; . . εἶσαι τίμιος ἀνθρώπος; δὲν μὲ πλανᾷς; . . εἶναι δυνατόν; εἶναι ἀδύνατον! . . . καὶ ἀνετινάχθη ἐκτὸς ἑαυτῆς.

— Δυνατώτατον! στεντορίως ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ Βράχος.

— Καὶ ἀναστένονται τὰ σφάγια; . . ἐψέλισαν σπασμοδικῶς τῆς Μυρσίνης τὰ κατὰλευκα χεῖλη· καὶ ποῦ εἶναι; τώρα ποῦ εἶναι; . . καὶ οἱ φθόγγοι τῆς παραφερομένης ἀντήχουν ὡς ἀπαίσιον ᾄσμα.

Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ Βράχου, ὡς οἱ ἄλλοπρόσαλλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ κωφαλάλου, προσηλωθήσαν ἀνεξήγητοι ἐπὶ τῆς Μυρσίνης. Σιγὴ στιγμιαία, φρικώδης καὶ μυστηριώδης σιγὴ, ἐγκλείουσα χρόνου μακροῦ ἀπόκρυφα, σαλπίζει τὴν ἀδημονίαν τῶν ἐρωμένων ψυχῶν, ὅτε, ὥστε ἀπροσδοκῆτως διακόψας πάταγος τὴν ὑποπτον σιγὴν τοῦ Βεζουβίου στιγμὰς μόλις πρὸ τῆς φοβερᾶς ἐκρήξεως αὐτοῦ, ἠκούσθη ὁ Βράχος ἐπιφωνῶν·

— Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ φίλου σου

Λεάνδρου ἀντηχεῖ τὸ ὄνομά σου εἰς τὰς ἐρήμους·

— Τοῦ Λεάνδρου καὶ τῆς Μυρσίνης, Βράχε, διὰ παντός χαῖρε! ἐφώνησεν αὐτὴ ὡς παρ' αἰφνηδίας ιδέας παρορμηθεῖσα, καὶ ὡς ἡ ἐκ νέου πληγεῖσα δορκάς, ἀνατιναχθεῖσα, ἐπήδησε καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὴν κατῆφορον δασώδους ἐλιγμοῦ, ὡς ἀστραπὴ εἰς ἀβύσσους σβυομένη.

— Μυρσίνη!!! ἤκούσθη κλαυθμηρὰ μία φωνή, ὁ Βράχος! καὶ ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τῆς ἐξόδου καὶ ὡς τῆς πρώτης φωνῆς ἀντήχησις, ἐφθασεν ἀπὸ τῆς ἀχανοῦς ἐρήμου τὸ στόμιον ὁ ἀντίλαλος «Μυρσίνη! ὁ Βράχος!»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἥλιος ἐχρύσωνε τὰς κορυφὰς τοῦ Μαύρου Ὄρους, ὁ δὲ Σκοπὸς τῆς πρωίας ἐρχόμενος ν' ἀλλάξῃ τὸν τοῦ μεσονυχτίου, ὀλίγα βήματα πρὶν πλησιάσῃ αὐτὸν, ἐφώνησε μὲ τὴν ἀφέλειαν τοῦ στρατιώτου·

— Καλλημέρα νυχτοπούλι μου Βράχε.

Ἄλλ' ὁ χαιρετόμενος ἐν τῇ προσηλώσει τοῦ ἀκίνητος, οὐδὲν ἄλλο βλέπει ἐκτὸς τῆς Μυρσίνης τοῦ ἐκείνης ψελλίζει τὸ ὄνομα ἐν ᾧ κρατεῖ τὸ ὄπλον τοῦ Σκοποῦ εἰς τὴν θέσιν του, διότι τὸ καθῆκον εἶν' ἀνώτερον καὶ τοῦ ἔρωτος.

— Ἀδελφε, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος σκοπὸς σείων ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Βράχον, τί ἔπαθες; τί σοῦ συνέβη;

— Τίποτε, λαβὲ τὴν θέσιν σου Πίνδε· ἀπήντησε παραχωρῶν τὴν θέσιν τοῦ ὁ νυκτερινὸς πρὸς τὸν πρωϊνὸν Σκοπὸν· καὶ ὁ ἀγαθὸς Πίνδος μελαγχολικὸς ἀνέλαβε τὸ καθῆκόν του προσηλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ἀπελθόντος Ἀδελφοῦ, μεχρισοῦ ἐκεῖνος ἐγένετο ἀφανὴς ὑπὸ τὴν στροφὴν τῆς ὁδοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Η ΕΡΗΜΟΣ

Περὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας καταφθάνομεν ἕνα-
 πλον ἄνδρα, ὡς πρόσκοπον πελταστήν, προχωροῦντα πρὸς
 δάσος ἀπόρρητον εἰς τοῦ ἡλίου τὰ βέλη· σιωπηλοὶ τὸν ἀ-
 κολουθοῦμεν· ποῦ βαίνει μόνος ὁ τολμηρὸς θηρευτής; ἐνώ-
 πιον του, εἰς ἓνα τῶν μυχῶν τοῦ δρυμῶνος ἀνοίγονται
 τρεῖς στενωποί· σκότος παγερὸν, ὡς ἐκ τῶν στομάτων
 ἀπεράντου τρικεφάλου βόα, ἐξερευγνύεται ἐκ τῶν τριῶν
 τῆς Ἑρήμου εἰσόδων· σταματᾷ ὡς σκεπτόμενος πόθεν
 νὰ εἰσωρμῇ ὁ μικροσκοπικὸς οὗτος ἰχνεύμων εἰς τὸν φά-
 ρυγγα τοῦ κοιμωμένου Κροκοδείλου.—Ὡς ἀπειλητικοὶ βρυ-
 κόλακες ἐνώπιον προληπτικοῦ διαβάτου τὰ προκατακλυ-
 σμαῖα ἐκεῖνα δένδρα τοῦ δρυμῶνος φράττουσι πᾶσαν συγ-
 κοινωνίαν μετὰ τοῦ Κόσμου καὶ τῆς ζωῆς· κλείει τοὺς
 ὀφθαλμοὺς καὶ ὀρμητικῶς εἰσδύει ἀδιακρίτως εἰς τὸ πρῶ-
 τον τῆς Ἑρήμου στόμιον, ὅπου ὁ Κροταλίας, ἡ ἰοβόλος
 Σαῦρα καὶ ὁ Σκορπιὸς, σύνοικοι προαιώνιοι τοῦ ἀπαισίου
 σκότους, τὸν ὑπεδέχθησαν, ἐκεῖ μέσα ὅπου ὁ Λέων τρέ-
 μων περιτρέχει, ὅταν δι' ἄγραν, μακρὰν τῆς τρώγλης του
 ἀποπλανηθῇ· ἐλαφρὰ ἀλλὰ θωπευτικὴ ἐλπίς ὡς ὁ ἔσχα-
 τος σπινθὴρ ἀποσβεσθείσης λυχνίας ἐγκαρτερεῖ τὸν παρὰ-
 δοξὸν θηρευτὴν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἱσως καθήκοντος ἱεροῦ.

Πορεύου ἄνθρωπε! πορεύου εἰς τὴν πεπρωμένην ἀπο-
 στολὴν σου· ἱσως ἔχει ὁδηγὸν φωστῆρα τοῦ νοός σου ἡ
 ὄρασις· πορεύου Βράχε· σὺ εἶσαι· σὲ γνωρίζομεν· τὸ ἀρει-

μάνιον βῆμά σου, τὸ σεμνόν σου ἀνάστημα, ἡ ἀεριζομένη εἰς τὸ λύγισμά σου μακρὰ κόμη σου, τὰ πάντα σὲ προδίδουσιν ἀγαπητῇ ὕπαρξιν· ἀκόμη μίαν φορὰν πρὶν κλείσης τοὺς κυρασμένους ὀφθαλμούς σου ἴσως σφίγξης τὴν δεξιὰν 'τί Μυρσίνης σου· πορεύου . . .

Μετὰ παρέλευσιν ὥρας, ἄφ' οὗ ἀπωλέσθη εἰς τὰς ἀχαιεῖς σκιάς, ἰδοὺ αὐτὸς ἀπὸ τοῦ βάθους κρημνοῦ ἀνερχόμενος, ὡς νεκρὸς ἀπωθῶν τὴν ἐπιτάφιον πλάκα ἐφ' ἧς οἱ χρόνοι ἐκαλλιέργησαν καταπράσινα καὶ πρὸς τὸ μαῦρον κλίνοντα βρύα· ὠχρότης ἀγρία σαβανώνει τὸ ἱλαρὸν πρόσωπόν του, ὅπερ ἡ ἀναστατωμένη κόμη του καθιστᾷ ἀπρόσιτον· τὰ ὄμματα τοῦ ὑπὸ τὴν πυρκαϊὰν τῶν βλεμμάτων αὐτῶν ἀστράπτουσιν ὡς καταστρεφόμενου παραδείσου ἡ συγχιζομένη λαμπρότης· ὁ βραχίων του στάζων αἱμάτα, σφίγγει πνιγμένην μονομερίδα μόλις εἰς τὴν διάμετρον τῶν δεδονημένων δακτύλων τοῦ Λαοκόοντος τούτου χωροῦσαν· ἀνελθὼν βλέπει ἐνώπιόν του ἀπλούμενον ἔλος ἀπέραντον· ἐκεῖ ἡ ἀνόητος χελώνη συρίζει εἰς τὰ ἀηδεῖ της ὄργια, ἐν ᾧ ἀπὸ τῶν ὑδροβίων χόρτων οἱ δειλοὶ ὄφεις ἐπιβουλεύονται τὴν ζωὴν της· αἱ δὲ μυριάδες τῶν κοαζόντων βατράχων ἀναπληροῦσιν εἰς τὰς ἐρήμους ταύτας τοὺς ἐν τοῖς καφφενείοις τῶν Ἑλλήνων πόλεων ἀπὸ χαυραγῆς μέχρι μεσονυκτίου πολιτιολογοῦντας καὶ μηδὲν λέγοντας. Περὶ τὰ ἐξημερώματα τῆς ἐπιούσης ἀπηνυδικῶς ἀνέρχεται εἰς φαλακρὸν κρημνὸν ὅπου ὁ θῶς οἰμώζει εἰς τοὺς ὀδόντας τοῦ λαιμάρχου Λύκου, καὶ παρὰ τὴν ἔναντι κοιλάδα ἡ στρουθοκάμηλος ἐξεληθοῦσα εἰς τὴν βοσκὴν της ἐκσφενδονίζει κατὰ τῶν διαταρακτῶν τῆς ἡσυχίας της λίθους ὑπερ-

μεγέθεις· ταχυπορεῖ καθ' ὅλην τὴν νέαν ἡμέραν ὄχι διὰ τὴν εὐρὴν ὀλίγην ἀνάπαυσιν τῶν πονούντων μελῶν του, ἀλλὰ διὰ τὴν συναντήσῃ ὁ μωρὸς ἐν τῷ αἰσθήματι αὐτοῦ, καίπου τὰ ἀπωλεσθέντα ἔχνη τῆς Μυρσίνης του· ὡς χαλαρωθεὶς μηχανισμὸς ἐγκαταλιμπάνει ὅλας αὐτῆς τὰς δυνάμεις ἡζῶν καὶ μόνη ἡ ἀκούραστος ψυχὴ ἐνδυναμώνει τὸ σῶμα τῶν ἀποπαίδων τῆς ἡμαρμένης· ἀλλὰ ποῦ δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ἡσυχίαν καρδίᾳ διὰ παντὸς ἀπωλέσασα τὴν εἰρήνην της; Ὁ Βράχος ἐτοιμόροπος κρημνὸς ἤδη, νομίζει ὅτι σωρεύεται ἀνὰ πᾶν βῆμά του καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν εὐρεθεὶς ὑπὸ τὸ δασίσκιον φύλλωμα ἀρχαίου Πλατάνου ὃς ἐν τῷ ἀδένδρῳ ἐκείνῳ διαμερίσματος τῆς ἐρήμου, ἐφαίνετο ὡς παρὰ τῆς καταδρομικῆς μανίας τοῦ χρόνου σεβασθεὶς πρὸς ὑποδοχὴν ἀξιοδακρύτου τινὸς παιγνίου τῆς εἰμαρμένης· ἀναπαύθητι Βράχε ἐν τῷ προθαλάμῳ τούτῳ τοῦ θανάτου καὶ εἶπε τὰ ἔχνη σου νὰ μαρτυροῦν τὸν πρῶτον καὶ ὕστατον πορθητὴν τῆς βασιλείας ταύτης τῶν φαντασμάτων καὶ τῶν θηρίων· οἱ ὀφθαλμοὶ του κλείουσι ἀπειθεῖς πλέον πρὸς τῆς ψυχῆς τὴν ἐξέγερσιν· ἡρεμεῖ ἐν ᾧ σφαδάζει· μόνον τὰ ἡφαίστεια καὶ τὰ ἔξοχα θύματα τοῦ Κόσμου τρικυμιῶσιν ἔσωθεν, ἐν ᾧ ἡ γλυκεῖα καὶ ὁμαλὴ ὄψις των φέρει χιονώδη καὶ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου λάμπουσιν γαλήνην· αἶφνης, ὡς παρ' ὀνείρου, τὴν τύχην του εἰκονίζοντας, πληχθεὶς, ἐγείρεται θορυβοδῶς, προτείνει τὸ ὄπλον του καὶ μὲ κοῦφα καὶ μεγάλα βήματα χάνεται πρὸς τὸ ἄγνωστον ἄχανές τῆς Ἐρήμου· πηδᾷ λόφους, ἀναβαίνει βράχους μὲ προσοχὴν θηρευτοῦ καὶ πίθηκος ἐπιδεξιότητα, καταβαίνει κοιλάδας, διαπερᾷ ποταμούς, προχωρεῖ...

δὲν ἡπατήθη . . . προσηλώνει τὸ οὖς σταματήσας ἀποτόμως . . . καὶ ἕτερος ἄνθρωπος ἐν ἑρῇμῳ ; . . ἀπὸ τοῦ μυχοῦ φάραγγος ἀντηχεῖ αἶφνης ὀλολυγμὸς ἀνθρώπου . . ἄνθρωπος ἐν ἑρῇμῳ ; . . μυκηθμὸς θηρίου διαδέχεται τὴν μόλις φθάσασαν ἀνθρωπίνην κραυγὴν . . ὦ ! ἰδέτε ἐκεῖ πέραν, πρὸς τὸ μόλις φωτιζόμενον βάθος, πρὸς ἀνωφέρειαν λόφου, σκιά σχηματίζουσα γυναῖκα φαίνεται δρομαίως ἀερχομένη, ὅμοια πρὸς νεφέλην παρ' ἀνέμου διωκομένην προχωρεῖ καὶ ἰδοὺ συγχρόνως εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν λυσαλέα τίγρις κατόπιν της . . ὁ Βράχος ἐκκενώνει τὸ ὄπλον του καὶ τοῦ πυροβόλου ὁ χρότος συμπεπλεγμένος μετὰ μυκηθμοῦ ἀγριωτέρου καὶ μᾶλλον σπαρακτικωτέρου τῆς πρώτης οἰμωγῆς, χαταταράσσει τὰς κοιμωμένας ἡχοὺς τῶν ἑρῇμων . . Παρὰ τὸ στόμιον τοῦ μυχοῦ τῆς φάραγγος, ὑπὸ σφαδάζουσιν ἐπιθανάτιως εἰς αἵματα μαῦρα καὶ κιτρίνους ἀφροὺς τίγριν, πτώμα τρυφερᾶς νεάνιδος ταράσσεται, ἐπὶ δὲ τῆς ξεσχισμένης πλευρᾶς της ἐπικρέμαται μόλις, διὰ τῶν κοπτήρων τοῦ φονευθέντος θηρίου, ἡ ἐκκοπεῖσα σιαγὼν αὐτοῦ.

Ἐν ὄνομα ἀπεστόμησε σπαίρων τῆς τίγρεως ὁ φονεὺς ἐν ὄνομα ἐπανέλαβον αἱ ἐξεγερθεῖσαι κοιλάδες· ἐνόμιζέ τις ὅτι εἰς τὸ ὄνομα τῆς Μυρσίνης ἐστέναξεν ἡ ἔρημος βλασφημοῦσα τὴν πρὸς αὐτὴν ἐξωρίσασαν κοινωνίαν τὴν περικαλλῇ Κόρην· ὁ ἀτυχὴς ὑπερασπιστὴς τῆς πολυτίμου ἀπὸ παιδὸς τοῦ Κόσμου πλίνει προσεκτικῶς ἐν παρακειμένῳ ῥυακίῳ τὴν πληγὴν της· καθιστᾷ φέρετρον τοῦ ἀγίου λειψάνου τοῦ ἔρωτός του τὴν ἀγκάλην του καὶ μὲ πτερωτὸν βῆμα λαμβάνει μίαν τῶν ἀνηφόρων τοῦ ὄρους, τὸ ὁποῖον ἀποτόμως περιζωνεῖ τὴν αἵματωμένην φάραγγα καὶ τέ-

λος ἐνθουσιῶν ἀρπάζει ὄγκον κρεμαμένης ἀπὸ τῆς πρώτης κορυφῆς τοῦ βουνοῦ χιόνος μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀδελφότης θεραπεύει πάντα τὰ τραύματα καὶ ἐναποθέτει μέρος αὐτῆς εἰς τὴν πληγὴν της.

Ἡ νύξ ἐν τούτοις μὲ τὸν ἀστεροπεποικιλμένον αὐτῆς μανδύαν ἐπιστεγάζει τὸ ἀπέραντον μουσεῖον τῆς φύσεως καὶ ἡ ἔρημος ὡς ἐρηννὺς ὁλονὲν κατασπαράσσουσα τὸ θῦμα της ἀναλαμβάνει τὴν ἀπαισίαν ἀλαζονείαν της· αἱ ὥραι ὡς πνεύματα ἀόρατα διέρχωνται μὲ τὰ πτερὰ τοῦ ἀρωματικοῦ ζεφύρου συμπαρασύρουσαι τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὰς κακίας τῆς πλάσεως· εἰς τοιαύτας νύκτας οἱ Οὐάτερ—Σκῳτς ἀπεκάλυψαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἱστορίαν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοιαύτας νύκτας οἱ Πετράρχει καί τοικοι τῆς Γῆς, ἐπολιτογραφοῦντο διὰ τοῦ ἁγίου ἔρωτός των εἰς πολιτείαν ὑπερκόσμιον ἢ διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὁ Κόσμος ὀνομάζει οὐρανόν· ὑπὸ τοιοῦτον στερέωμα οἱ μυθικοὶ ἥρωες τῆς Γρανάδας ἐκόμπαζον ἐπὶ τοῦ ῥόδου τὸ ὅποτον ἔδρεψεν ἡ σπάθη των πρὸ ὀλίγου, ἐν ᾧ ὁ Δάντης περιηγούμενος τὸν ἄδην, δὲν ἡσθάνετο τὸ ἐνδιαφέρον νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἐπάνοδόν του μετὰ τῶν πεπολιτισμένων ζώντων τοὺς ὁποίους καλῶς ἐγνώριζεν· τὴν νύκτα ταύτην φέρων τὸν ἀπωλεσθέντα θησαυρόν του ὁ Βράχος, φωτιζόμενος ἀπὸ τὸν ἐλσγειακὸν τοῦ εὐρυχώρου κοιμητηρίου τοῦ Κόσμου πολυέλαιον τῶν ἀστέρων, προχωρεῖ πρὸς τὴν διακρινομένην πολιάν τοῦ βουνοῦ ὅπερ ἀταράχως ὑψοῦται ὡς ὁ Νικητῆς τοῦ θανάτου, σαρκάζων ἀπὸ τοῦ ὕψους του τῶν αἰώνων τὰς ἀνοησίας καὶ τὰς στηγερότητας τῶν Γενεῶν· ἐπὶ τῆς ἀλαζόνος αὐτοῦ κεφαλῆς φαλακρὸν τοπίον, πα-

ρουσιαζόμενον ὡς μικρὰ πληγὴ τὴν ὅποιον ἡδυνήθη ὁ χρόνος νὰ τῷ καταφέρῃ, χρησιμεύει νῦν πρὸς ἄσυλον τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς γενναιότητος· ἡ πάσχουσα Νεᾶνις ἔχουσα τὴν ἄ-τονον κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Σωτῆρος τῆς μετρᾷ τοὺς παλμοὺς τοὺς ὁποίους ἀκόμη ὑποπτεύεται ὡς ὑπαιτίους τῆς τύχης τῆς.

Πόσον εὐτυχὴς εἶσαι Βράχε εἰς τὰς δυστυχίας σου ! πόσον ἐπιζήλος εἶσαι εἰς τοὺς κλύδωνας τῆς εὐδαιμονίας σου ! Πόσοι ὡς σὺ δὲν ἡδυνήθησαν ν' ἀκολουθήσωσιν οὐ-τε εἰς τὴν ἐκφορὰν τῆς, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ ἔρωτός των θυσιασθείσης παρὰ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων, κόρης τῶν ὀνείρων των.

Ἀλλὰ, σὺ ὦ οὐρανία Κόρη; ἡ ἔρημος θὰ σοὶ προσφέρῃ θν τάφον ἢ κοινωνία σου ἡρνήθη· ἀλλ' ἀφοῦ σοὶ ἐπέπερτο ν' ἀποφυλλίσῃς εἰς τὴν αὐγὴν σου, ὦ πνευματικὸν τοῦ Ματοῦ ῥόδον, μαρानθὲν ἀπὸ τὸν φαρμακερὸν τῆς κοινωνίας σφάλλαγμα, πέσε ἐν τῇ ἐρήμῳ· τὰ πτηνὰ θὰ ψάλλωσι τὴν ἱστορίαν σου καὶ οἱ λειμῶνες θὰ προσφέρωσι λιθιανωτὸν εἰς τὴν κόνιν σου.

Τίς φέρει ταινίας χρυσάς; νυμφικοὺς μαργαρίτας τίς φέ-ρει διὰ νὰ πλέξωμεν τῆς ψυχοῤῥαγούσης τὸν στέφανον; Γελοῖαι παραστάσεις τοῦ Κόσμου ἐπὶ τῶν θυμάτων αὐτοῦ· μακρὰν τοῦ Κόσμου, ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον, οἱ ἀστέρες, οἷτι-νες ἴσως περιμένουσι τὸ πνεῦμα σου, προσφέρουσιν ἀκτίνας ἀντὶ ταινιῶν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βράχου φαίνουσι τὸ ἀ-μίαντον μέτωπόν σου διὰ δακρύων πολυτιμωτέρων τοῦ μαργαρίτου.

Ἄλλὰ κινουῦνται ἀκόμη τῆς παρθένου τὰ χεῖλη, σαλευόμενα δὲ ψελίζουσι.

— Βράχε, ὁ Θεὸς ἐν τῇ συναίσει του τὸ ἠθέλησεν ἀποθνήσκω· ὁ ἔρως μου πρὸς τὸν Λεάνδρον εἶναι μέχρι τῆς ἡγιασμένης ταύτης στιγμῆς, εἶναι ἀνώτερος τῶν προλήψεων τῶν γονέων μου· ἀγαπήσασα ἅπαξ πῶς ἡδυνάμην νὰ μισήσω τὸν Λεάνδρον ; οὐδένα ἀγαπᾷ ἡ πολλοὺς ἀγαπῶσα καρδιά· ἀλλὰ μὴ ὑπάρξασαν ἐρωμένην σου, δέξαι με Βράχε ἀγαπητὲ, ἀδελφὴν σοῦ· ἰδοὺ αἱ πύλαι τῆς ἀφθάρτου οἴκουμένης ἀνοίγονται ἐνώπιόν μου... σὲ θέλομεν ἐκεῖ... ἐκεῖ Βράχε ἡ Μυρσίνη σου καὶ ὁ Λεάνδρός μου.

— Ὅταν ἐξυπνήσῃ ἀδελφὴ μου, ὅταν ἐξυπνήσῃ ἡ ἀηδὼν, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ Βράχος, θὰ ὑπάγωμεν εἰς ἐντάμωσιν τοῦ Λεάνδρου μας!

— Ναὶ θὰ ὑπάγωμεν... ἀπήντησε, προσπαθοῦσα ν' ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη της εἰς μειδίαμα· εἰς τὸν πυθμένα τοῦ κυπέλου τῆς ζωῆς ταύτης δὲν ἔμεινε πλέον· οὔτε σταγὼν δηλητηρίου· ἀλλὰ... ἔστω... ἂν ζῇ ὁ Λεάνδρος, ἰδοὺ! δόσε του τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον ἴσως, ἀλλ' αἰώνιον φίλημα τοῦτο ἀδελφέ μου.

Καὶ ὁ Βράχος κύψας ἐδέχθη τὸν θερμότερον ἀλλ' ἀγγελικώτερον ἀσπασμὸν ὃν περ παρ' ἀνθρώπου ἐδέχθη ἄνθρωπος· ἐν ταῖς ἀκταῖς τῶν δύο κόσμων. Καὶ μὲ τοῦ Λεάνδρου τ' ὄνομα κατέπεσεν ἡ Μυρσίνη ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Βράχου οὐτινος δὲν ἤκουεν πλέον τοὺς παλμούς.

Ὁ Βράχος ἠτένισεν τὸν Οὐρανὸν ὥς νὰ ἐζητῇ τὴν προστασίαν του, ἡσπάσθη τὸ ἀκτινοβολοῦν μέτωπον τῆς νεκρᾶς ἀδελφῆς του καὶ περιέφερεν ἐταστικὸν ἐμπνεομένης

ψυχῆς βλέμμα περίξ· παντοῦ ἐρημία ! καὶ ἡ Πάρδαλις καὶ ὁ Βόας ἀνεπαύοντο ὄλβιοι, ὡς μακρὰν, ἐκεῖ κάτω οἱ προνομιούχοι ἐγκληματῖαι τοῦ Κόσμου ἀπολαμβάνουσι τὸν ἀναπαυτικώτερον ὕπνον. Ἄλλ' ὅμως Ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, Ὁ χορηγὸς τῶν ἀγαθῶν, διὰ τοῦ θαυματουργικοῦ Του δακτύλου τοῦ πλάσαντος τὸ πᾶν, εἶπεν τῷ ἀπηλπισμένῳ Βράχῳ.

« Ἐκεῖ προσηλώθητι ! ἐκεῖ ἡ Ἑλπίς ! »

Τοῦ Βράχου, τοῦ πιστεύοντος καὶ Θεὸν καὶ Ἀθανασίαν ὡς ὅλοι οἱ πεφωτισμένοι καὶ τίμιοι ἄνθρωποι, διότι μόνον οἱ βλάκες καὶ οἱ ἀνθήκοι εἰσὶν ἄπιστοι, τοῦ Βράχου τὸ βλέμμα περιτρέχον τῶν ἐρήμων τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις, προσηλώθη εἰς τὰ βάθη ἐκεῖ κάτω ἐπὶ τῆς, ὑπὸ τοὺς πόδας του, ἀπλουμένης ἀβύσσου, ὅθεν φῶς ὅμοιον ποιμενικῆς πυρᾶς ἐκάλει τὰ βήματά του· ὡς ἀντανάκλασιν ἀστέρος ἐπὶ τινος λίμνης θὰ ἐξελάμβανε τὸ φῶς ἐκεῖνο πᾶς ὁ μὴ ἀκούσας ποτὲ τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν καρδίαν του· ὅστις δὲν περιῆλθεν εἰς φοβεράς δυσπραγίας ἐν αἷς ἡ ἀνθρωπίνη δύναμις δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν σώσῃ καὶ μόνῃ ἡ μετὰ κατανύξεως ζητηθεῖσα εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ τὸν διέσωσε, δὲν δύναται νὰ νοήσῃ τὴν ἀκαταμάχητον θαυματουργικὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ· ὁ Βράχος ὅμως ὁ πιστὸς, ὡς τίμιος ἄνθρωπος, εἶδε τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ ἀνοίγοντα αὐτῷ ὁδὸν σωτηρίας καὶ εὐθὺς κρεμάσας τὸ ὄπλον του ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του καὶ περιτυλίξας τὴν μόλις ἀναπνεύσαν ἔτι ἀδελφὴν του διὰ τῶν ῥαχῶν τοῦ χειτῶνος του, ἤρξατο ῥοβολῶν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ παρήγορον φῶς· καὶ ἔσπευδεν μεθ' ὑπερανθρωπίνου ταχύτητος, διότι ἡ παλάμη

του, ἐφ' ἧς ἀνεπαύετο ἡ ἀποψυχοῦσα, ἀκριβῶς ἐφαπτομένη τοῦ χώρου τῆς καρδίας της, ἠθιάνετο τοὺς παλμούς της ὡς ὅταν ἐξαλειφομένους.

Ἰδοὺ διέρχεται καὶ τὴν τελευταίαν περιστροφὴν κατέρχεται τοὺς πετρῶδεις πρόποδας τοῦ ὑπερηφάνου βουνοῦ, ὅθεν δὲν ἀμφιβάλλει πλέον... μετὰ στιγμῶν πορείαν εἰσέρχεται εἰς ἀρωματοβόλον ἄλσος ἐν τῷ πυκνώματι τοῦ ὁποίου συναντᾷ ἐπὶ ἐρηπείου ἀρχαίου Μωσαϊκοῦ κτιρίου, καλύβην ἐκ κορμῶν προσφάτως κεκομένων δρυῶν, ἐκ τῶν χαρδρῶν τῆς ὁποίας ἐξεσφενδονίζοντο κατὰ τοῦ πέριξ σκότους αἱ ἀντανεκλάσεις καιομένων εὐφλέκτων εὐωδῶν φρυγάνων ἀναπληρούντων τὴν λυχινίαν τῶν ἀγροτῶν.

Ἐδῶ ὁ κατάκοπος καὶ συγκεκινημένος ὁδοιπόρος ἀκροποδοτὶ πλησιάσας, βλέπει ἀπὸ τινος χαράδρας ἐρημῆτην μελανεῖμονα χαμαὶ καθήμενον καὶ ἔχοντα τὸ μέτωπον ἀφημένον ἐπὶ τῶν δύο παλαμῶν του στηριζομένων τῶν ἀγκώνων του ἐπὶ κορμοῦ δένδρου χρησιμεύοντος ἀντὶ σπουδαστηρίου, ἐφ' οὗ τψόντι ἐφαίνοντο καὶ τινα ἡνεωγμένα βιβλία.

— Ὁ Θεὸς μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν στέγην σου, ἐψηθύρυσεν ὁ Βράχος, ψηλαφῶν πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς θυρίδος... ἀνοιξὸν εὐλογημένε ἀνθρῶπε... καλὲ πᾶτερ...

— Τίς εἶ; ἠκούσθη μία τεταραγμένη φωνὴ ἔσωθεν τῆς Καλύβης.

— Δυσχεεῖς, ἤσυχε ἐρημῆτα, ἀπήντησεν ἔξωθεν ὁ ἐπαίτων ἄσυλον, ἐν ᾧ τὴν ἀποψυχοῦσαν περιέρρεεν ὁ ψυχρὸς ἰδρώς τοῦ θανάτου.

Ἡ θυρὶς ἠνοιχθῇ καὶ ἀντὶ παντὸς χαιρετισμοῦ ὑποδοχῆς

— Βράχε μου ! Μυρσίνη μου ! ἤκούσθη ἐκφωνῶν ὁ Σε-
βάσμιος ἐρημίτης.

— Λεάνδρέ μου!... σὲ ἐφθασα . . . ἐδῶ . . . σὲ ἀναμένω
ἐκεῖ . . . ἐψέλισεν εἰς τὰς ἐπιφωνήσεις τοῦ Λεάνδρου της,
ἀνοίξασα τοὺς ὠραιωτέρους τῶν ὀρθαλμῶν διὰ νὰ κλείσῃ
αὐτοὺς διὰ παντὸς ἡ Μυρσίνη.

Ὁ Κορυδαλὸς σημαίνει τὴν ὥραν ἣν ἐσήμαινε τὸ ὠρο-
λόγιον τῶν Ἀθηνῶν ὅταν τὸ πρῶτον συνηγητάμεν τοὺς
δύο ἐραστάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ποῦ κεῖται ἡ ἐπικράτεια τοῦ μυστηριώδους Κόσμου ;
ὁ Ἄτμὸς, ὁ Τηλέγραφος, καὶ ἡ Λόγχη τῆς κατακτητικῆς
μανίας τῶν δυναστῶν, τὸ τρικέφαλον τοῦτο πανδαιμόνιον
τῆς αὐτοκτόνου προόδου τοῦ Κόσμου, τοῦ ἐπιζητοῦντος
εἰς τὰ ἐρέβη τὴν ὀποῖαν διὰ παντὸς ἀπώλεσεν εὐζωΐαν του,
ἂφ' οὗτο ἡσθάνθη ἑαυτὸν στενοχωρημένον εἰς τὸν πατριαρ-
χικὸν βίον τῶν Ἀβραμιαίων ποιμνιοστασιῶν του, ἐκπορ-
θῆσαν τὰς ἐρήμους καὶ τοὺς ὠκεανούς, συντρίψαν τοῦ Οὐ-
ρανίου Κράτους τὰ χρυστάλινα τεῖχη καὶ διαπεράσαν τοὺς
αἰωνίους Πάγους τῶν Πόλων, ἡδύνατο ν' ἀφήσῃ τὴν φι-
λόσοφον Ἀδελφότητα τοῦ Κοσμοπολιτισμοῦ ;

Ποῦ κεῖνται τὰ ἐρείπια τοῦ Μυστηριώδους Κόσμου ;
Οὐδαμοῦ καὶ Παντοῦ !

Ἐκεῖ, ὅπου παρὰ τὰς μυρίας λεκάνας τοῦ Ῥοδανοῦ,

τοῦ ἀδαμαντοδόλου τέκνου τῆς Λεμάνης, ποτίζουσι τὰ τοῖμινά των τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου οἱ συμπολιταί.—
Εκεῖ, ὅπου οἱ Γέροντες τῶν ἐλευθέρων πόλεων Βρέμης, Λιβέκης καὶ Ἀμβούργου διηγοῦνται τοῖς νυσταλέοις ἐγγόνοις αὐτῶν τὴν ἀνδρικὴν ἀπάντησιν τῶν Πατέρων των πρὸς τὸν ἔξοχον ληστὴν Ναπολέοντα τὸν Α΄.—Ἐδῶ κάτω, ὅπου οἱ φυλαιτάρχαι τοῦ Ὁμμανικοῦ Κόλπου ρεμβάζουσιν ἐλεγειακῶς ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν ἀνθρωπονόων ἵππων των καὶ τῶν συντριμμάτων τῶν στολιζόντων τὰ μουσεῖα τῆς πυγμαίας Εὐρώπης ἀρμάτων καὶ ἀκοντίων των! — Ἐκεῖ, πέραν, ὅπου ἡ πελώριος σκιὰ τοῦ Βασιγκτῶνος ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ οὐρανοχαίτου καὶ ἀεικινήτου μέλανος ἵππου, ὃν γνωρίζομεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐπιδεικνύει εἰς τὰς λοιπὰς Ἠπείρους τοῦ Κόσμου τὸ Πολίτευμα τῶν Αἰώνων καὶ τῶν φυλῶν! Ἐδῶ πλησίον, ὅπου ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα κατοπτρίζονται σκιωδῶς, ῥοφῶντα τὸν μέλανα ζωμὸν τὰ τέκνα τοῦ Δήμου ὑπὸ τὸν ὀδηγητικὸν δάκτυλον τοῦ Λυκούργου καὶ ὅπου ὀλίγον ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων κατάρτιζον τὸν ἀνθρώπον ἰσόθεον, προητοιμάζε τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τὰ σαλπίσματα τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου.—
Ἐκεῖ, παρὰ τὰ Οὐράλια ὄρη, ὅπου ὁ Μηδενισμὸς σήμερον, ἀστήρ ἀνατείλας ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς διανοίας τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, διδάσκει αὐτὸν. ἀνακαινίζων τὴν Ῥωσικὴν ἐπικράτειαν ἐπὶ ἀνθριποπίνων βάσεων. Ἐδῶ, ὅπου ἡ κρατοῦσα κυβερνητικὴ φαυλοκρατία, ἐξωθοῦσα εἰς τ' ἄκρα λαὸν ἱστορικοῦ τόπου, προετοιμάζει ἐπὶ τῶν συντριμμάτων αὐτοῦ τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀπωλεσάσης τὴν ἐνδοξον σφραγίδα τῆς πατρίδος τοῦ Θρασυβούλου.

Καὶ παντοῦ καὶ οὐδαμοῦ θὰ συναντῶσιν αἱ ἀπόκληροι τοῦ Κόσμου πεφωτισμέναι καρδίαι τὰ ἐρείπια τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Μυστηριώδους Κόσμου αἰωνίως, ὅπου μέσῳ τῆς διαφθοᾶς τῶν καιρῶν καὶ τῶν ὄντων τὸ φιλόανθρωπον καὶ ἐξοχὸν πνεῦμα Ἐκείνου θὰ σταματᾷ πρὸς στιγμήν τὴν Ἀνθρωπότητα διὰ τὸ παρ' αὐτῆς παροραθὲν ἀληθὲς συμφέρον της.

ΤΕΛΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΔΥΩ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΧΑΡΕΜΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Καὶ ὁ Ἔρως δύναται ν' ἀποθανάτισθαι
ὡς ἦρως δύο ἐραστὰς ὑπηρετήσαντας
διὰ πάσης θυσίας τῶν ἐν τῷ Κόσμῳ τῆς
ὕλης τὸν ἡθικὸν καὶ αἰώνιον Ἔρωτα,
ὅστις ἀναμένει ἡμᾶς εἰς Κόσμον ἰθα-
νικότερον τοῦ ἐν ᾧ ζῶμεν.

(Ἐπίλογος).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΔΥΟ ΥΠΗΡΕΤΩΝ

‘Ο πλουσιώτερος γαιοκτήμων Νικοπόλεως Μέτος-’Ετίμη Εφένδης, ἐξυπνήσας μίαν τῶν πρωϊῶν εὔρε τὸν ὑπηρετὴν αὐτοῦ Χασάν γονατισμένον ἐνώπιον τοῦ μνηδερίου τῆς ὑπνωττούσης Γκιούλως, νέας ὑπηρετρίας τὴν ὁποίαν πρὸ δεκατεσσάρων ἡμερῶν μετ’ ἐκείνου ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Σεραγίου του· εἰς χαρέμιον ’Εφένδη τούρκου, ἔστω καὶ πιστός, ἀλλὰ μὴ εὐνοῦχος, πῶς ἐτόλμησενὰ εἰσέλθῃ ποτε ;

— Χασάν! ἐφώνησε λυσσωδῶς ὁ ἄρχων μουσουλμάνος, ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀρπάσας τὸν τολμητιάν.

‘Οποία ἀπροσδόκητος ἐκπληξίς !

‘Η Γκιούλω ἤτο νεκρά· ὁ δὲ Χασάν ἐψυχορράγει ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ὥραιάς τουρκίδος, ὡς ζητῶν νὰ νεκραναστήσῃ τὴν ἐπίγειον ἐκείνην Οὐρὴν, μεταδίδων τὴν φεύγουσαν ψυχὴν του εἰς τὴν ἀποθανοῦσαν.

Οἱ ἱατροὶ οὐδεμίαν σωτηρίας ἐλπίδα δίδουσι περὶ τοῦ ψυχορραγοῦντος· οἱ σπασμοὶ τοῦ θανάτου διατηροῦσι μυστήριον τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον τῶν παραδόξων ἐκείνων νέων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΑΒΔΟΥΛΑ—ΡΑΧΜΑΝ—ΒΕΗΣ

Εύρισκόμεθα εἰς δάσος ἀραιὸν καὶ ἀπέραντον· πυκνὰ καὶ βαρὲα σκότῃ καθιστῶσιν αὐτὸ μεγαλοπρεπέστερον· οὐδεμία φωνή· οὐδεμία πνοὴ παρηγορεῖ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἐρήμου ὁδοιπόρου τὴν ἀκοήν· οὐδεὶς σπινθήρ φωτὸς δύναται ἐν τῇ κολάσει τῆς νυκτὸς ταύτης νὰ χαράξῃ ὁδὸν τινα· νομίζεις ὅτι τὸ σκότος ἐκεῖνο κατέφαγε πάσας τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως· τὴν φωνὴν τῆς ζωῆς καὶ τὸ ἄσμα τῶν νεοσσῶν δὲν ἤλπιζεν ἐν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ὁ διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ ἀποπλανηθεὶς, ν' ἀκούσῃ, καὶ θὰ ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ὀφθαλμόν του δὲν θὰ χαιρετίσῃ πλέον πρῶτας ἀκτίς· μόνος ὁ αἰώνιος ἀντίζηλος τοῦ τέττηγος, συνοδευόμενος παρ' ἐλαφροῦ τριγμοῦ τὸν ὅποιον δύναται ν' ἀποτελέσῃ χελώνη ἐκ σχίνου ἐξερχομένη ἢ διαβάτου ποῦς σείων τὰς θάμνους τοῦ δάσους διὰ τοῦ ἐπαπειλουμένου βήματός του καὶ οὐδεμία ἄλλη φωνὴ ἐτάραττε τὴν ἐρημικὴν ἐκείνην ἐπικράτειαν.

Καὶ ὅμως δύο ἄνθρωποι διέρχονται· δὲν ὁμιλοῦσιν ἀλλὰ μόνον ταχέως πορεύονται, οὐδένα πάταγον προξενούντες περὶ αὐτοὺς ὡς κοῦφα φάσματα τῆς ἐρήμου· μὲ τὰς ὥρας ἀραιωθέντων τῶν βαρέων νεφῶν, ἤρξαντο ἀμυδροῖ τινες ἀστέρες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ διαστήματα τοῦ οὐρανοῦ διασκορπιζόμενοι, ὡς χαλαρωμένοι ἀδάμαντες, ὡς ἀμυδραὶ κανδύλαι ἐπικρεμάμεναι πτωχῶν μνημάτων, ἐπὶ χέοντες ἡρεμίαν τινα ἐπὶ τῆς θηριώδους φυσιογνωμίας τῆς

φύσεως καὶ τὸ ἀμφίβολου τῶν ἀστέρων φῶς βοηθεῖ τοὺς δύο παραδόξους ὁδοιπόρους, νὰ μὴ προσκρούσωσιν εἰς γιγαντιαίαν ὄρυν, ἢ γηραιὸν σχῆνον, ἢ κατακεκλιμένον τεμάχιον βράχου, ὅπερ εἰς τὴν προληπτικὴν φαντασίαν τοιούτων ὁδοιπόρων παρίσταται, ὅτε μὲν ὥς λέων θηρεύων τὴν διαβατικὴν λείαν, ὅτε δὲ ὥς τίγρις ἐπὶ τῶν σκίμωνων τῆς ἀγρυπνοῦσα καὶ ἄλλοτε ὥς φάσμα ἐκ τῶν μυθολογουμένων ἐκείνων τὰ ὅποια περιπλανώμενα εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ εἰς τὰ κοιμητήρια συναντῶσι πάντοτε καὶ μόνον οἱ νευρικοὶ καὶ τὰ γρατῖδια. Ἄλλ' οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι οὐδὲν ἐξ ὧν τούτων βλέποντες ἢ ὑποπτευόμενοι νὰ ἴδωσι, προχωροῦσιν ὁλονὲν καὶ κατεσπευσμένως ἐπὶ τοῦ ἀτελευτήτου ἐκείνου δάσους, ὅπερ ἀνῆκον εἰς τὰ πολλὰ τῶν περιχώρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰς μὲν ἡμέρας προσφέρουσιν ἄστυλον εἰς τοὺς ἔρωτας καὶ τὰς νύκτας καταφύγιον εἰς τοὺς φεύγοντας τὰς ἀπεινεῖς καταδρομὰς τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνιέρων Γενιτσάρων.

Οἱ ὁδοιπόροι μας διέρχονται φάραγγας, σχίσματα, ποταμούς καὶ οὐδὲν βαρυθυμίας ἐπιφώνημα βαρύνει τὰ χεῖλη των· καὶ τώρα μὲν οἱ πόδες των μελανοῦνται εἰς παμμεγέθεις λίθους προσκρούοντες, ἄλλοτε δὲ αἱματοῦνται ἐπὶ ἀκανθῶν ἀδιόδου δρυμῶνος καὶ ἄλλοτε μέχρι γονάτων βυθίζονται εἰς τὰ ὕδατα τελμάτων ὅπου οἱ ὑδρόβιοι καρκεῖνοι καὶ ὄφεις ἔχοντες μόνον τὴν μῆνιν καὶ ὄχι τὸν ἴον τῶν χερσαίων συναδέλφων των, κατατρομάζουσι τοὺς διαταράκτας τῆς εἰρήνης των, εἰσέρχονται μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ πύκνωμα τοῦ δρυμῶνος ὅπου αἱ διαπεραστικαὶ τῶν θωῶν ὑλακαὶ αὐξάνουσι τὴν ἀπελπησίαν των· οὐδεὶς ἄλ-

λος κρότος ἐτόλμα νὰ διαταράξῃ τὴν φοβερὰν νύκτα παρισταμένην εἰς τὴν κατεπτοημένην ψυχὴν τῶν νυκτιπόρων ὡς ἀπέραντον κοῖτος βαρύνον τὴν γῆν.

Καὶ ὅμως κρότος ὅμοιος ἐκεῖνου ὅστις δύναται νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ λίθους ὑπὸ πετάλων ἵππων συντριβομένους, ἐπληξε τὰ ὦτα τῶν διερχομένων ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ὁποίων ἀμφίβολα ἀντικείμενα ἤρξαντο νὰ σαλεύωσι, ἐν ᾧ δὲν ἐβράδυνε ν' ἀντηχήσῃ ἀπροσδοκῆτως ἀνθρώπων διάλογος.

— Εἶσαι σὺ Ζουμπούλ ; ἤκούσθη φωνὴ ἐπιτακτικῶς ἐρωτῶσα.

— Ἡμεῖς ; τί θέλεις ἀπήντησεν ἑτέρα τραχεῖα φωνή, Σολεῖμᾶν ;

— Εἰς τὰ δόκανα οἱ φασιανοὶ . . . ἐμπρός . . .

Καὶ ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ εὐρέθησαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν δέκα σιδηρῶν βραχιόνων οἱ νυκτιπόροι· σύρονται ὡς δύο ἐρήφια εἰς τὴν σφαγὴν, συναντήσαντα τοὺς καρδοκοῦντας λύκους ὅπου δὲν προσεδόκων αὐτούς· σύρονται μέχρι τῆς ἐξόδου τοῦ δάσους, σιγόντων τῶν τε σφαγείων καὶ τῶν σφαγέων· τὸ φίμωτρον ἀναπληροῖ ὁ ὑψωμένος ἀκινάκης· καταβαίνουνσι διὰ στενωποῦ πετρώδους εἰς φάραγγα, ὅπου ὡς ἐν τῷ ἄδῃ σκιαὶ ἐνσαρκωμένων δαιμόνων, περικυκλοῦσι τοὺς αἰχμαλώτους· αἱ ἐνσαρκούμεναι ὁλονὲν σκιαὶ μεταμορφοῦνται εἰς ἵππεῖς τῆς Τατταρίας οἵτινες πρὸ δέκα ἡμερῶν, ἀγνοοῦμεν διατί, ἔφραττον τὰς στενωποὺς καὶ διόδους τοῦ προκειμένου δάσους.

Τοὺς συλληφθέντας ῥίπτουσιν ὡς φορτίον ἐπὶ γέροντος ἵππου, σφίγγοντες αὐτοὺς ἐπὶ τῶν γλουτῶν αὐτοῦ διὰ δερ-

ματίνων λωρίδων· κτυπῶσι τὸν ἵππον ἀνηλεῶς καὶ σπεύδουσι σύροντες αὐτὸν μεθ' ἑαυτῶν· μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἡ συνοδεία εὐρέθη ὑπὸ τοὺς πρόποδας λόφου πετριώδους ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ὁποίου Σαρακινὸς Πύργος ἄμορφος, ὡς δυσειδὲς σαρκοβόρον ὄρνεον ἐπανεπαύετο.—Τῆς συνοδείας ὁ πρῶτος φυᾶ κέρας ἀπὸ τοῦ ὤμου του ἀνηρτημένον, καὶ αἱ σιδηροθώρακες τοῦ Πύργου πύλαι πάραυτα ἠνεώχθησαν.

— Μὴ πλαγιαίνει ὁ Ἐφέντης μας Σαήτη ; ἠρώτησεν ὁ σαλπικτῆς γιγαντόσωμον αἰθίωπα κατέχοντα θέσιν σκοποῦ περὶ τῆς θύρας.

— Ὅχι· σὰς καρτεράει, καπετὰν Βελλῇ, ἀπήντησεν ὁ θυρωρὸς καὶ οἱ κίτρινοι ὀφθαλμοὶ του ἐφωσφόρησαν ἐν τῷ σκότει καὶ ὡς νὰ συνήντησε μεταξὺ τῆς συνοδείας τὸ ἀναμενόμενον, ἀφῆκε διὰ καγχασμοῦ σατανικοῦ νὰ γυμνωθῶσι δύο σειραὶ ὀδόντων ὁμοίων κρημνισμένων ἐπάλλεων παλαιοῦ φρόνιου.

Εἰς ἐν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συνοδείας βλέμμα οἱ σταματήσαντες ἵπποι εὐρέθησαν περιποιοῦμενοι παρὰ τόσων πεζῶν· οἱ αἰχμάλωτοι ἐκφορτωθέντες, ὀδηγήθησαν ἐντὸς τοῦ Πύργου καὶ μόλις ἀνοιχθεῖσαι αἱ πύλαι αὐτοῦ μετ' ἀπαισίου τριγμοῦ ἐπανεκλείσθησαν.

Ἀπὸ τὰς διαφορὰς τοῦ Πύργου θυρίδας καὶ τοὺς μεσαιωνικοὺς φεγγήτας τῶν διαδρόμων αὐτοῦ, ποικίλων ζωλῶν, ἡλικιῶν καὶ γενῶν περίεργα πρόσωπα ἀνοιγοῦσι δίοδον εἰς τοὺς εἰσαγομένους τῶν ὁποίων τὴν φρίκην διαδέχεται ἡ ἐκπληξις· ὠθούμενοι ἀναβαίνουνσι κλίμακα μαρμαρίνην στενὴν καὶ μακρὰν ἣν φαντάζεται τις ἄγουσαν πρὸς μετέωρον ἄδην· οἱ ὀδηγοὶ ἀναβαίνουνσιν ὡς ἐλαφρόποδες

αἴλουροι τὴν κλίμακα ἐφ' ἧς μόλις ἀνέσφροντο οἱ δυστυχεῖς ὁδοιπόροι μας κεκμηκότες ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, τῶν κακοπαθίων καὶ τόσων φοβερῶν ἐντυπώσεων ἀναβαίνουσιν ἐν τούτοις καὶ πῶς αὐχμηρὸν ἐπικρεμαμένου ἡμισβέτου πολυελαίου, καθιστᾷ ἐπισφαλὲς τὸ ἔδαφος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν δεσμίων· οἱ ὀδηγοῦντες αὐτοὺς σταματῶσι τέλος πρὸ θύρας κεκαλυμμένης ὑπὸ Αὐγανιστανικοῦ παραπετάσματος, τὸ ὅποιον ἀνασύρας μόλις ὁ προπορευόμενος ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

— Μὲ τὸ θέλημα τοῦ Ἐφένδη μου ; ἠρώτησε.

Καὶ καταφατικὴν φαίνεται λαβὼν ἀπάντησιν, ἀπέσυρεν ὀλοτελῶς τὸ βαρὺ παραπέτασμα καὶ ῥεῦμα φωτὸς ἀπὸ τοῦ βεῖκου ὄνδ᾽ αὐτῷ ἀργυρὰ κηροπήγια χυθὲν, κατεδίωξε μέχρι πολλῶν βαθμίδων τὰ ματαίως σαλευόμενα σκότη τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου προδρόμου, καταπλήξαν αἴφνης τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν δεσμίων, οἵτινες εἰσάγονται πάραυτα εἰς τὴν αὐθεντικὴν αἴθουσαν.

Οἱ φύλακες ἀποσυρθέντες καταλαμβάνουσι τὸ στόμιον τῆς κλίμακος· οἱ ἀξιωματικοὶ ἀποσύρονται ὀλίγον καὶ οἱ δύο παράδοξοι ὁδοιπόροι, ἰδοὺ ἴστανται ἕναντι, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν τοῦ ἐπιστηθίου συμβούλου τοῦ Σουλτάνου, Ἀβδουλ-Ῥαχμάν-Βέη μὲ συμπεπλεγμένους τοὺς πόδας ἀναπαυομένου ἐπὶ τοῦ τουρακίου του μετὰ χρυσοῦ-φάντων μνηδερίων ἐστρωμένου, πιπίζοντος τὸν ἐκ κρυζάλλου βαρύτιμον ναργιλὲν του· τὰ ἀπὸ τοῦ εὐρέως στόματος τουκὲ πεμπόμενα νέφη καπνοῦ, διερχόμενα ὡς πρωῒνοι ἄτμοι τῆς ἀγρίας ωραιότητος τοῦ προσώπου του, καθίστων ἀπαισιωτέρας τὰς λάμπεις τῶν κολάσεως καλλογῶν·

διατηρούντων ὀφθαλμῶν του, ἀστραπαῖς διασχιζόντων τὰς ἐπ' αὐτῶν κρεμασμένας βαρεῖας νεφέλας τῶν ὀφρύων του· ὁποῖαν ἀντίθουσιν παρουσιάζουσιν ἔναντι τοῦ ἀστράπτοντος τούτου διαδόλου Νεανίας τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἴσως φθινόπωρον διατρέχων, σιτόχρους, εὐηδής, προσώπου θάρρους ἐκφράζοντος καὶ ἀναστήματος ὁμοίου λιγηρᾶς λεύκης καὶ παραπλεύρως τούτου Νεᾶνις δροσερὰ ὡς ἱσμος χαριτωμένη δὲ καὶ εὐτραπέλου φυσιογνωμίας, ὁμοία χρυσάλιδος μόλις ἐγκαταλειψάσης τὴν ἠθησμένην ἀμυγδαλὴν της· ἡ νεᾶνις αὕτη ἐνστερνισμένη ἀγαθῆς φύσεως καὶ ἀξιοπρεποῦς ἀνατροφῆς τὴν πεποιθήσιν, φαίνεται ἀγέροχος ἔναντι τυράννου ὄντος φοβήτρου καὶ εἰς τοὺς χαλυβδίνους ὑποτελεῖς του· δι' ἀρκετὰς δευτέρας στιγμὰς συνεκφράζονται διὰ τῆς ὁμιλίας τῶν βλεμμάτων ἅτινα εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶναι τὰ καταλληλότερα ὄργανα τῶν ψυχικῶν συζητήσεων· ὁ νεανίας πλησίον τῆς συνοδοιπόρου του κατέχων θέσιν ὅχι ἀθλητικὴν ἀλλὰ καὶ ὅχι τὴν ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τῆς τύχης του, δεικνύει ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ ἱκανοποιηθῇ μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς του τὸ ἐλάχιστον κατὰ τῆς Μπερμπογιᾶς τοῦ κίνημα.

— Μ' ἐνόμισες, ἀναξία τοῦ κραταιοῦ μου σουλτάνου κόρη, ῥαγιᾶ τοῦ ἔρωτός μου ; εἶπεν ὁ Βέης διακρύψας τὴν σιωπὴν.

— ὦ ! ποτὲ δὲν σ' ἤξιωσα τόσον· ἀπήντησεν δι' ὕφους εἰρωνείας καὶ πείσματος μετέχοντος, ἡ ἐρωτωμένη κόρη.

— Δὲν μὲ θυμῶνει ἡ ἀδιακρισία σου μὲ τὴν ὁποῖαν ζητεῖς νὰ σκεπᾶς τὴν ἀναίσχυντον πρᾶξιν σου.

— Βέη, ἔχεις ἐνώπιόν σου τὴν κόρην τοῦ κυρίου σου·

εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἐὰν ὑπηρέτης ἐκείνου, ἀνέλαβες τὴν σύλ-
ληψίν μας, φανοῦ πιστὸς εἰς τὰ χρέη σου· σκέφθητι ὅτι ἡ
ἐντολή σου περιορίζεται μεταξὺ σουλτάνου καὶ βέης, οὐχί
ὅμως ποτὲ μεταξὺ Ῥαχμὰν καὶ Μπερμπογιᾶς· τὸ δικαίω-
μα τοῦτο δὲν σοὶ τὸ δίδει ὁ ἔναντί σου ἐραστής μου, δὲν
σοὶ τὸ ἐπιτρέπει ψυχὴ τιμίας κόρης.

— Ταράττεσαι ! ἐρώνησεν ὁ Βέης διαβολικῶς ὑπομει-
διάσας· πόσον ἀξίζεις τοῦ πατρός σου, πόσον ὑψηλόφρων
εἶσαι, εὐγλώττως τὸ μαρτυρεῖ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὅποιον
ἔδωκας τὴν καρδίαν σου· αὐτὰ σὲ ἐδίδαξε τὸ κοράνιον ; ὁ
Σεηχούλ-᾽Ισλάμης αὐτὰ σ' ἐσπούδαξε κάθε πρώϊαν ; σ' ἐ-
μάνθανε ν' ἀγαπήσης Σὺ ἡ Σουλτανοπούλα ἓνα ῥαγιά,
καὶ τοῦ προφήτου μας ἡ πρώτη πιστὴ ἓνα ἄπιστον ;

Ὁ χλευαζόμενος ἠτένισε περιφρονητικώτατα τὸν Βέην
σφραγίσαντα τὴν προσλαλιάν του δι' ἀγενοῦς καγχασμοῦ,
ἐν ᾧ ἡ Κόρη ὅπως προλάβῃ τὴν καταρτιζομένην ῥῆξιν
μεταξὺ τοῦ ἀπανθρώπου σατράπου καὶ τοῦ εὐτόλμου ἐρα-
στοῦ της παρεμβᾶσα εἶπε.

— Δὲν ἔχει τὲ δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ περὶ πίστεως καὶ
ἀγάπης ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον εἶναι νὰ κόπτῃ κε-
φαλὰς.

— Μπερμπογιᾶ ! συλλογίσου, ὅτι καρδιά ἥτις ἀγαπῶ-
σα ὑβρίζεται, γνωρίζει παρὰ πᾶσαν ἄλλην νὰ τιμωρῇ· εἶπεν
ὁ Βέης καὶ ἡ λυσσῶσα μορφὴ του ὑπὸ τὴν συνοφρῶσιν
της κατέστη ὀλοπόρφυρος.

— Ναί, ἀπάντησεν ἀταράχως ἡ εὐγενὴς κόρη, ἀλλὰ
συγχρόνως γνωρίζει ἡ ἀγαπῶσα καρδιά νὰ περιφρονῇ τοὺς
δημίους της.

— Ὁ Βέης ἀνατιναχθεὶς ὡς πληγεὶς ἀγριόχοιρος, ἀνεμάσησεν ἓνα γογγισμὸν ἄλλ' ἢ φυσιογνωμία του ἀτυχῶς συνεμάχησε τῇ κρυψηνοῖα του, ἐνθαρρυνάση τὴν Σουλτανίδα νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Αὐτὸς τὸν ὅποιον τολμᾷς νὰ ὑβρίσης γνωρίζει νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἔρωτά του καταδικωόμενον παρὰ σοῦ, ὅστις μὴ γεννηθεὶς ν' ἀγαπηθῇς, φρίττεις ὅτι αἱ γυναῖκες ὅλαι δὲν κολακεύουσι τὰ πάθη σου.

— Ἀκριτος ! ἰδέ . . . ἐφώνησεν σοβαρῶς ὁ κεραυνοπληγεὶς, ἐπιδείξας τὸ ξίφος του, ἐνώπιον τοῦτου ἡ γλῶσσά τῆς ἀπειθείας ῥίπτει τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀπειθοῦντος.

— Τὴν κεφαλὴν μου ! μόνον ἐπὶ ταύτης δύναται νὰ ξεθυμάνῃ ἡ βαρβαρότης σου· καρδίᾳ εὐγενῆς εἶν' ἀνωτέρα πάσης βίας· παρὰ ἑραστής, κάλλιον δῆμιός μου.

— Ἄλλ' ὅταν ὁ δῆμιος ἐν Τουρκίᾳ κόπτει τὴν κεφαλὴν ἐνὸς ἑραστοῦ, μένει ὁ φυσικὸς κληρονόμος τοῦ ἔρωτός του.

— Ἀθδούλ' ἄς περάνωμεν τὴν συζήτησιν· σὺ ἔχεις ξίφος καὶ βαρβαρότητα, ἡμεῖς ἔχομεν πίστιν καὶ μῖσος, μολύνει ἡμᾶς ἡ ἀτμοσφαῖρα τοῦ σατανισμοῦ σου.

— Λοιπὸν καταχρᾶσαι τῆς λιθίνης ὑπομονῆς μου ; ἀνεβόησε βιαίως ἀνεγερθεὶς ὁ Βέης, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης μάθετε ὅτι θὰ παύσητε ἀμφότεροι νὰ ὑπηρετῆτε τὴν κλίνην μου τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου σας.

— Ἀγνοεῖς, φαίνεται, Βέη, ὑπέλαβεν χωρὶς νὰ σαλευθῇ τῆς θέσεώς του ἢ ν' ἀλλοιωθῇ ποσῶς ὁ μέχρι τοῦδε σιωπῶν ἑραστής, ἀγνοεῖς ὅτι ἡ στιγμὴ τοῦ θανάτου τῶν

εὐγενῶν ἀνθρώπων προηγείται τῆς χλιαρᾶς στιγμῆς τῆς ἀτιμώσεως ;

— Γκιεκούρ ! ἀνέκραξε σείων τὴν κεφαλὴν ἀπειλητικῶς πρὸς αὐτὸν ὁ Βέης, ἐὰν σὺ ἐσπούδασες εἰς τὸ σχολεῖον τῶν φράγκων, ἐγὼ ἐσπούδασα εἰς τοῦ Βαγιαζήτου τὰς παραδόσεις· δὲν σὲ φονεύω· δεσμευμένος θὰ παρίστασαι εἰς τὴν ἀτίμωσιν τῆς Οὐρῆς σου· στραφεῖς δὲ εἰς τὴν Ἱπερμπογιὰν ἐτοιμὴν ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὁ Σουλτάνος σου καὶ ὄχι πλέον ὁ πατήρ σου, προσέθηκε, δι' ἐπισήμου φερμανίου προσφέρει σὲ δούλην τῆς κοίτης μου καὶ αὐτὸν τροφήν τῆς μαχαίρας μου· καὶ δέξας περιφρονητικῶς τὸν νεανίαν, ἀφῆκε νὰ κροτήσῃ βαρεῖα ἡ δεξιὰ του παλάμη ἐπὶ τῆς ἀδαμαντοκολήτου λαβίδος τῆς σατραπικῆς σπάθης του.

— Οἱ Σουλτάνοι καὶ οἱ Σατράπαι ὀρίζουν μόνον ζῶας, ἀπῆντησεν ὡς ἀτάρχος ἡρωὺς ἡ τρυφερά κόρη, οἱ δὲ ἐρασταὶ διευθετοῦσι μόνοι τῶν τοῦς παλμούς των εἰς οὓς δύναται νὰ φέρῃ ἀνωμαλίαν ἴσως μόνος ὁ Θεός, ἐὰν θέλῃ.

— Λοιπὸν ἐπιμένεις ; ἐπανέλαβε λυσσῶδῶς ὁ Ἀβδούλ, καὶ ἡ κεφαλὴ του ὡς ἡ τοῦ ἀσελγοῦς κριοῦ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ συντριβῇ ἐπὶ τῶν ὤμων του.

— Ἐν μόνον γνωρίζω ἀπῆντησεν ἡ κόρη, σὲ μισῶ.

— Μὲ μισεῖς !

— Μὰ τὴν κεφαλὴν τῆς Νενές μου.

— Καὶ ὁπόταν ἡ κεφαλὴ τοῦτου, ἠρώτησεν ὁ Βέης, ὁ ἐν τῷ πείσματι αὐτοῦ πραϋνόμενος, δεικνύων τὸν νεανίαν, ῥιφθῇ εἰς τοὺς κύνας μου ; καὶ προσήλωσεν ἐκαστικώτατον βλέμμα ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς ἐρωτομένης ὁ πονηρὸς Ἀλθανός.

— Ὁ κύων ὅστις θὰ φάγῃ τοῦ Κωνσταντίνου μου τὴν κεφαλὴν, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις, δὲν θέλει ἀρνηθῆ νὰ κρεουρ-γύσῃ καὶ ἐμέ.

Ἄντι ἀπαντήσεως ὁ Ἀβδούλ, ἔκρουσε παταγωδῶς τὰς παλάμας καὶ πάραυτα ὁ ἐκατόνταρχος Βελῆς μὲ τὴν παλάμην εἰς τὰ στήθη ὑποκλινῶς παρουσιάσθη.

— Εἰς τῆς «Μετανοίας τὸν Τόπον!» εἶπεν ὁ Βέης, ἐπαλαμδάνων τὴν χρυσοποίκιλτον σύριγγα τοῦ ναργηλέ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

ΚΗΜΟΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΗ
ΠΑΤΡΙΩΝ

Πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς Βεϊκῆς θύρας ἐξερχόμενός τις, ἀπαντᾷ μετὰ τινὰ βήματα εἰς τὸ βάθος στενοῦ διαδρόμου, κλίμακα ὁμοίαν τῆς πρώτης.

Ἐκείθεν ἀναβιβάζονται εἰς τὸν «Τόπον τῆς Μετανοίας» οἱ πταῖσται τοὺς ὁποίους δὲν συμφέρει τῷ Βέῃ νὰ θανατωθῶσι.

Μετὰ 36 βαθμίδας φθάνει τις εἰς σιδηρὰν θυρίδα δι' ἐλατηρίων ἀνοιγομένην. Ἡ θυρίς αὕτη εἰσάγει τοὺς ἐνόχους εἰς ἱερεξεταστικόν τι καθαρτήριον (purgatorium).

Ὁ εἰσερχόμενος ἐν πρώτοις ὄψεται τὴν ζωὴν καὶ τὸν κόσμον ἀποχαιρετῶντα αὐτόν.

Οἱ τοῖχοι, οἱ θόλοι, τὸ ἔδαφος ἔχουσι τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος· αἱ δὲ ἄσσωτοι λάμπεις τοῦ ἀπὸ τοῦ κέντρου τῶν

μιναρоеιδῶν θόλων κρεμαμένου δωδεκακανδύλου ἀργυροῦ πολυελαίου, ἀντανακλῶμεναι ἐπ' αὐτοῦ συγχίζουσι τὸν ἕνα μετὰ τοῦ ἄλλου τοίχου, τοὺς θόλους μετὰ τοῦ ἐδάφους εἰς ἀτμούς αἱματωμένους, εἰς ἀναθυμιάσεις σατανικάς.

Ἡ θύρα κλείσασα δὲν ἀφίνει ἕχνος τῆς ὑπάρξεώς της.

Οὐδὲν παράθυρον, οὐδεμία ὁπὴ ὑπάρχει ἐν τῇ ἀπεραν-
τώτητι τῆς αἰθούσης, σχηματιζομένης ἐν αὐτῇ διὰ φυσικοῦ
αὐτομάτου τῆς ἀναγκαιούσης ἀτμοφαίρας διὰ τοὺς καθειργ-
μένους. Ἡμέρα καὶ νύξ τὸ αὐτὸ χρῶμα φέρουσι καὶ ταυτό-
σημα τυγχάνουσι διὰ τοὺς εἰς τὸν «Τόπον τῆς Μετανοίας»
κεκλεισμένους· καὶ ὅμως ὁ τόπος αὐτὸς τῆς μετανοίας εἶναι
ἀπέραντος αἰθουσα δυναμένη, μακρὰν τοῦ πνεύματος τοῦ
Βέη, νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τοὺς ἀριστοκρατικωτέρους χορούς·
ἀλλὰ τὴν ἔκτασιν αὐτῆς πολλοὶ ἐκ τῶν μετανοησάντων
ἐν αὐτῇ, τοῦτέστι πολλοὶ τῶν ἐν τῷ μαρτυρίῳ παραδε-
χθέντων τὸ αἶσχος τοῦ τυράννου των, ἐξεληθόντες ὁμο-
λόγησαν ὅτι δὲν ἐγνώρισαν τὰς διαμέτρους αὐτῆς, ἀν
καὶ ὁλόκληρα ἔτη ἐρρόφων ἐν αὐτῇ τὰ δάκρυά των· ἐφο-
βοῦντο οἱ ταλαίπωροι νὰ σχίσωσι τὴν διαβολικὴν ὁμί-
χλην διὰ πολλῶν βημάτων, διότι ἡγνόουν ὅποια τύχη
μετ' ὀλίγους βηματισμούς ἀναμένει αὐτοὺς· σωροὺς κε-
φαλῶν ψηλαφῶσιν ἀπαύστως, τρίμματα σκελετῶν κι-
νοῦντες τοὺς πόδας των διακρίνουσι καὶ μόνῃ ἡ δυσωδία
τῶν ἀναλυομένων σωμάτων εἰδοποιεῖ αὐτοὺς ὅτι δὲν εἶναι
φασμάτων καὶ διαβόλων ἐντευκτήριον, ἀλλὰ χωνευτήριον
θυμάτων τοῦ Ἀβδούλ τῆς μετανοίας ἢ αἰθουσα.

Ἐκεῖ κατεκλείσθησαν καὶ ἡ Μπερπογιά μετὰ τοῦ Κων-
σταντίου της· ῥιφθέντες εἰς γωνίαν τινα ἐπὶ ψιλάθου, κατε-

λήφθησαν ὑπὸ σιωπῆς ἀκατανοήτου οὐχὶ ὁμως καὶ παρ' ἀπελπισίας ἥτις κυριεύει τοὺς ἀσυνειδήτους δυστυχεῖς.

Ὁ Βένης ὁμως δὲν ἐπρονόησεν περὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν συνενόχων, διότι καὶ ἡ κόλασις μετατρέπεται εἰς παράδεισον δι' ἐραστὰς ἐνούμενους διὰ τοῦ φιλήματος καὶ ὀλβίους διὰ τῆς συμβιώσεώς των καθισταμένους· τῶν ἀγνῶν παθῶν τὸ ἄγινον φῶς ἐξημεροῦ καὶ τὴν μάλλον ἀπόκρυφον γωνίαν τοῦ ἔθου· ἐν τῇ ἀπεράντῳ ταύτῃ αἰθούσῃ τοῦ θανάτου κυριαρχεῖ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἡ παγερωτέρα σιγή· αἱ στιγμαὶ βραδυποροῦσιν ὡς Δεκέμβριοι νύκτες, διότι ἡ εὐτυχία ἐστάλη τόσον ἡρωτηριασμένη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὥστε τῆς δυστυχίας αἱ στιγμαὶ εἰσὶν ἐκτενέστεραι ἐτῶν εὐτυχίας· τῆς εὐτυχίας τὸ κύμβαλον δὲν δονύεται ἐπαισθητῶς ὅσω τῆς δυστυχίας τὰ μυρολόγια· ἐν τοιοῦτον μυρολόγιον, εἰς ζεναγμὸς τοιοῦτος ὡς περιοριζόμενος γογγυσμὸς εἰς ζῆθος ἀνθρώπου τὸν ὅποιον ἔθιψαν ζῶντα ἐκεῖ, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν διεχύθη αἴφνης καθ' ἅπασαν τὴν αἰθουσάν των ἐγκλημάτων, ὡς ἐκδικητικὴ ἐπιφώνησις ἀπὸ τῶν ἐκεῖ τεθαμμένων μαρτύρων τὰ κόκκαλα ἐκπεμπομένη καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὴ ἀνασκιρτήσωσι πεφοβισμένοι, καὶ ἡ ἀνεγείρασα αὐτοὺς ταραχὴ σωρεύει αὐτοὺς εἰς τὴν γωνίαν των ὡς δύο πτώματα.—Κρότος κοῦφος, ὅχι δυνάμενος νὰ ταραξῇ τὰ ὄργια τοῦ Βένη, ἀλλ' ἄρκετὸς νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ περιῦπταμένην φρίκην, διὰ τριγμῶδους ἀνασαλεύσεως τῶν σκελετῶν, διέτρεξε τὴν καταχθόνιον κουφότητα κτηπῶν ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον διὰ φοβεροῦ ἀντηχήματος.

— Νέοι σύντροφοι τῆς δυστυχίας μου εἰσῆλθατε ; ἡ-

κούσθη ἐκεῖ πλησίον τῶν ἐπτοημένων ἐραστῶν, ἐρωτῶσα φωνὴν σιγηλὴν καὶ συγκεκινημένην, ὁμοίᾳ τῇ προακουσθέντι γογγισμῷ, ποῖοι εἴσθε ; δόσατέ μοι τὰς χεῖρας σας . . . μὴ φοβῆσθε . . . καὶ ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος εἶμαι ἄνθρωπος ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ ὁ κόσμος διὰ τὴν δυστυχίαν των . . .

Οἱ δύο ἐρασται προσηλώθησαν ἀβεβαιοῦντες καὶ συνουόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἔτι πλέον· τὸ πᾶν ἐφαίνετο αὐτοῖς ὡς νέον μηχανορράφημα τῆς πονηρίας τοῦ ὤμου βέη.

Ἡ φωνὴ ἐξηκολούθησε.

— Διατί δὲν μοῦ ἀποκρίνεσθε ; διατί δυστυχεῖς σεῖς, δὲν συγκινεῖσθε διὰ μίαν ἀόμματον, ἥτις ζῇ διὰ νὰ διδάσκη πόσῃ πλέον ὑπάρχει πικρὰ ἢ ζωὴ δι' ἐκείνον, ὅστις ἔχων ἀγαθὴν καρδίαν τύχη μέσῳ τεράτων καὶ δὲν ἔχει ὀφθαλμοὺς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κόσμον ; Ἀλλὰ πάλιν ὡς ὑπὸ νέας καταληφθεῖσα ἰδέας ἤρξατο μονολογοῦσα.

— ὦ ! καταλαμβάνω, εἶναι ἀδύνατον· ναι ἀδύνατον νὰ ᾔναι ἐδῶ ἀτυχεῖς ὡς ἐγὼ . . . ἔσως σκελετοῦ κεφαλὴ κατὰπεσοῦσα θ' ἀπετέλεσε τὸν κρότον ἐκείνον, ἂν οἱ δῆμιοι δὲν ᾔλθον νὰ μ' ἐλευθερώσωσιν ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορον αὐτὴν ζωὴν, ἂν δὲν συνέλαβον ἰδέας νέων βασάνων . . . Ἔλθετε ! ἔλθετε ! γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου ἐπουράνιε Κύριε.

— Καὶ εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ ὑποτονθορίσῃ τις εὐρισκόμενος ; ἐψηθύρισεν ὁ Κωνσταντῖος προσηλούμενος ὅθεν ἡ κλαυθμηρὰ φωνὴ ἐφθάνεν· ἐν παραπονὸν δὲν προκαλεῖ τὸν ἐντελῆ ὄλεθρον τοῦ παραπονουμένου ;

— Φίλοι μου, ἀπνήτησεν ἡ φωνή, τὴν ἀκοὴν τοῦ Ἀ-
βδοῦλ οὐδεμίᾳ μουσικῇ μέλπει ὅσῳ τῶν θυμάτων του τὰ
παράπον· ἀλλὰ καὶ ἂν τοιοῦτος δὲν ἦτο ὁ ἐπικατάρτος
δήμιός μου, ἐλπίζεις νὰ σωθῇς ἐντεῦθεν προτοῦ μεταμελη-
θῇς, ἦτοι προτοῦ ἀσπασθῇς τὰς ἀνοσίους προτάσεις του ;
Αἶ ! ἄγνωστέ μου ἀνθρῶπε ! τὸν ὅποιον ἡ κοινὴ δυστυχία
μοὶ ἐπιτρέπει ν' ἀποκαλέσω ἀδελφόν, μάθε ὅτι ἐκ τοῦ τόπου
τούτου δὲν ἐξέρχεται κλεισθεὶς ἀπαξ, ὅστις δὲν ὑποφέρει
νὰ ὀνομασθῇ δικαίως ἀπὸ τοῦ κόσμου τοὺς ἐναρέτους, ἀτι-
μος, αἰμοβόρος.

— Ἀλλὰ σὺ ἥτις ἔχεις τόσῃν πεποιθῆσαι περὶ τοῦ
πνεύματος τοῦ κυρίου ἐκείνου, δεικνύσαι ὅχι ξένη τοῦ
βίου του.

— Ἐγὼ ! εἶπεν ἡ ἄγνωστος γυνὴ καὶ βαρέως ἐστένα-
ξεν, ἐγὼ μικρὰ ὠρηθεῖσα αὐτῷ, κατέστην ἡ Πρώτη τῶν
χαρεμίων τοῦ Βέη.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι . . .

— Ἀπίστευτον ; προκειμένου περὶ τοῦ Βέη πᾶν τερα-
τούργημα πιστευτόν ἐστιν· ἔχετε ἀκούσει περὶ τῆς μονο-
γενοῦς τοῦ Αὐθέντου τῆς Γεωργίας Σμαράγδας ;

Εἰς τὰς λέξεις ταύτης ἡ Μπερμπογιᾶ ἀνασκιρτήσασα
ῥώτῃσεν ὀλοφύχως.

— Δοιπὸν εἶσαι σὺ ἡ Σμαράγδα ;

— Ἐγὼ ναί ! ἀλλὰ σὺ ἦτις . . .

Ἡ ἐρώτησις δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ καὶ ἡ τυφλὴ
χανούμῃσα εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς παλαιᾶς φίλης τῆς
Μπερμπογιᾶς, ἀσπαζομένης τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνης, τῆς

διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της ὑποδουλώσεως ἥρωας καὶ ἀφοπλισάσης Σατράπας.

— Δὲν βλέπω Σμαράγδα μου ἐδῶ μέσα, σοὶ ἐξώρυξε καὶ τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν τὸ τέρας ;

— Ναί ! διαταγῇ τῆς ἐταίρας τοῦ Ἀἰσᾶς, αὐτῆς τῆς εὐεργετηθείσης δούλης μου, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ νυμφικοῦ μου ῥαμαζανίου, ἠτοίμασα διὰ κυρίαν τοῦ σεραγίου τοῦ Χασάν Ἐφένδη τῆς Αὐλῶνος· ἀλλὰ σὺ κόρη μου πῶς ἐνέπεσας εἰς τὰς χεῖράς του ;

— Ὅταν σὺ ἀγαπητὴ μου Σμαράγδα, ἤρξατο διηγουμένη ἡ Μπερμπογιὰ, παρουσιασθεῖσα διηγήθη πρὸς τὸν Μπαμπᾶ μου τὴν κτηνωδεῖαν καὶ τὴν ὠμότητα τοῦ Βέη, ἀπέσυρεν εὐσχήμως τὴν χεῖρα μου ἐκ τῆς βεδήλου παλάμης τοῦ Ἀβδούλ· ὅταν ὁμως ἐμαθεν ὅτι σοὺ ἐξώρυξε τὸν ἓνα τῶν ὥραίων σου ὀφθαλμῶν διότι ἡ εὐσπλαγχνός σου καρδιά προέλαβε τὴν δυστυχίαν μου, τὸν ἀπέπεμψε τοῦ Διβανίου καὶ παύσας αὐτὸν ἀπὸ ὑπουργὸν τῆς ἀστυνομίας τὸν κατεδίκασε νὰ ζῇ περιορισμένος εἰς τὸν ἐπικατάραιον πύργον του· πρὸ πολλοῦ πρὸς τοῦτοις ἐγνώρισας τὴν πρὸς τὸν Κωνσταντιὸν ἀδυναμίαν μου, δὲν ἀγνοεῖς πιστεύω καὶ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ θυσίας του· ὁ εὐπατρίδης τῶν Ἀθηνῶν κατήντησε πρὸς χάριν μου νὰ πιστευθῇ ὡς εὐτελὴς εὐνοῦχος καὶ ὡς τοιοῦτος, ἀδρῶς δωροδοκηθέντων τῶν ἱατρῶν, εἰσήχθη εἰς τὸν θάλαμόν μου ὡς θεράπων μου.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι εὐνοῦχος ὁ κύριος Κωνσταντῖος ; ἠρώτησε μετὰ στοργῆς ἡ χανούμνησσα.

— Οὐδέποτε ὑπῆρξε τοιοῦτος, ἀπήντησεν ἡ Μπερμπογιὰ· τί λοιπὸν ἀδελφὴ μου ἤθελες νὰ κάμω ὅταν ἡ Νενέ

μου μὲ εἶδο ποίησεν ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην ἐμελλεν ὁ δῆμιος νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὸ σφαγεῖον ἀποκαλυφθέντος τοῦ τολμηροῦ μου τεχνάσματος ;

— Δυστυχῆς μου φίλη ! ἀπεκρίθη ἡ χανούμησα σφίγγουσα εἰς τὴν ζῶσαν ἀγγάλῃν της τὴν κλαίουσαν Μπερπογιάν, καὶ ἀμφιβάλλεις ὅτι τὸ κίνημά σου εἶναι ἅγιον ἔργον ;

— Δι' αὐτὸ τὸ ἅγιον ἔργον πρὸ τεσσάρων μηνῶν καταδικώμενοι περιπλανόμεθα τὰς νύκτας, κρυπτόμενοι τὰς ἡμέρας εἰς ἄντρα, κουφώματα προκατακλυσμιαίων δένδρων ἢ ὑπὸ γεφύρας ἕως οὗ πρὸ δύο ὥρων εὐρέθημεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν δι' ἡμᾶς περιπολούντων ἱππέων τοῦ Βέη, κερδίσαντος παρὰ τῆς στιγμιαίας ὀργῆς τοῦ πατρός μου ὅ,τι παρὰ τόσων καὶ τοιούτων ἐκδουλεύσεών του δὲν εἶχε κατορθώσει.

— Μὴν ἀπελπίζεσθε νέοι μου ! ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Μωάμεθ παρουσιάζονται πάντοτε σύμμαχοι προκειμένου περὶ προλήψεως ἀδικήματος κατὰ θεαρέστου πράξεως· ἡ Ἀγιότης των μὲ συντρέχει νὰ ὑπηρετήσω τὴν εὐγένειαν καὶ ἀρετὴν σας πᾶσχουσιν καὶ παρηγορηθῶ οὕτω ἐν τῇ ἐσχάτῃ μου ἀπελπισίᾳ· οὐδεὶς γλυκύτερος παρήγορος εἰς τοὺς ἀπληπισμένους ἢ ἡ ἀγαθοεργία πρὸς τιμίους δυστυχεῖς· καταλαμβάνω τὴν ταραχὴν καὶ λύπην σας . . . ἐὰν δὲν ἔχω ὀφθαλμοὺς, ἡ ψυχὴ μου βλέπει καὶ βλέπει κάλλιον πάσης ἄλλης ψυχῆς, διότι οὐδέποτε ἐστάθη ξένη εἰς τὰς λύπας τῶν ὁμοίων της· καὶ ἐγερθεῖσα προσέθηκε·

— Γυμνῶσατε τοὺς πόδας καὶ βαδίσατε θαρραλέως· ἐν ὅλῃ τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ὀλίγον θὰ πληγωθῶσιν οἱ πόδες

μας, διότι οὐδὲν ἔχομεν ν' ἀπαντήσωμεν ἢ σκελετοὺς καὶ κόκκαλα, ἅτινα ἐὰν διετῆρουν παλμὸν ζωῆς, θὰ τὸν ἔθουν ὑπὲρ ἡμῶν, διότι ἐπόνουν νεκρούμενα καὶ αὐτὰ ὡς ἡμεῖς.

Ἡπλωσε τὰς χεῖρας, ἐζήτησε καὶ λαβοῦσα τοὺς δύο ἔραστας ἐξηκολούθησεν·

— Ὁδηγήσατέ με εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἀφόβως ἀλλὰ σιγὰ πρὸς Θεοῦ· πλησιάσατε εἰς τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου τὸ μέσον· καθ' ὁδὸν ἴσως ἀπαντήσωμεν τὰ πτώματα δύο Ἑλληνίδων ἡρώων τὰς ὁποίας δὲν ἠδυνήθην νὰ σώσω· μὴ τραμάξετε· κρατήσατε τὴν ψυχὴν εἰς τοὺς ὁδόντας· εἶναι καὶ αὗται δύο κόκκοι τῆς χρυσῆς ἄμμου τῶν προδοθεισῶν παρθένων εἰς τοὺς μεγάλους Τούρκους παρὰ τῶν προνομιοῦχων ἐκείνων χριστιανῶν, οἵτινες ἐξεποίησαν καὶ μῦρον καὶ ἔθνισμὸν καὶ στοργὴν διὰ τὴν ἔνοχον εὐημερίαν τῶν· θάρρος! πορευόμεθα!

Οἱ δύο ἔραστοι ὑπακούσαντες καὶ συμμορφούμενοι μὲ τὰς ὁδηγίας τῆς τυφλῆς, εἰς θέσιν οὐσης νὰ γνωρίζῃ τὰ ἱερεξεταστικά ἐκεῖνα καταγώγια τοῦ μεσαιωνικοῦ πύργου, τὸν ὁποῖον ἐδιοίκησεν αὕτη καθ' ἃς ἡμέρας κατέκτησε τὴν χαλυβδίνην καρδίαν τοῦ λάγνου κυρίου τῆς, ἠκολούθησαν οἱ χειραγωγούμενοι τὴν παρ' αὐτῶν χειραγωγουμένην μὴ τολμῶντες νὰ πεισθῶσιν εἰς τὴν ὑποσχομένην αὐτοῖς εὐτυχίαν, διότι εἰς τὸν τόπον τῆς δυστυχίας δὲν τολμᾷ οὔτε νὰ ὀνειρευθῇ τὴν εὐτυχίαν ὁ ἄνθρωπος. Ἐν τούτοις οἱ δύο ἔραστοι ὁδηγούμενοι ὑπὸ τῆς χανουμῆσσης φθάνουσιν εἰς τὸ ἀντιθετὸν ἄκρον τῆς αἰθούσης· ἡ Κυρία τῶν μυστηρίων ἤρξατο ψηλαφοῦσα ἐπὶ τοῦ τοίχου· ἡ Μπερμπογιά καὶ ὁ Κωνσταντῖος ἀνυπομονοῦντες προσηλοῦνται σιωπηλοὶ καὶ

πάλλοντες ἐπὶ τῶν μυστηριωδῶν χειραψιῶν τῆς τυφλῆς· παρὰ πᾶσαν των προσδοκίαν, ὡς διὰ μαγικοῦ τινος προστάγματος, μόλις τοῦ ῥοδινοῦ καὶ δροσοπλάστου δακτύλου τῆς χανουμήσεως ἐγγίσαντος ἐν τῶν ψηλαφηθέντων μερῶν, δύο χάλκινοι πτέρυγες διὰ μιᾶς ἠνεώχθησαν καὶ κρύπτη μολυβδόστρωτος εἰς τὸ βάθος τοῦ τοίχου ἀπεκαλύφθη.

— Λάβετε, εἶπεν ἡ χανούμησσα πρὸς τοὺς ὀδηγομένους της, τὴν ἀσφαλτόχριστον τῶν ἐνταῦθα ὑπαρχουσῶν σχοινίων κλιμάκων· οἱ δύο ἐρασταὶ ὑπήκουσαν.

— Τὴν ἐλάβομεν· εἶναι αὕτη; εἶπεν ὁ Κωνστάντιος ἐγγίζων τὸ ἄκρον τῆς κλίμακος εἰς τοὺς δακτύλους τῆς χανουμήσεως.

— Ναί· αὕτη, ἀπήντησεν ἡ τυφλή, ψηλάφησας τὸ δεικνύμενον.

Καὶ ἡ κρύπτη ἐχάθη εἰς ἐλαφρὰν ὥθησιν τῶν πτερύγων.

— Ὅδηγήσατέ με τώρα, εἶπε πρὸς αὐτοὺς, πλησίον τῆς γωνίας, τὴν ὁποίαν θ' ἀπαντήσωμεν πρῶτην ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ τοίχου· καὶ οἱ ἐρασταὶ ἐνθαρρυνθέντες ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπιτυχίας, μετὰ τρυφερωτέρων ἐλπίδων ὀδήγησαν τὴν σώτειραν αὐτῶν εἰς τὸν τόπον τῆς σωτηρίας των.

Δι' ἀρκετὰς στιγμὰς αἱ διαφανεῖς παλάμαι τῶν ζωγραφικῶν χειρῶν τῆς χανουμήσεως ἐψάυσαν τὴν ἀπαισίαν ὅσιν ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ τοίχου, ὅτε ὡσαύτως παραδόξως, μικρὸν πτερύγιον ἀνεωχθὲν ἐφώτισεν ἀμυδρῶς τοὺς παρασταμένους καὶ συγχρόνως ἔδειξε τὴν κεφαλὴν χρυσοῦ κροκοδείλου τοσοῦτον ζωηροῦ, τοσοῦτον φυσικοῦ, ὥστε οἱ ἐκπεπληγμένοι νέοι ὀπισθοπόρησαν δύο βήματα εἰς τὴν

πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ θηρίου, ὅπερ παρέστη ὡς προβάλ-
λον κατ' αὐτῶν τὴν κεφαλὴν του.

— Ποίου θηρίου κεφαλὴ παρουσιάσθη; ἠρώτησεν ἡ
τυφλή.

— Κροκοδείλου! ἐφώνησαν ὑποκόφως ὡς ἐξ ἐνὸς στό-
ματος οἱ ἔτι ἐκπληττόμενοι νέοι· τὰ χεῖλη τῆς χανου-
μήσης, δύο ἄνθους ῥοδιᾶς ὡχρὰ πέταλα εἰς τὴν ἀνατολὴν
τοῦ ἡλίου, ἐμηδίασαν· ἡ φυσιογνωμία της ἐφαιδρύνθη.

— Σείσατε, φίλοι μου παρακαλῶ τὴν γλῶσσαν τοῦ θη-
ρίου, εἶπεν ἡ ὁδηγήτρια.

Τῆς γλώσσης τοῦ θηρίου ἀνορθωθείσης ἀπεκαλύφθη ὑπὸ
τὴν ῥαφήν της μικροῦ κλειθροῦ ὀπή.

— Εἰς τὴν παρουσιασθεῖσαν ὀπὴν θέσατε καὶ πρὸς δε-
ξιὰν στρέψατε τρις τὸ ἀπὸ τῶν ἐμπροσθίων ὀδόντων τοῦ
θηρίου κρεμάμενον κλειδίον. Τὸ κλειδίον στραφὲν εἰς τοὺς
μυστικούς στροφίγγας του ἠνέωξε τοῦ κροκοδείλου τὸν
φάρυγγα ὥστε ἡ ἀρρενωποτέρα χεὶρ ἐλευθέρως ἠδύνατο νὰ
ἐνεργήσῃ ἐν αὐτῷ· ἡ χεὶρ τῆς Σμαράγδας εἰσαχθεῖσα ἐπὶ
τοῦ φοβεροῦ φάρυγγος, ἐνήργησεν ἐν αὐτῷ ἐπέκεινα τῶν
πέντε στιγμῶν μέχρις οὔ ὁ κροκόδειλος, διὰ κωφοῦ συ-
ριγμοῦ ὠθουμένου τοῦ οὐρανίσκου του διὰ τῆς ἰδίας του
γλώσσης, μετεβλήθη εἰς θυρίδα.

— Βλέπετε, εἶπε δύο σιδηροὺς κρίκους ἔνθεν καὶ ἔν-
θεν τῆς θυρίδος ; κρεμάσατε τὴν κλίμακα ἀπ' αὐτῶν διὰ
τῶν εἰς τ' ἄκρα της ὑπαρχόντων ἀγγύστρων καὶ ἀφίσατέ
την ἐλευθέρως νὰ καταπέσῃ ἔξω· πάραυτα ἀνάβηθι καὶ
κατάβηθι σὺ Κωνσταντίε μου διὰ νὰ δεχθῇς τὴν ἀγαπη-
τὴν μας· δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε· θ' ἀπαντήσουν τέ-

λος οἱ πόδες σας βραχύνω δὲν ὅποιον εὐκόλως καταβαίνετε [βοηθούμενοι ἀπὸ τὰ χαμόκλαδά του· ὑπάγετε ὅπου ἡ εὐχὴ τῶν γονέων σας καὶ ὁ Θεὸς σᾶς φωτίσῃ· σπεύσατε! Ἀκούετε; ὁ χώντζας τοῦ ἐρημικοῦ τζαμίου τοῦ Πύργου ἀγγέλει, τὸ δεύτερον, τὴν πᾶροδον τοῦ μεσονυκτίου· ὑγιαίνετε! μὴ χάνετε στιγμὰς.

— Ἀλλὰ σὺ ἄγγελε τῶν ἀγαθοεργιῶν δὲν θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς; εἶπεν ὁ Κωνστάντιος καταφιλῶν τὰς χεῖρας τῆς χανουμήσσης.

— Ὁχι· ἀπήντησε θετικῶς ἡ εὐεργέτις, δὲν πρέπει.

— Διὰ τί; ἔκπληκτοι ἐπερώτησαν οἱ εὐεργετούμενοι·

— Πρέπει, ἂν δυνηθῶ, νὰ σώσω καὶ ἄλλους, ἀπήντησεν ἡ πάσχουσα ἀγαθότης, σπογγίζουσα τὰς αἱματώδεις σταγόννας τῶν βαθουλῶν ὀφθαλμῶν της· ὁ θεὸς ματαίως δὲν μ' ἔπεμψεν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν βασανιστηρίων· παρηγοροῦμαι φρονοῦσα ὅτι ἡ ἀγαθότης του διὰ τῆς δυστυχίας ἀντίμειψε τὸν πόθον τῆς καρδίας μου· φύγετε· αἱ ὥραι παρέρχονται καὶ οἱ Κακοὶ τοῦ κόσμου ἐγρηγοροῦσιν... εἰς τὸ τρίτον λάλημα τοῦ ἀλέκτωρος ἐγείρεται ὁ δῆμιος τῆς εὐτυχίας μου.

Καὶ ὁ Κωνστάντιος καὶ ἡ Μπερμπογιὰ δὲν παύουσι βρέχοντες δακρύοις τοὺς ὁποίους μυριασπάζονται πόδας τῆς ἀγίας αὐτῶν εὐεργέτιδος.

— Τὰ δάκρυα, τοὺς ἀσπασμούς δὲν δύναμαι νὰ ἐμποδίσω τῶν εὐγενῶν καρδιῶν σας τέκνα μου, ἔλεγεν ἡ εἰκοσαετῆς χανούμησσα ὡς σοβαρὰ γραῖα, ἀνεγείρουσα τοὺς ἐραστάς.

Ναί· οἱ χρόνοι δὲν γηράσκουσιν· ἕκαστος φέρει τὴν ἡλι-

κίαν τὴν ὁποῖαν δεικνύει ἡ φυσιογνωμία του καὶ ἡ κόμη του· τὰ θύματα καὶ αἱ εὐγενεῖς καρδίαι ἐκ τῶν πρώτων βημάτων των εἰς τὸ μονοπάτιον τοῦ κόσμου, ἐπιβάλλουσι ὡς σεβάσμιοι γέροντες. Ἡ ἀγαπητὴ Σμαράγδα καὶ τοὶ ἀνθηρὰ, καὶ τοὶ χρυσαλῖς τῆς νεότητος, ἦτο πρεσβύτης ἐν τῇ ἀκανθώδῃ φωλεᾷ τῶν συμφορῶν τῆς ἡ νεότης ἐν ὀνείροις χρυσοῖς ὁμοιάζει τὴν χρυσαλίδα εἰς ῥόδα, πάσχουσα δὲ καὶ διωκομένη ὁμοιάζει τὴν ἄνευ φωλεᾶς καὶ συντρόφου χελιδῶνα.— Ἀλλὰ διατί γηράσκει προώρως ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀξία ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ; διότι δὲν εἶναι τοῦ κόσμου τούτου ἡ ἀξία καὶ ἡ ἀρετὴ.

— Ναί, τέκνα μου, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀγία γυνὴ, καὶ οἱ ἀγνότεροι ἀσπασμοὶ καὶ τὰ εὐγενέστερα δάκρυα ὅχι ὀλίγας φορὰς παρεκώλυσαν καὶ ἐματαίωσαν τοὺς σκοποὺς τῆς ἀρετῆς· ἡ σῦναισις ἐν τῇ ἀρετῇ εἶναι ὅ,τι τὸ φῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς· μὴ βραδύνετε· καὶ ἂν νομίζητε ὅτι μοὶ χρεωστεῖτε εὐγνώμοσύνην, πληρώσατέ μοι ταύτην φεύγοντες· φύγετε!

Οἱ δύο ἐρασταὶ ὑπήκουσαν.

Τὸ ἴδιον συγχιζόμενον σκότος ἐπικρατεῖ· ἡ αὐτὴ σιγὴ βασιλεῦει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

ΚΑΤΑ ΠΟΔΑΣ

Ὅποτε κίνδυνον θετικὸν ἀποφεύγει ὁ ἄνθρωπος δὲν τολμᾷ νὰ παύσῃ φανταζόμενος ἑαυτὸν ἀπαύστως κινδυ-

νεύοντα· ἐπὶ μακρὸν δὲν αἰσθάνεται τὸν γλυκασμὸν τῆς ὁποίας μετὰ τὸν κίνδυνον ἀπολαύει ἐλευθερίας· ἀνὰ πᾶσαν σιγμὴν τὸ φόβητρον τοῦ κινδύνου του τινάσσει τὴν καρδίαν αὐτοῦ· διότι φυσικῶς ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὸ διακείμενον νὰ ἐλπίζῃ ἄνθη ἐστρωμένα πάντοτε ἐπὶ τῶν βημάτων του, καθότι παρουσιαζομένων ἀπροσδοκῆτως νέων ἀκανθῶν δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ὑποστῇ τὰς πληγὰς μὴ ὧν προδιατεθημένος δι' αὐτάς.

Πόσῃ πικρότεροι εἰσὶν αἱ ἀποτυχίαι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, πόσῃ σκληρότεροι αἱ πικρίαι αὐτοῦ εἰς τοὺς ὀνειρευομένους ἀπύστωες ἀπολαύσεις καὶ γλυκασμούς! δι' αὐτὸ τοῦτο, ὁ τόσον εὐεργετικῶς καὶ καταλλήλως συγκεράσας τὰ πάντα Δημιουργὸς, κατεσκεύασεν οὕτω πῶς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ὥστε ἀνεπαισθήτως καὶ ἐνταυτῷ νὰ καγχάζῃ καὶ νὰ οἰμώζῃ ὡς φόρμιγξ ἀποτελοῦσα ἐνταυτῷ τοὺς ἤχους τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς· διὰ τοῦτο ἡ κακοδαιμονία καὶ ἡ εὐδαιμονία εἶναι δύο δρόμοι τοὺς ὁποίους πάντα τ' ἄτομα καὶ πᾶσαι αἱ γεννεαὶ διέρχονται μὲ τὸ χαμόγελον εἰς τὰ χεῖλη καὶ μὲ τὸ δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀχάριστοι πάντοτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐτυχίας καὶ τὴν ζωὴν ἀγαπῶντες καὶ παρὰ τῆς μᾶλλον δυσμενοῦς εἰμαρμένης κατατριχόμενοι.

Οἱ δύο ἐρασταὶ καταβάντες τοῦ ἐπαράτου ἐκείνου πύργου καὶ ἀπομακρυνθέντες λεύγας πολλὰς, ἔτρεμον ἀναπολοῦντες τὸ ὀλιγόωρον μαρτύριόν των, νοσταλγοῦντες ἐνταυτῷ διὰ τὴν κόλασιν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἔρως των κατέστη ἥρως· ἔφευγον καὶ κατόπιν των ἐφαντάζοντο τὸν ἴδιον Βένην ἐπὶ κεφαλῇς τῆς ἀλιτηρίου αὐτοῦ κουστοδίας καὶ ὅλο-

νέν ἐνόμιζον ὅτι ἀκούουσι καλπασμοὺς ἔππων ἀσθμαινόντων καὶ τριγμοὺς Ταταρικῶν ἀρμάτων κτυπόντων ἐπὶ Διαπικῶν χαίμαλλίων, ἔφευγον καὶ πάσης ἀγρίας κυπαρίσσου ἢ σκιά παρίστα δι' αὐτοὺς ἐχθρὸν ἀναμένοντα αὐτούς· παντὸς δενδρυλίου οἱ σειόμενοι κλάδοι ἐδείκνυνον εἰς αὐτοὺς μέλανα ἔππον ἀναμένοντα τὸν ἐνεδρεύοντα ἀναβάτην του καὶ ἡ μάλλον ἀμφίβολος φωνὴ θωὸς μακρόθεν ἐρχομένη τοῖς ἐπενθύμιζε τὸ κατηραμένον δάσος ὅπου πρὸ τινων ὥρῶν εἶχον συλληφθῇ.—Κατηραμένη! ἀπαισία πρόγνωσης! αἰώνια σκιά τῆς δυστυχίας.

Ἀλλὰ πῶς ἡ ἀθλία τυφλὴ θὰ δυνηθῇ ν' ἀναβιβάσῃ μόνη τῆς τὰς κλίμακας; πῶς ἄνευ οὐδεμιᾶς βοηθείας θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν τὸν σατανικὸν τοῖχον; τῶν εὐγενῶν ἐραστῶν αἱ καρδίαι δὲν ἀνησύχουν καὶ διὰ τὴν σῴτειραν αὐτῶν εἰς μάτην· ἐν ᾧ οὗτοι ταχυποροῦσι πρὸς σωτηρίαν των, εἰς μάτην ἡ τυφλὴ χανούμησσα ἀγωνιᾷ, εἰς μάτην ὁ ἰδρῶς τῶν κόπων καὶ τοῦ φόβου προσθέτει μαργαρίτας εἰς τὸ στέμμα τῆς μαραμένῃς καλλονῆς τῆς καὶ συμπαθεῖαν εἰς τὴν γοητεῖαν τοῦ γεωργιανοῦ ἐκείνου προσώπου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὅσῳ προσηλοῦταί τις τοσοῦτω καθίσταται τοῦ Βέη ἐχθρὸς ἄσπονδος.

Οἱ ἀλέκτορες τοῦ πύργου πανηγυρικῶς ἀπὸ τῶν πέριξ ῥάχεων χαιρετῶντες τὴν προσέγγισιν τῆς ἡμέρας κατ' ἀντίθεσιν τῶν πενθούντων νυκτικοράκων, καταταράττουσι τὸ πνεῦμα τῆς χανουμήσεως ἀναλογιζομένης τοῦ Ἀβδοῦλ 'Ραχμὰν τὴν ἐκδικητικὴν λύσσαν. Ἡ πρωΐα, ὡραία καὶ ἀρρενωπὴ, ὥς ὀρεσίτροφος κόρη, ἡδέως διὰ τῆς μυστικῆς

Ουρίδος εἰσδύουσα εἰς τῆς μετανοίας τὸν ἀνθρωποδόρον τόπον, ἐφαίδρυνεν αὐτὸν, ὡς ὅταν ὁ νικητὴς τοῦ ἄδου ἔξε-
πόρησεν αὐτὸν διὰ τοῦ ἁγίου φωτός του· ἡ δροσερὰ τῆς
πρωϊνῆς αὔρας πνοὴ κατασβέσασα τοῦ κολασμένου πολυε-
λαίου τὰς κανδύλας, ἀπεκάλυψε λοφίσκους κεφαλῶν, κοκ-
κάλων σωρούς καὶ σκελετῶν κατεστραμμένων θάμνον· ἡ
πρωϊνὴ δρόσος ἀσπαζομένη τὴν πένθιμον ὠραιότητα τῆς
χανουμήσης, ὡς ἔνθακρος φίλη, εἰδοποιεῖ αὐτὴν περὶ τοῦ
προσεγγίζοντος ὁλέθρου της. — Μετὰ πολύωρον κόπον ἡ
τυφλὴ, μόλις τὴν κλίμακα κατάρθωσε ν' ἀναδιβάσῃ· ἐνό-
μισε δὲ ὅτι τὸ πρῶτον ἐλατήριον τοῦ κροκοδείλου ἔψαυεν
ὅτε ὡς κεραυνοδόλος ἠκούσθη ὁ Βέης κραυγάζων.

— Μὲ τὴν κεφαλὴν σου Βελλῇ θὰ πληρώσης τὴν ἀπρο-
σεξίαν σου!

— 'Ἄλλ' Ἐφένδη μου, ἠκούσθη ὁ ἀπειλούμενος λέγων,
τὴν ἐλάχιστα δὲν ἐκαταλάβαινε· τὴν ἔσυρ' ἀπὸ τὰ μα-
λιὰ δύο πῆχες τόπο καὶ δὲν ἐσάλευσεν· ἐγὼ Ἐφένδη μου
εἰς τὴν δούλεψίν σου δὲν ἐφοβήθην τὰ ζωντανὰ λεοντάρια
καὶ θὰ ἐφοβούμην μιὰ πεθαμμένη γυναῖκα, ἡ ὁποία καὶ
ζωντανὴ δὲν ἤξευρε παρὰ νὰ στρώνῃ ἑνὸς παληκαριοῦ
κρεβάτι;

— Εἶσαι ἀναξιλέοτος! ἔχρεώσταις νὰ ἐκβάλῃς ἐκεῖθεν
τὴν πονηρὰν ἐκείνην ὅταν ἐκλείσῃς μέσα τὴν Σουλτανα-
πούλα μ' ἐκεῖνον τὸν Γκιζούρην· δὲν ἐνθυμήθης ὅτι ὅλα τὰ
μυστικά μου τὰ ἐγνώριζε; τὸ αἷμά σου, τὸ αἷμά σου
Βελλῇ θὰ σβύσῃ τὸν θυμὸν μου.

Πόσους καιροὺς εἶχε ν' ἀντηχήσῃ εἰς τὸν ἀπέραντον «Τά-
φον τῆς Μετανοίας», τῆς ἀμαρτίας ἡ βλασφημία· ὁ σιδη-

ρόπους διάβολος τρέχων πρὸς τὸ φῶς τῆς μυστηριώδους καταβάθρας ἔσειε θορυβωδῶς τὴν κατηραμένην αἵθουσαν. Ἦτο ἀργά· ὁ Ἀβδοῦλ καὶ ὁ Βελλῆς ἐμποδίσθησαν νὰ πράξωσι νέαν ἀνθρωποκτονίαν· ἡ Σμαράγδα εἶχεν κρημνισθῇ καὶ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν οἱ δύο ἐρασταί.

Φωνάζουσιν· ἀναζητοῦσι τὸν σκοπόν· οὐδὲ φωνή, οὐδὲ ἀκρόασις· δύο πηδήματα ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ καταβῶσι τὸν λόφον· ὁρμῶσι πρὸς τὴν σκοπιάν· ὁ Ἀβδοῦλ τετυφλωμένος ἐκ τοῦ θυμοῦ σκοντάπτει, σωρεύεται ἐπὶ αἵματοφύρτου σώματος· εἰς ἀνδρείος του Τάταρος ἦτο ἐκεῖ νεκρός· ἡ ἀνδροκτόνος μάχαιρα, μέχρι λαβίδος ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ βεβυθισμένη, ἐμαρτύρει τὸν φονέα· ἦτο ἐκ τῶν μεθ' ὧν ὀπλίζουσι τὰς ἐορτάς τοῦ ῥαμαζανίου τοὺς εὐνούχους των οἱ Σουλτάνοι.

—Εἰς τὰ ὄπλα! ἐφώνησε φοβερῶς ὁ βέης, ἀποσπῶν ἐρυθρὰν ἐκ τοῦ πτώματος τὴν μάχαιραν, εἰς τὰ ὄπλα! ἐπανελάβε μετὰ φοβερωτέρας κραυγῆς καὶ ἡ σιαγὼν του ἔσπερεν ὡς τοῦ ἐπὶ κεφαλῇς πληγωμένου κάπρου, ἐπὶ τῶν ὀπλων διακόσιοι τῶν ἐκλεκτοτέρων, τῶν παρὰ τοῦ κραταιοῦ Σουλτάνου πεμφθέντων πρὸς ἡμᾶς χθές· καὶ σφίγγων τὴν μελανὴν λαβίδα καὶ τὴν αἰμοσταγῇ λεπίδα θεωρῶν, δὲν εἶμαι Τοῦρκος! λυσσωδῶς ἔκραξεν ἂν μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας δὲν κατακερματίσω τὸν ἄτιμον ἐκεῖνον Γκιαούρην.

Ὡρῶν παρελθουσῶν ὁ Ἀβδοῦλ Ῥαχμὰν Βέης, ἐπὶ κεφαλῇς φάλαγγος πιστῶν του, διεσκόπιζε διακοσίους λέοντας ὑπὸ τοὺς ἐξειδιασμένους ἀνιχνευτὰς Βελλῆν, Χαλλήλ,

Ἰμβροτήμην, εἰς τὰ σπήλαια, τοὺς δρυμοὺς, τὰς χασμάδας μέχρις ἀποστάσεως πεντηκονταῶρου πορείας.

Καὶ τὰς ὑποσχέσεις συνοδεύουσι φλωρία διανεμόμενα εἰς τὰ παληκάρια ἀφειδότερον τῶν λόγων.

Βαρύγδουπος ὁ καλπατμός καὶ ὁ πάταγος τῶν ὀδεύόντων, ταραττεῖ τὰς κοιμωμένους ἐρήμους, ἐν ᾧ ἐν τῇ ἀπαισίᾳ αἰθούσῃ δὲν ἔπαυον τρομακτικοὶ κρότοι, φανταστικοὶ τριγμοὶ προξενούμενοι ἐκ τῶν σκελετῶν οἵτινες τῶρα μὲν ἀφίνουσι νὰ πέσωσι δύο, τρεῖς, πολλοὶ ὀδόντες, ἄλλοτε ὁστοῦν βραχίονος ἢ ὀλόκληρος κεφαλὴ ὡς βορβόλακος μὴ δυνηθέντος νὰ καταφάγῃ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ ἡ κεφαλὴ συντριβομένη εἰς τὸ ἐρυθρὸν ἔδαφος διὰ καταχθονίου ἤχου, ἀποτελῇ φωνὴν ἐκδικήσεως ὑπερανθρωπίνου δυνάμεως.

Ἀλλὰ ποῦ εὐρίσκεται τὸ καταδιωκόμενον ζεῦγος ; ἡ μόλις ἀνατέλousα πρωΐα ἐπέδειξεν εἰς τὰς ἀγρίας ἐρήμους ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς γεφύρας τοῦ Μέγα Τζεχμετζέ ξεκουραζομένους τοὺς ἀτυχεῖς φίλους μας· ἡ κακοπάθεια καὶ ἡ αὐπνία εἰσὶν ἐξωγραφισμένοι ἐπὶ τῶν προσώπων των· ἀναπαύεται τοῦ Ἐστεμμένου ἡ Κόρη, ἐν ᾧ ὁ εὐγενὴς συνοδοιπόρος της καταγίνεται περιτυλίσσων γυμνὸν τὸν καταξεσχισμένον πόδα της, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιδερμὶς ἐπεριφρόνει τοῦ λευκοῦ ῥόδου τὰ δροσοστάλακτα φύλλα, τοῦ ὁποῖου, αἱ γραφικῶς διακλαδιζόμεναι φλέβες, ὁμοιάζουσι τὰς κυανὰς ἐκείνας γραμμὰς τὰς ἵπους διαχύνει ὥραιον γαλανὸν ὄμμα· τοιοῦτον πόδα περιτυλίσσων κατεγίνετο ὁ πολυπαθὴς Ἀθηναῖος, ὅτε ἡ Σουλτανὶς ἀνατιναχθεῖσα·

— Κωνσταντίε μου, ἀνέκραξεν, ἐχάθημεν !

— Μπερμπογιά μου ! ἀπήντησεν ἀνορθωθείς ὁ ἐπικαλούμενος, ἀγάπη μου . . .

— Ἐρχονται ! διακοπτομένη ἐψιθύρισεν αὕτη.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε, ἔλεγε προσπαθῶν ὁ πισθεν πυκνοῦ φυλλώματος πίτυος ν' ἀνακαλύψῃ τι, δέν . .

— Ἄλλὰ δὲν ἀκούεις ; . .

Ὁ Κωνστάντιος ὡς καταδικώμενος λευκὸς τοῦ Κανναδᾶ ἵππος προσηλώσας τὸ οὔς.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε, περιστρέφων τὰ βλέμματά του, ἀλλὰ θάρρει· ἐκεῖ ἐπάνω προσέθηκε δεικνύων τὸν οὐρανὸν, ὑπάρχει ἰσχυρὸς ὑπερασπιστὴς τῶν ἀσθενῶν καταπιεζομένων. Καὶ χωρὶς ν' ἀπωλέσῃ στιγμήν, κρεμασθεὶς ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς γεφύρας, ρίπτεται εἰς γηραιοῦ πλατάνου πυκνοφύλλους κλάδους, οἵτινες ὡς ἀνοιγμένοι κόλποι ἐφρόνεις ὅτι ἀνέμενον αὐτὸν, θεία προνοία, ὀλίγῳ ἄνωθεν τοῦ διερχομένου ποταμοῦ ὑπὸ τὴν γέφυραν, εἰς τρόπον ὥστε τὸ κυλούμενον ρεῦμα ἡσπάζετο μόλις τὴν ζώνην τοῦ δένδρου· ἐπ' αὐτῶν, ὥσει στρωμνὴ ζῶσα, ἀπλωθεὶς ὁ Κωνστάντιος.

— Πήδησον τώρα, περιστερὰ μου, εἶπε πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς γεφύρας τρέμουσαν κόρην, καὶ ἡ περιστερὰ του ὡς πτερυγίσασα εὐρέθη ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς, ὅστις στρώσας τὸ βουρνούζιον του μέσῳ τοῦ φυλλώματος, τοῦ σχηματίζοντος μικρὸν χόρτινον σπήλαιον, ἐναπέθηκε τὸ κειμήλιον τῆς καρδιάς του καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν, εἰπών.

— Θάρρος, ἀγάπη μου, θάρρος ! δὲν εἴμεθα κακοὶ ἄνθρωποι καὶ θὰ σωθῶμεν.

Τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση ἐπρόδιδον, ὥς σύμμαχοι φίλοι τῶν καταδιωκομένων, εἰς αὐτοὺς, τὴν προσέγγισιν τῶν ἀνόμων καταδιωκτῶν αὐτῶν.

Ταχαίως ὁ Ἑλληνόπαις ἀνοίγει τὰς χεῖρας του ἐν ᾧ οἱ ὦμοι του ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῶν κυλιομένων ὑδάτων φωνήσας.

— Μπερμπογιά, ἐάν, ὦ μὴ γένοιτο, ἐννοηθῶμεν, ῥίφθητι ἐπὶ τῶν ὤμων τούτων ἵνα ἐνηγκαλισμένοι πνιγῶμεν πρὸ τοῦ ἀπωλέσωμεν τὴν τιμὴν μας.

Ὁ δυστυχής, ἵνα μὴ καλλυφθῇ ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἵσταται ἐπὶ τῶν ὀνύχων τρέμων σύσσωμος, ὅχι ἐκ δειλίας φιλοζώου, ἀλλὰ συλλογιζόμενος ὅτι ἴσως εὔρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐνταφιάσῃ ὑπὸ τὰ κύματα τὴν ὡραιωτέραν γυναῖκα τοῦ κόσμου, τὴν μεγαλοπρεπεστέραν καὶ τρυφερωτέραν καρδίαν, ἀναγκαζόμενος νὰ καταστῇ δῆμιος τῆς ἰδίας του εὐτυχίας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ ἔρωτος κινδυνευόντων νὰ πέσωσιν αἰχμάλωτοι τῆς ἀσελγείας καὶ τοῦ πελέκεως.

Οἱ κρότοι τῶν καλπασμῶν, αἱ κλαγγαὶ τῶν θηκῶν τῶν ἡμισελήνοσχήμων σπαθίων κτυπούντων ἐπὶ τῶν πτερνιστήρων, οἱ ἀπαῖσιοι ἤχοι τῶν φουσωμένων κεράτων, τὰ φονικὰ ἐπιφωνήματα τῶν ὀδηγούντων τὰς ὀρδὰς τῶν δημίων, πάντα ταῦτα ζωηρότερον ἀκουόμενα, συνετέραξαν τοὺς περὶ τὸν ποταμὸν βράχους, καὶ τέλος αἱ πλάκες τῆς γεφύρας συντριβόμεναι ᾐπὸ τοὺς βαρεῖς πεταλισμούς, ἀναδίδουσι σπίνθας καθωραϊζούσας τοὺς ἀργυροὺς πτερνηστήρας καὶ τὰς ὀπλοφόρους ὀσφεῖς τῶν Τατάρων, ὧν τὰ ἡπειρωτικὰ πιστόλια καὶ αἱ δαμασκηναὶ των μάχαιραι μετὰ

πολυτίμων λίθων πεποικιλμένοι, άντανακλῶσιν άπαισίως ύπό τάς άκτίνας του ήλιου κρεμαμένου άπό του ούρανοῦ ως άστραπηβόλον πολυκάνδυλον άπό τους θόλους μεγαλοπρεποῦς Τζαμίου.

Ή στρατιά του Βέν διελθοῦσα την γέφυραν έλαβε την παρά τους πρόποδας έτέρου λόφου γραμμήν μετ' οῦ πολὺ τὸν ήλιον διεδέχθη ή σελήνη ως τὸν πολυέλαιον λειτουργίας τὸ αὐχμηρὸν κανδύλιον έρημικοῦ ναϊδρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΚΥΛΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΡΙΒΑΗΝ

Αί ταραχαί και οί κρότοι όλονέν άσθενέστερον ακουόμενοι, έμάρτύρουν ότι τῶν δημίων ή συνοδία άπεμακρύνετο όλονέν και μετά τινας στιγμάς τὰ στρουθία έπαναλαβόντα την διακοπείσαν ευθυμίαν των, ένεθάρρυναν ως έγγυηται ασφαλίας, τους κεκοπιακώτας οδοιπόρους να έπαναλάβωσι την ψυχικήν των ειρήνην.

Αί έρημιαί βαθμιαίως έπανελάβον την ρεμβώδη ήρεμίαν των την όποίαν, εκτός του λαιμάργου κόρακος, οὔεις έτόλμα να διαταράξη· ό τριγμός τῶν σειωμένων χαμοκλάδων, αί συμπεπυκνομένοι κυπάρισσοι συνασπαζόμεναι υπό την πνοήν τῆς αύρας, οί έρποντες ρύακες επί τὰ βρῦα, άπετέλεσαν έντός στιγμῶν τινῶν άξιοθαύμαστον ορχήστραν παιανίζουσαν οσα μόνον ή φύσις ή παντοδύναμος δύναται

νά τονίσῃ ἄρρητα ἄσματα, τῶν ὁποίων ἡ ἁρμονία ἀποτε-
 λεῖ τὸν ἦχον τῆς πλάσεως πρὸς τὸν Πλάστην αὐτῆς. Μό-
 νον οἱ δύο ἐρασταί, μ' ὅλον ὅτι ἔπασχον παρὰ πάντα ἄλ-
 λον, ὡς τὰ τελευταῖα ὑποκείμενα τῆς δημιουργίας, κατόρ-
 θωσαν τελευταῖοι νὰ σαλευθῶσι, καθότι ἡ κρυσταλλώδης
 τῆς νυκτὸς δρόσος ἤρξατο κωλύουσα τὴν ἐλευθέραν κυκλο-
 φορίαν τοῦ αἵματός των· ὁ Κωνστάντιος πλησιάσας τὸν
 εὐεργετικὸν ἐκείνιον πλάτανον χειραγωγεῖ τὴν Μπερμπο-
 γιάν, βοηθουμένην ἀπὸ τῶν στερεῶν κλόνων τοῦ δένδρου,
 νὰ ῥιφθῇ ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἀγαπητοῦ της εὐεργέτου·
 ἀναβαίνει μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γεφύρας, ὅθεν ἐβύθισαν
 ἀμφότεροι τὰ βλέμματά των πρὸς τὸ σκοτεινότερον
 μέρος τοῦ κυπαρισσῶνος, ὅστις ἔκειτο ἀκριβῶς εἰς τὸ
 μεταξὺ Βυζαντίου καὶ Ἀνδριανουπόλεως κέντρον. Οὕτω
 μετὰ τινὰς στιγμὰς Κόρη Σουλτάνου καὶ Ἀθηναῖος εὐπα-
 τρίδης, μικρὸς ἀνεψιὸς τῆς Ἀθηναίας ἀγίας Φιλοθέης, ὡς
 νὰ ἔσπευδον καὶ οὗτοι εἰς ἀπόκτησιν τοῦ στεφάνου τῆς
 ἀγιότητος, γυμνοὶ, πεινασμένοι, ἀνυπόδητοι ἀπεμακρύ-
 νοντο τῆς γεφύρας τοῦ Μέγα-Τζεχμετζὲ ἔνθα αἱ πλεῖσται
 τῶν δημοσίων ὁδῶν, ὅσπερ ἀπὸ κέντρου ἐκτοξευόμεναι ἀ-
 κτῖνες, ἐξετείνοντο· ὁ μὲν περιτετυλιγμένος τὸ ἐρυθροῦν
 λαχούριον ὡς χλαμυδοφόρος Σπαρτιάτης, ἡ δὲ τὸ μέλαν
 βουρνούζιον ὡς μάντις πειθιακῇ, ὁδεύον πρὸς τὸ βάθος τοῦ
 δάσου. Οὐδένα παρήγορον ἄλλον ἔχουσιν οἱ δύο οὗτοι ἄν-
 θρωποι ἢ τὴν μυστικὴν καὶ θεῖαν δύναμιν τῆς ἀγάπης
 τὴν ἐμπνέουσαν πάντα ἀναξιοπάσχοντα ὑπομονὴν καὶ ἐ-
 πιμονήν. Μετὰ δύωρον πορείαν μὴ ὄντες πλέον εἰς κατὰ-
 στασιν οὐδὲ βῆμα νὰ ποιήσωσιν, ἐξαπλοῦνται ἐπὶ χλόης

περιφραττομένης ὑπὸ προκατακλεισμιαίων πιτύων· τοὺς κεκοπιακώτας ἐξύπνησεν ὁ Ἥλιος τῆς νέας ἡμέρας. Ἐκεῖ, περιμένουσιν ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδον τῆς νυκτὸς, ἡλιαζομένων τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν ἐπὶ τῶν μέσῳ τοῦ πιτυῶνος θάμνων· μ' ὅλον ὅτι τὸ μέρος τοῦτο, ἀπόκεντρον καὶ κοιλον, σχηματίζει κρύπτῃν ἐκ τῶν ἀσφαλεστέρων, ἅς διὰ καταδιωκομένους κατασκευάζει, διὰ τῆς μετασσεύσεως τῶν βράχων καὶ τῆς ἀνατροπῆς τῶν χωμάτων ἢ φιλάνθρωπος πρόνοια τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος τῆς φύσεως, μ' ὅλα ταῦτα καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη δὲν διῆλθε φυσικῶ τῇ λόγῳ ἄνευ ὑποψιῶν καὶ φόβων δι' αὐτούς. Ἡ ἐπελθοῦσα νύξ ἀσέλγητος, ἡ δὲ κατάστασις τῶν ἡρώων μας ἀσθενεστέρα ἔστη, καθότι καὶ τὰ ἐνδύματά των ξηρὰ ὄντα μετὰ τὴν ἀποστéγνωσίν των, παρενοχλοῦσι τὰ αὐρὰ καὶ πεπονημένα πλέον σώματά των καὶ αἱ δυνάμεις των κατέρρευσαν πᾶσαι, ἐν ᾧ καὶ ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον μέλλουσι νὰ διατρέξωσιν εἶναι μᾶλλον ἀνώμαλος καὶ ἐπικίνδυνος ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς πολυπαθεῖς εὐγενεῖς· οὕτω ἀναβαίνοντες γυμνόποδες βράχους, καταβαίνοντες τράφους, πίπτοντες εἰς φάραγγας, διερχόμενοι ἔλη, βλέποντες μόνον οὐρανὸν καὶ ἐρήμους ἀπεράντους καὶ ἀκούοντες μόνον τὸν σάλον καὶ τοὺς πατάγους τῶν πεπικνωμένων δασῶν, των ῥήσων καὶ τῶν νυκτοκοράκων τὰς κραυγὰς, μετὰ τριῶν τέλος νυκτῶν φοβερὰν ὁδοιπορίαν, ἀναβαίνοντες τὴν βράχην ἀποτόμου βράχου, ἤκουσαν οὐχὶ ἄνευ φρικιάσεως τὴν καταχθόνιν φωνὴν Χώττχα διαλαλοῦντος τὸ μεσονύκτιον. Μεσονύκτιον! . . . ἡ φρικωδεστέρα ὥρα διὰ δυστυχεῖς ὁδοιπόρους. Μετὰ τινὰ ἔτι βήματα προφυλακτικά, διότι ἐνθυμοῦνται ὅτι φω-

νήν τοιαύτην ἤκουσαν εἰς τὸν Πύργον τοῦ Ἀβδοῦλ-Ραχ-
μάν, προχωροῦντες εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, μὲ ὄχι ὀλί-
γην των ἐκπληξιν, πανηγυρικῆς κινήσεως συγκεχυμένους
καγχασμῶν καὶ ἁσμάτων ἤχους, ἐνόμισαν ὅτι ἀκούουσιν
ἀπὸ τοῦ βράθους τῶν προπόδων τοῦ βράχου ἐρχομένους.
Βλέπουσι φανούς δι' ὧν διακρίνουσι καθαρῶς πλέον τὰς
κορυφὰς μιναρέδων φωταγωγημένων· οἱ καταδιωκόμενοι
ὁδοιπόροι ἀπεφάσισαν νὰ καταβῶσι καὶ ζητήσωσι φιλοξε-
νίαν ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ ἀμφιθεατρικὴ τοποθεσία τοῦ Πύρ-
γου τούτου ἀνέτρεψε τὰς συλληφθείσας ὑπ' αὐτῶν ιδέας
ὅτι ἐνέπεσαν εἰς τοῦ δημίου των τὸ ἐπικατάρατον ἐκεῖνο
ἐνδιαιτήμα, ἐν ᾧ καὶ δὲν δύνανται νὰ πράξωσιν ἄλλως,
μὴ ὑπηρετούντων πλέον αὐτοὺς τῶν ποδῶν αὐτῶν καὶ
μὴ ἀνοικομένης ἐνώπιόν των διαβάσεως ἄλλης· λοιπὸν
πρέπει νὰ προχωρήσωσι· καταβαίνουσι μετὰ τινα βήματα,
στραφέντες διὰ τῆς στενωποῦ, πρὸς ἀγρίαν δενδροστοι-
χίαν· ἐκεῖ ἀποκαλύπτεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των αἴφνης,
ἀπὸ δενδρυλίου κρεμάμμενος φανὸς καὶ συγχρόνως Σκο-
ποῦ φωνὴ ἐρωτᾷ αὐτούς.

— Τίνες εἰσθε ;

— Καταδιωκόμενοι ζητοῦντες ἄσυλον· ἀπεκρίθησαν οἱ
ἐρωτῶμενοι.

— Μὰ τὸ γάλα ποῦ ἐφάγετε ; ἐπερώτησεν ὁ Τοῦρκος.

— Καὶ μὰ τὸν Προφήτην ! ἐφώνησεν ἡ ὀθωμανίς.

— Πάρετε αὐτὸν τὸν κατήφορον καὶ προχωρεῖτε· ἐγὼ
εἰδοποιῶ.

Οἱ ξένοι ὑπήκουσαν ὁ δ' ἀγαθὸς σκοπὸς ἐφώνησε πά-
ραυτα.

— Καντέμ ! εἰς τοῦ Αὐθέντου μας τὴν σκέπην ὠδήγησε δύο ὄρφανους ὁ Προφήτης.

Ὁ ἐπιτετραμμένος τὰ τῆς ὑποδοχῆς τῶν ξένων προθυμοποιηθεὶς εἶπεν εἰς τοὺς ξένους τούτους.

— Γενναιοψυχία ! ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κακόμοιροι εἴμεθα καὶ μᾶς τρελλαίνει λίγ' ὁ Προφήτης καὶ δὲν καταλαβαίνουμε τὴν κακομοιριά μας· καὶ ὁ Ἐφένδης μας Γιουζμαν-λήχ δι' αὐτὸ ἐστάλη παρὰ τοῦ Γιαραμπῆ εἰς τὰς ἐρήμους ταύτας· γενναιοψυχία . . .

Καὶ λέγων ἔφθασε μετὰ τῶν ξένων ἐπὶ μαρμαρίνης οἰκοδομῆς μεσαιωνικῆς Ἀραβικῆς τεκτονικῆς· προχωρεῖ καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀναβάς τὰς τρεῖς πρώτας βαθμίδας μικρᾶς ἐξεχούσης κλίμακος, πιέζει σιδηροῦν μοχλὸν, καὶ πάραυτα κώδωνος βραγχνὸς ἤχος ἠκούσθη καὶ πύλη μεγαρική ἠνεώχθη ἔσωθεν τῆς ὁποίας ἐξελθὼν γέρων ὕψωμανὸς ἠρώτησεν.

— Ξένους ζητοῦντας· ἄσυλον εἰς τὸν παράδεισον τῆς γῆς φέρεις Ἐμίρη ;

— Καταδιωκόμενους μπάρμπα Μουντζανᾶ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Καλῶς τὰ παιδιὰ μου ! ἐφώνησεν ὁ ἀγαθὸς θυρωρὸς τοῦ εὐεργετικοῦ οἴκου εἰσάγων τοὺς ξένους, καλῶς τὰ . . . καὶ ἡ πύλη ἀλαζονικῶς κροτήσασα ἔκλεισεν.

— Ἀβντή ! ἐφώνησε σείσας νυσταλέον αἰθίοπα παρακαθήμενον ἐν τῇ πρώτῃ ἔσωτερικῇ κλίμακῃ, αἶ Ἀβντή ! ξύπνα νὰ κάμης καλὸ καῦμένο.

Καὶ ὁ μετ' ἐρυθροῦ ἐριούχου καὶ χρυσῶν κομβίων κεκοσμημένος νεαρὸς αἰθιώψ ἀνατιναχθεὶς, ὑπομειδιῶν ἀγα-

θοφρόνως, εἰς τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ γέροντος, παρέλαβε τοὺς ξένους χωρὶς νὰ προσμείνῃ νεωτέραν ἐπεξήγησιν ὡς ἐξοικειωμένος ἄνθρωπος εἰς τὸ παραλαμβάνειν δυστυχεῖς· πηδᾷ προπορευόμενος ἐπὶ τῶν εὐρέων καὶ χιονοχρόων κλιμάκων τοῦ ἐπιφανοῦς ἐκείνου σειαγίου ἀκολουθούμενος παρὰ τῶν μόλις σειρόντων τοὺς πόδας των φίλων μας· ἀναβαίνοντες τὰς λοξοειδεῖς ἐκείνας κλίμακας, ἐξαστραπτούσας ὑπὸ τοὺς ἀνὰ πέντε βαθμίδας ἐπικρεμαμένους ἀπὸ τῶν ἀψίδων ἐπιχρύσους πολυελαίους, θλίβονται μόνον ἀνακαλύπτοντες ὁ εἷς ἐπὶ τῆς ἡλιοῶμένης φυσιογνωμίας τοῦ ἑτέρου οἰωνοὺς δυσαρέστους· τέλος φθάνουσιν ἔναντι θύρας παριστώσης πελαργὸν τοῦ ὁποίου αἱ ἡνεωγμέναι πτέρυγες εἰσὶν ἀργυραὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ χρυσοῦν ῥάμφος ἐπικρέμαται πλάξ' ἐφ' οἷς πολυτίμοις λίθοις ἐστὶ ἐγκεχαραγμένον «φάγετε, εὐφρανθήτε οἱ ἔχθροὶ τοῦ Σουλτάνου καὶ ἡ σπάθη μου ὑπερασπιστὴς σας».

Περὶ τὴν θύραν ταύτην διάτροροι φίλοξενούμενοι καὶ τοῦ φιλοξενοῦντος ὑπάλληλοι συσσωρευμένοι μετὰ περιεργείας προσηλοῦνται ἐπὶ τῶν νεηλίδων.

Ἡ νύξ αὕτη ἦν ἡ πρώτη τοῦ Ῥαμαζανίου καὶ πάντες μετὰ τοῦ κυρίου των Μουσᾶ-Γιουσμανλήχ-Πασᾶ, εὐθυμοὶ περιδιαβάουσιν εἰς τὰ διασκεδαστικὰ ὄργια τοῦ κυρίου των ὅστις, ποσὶ συμπεπλεγμένοις ἐπὶ πτιλομέστου χρυσοῦφάντου μηνδερίου τῆς Κασίμ, ἀναπαύεται στηρίζων τὴν βαρέως, μετὰ ὠχροπρασίνου λαχωρίου τοῦ Βελουχιστάν, περιτετυλιγμένην κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέχουσι πέριξ κατὰλευκοὶ τινες τρίχες ἐναρμονίως συμπλεκόμεναι μετὰ τῶν ἀργυρῶν κροσσῶν τοῦ ἐπιδέσμου του·

γελαῖ ἀπαύστως καὶ ἡ πυκνὴ πολὺὰ γενειὰς αὐτοῦ παίζουσα ἐπὶ τοῦ ἀδαμαντίνου ἐγκωλπίου του, ἀφίνει νὰ ἐκπέμπονται σπινθηροβολήσεις εἰς τὴν ἀντανάκλασιν χρυσῶν τρικερῶν· ἐνώπιον τοῦ καγχάζοντος ἐπισήμου γέροντος ἔξ νεαροὶ εὐνοῦχοι ἡμίγυμνοι ὡς οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι τῆς δημιουργίας, ἐνοχλοῦνται ὑπὸ τῶν ἀναιδῶν ἀστειοτήτων ἔξ ὡσαύτως ἡμιγύμων γυναικῶν τῆς Ἀφγανίας ἀκίζομένων καὶ διὰ διαφόρων ὀφειοειδῶν ἐλιγμῶν καὶ δορκαδικῶν πηδημάτων ἐρεθίζουσιν τὴν λύπην τῶν εὐνούχων, τῶν δυστυχῶν τούτων ὄντων τῶν γινωσκόντων τὸν σκοπὸν τῆς δημιουργίας, τῶν ποθούντων νὰ γευθῶσι τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν καὶ στερουμένων τὴν δύναμιν πρὸς ἐκτέλεσιν, ὡς καλλιτέχναι στερηθέντες τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ θαυμάσωσι τὴν ἁρμονίαν τῶν χρωματισμῶν εἰκόνας, ἢ ὡς γενναῖοι στρατιῶται οἱ μὴ ἔχοντες βραχίονας νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ ὄργανα τοῦ πολέμου.

Παρ' ἐκείθεν αἱ λεγόμεναι Τζεγκίστραι, αἱ νηριήδες αὗται τῆς ὀθωμανικῆς μυθολογίας, ἀκιζόμεναι σεμνοπρεπεστέως τῶν γυμνῶν, παίζουνσι χαριέστατα διὰ κρηνοδακτύλων χειρῶν αἱ μὲν τὰ λεγόμενα ὑτέφια, αἱ δὲ τὰ ζήλια καὶ ἄλλα· ἄλλα ἐν χρήσει μουσικῶν ὄργανα παρὰ τοῖς ἀνατολικαῖς λαοῖς· ὀρχοῦμεναι δὲ ὡς πέρδικες, ἀπὸ τῶν ἴων εἰς τὰ πασσαδικὰ γόνατα, καὶ ἐρωτῆλως πετερυγίζουσαι, ἀφίνουσι νὰ κλίνωσιν αἱ ἀπαστράπτουσαι παρειαὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν εὐσάρκων ἄλλ' ἐρυθρῶν εἰσέτι χειλέων τοῦ ἐρωτομανοῦς Γιουσμηνλήχ, ἐν ᾧ αἱ ὡς τρυφεροῦ ἀραβοσίτου χρυσιζοῦσαι κόμαι των, ἀπλούμεναι ἀτμηελήτως ἐπὶ τῆς ἀπαστραπτοῦσης τοῦ αὐθέντου των ζώνης, ἀναπωλοῦσιν αὐτᾶς τὰς

ἄσώτους ἡμέρας τῆς νεότητός του· καὶ ἰδοὺ μία τούτων κρούει, μαγικῶς γελῶσα, τὸ ντέφιόν της εἰς τὸ ἐξησθενισμένον οὖς τοῦ εὐχαριστουμένου διὰ ταῦτα Πασσᾶ, ἄλλη ὡς ὥραϊα καὶ εὐλίγιστος ἔχιδνα, φορεῖ δι' ἐνὸς ἄλματος τὰ ἐξ ὠχροῦ ἐπικρόκου, μαργαρίταις πεποικιλμένα, σαντζάκια, τὰ ἔμπροσθεν τοῦ πασσαδικοῦ σοφᾶ κείμενα καὶ ἄλλη ἄλλα παρόμοια ποιεῖ, ἐν ᾧ ἡ ἡλιοστάλακτος Χαγιατὴ ἡ Οὐρὴ τοῦ Μουσᾶ-Γιουσμανλὴχ τολμᾷ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀρπάζουσα, νὰ καπνίζῃ ἅπαξ τὸν ἤλεκτρον τοῦ Σινικοῦ ναργιλέ του, διασκεδάζουσα τὴν συνοφρυωμένην αὐθεντίαν διὰ φιλήματος παρηγοροῦντος καὶ θλίβοντος ἐν ταύτῃ τὸν ἔρω-τόληπτον ἐσχατόγηρον, ὡς ἄνθους μόνον πέταλα δροσερὰ ὀσφραινομένου τὰς ἐπὶ τῶν χειλέων του γλιστρῶσας μαγικὰς παρειὰς τῆς ὥραίας Μαινάδος του.

Τὰ ὄργια ἐξακολουθοῦσι καὶ οἱ συσσωρευμένοι πᾶρὰ τὴν θύραν ὅλον ἐν ἀποθυθίζονται εἰς τῶν ἀσιατικῶν ἐθιμῶν τὸ κακότηδες δρᾶμα. Μεταξὺ τῶν συσσωρευμένων μὲ ὄχι ὀλίγη ἀποστροφὴν τῶν συμπαρεϊρίσκονται καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ κρατούμενοι ἐκεῖ παρὰ τοῦ Αἰθίοπος, μέχρις οὗ ση-μάνει ἡ πρώτη ἀνάπαυλα τῆς διασκεδάσεως, καὶ κατὰ τὴν ἐθιμοταξίαν τοῦ φιλανθρώπου πύργου ἀναφέρει τῷ κυρίῳ αὐτοῦ τὴν ἄφιξιν νέων ξένων· ὁ Κωνσταντῖος ῥίπτων τυχαίως τὸ βλέμμα εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν ὀργίων, ὁσάκις οἱ παρὰ τὴν θύραν σαλευόμενοι ἄφινον κενὸν μέσῳ τῶν συσσωρευμένων, δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ ἓνα ὀρμέμ-φυτον στεναγμόν· τῆς Μπερμπογιᾶς τὴν προσοχὴν δὲν διαφεύγει τοῦτο καὶ λέγει συγκεινημένη τῷ εὐαίσθητῳ φίλῳ της.

— Κωνσταντίε μου, σὲ ἐνόησα· ἀλλὰ διατί λησμονεῖς ὅτι οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἐπλάσθησαν διὰ νὰ κατασταθῶσιν εὐνοῦχοι, ἐν ᾧ σὺ ὀνομάσθης τοιοῦτος διὰ νὰ εὐτυχήσης ἐμέ;

Ὁ οἶωνε εὐνοῦχος δειλῶς τὴν γενναίαν κόρην ἠτένισε, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ἀβντῆς μετὰ θρησκευτικῆς συστολῆς εἰσελθὼν εἶπεν·

— Ὁ Μωάμεθ, αὐθέντα, τὴν νύκτα ταύτην ὠδήγησεν ὑπὸ τὴν σκέπην σου δύο ἀκόμη δυστυχισμένους, δύο καταδιωκομένους ἀπὸ τὸ σπαθί τοῦ Σουλτάνου, τοῦ ἀνόμου ἐχθροῦ τοῦ κραταιοῦ καὶ δικαίου Μουσσᾶ-Γιουσμανλήχ-Πασσᾶ τῆς Ἀνδριανουπόλεως.

Οἱ βέηδες μιμηθέντες τὸν Κύριον αὐτῶν ὑψώσαν τὴν δεξιάν ἀσπαζόμενοι τοὺς δακτύλους αὐτῆς, ψελλίζοντες εὐχῆς φαίνεται λόγια καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ἀπληστοὶ προσηλώθησαν κατόπιν εἰς τὴν θύραν, ὅθεν ἐξελθόντος τοῦ Αἰθιώπος περιεμένοντο μετ' ἐκείνου οἱ καταδιωκόμενοι.

Εἰς τὴν θέαν τῆς νεάνιδος, πρώτης εἰσελθούσης, ὁ γέρον Πασσᾶς βιαίως ἀνατιναχθεὶς, ὡς ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀπροσδοκήτως κερδίζων εἰς μίαν στιγμήν ὅ,τι ἐν ὀλοκλήρῳ ζωῇ καταγινόμενος δὲν ἐπέτυχεν, ἐφώνησεν ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Λοιπὸν, δίκαιε Προφῆτα, δὲν θέλεις παύσει ἐμψυχόνων τὴν δικαίαν ἐκδίκησιν τοῦ πιστοῦ σου!

Οἱ βέηδες περιέργοι ἀνέμενον τὴν ἐξήγησιν τῶν εὐχαριστηρίων λόγων του, ἐν ᾧ ἡ Ὁθωμανὶς, εἰς τὸ σχολεῖον τῶν παθῶν ἐκπαιδευθεῖσα, ἀπαθῶς συναντᾷ πᾶσαν ἐναντιότητα τῆς τύχης· ἠνόησε πάραυτα τὴν ἐν τῇ εὐχαριστίᾳ

του ἐγγυμονουμένην θύελλαν προτοῦ ἐκραγῇ αὐτὴ καὶ πρὶν ἀκούσῃ τὸν γέροντα ἐπιτάττοντα τὸν Αἰθῴωπα ὡς ἐξῆς·

— Ὁ Ἑρρῖκος καὶ ὁ Γουλιέλμος νὰ ἔλθωσι πάραυτα. Βέηδες, προσέθηκε στραφεῖς, πρὸς τοὺς παριζαμένους παρὰ τὴν ἄκραν γωνίαν τῆς αἰθούσης·

— Τὴν θυγατέρα τοῦ ἀνομωτέρου ἐχθροῦ μου ἔχω εἰς χεῖράς μου.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ Αἰθῴωψ ἐπανῆλθε μετὰ δύο ἀνθρώπων οἵτινες ὕψηλοί καὶ ἰσχυροί, ἐρυθρότριχες, ὀδόντων κυνικῶν καὶ φυσιολογίας ἀπανθρωπίαν ἐκφραζούσης, ἐμαρτύρουν ἀμέσως ὅτι ἀνῆκον εἰς τὴν ἐλευθεροκτόνον καὶ μισάρετον φυλὴν τῆς Ἀλβιῶνος, ὅθεν ἐκπορεύονται οἱ δῆμιοι καὶ οἱ τυχοδιῶνται τῆς ἀνθρωποκτονίας· ἦσαν τῷ ὄντι οἱ εἰσελθόντες, οἱ ἐν τῷ Σαραγίῳ τοῦ Μουσᾶ ἐκπληροῦντες τὰ χρέη τοῦ δημίου καὶ βασιανιστοῦ.

— Εἰς «Τῶν Ὀμήρων τὸ δῶμα», εἶπεν ἐπιτακτικῶς τοῖς δημίοις αὐτοῦ ὁ Μουσᾶς.

Οἱ Ἀγγλοὶ χαιρεκᾶκως γελάσαντες ἤρπασαν μετὰ τῆς εἰς τὰ τοιαῦτα προθυμίας τοῦ γένους των, τὸν εὐγενῆ εὐπατρίδην τῆς Βιλλάδος καὶ τὴν ἀγνοτέραν κόρην τῆς Τουρκικῆς ἀριστοκρατίας καὶ ὁδήγησαν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης τοὺς δυστυχεῖς ἥρωας ἡμῶν, ἀπὸ τῆς Σκύλης εἰς τὴν Χάρυβδιν περιπεσόντας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Τὸ «Δῶμα τῶν Ὀμήρων» εἶναι δωμάτιον σχήματος τετραγώνου τοῦ ὁποίου ἡ χωρητικότης ἀρκεῖ διὰ δύο δεσμίους μόλις, ἔξ βήματα κατὰ μῆκος ἢ πλάτος δυναμένους νὰ κινηθῶσιν. Οἱ τοῖχοι του, τὸ ἔδαφος, ἡ ὀροφή καλύπτονται ὑπὸ σιδήρου μελανοῦ, ἐφ' οὗ διὰ φαιοῦ ἡρώματος ὑπάρχουσιν ἐξωγραφημένα θηρία, νεκροί, ἡκρίώματα· ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς ὀροφῆς ἄσαρκον κρανίον ἐλέφαντος ἐκ τῶν ὀδόντων κρατεῖ διὰ σιδηρᾶς ἀλύσσου λυχνίαν ἐρυθρῶν ὑέλων, τῆς ὁποίας τὸ αὐχμηρὸν φῶς διαχέει ἐπὶ τῶν διαφόρων σχημάτων καὶ τῶν προσώπων τῶν ἐν τῷ χονευτηρίῳ τούτῳ, ὅπου ἐτάφησαν καὶ οἱ δυστυχεῖς φίλοι μας, ἀπαισίαν λάμψιν· ὀνομάζεται δὲ «Ὀμήρων δῶμα», διότι ἐν αὐτῷ ἀσφαλίζονται οἱ ὁμηροὶ καὶ αἱ λείαι τοῦ διαβοήτου τούτου σατράπου.

Εἰς τὸ καταχθόνιον τοῦτο εἰρκτήριο ὁ Κωνστάντιος καὶ ἡ Μπερμπογιὰ φρονοῦσιν ὅτι εὐρίσκονται ἐν παραδείσῳ· διότι φρουρὸς τοῦ τάφου τούτου ἦν ὁ θάνατος, ἐν ᾧ τῆς αἰθούσης τοῦ Ἀβδοῦλ θέσιν σκοποῦ κατεῖχον ἡ ἀσέλγεια καὶ ἡ ἀτίμωσις.

Τρία ἡμερονύκτια μένοντες ἐνταφιασμένοι ἐν τοῖς καταχθονίοις αὐτοῖς, ἔβλεπον ἐκπληκτοὶ ἐνώπιόν των καθ' ἑκάστην τεμάχιον ἄρτου καὶ μικρὰν ὑδρίαν, χωρὶς ν' ἀνοίγηται πύλη, χωρὶς νὰ παρουσιάζηται ἀπὸ τίνος καταπακτῆς ἢ κρύπτῃς ἀνθρώπινος χεὶρ καὶ μόνον κατὰ τὴν φοβεράν

στιγμὴν τῆς αὐτομάτου ἀρτοφορίας ἀνατριχίλασις διέτρεχε μέχρις ὅστέων ὅλα τὰ μέλη των, ἀλλ' ἡ πεῖνα ἀναγκάζουσα αὐτοὺς νὰ τρώγωσιν ἡλάττωνε τὴν ἐντύπωσιν των καὶ ἐξηκολούθουν νὰ τρώγωσιν ἐπὶ ὅλην ἐβδομάδα τὸν νόστιμον ἄρτον, οὗτινος ἡ γεῦσις καὶ τὸ ἀβλαβὲς διεσκέδαζον καὶ πρὸς τὰς βρασνιζούσας αὐτοὺς ὑπονοίας.

Καὶ ὅμως δὲν ἠθύναντο νὰ μὴ ἐκπλήττονται μέχρι φόβου, ἀκούοντες κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε στιγμὴν τῆς ἡμέρας φανταστικὸν τριγμὸν ὅστις συνόδευε τὴν προσφορὰν τοῦ ἄρτου. Ἀνεγείροντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὀροφὴν ὅθεν ὁ κρότος ἤρχετο μετὰ τοῦ ἄρτου, οὐδὲν ἤκουον πλέον, οὐδεμίαν ἀλοΐωσιν διέκρινον· ἡ ἐλεφαντίνη κεφαλὴ τὴν αὐτὴν διετῆρει ἀπαισίαν ἡρεμίαν τῆς.

Τὴν ἐννάτην νύκτα μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἴσως, λέγομεν ἴσως διότι εἰς τὰ βᾶθη τοῦ τάφου ἐκείνου οὔτε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσέδυσεν, οὔτε τῆς νυκτὸς ἡ ἱκετήριος τοῦ Χώντζα φωνὴ ἐφθάνεν, ἀλλ' ἐβασίλευον ἐν ἐκείνῳ πάντοτε σιγὴ καὶ σκοτία· τὴν ἐννάτην νύκτα κοῦφος κρότος διέσχισεν, ἐλαφρῶς τὸ κατ' ἀρχὰς καὶ κατ' ὀλίγον βαρύτερος, τὸ μνημα τῶν ἡρώων μας, οἵτινες ὡς νεκροὶ δὲν ἐτόλμων νὰ δώσωσι πίστιν εἰς τὴν ἀκοήν των· καὶ ὅμως ἀκουσίως των ἀναγκάζονται νὰ πιστεύσωσιν εἰς ὅ,τι ὅλον ἐν ὀλιγώτερον ἀμφιβόλως ἀκούουσι· μετὰ τινὰς στιγμὰς μάλιστα διακρίνουσι καὶ πόθεν ἐφθانون οἱ ἀκουόμενοι κρότοι.

— Πυροβολισμοὺς δὲν νομίζεις ὅτι ἀκούεις Κωνσάντιε;

— Ναί· καὶ τυμπανισμοὺς καὶ ἤχους κεράτων, Μπερμπογιά μου.

— Καλὲ Κωνστάντιε, συμπλεκομένων ξιφῶν κλαγγὴν ἔδῳ πλησίον ἀκούω· μὴ παραχθῆς ἂν σοὶ ἐξομολογηθῶ, ὅτι φαντάζομαι τὸν Ἀβδοῦλ-Ραχμὰν μονομαχοῦντα μὲ τοὺς πιστοὺς τοῦ Μουτᾶ ὅπως ἀρπάσει ἡμᾶς.

Ἄλλ' ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα διελογίζοντο, αἱ ἰαχαί, οἱ κρότοι, τὰ πάντα ἐσίγησαν καὶ ἡ αἰωνία κάτοικος τοῦ δώματος τῶν ὁμήρων, ἡ ἀδελφὴ τοῦ θανάτου σιγῇ, ἐπανελήφθη ἐπαισθητοτέρα, ὥς μετὰ πολύσαλον θύελλαν νεκρόσιμος νηνεμία ἔπεται· ὃ εἶθε νὰ ἐπιχύνηται ὅπου δυστυχεῖς καὶ πάσχοντες νεκρόσιμος σιγῇ χωρὶς νὰ διακόπτεται φρικωδεστέρας ποτέ.

Βηματισμοὶ βαρεῖς μετ' οὐ πολὺ ἠκούσθησαν πλήττοντες τὸ ἔδαφος τῆς στενωποῦ τὴν ὁποίαν οἱ δύο ἐρασταὶ διῆλθον ὀδηγούμενοι εἰς τῶν «Ὁμήρων τὸ δῶμα» καὶ σείουσιν ἐκ βάθρων τὰ μεσαιωνικὰ ἐκεῖνα τείχη τὰ ὅποια πέντε γέροντες αἰῶνες ἐσεβάσθησαν· οἱ δύο ἐραστὰὶ ὀρμεμφήτως αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην ν' ἀνταλλάξωσι φοβερὸν ἀσπασμὸν καὶ σφίγγαντες τὰς χεῖρας ἔκυψαν τὰς κεφαλὰς ἐναντι τῆς σιδηρᾶς θυρίδος σειομένης καὶ τριζοβολούσης εἰς τοὺς μανιώδεις κτύπους ἀνηλεῶν σκαπανῶν· ἡ θυρὶς πίπτει καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ εὐρίσκονται, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ἐνώπιον ἀγρίων μορφῶν ὀπλοφόρων Αἰθιώπων.

— Ἄ! ἔδῳ λοιπὸν ὁ Γερμανόγιος τὴν ἔχει κλεισμένη τὴν ὁμορφότερήν του, ὑπέλαβεν ὁ μετὰξὺ τῶν λοιπῶν διακρινόμενος διὰ τὸ πελώριον τοῦ ἀναστήματος καὶ τὸ ὑπέρχον τοῦ ὀπλισμοῦ, οὗτινος ὁ χρυσὸς σατανικώτερον ἀντενακλᾷτο ἐπὶ τῆς νικητερινῆς μορφῆς του καὶ τῆς ἀκανθοειδοῦς οὐλῆς κόμης αὐτοῦ.

Καὶ ἀρπάσας ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὴν Μπερμπογιὰν

— Ὅμπρὸς μωρὴ ὁμορφὴ προβατῖνα ἐφώνει· ὁμπρὸς... καὶ εἴκοσιν ἀραβικαὶ ἀκινάκαι ἤστραψαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Κωνσταντίου, σχηματίσασαι τρόπον τινα τὰς ἀκτῖνας ἐκείνας αἵτινες περιβάλλουσι τὰς κεφαλὰς τῶν ἁγίων.

Οὕτω σειρόμενοι ἀπάγονται ἐκεῖθεν, βεβαίως εἰς τὴν σφαγὴν, ἂν ὅχι δι' ἀνθρωπεμπορίαν, τῆς τύχης τὰ παίγνια.

Περιφρονοῦσι πάντα κίνδυνον ἀφ' οὗ ἠναγκάσθησαν νὰ περιφρονήσωσι τὸν θάνατον, ἀφ' οὗτοῦ ἐτάφησαν εἰς τὴν ἀκανθώθῃ ἀγκάλην τοῦ ἔρωτός των.

Ἄλλ' ἐν ᾧ διήρχοντο τὰ ὄρη, τὰς κοιλάδας, τὰ δάση ὁ Κωνσταντῖος ἀκουσίως του βασανίζει ἑαυτὸν νὰ ἐνθυμηθῇ ἂν ὄνειρεύθῃ ἢ ἂν τῶνόντι, μέσῳ τῶν ἀρειμανίων ἐκείνων ληστῶν, διέκρινε πρόσωπον γνωστὸν, ἀποτελέσαν μέρος τοῦ κεκλεισμένου βιβλίου τοῦ παρελθόντος του· στρεφόμενος ἐμποδίζετο παρὰ τοῦ σκότους ὁ ταλαίπωρος νὰ διακρίνῃ τὸν ἄνθρωπον ὅστις τῷ ἐφάνη ὅτι κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς συλλήψεώς των παρὰ τῶν ληστῶν, παρηγόρως πῶς καὶ φιλίως ἔνευσεν αὐτῷ.

Τέλος περὶ τὰ γλυκοχαράγματα ἡ ληστρικὴ συμμορία φθάνει εἰς τοὺς πρόποδας βουνοῦ· ἐστάθῃ, καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς ἐφώνησε γαστρημυθικῶς.

— Βρέ! Ζάρε, Ζέκο, Ντοῦρε...

Καὶ πάραυτα ὅπῃ, δι' ἧς δυσκόλως ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ ἄνθρωπος πολύσαρκος, ἠνεώχθη καὶ λάμψις κολασμένη ἐπληξῇ τῶν ἀπαχθέντων τοὺς ὀρθαλμοὺς καὶ φωναὶ προσπεποιημέναι λύκων, ρίσσων, ἀγριοχοίρων, τῆς ὁπῆς

Ἄ ! καλὰ μέσα ! ἐφώνησεν ὁ πελώριος ἀρχιληστής ὠθήσας σκληρῶς τοὺς αἰχμαλώτους πρὸς τὴν ὀπὴν τῆς ληστρικῆς τρώγλης, μέσα· καὶ μετὰ τῶν αἰχμαλώτων τῆς συμμορίας πάσης εἰσελθούσης εἰς φοβερὸν ἄντρον, ἡ ὀπή ἐσφαλίσθη δι' εὐμεγέθους ἔσωθεν πλακὸς χρησιμευούσης ὡς θύρας.

Ἐκεῖ, ἀπὸ σωροῦ ἐρριτηνωμένων ξύλων ἐξήρχοντο φλόγες ἐπαπειλοῦσαι τὰ βουνὰ ὑπὸ τὰ ὅποια ἐτριζοδόλει ἡ τεφρουμένη σωρεῖα ὡς εἰ ἔδραζον λάβαι ἐν τοῖς ἐγκάτοις ὑφαιστίου· περὶ τὸν σωρὸν τοῦτον ἐθερμαίνοντο ὠχροὶ καὶ χασμώμενοί τινες οὐχὶ προσφάτως, ἀλλὰ κατ' ἄλλην συναφθεῖσαν πάλιν μεταξὺ τῶν ληστῶν τούτων καὶ τῶν ὀπλοφόρων τοῦ προσβληθέντος Πύργου πληγωθέντες, ἐν ᾧ ἄλλοι νυσταλέοι ἤρξαντο νὰ πυρόνωνται· ἄλλοι πέραξ ἄλλων πυρῶν ἐνδοθεν εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ σπηλαίου ἐχόρευον ὡς διάβολοι ἐνθουσιασμένοι ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν καὶ ἄλλοι πέραξ αὐτοσχεδίου τινος κωμωδοῦ ἀηδῶς καγχάζοντες ἐξεσφενδόνιζον σιέλους ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν ἀκρωμένων ἢ ἐστόλιζον δι' αὐτῶν τὰ πολιά γένεια τοῦ γέροντος μυθολόγου, ὅστις ἐφαίνετο μεγαλαυχῶν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν πειρατικῶν αὐτοῦ ἀθλῶν καὶ περιφρονῶν τὰ ἀνάξια παιδιάρια κατεγίνετο διὰ τῶν διηγήσεών του νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ῥοπήν τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὰς νεαράς τῶν ψυχάς· πάντες δὲ οἱ μελανεῖμονες αἰθιώπες γυμνόποδες μέχρι γονάτων, δι' ἐρυθρῶν λαχωρίων κρατοῦντες τὸ βαρὺ ὀπλοστάσιον τῆς ὁσφύος τῶν καὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν μετὰ λευκοῦ ὑφάσματος περιετυλιγμένας ἔχοντες, μὲ τοὺς κιτρίνους καὶ σκωλυκοβρώ-

τους ὀδόντας των, μὲ τὰ μέχρι σιαγῶνος κρεμάμμενα πα-
χύσαρκα χεῖλη των, παρουσιάζουσιν ἀμαρτωλοὺς ἐξοικειω-
θέντας ἐν τῇ κολάσει των· μέσῳ τοιούτων σατανικῶν ὄν-
των καὶ σατανικωτέρων σκηνῶν οἱ πολυπαθεῖς ἐρασταὶ
διέρχωνται τὰς τελευταίας ἡμέρας ἀλγυδόνος των· ἀλλὰ
τὸ σημεῖον τῆς ἐξαντλήσεως τῆς ἀνθρωπίνης ὑπομονῆς ἀ-
πῆστραψεν ἀνυπόφορον, ὅπου-ταν μετὰ πολλὰς λαβυρινθοει-
δεῖς διακλαδώσεις σμῆνος τῶν μελανῶν ἐκείνων κτηνῶν
■ ἀνοίξαν κυγκλιδωτὴν θυρίδα ἐνεταφίασεν αὐτοὺς εἰς τὸν
μᾶλλον ἀποκρύφον μυχὸν τοῦ ἀπεράντου ἄντρου.

Ἐν αὐτῷ ριφθέντες ἡγνούν ὅτι τοῦ ἐναρέτου ἡ κατα-
δίκη ἐκτείνεται εἰς τὸ ἐπάπειρον, διότι ὁ κόσμος ὅλος εἶ-
ναι τὸ βασανιστήριον τῆς ἀρετῆς· δὲν ἡγνούν ὅμως ὅτι τοῦ
ἐναρέτου οἱ βασανιστὰὶ δὲν ἀνήκουσιν εἰς ὠρισμένην τάξιν,
διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τῆς ἀνθρωπότητος ὁ δῆμιος, διότι
ἡ δημιουργία πᾶσα εἶναι ἐν εὐρύχωρον ἀλληλοσφαιγεῖον τοῦ
ὁποίου τὸ ἐγερτήριο καὶ τὴν ἀναγκωχὴν σαλπίζουσιν ἡ
κατάρρα καὶ ὁ στεναγμός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Ο ΕΥΝΟΥΧΟΣ

Τὸ μέρος ἐνθα νῦν ἐρρίφθησαν εἶναι ἡ φρικωδεστέρα εἶρ-
κτὴ τῶν ὄσων μέχρι τοῦδε τοὺς διέσπυρεν ἡ εἰμαρμένη· θὰ
ἐξέλθωσι ποτὲ τούτου ἢ τὰ ὅσα των θὰ πατήσωσιν αὐ-
ριον ἔτεροι ἀτυχεῖς; ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ σπηλαίου φράσσε-

ται ἡ δραπετεύσις των ἀπὸ τῶν ἀδιαρρήκτων τειχῶν τοῦ ἰδίου ὅρους τὸ δὲ στόμιον αὐτοῦ φρουρῆται παρὰ λεγεῶ-
νος διαβόλων· ἡ τρώγλη ἔνθα κεῖνται εἶναι σκοτεινοτάτη,
ὡς φωτιζομένου τοῦ ὅλου βάθους τοῦ στηλαίου παρὰ ῥυ-
παροῦ φαναρίου ἐπικρεμαμένου δι' ἐσκοριασμένης ἀλύτ-
σου ἀπὸ τῆς ὁπῆς πέτρας φυσικῶς ἐξεχούσης τοῦ ἀνωμά-
λου θόλου· ἐκεῖ αἱ λείαι ἐξασφαλίζονται, ἐλεῖ ρίπτονται
οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ Καπετὰν Χουσεῖμ-Ντάσκου-Χαραμῆ
φυλειάρχου τῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ σκηνητῶν Αἰθιῶ-
πων· μετὰ παρέλευσιν ὥρων δύο προσεφέρθη ὀλόκληρος μη-
ρὸς ὀβελόπτου ἀγριοχοίρου, δέσμη κρομμύων καὶ ἄρτος νο-
στιμώτατος καὶ τοιῶμοις ἡλιασμένης πλύνθου, ὅστις ὁμῶς
ὁ ἀθεωρεῖτο ἰσπανικὸς ἄρτος ἂν παρεβάλετο πρὸς τὸν
δι' οὗ ὁ Σάτυρος τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ διέτρεφε τοὺς ἐτοι-
μοπολέμους στρατιῶτας τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος· συγ-
γνώμην ἀγρία ψυχὴ τοῦ μακαρίτου Χουσεῖμ-Ντάσκου-Χα-
ραμῆ, ἂν κατὰ παραβολὴν τῶν ἄρτων, ἐσχημάτισα ἀκου-
σίως μου παράλληλον μετὰξὺ σοῦ καὶ τοῦ ἀναιδестέρου
Πολιτεύομένου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ αὐτὸς Αἰγύπτιος ὑπὸ κρηίδος τῆς
Παγανιᾶς ἐφάνη φέρων ὑδροκολόκινθον πλήρη τοῦ παγε-
τώδους λευκοῦ οἴνου τοῦ ἀπὸ τῶν βράχων κατασταλαζόν-
τος, τοῦ βεβαίως τοποτικωτέρου τῶν προσφερομένων σι-
δηρούχων σεραπλίων παρὰ τῆς συγχρόνου ἐπιστημονικῆς
ἀγυρτίας εἰς τὰς κόρας τῶν ἀστραγαλοπωλῶν καὶ ῥακο-
συλλεκτῶν, πασχούσας ἀπὸ τὴν ἀναιμίαν, νόσον τοῦ συρμοῦ.

Ἰδὼν ἀνέπαφον ὡς εἶχεν ἀφίσει ὁ ὑπὸ κρηίδος τῆς Παγα-
νιᾶς τὸ πρόγευμα, εἶπε τοῖς καθειργμένοις·

— Ἀπὸ τρομάρα μωρὲς δὲν τὰ ἐγγίξατε ἀκόμα ἢ ἀπὸ ἀκαταδεξιά;

— Οὐδ' ἀπὸ τὸ ἓν, οὐδ' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀπήντησεν ὁ Κωνστάντιος, ἀλλ' εἶμεθα ἀσθενεῖς ἀπὸ τὰς κακοπαθειάς.

— Αἱ καὶ σεῖς ψόφοι, ὑπέλαβε ξέων ὁ Αἰγύπτιος τὰ ἐξανθήματα τοῦ μηροῦ του, σάμπως τοὺς ἔστριψε κανεῖς καλάμια ξεμιτισμένα ἵστά νύχιζ, ἢ τοὺς ἐζημάτησε μὲ καυτὸ μέλι, ἢ τοὺς ἔβγαλε καμμιά λουρίδα ἀπὸ τὴν κοκκαλοραχιά, ἢ τοὺς μισόσπασε μὲ τὴν τανάλια πέντ' ἔξη δόντια, ἢ τοὺς ἐτσάκισε τὰ γόνατα μὲ τὸ κοντάκι τοῦ ντουφεκιοῦ· ἐμεῖς μωρὲς μαγκούφηδες, οὔτε ἓνα αὐτὶ δὲν σᾶς ἐκόψαμεν· ἄκουγες τὸν Καπετάνο κ' ἔσκουζε μωρὲς μάτια μου, «μὲ τὸ κεφάλι σας θάμοῦ πληρώσετε τὸ νύχι τῆς πρώτης χανούμηςσας τοῦ γερωμπόγια»· γιὰτὶ βλέπεις, καὶ ἂν ἐπρόφθασε καὶ ἐκλείστικε μοναχὸς του, θ' ἀνοίξῃ τοὺς χασνέδες του ἵδῃ ὅτι τοῦ λείπει ἡ καλλίτερή του χῆνα.

— Καὶ ἂν δὲν ἀνοίξῃ τοὺς χασνέδες του; ἤρώτησε περὶφροντὶς ὁ Κωνστάντιος.

— Ἄν δὲν τοὺς ἀνοίξῃ ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ Αἰγύπτιος, στέλομεν, εἶπεν ὁ Καπετάνος τὸ ἓνα τῆς αὐτὶ καὶ φέρνει ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τὸν Μουσᾶ-Γιουσμανλήχ τρεχάτον, τρεχάτον μὲ ὄλαις του ταῖς ἄσπραις τρίχες καὶ τ' ἄσπρωτέρα του πουγγιά.

— Καὶ ἂν τὸ αὐτὶ τῆς δὲν φέρει τὸν Πασσᾶ μὲ τὰ πουγγιά του;

— Τότες, ξέρω κ' ἐγὼ . . . βλέποντας καὶ κάνοντας, ὅσῳ νὰ πιτύχουμε τὴ δουλειά.

Καὶ λέγων ὁ Αἰγύπτιος ἐξῆλθε πηδῶν ὡς μελανὸς ἀγριαῖλουρος. Τούτου δ' ἐξελθόντος προσῆλθε γέρων Βεκτασῆς, τοῦ ὁποίου ἡ μεσημβρινή ὄψις, μέσῳ τῶν λευκῶν καὶ παραδόξων ἱματίων του, ἐνέπνεεν ἀλόκοτον ἐντύπωσιν· ἤρχετο πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ ἀκολουθούμενος καὶ ἐτέρου Αἰθίοπος. Ὁ Βεκτασῆς οὗτος ἦν ὁ μάντις τῶν πεπρωμένων τῆς ληστρικῆς συμμορίας καὶ ἦλθε μαθὼν ὅτι οἱ αἰχμαλῶται πάσχουσιν, ὅπως θεραπεύσῃ αὐτοὺς, καθότι παρ' Ἀραψιν, ὃν ὁ ψυχικὸς ἱατρός δὲν γνωρίζῃ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἀσθενείας τοῦ σώματος, ὁ πάσχων εἶναι ἀμαρτωλός. Ὁ ἱερεὺς παρ' Ὀθωμανοῖς ὠφεῖλει νὰ εἶναι καὶ μάντις καὶ ὁ τοιοῦτος δύναται νὰ εἶναι ὅ,τι θέλει. — Ὁ εὐλογημένος Βεκτασῆς πτύσας τρεῖς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοὺς αἰχμαλώτους, ἔριψε, ψελλίζων εὐχὰς, ἐπὶ λεκάνης πλήρους ὕδατος ἄνθρακας πεπυρακτωμένους· διὰ τοῦ ὕδατος ἐκείνου ἐρράντισε τοὺς νοσοῦντας, ἐξέβαλε τοῦ πολυπτύχου βενισίου τοῦ ῥυπαρὸν βοτανοδογεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκβαλὼν ἔριψεν εἰς ἄλλην λεκάνην κόκκινον τινα· ἀπὸ τοῦ οὕτω κατασκευασθέν φάρμακον ὑποχρεώσας τοὺς αἰχμαλώτους νὰ πῶσιν, ἐγωνυπέτησε καὶ ὑψώσας τὸν ὑγείᾳ ὀφθαλμόν του πρὸς τοὺς θόλους τῆς τρώγλης, ἤρξατο σαλεύων σπασμωδικῶς τὰ χεῖλη, ὅτε ἀπὸ τοῦ ἐρυθροχόου θόλου, πεσὼν τυχαίως ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ του χοῦς κοκκινωπὸς τὸν ἠνάγκασε ν' ἀποκαλύψῃ ἀπὸ τῶν ἀβύσσων τῶν θείων ἀποκρύφων, ὅτι οἱ αἰχμαλῶται ἦσαν ἀμαρτωλοί.

— Πρέπει ν' ἀποθάνωσιν! ἐβόησεν ὁ Βεκτασῆς, ὀργίλως ἀνεγερθεὶς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, εἶναι

ἁμαρτωλοί! πρέπει ν' αποθάνωσι! τὸ θέλει ὁ Προφήτης!
ὅστις δύναται καὶ δὲν τοὺς σφάζει θὰ ἔχῃ τὴν κατάρ-
ραν Του.

Καὶ λέγων ἐψηλάφει τὸ σκοτεινὸν χάος, διότι τὸ χῶμα
ἐμπόδιζεν αὐτὸν ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του.—Θαῦμα!
θαῦμα μέγα ἦτο τοῦτο δι' ὅλην τὴν Παγανιὰν καὶ πάντες
ἀπέφευγον τοὺς μεμιασμένους ἁμαρτωλοὺς καὶ μόνον πρὸς
ἐξιλέωσίν των ἐνώπιον τοῦ θαυματουργοῦ Προφήτου τοὺς
ἔσυρον ὡς δύο πτώματα πρὸς ἓνα τῶν μυχῶν τοῦ
σπηλαίου, ρίψαντες αὐτοὺς ἐπὶ σεσηπυῖων ἀκανθῶν ὅπου
δὲν ἠδύναντο οἱ ἄθλιοι νὰ σαλευθῶσι καθόσον ἀνωθέν των
βαρὺς καὶ ἄγριος καταβαίνων ὁ βράχος δὲν ἐπέτρεπεν αὐ-
τοῖς νὰ ἐγείρῃσι τὰς κεφαλὰς των· οὕτω διήλθον τὸ πρῶν
τον ἡμερονύκτιον, ἀναμένοντες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν
τὸν βρόγγχον ἢ τὸν ἀκινάκην τοῦ δημίου διότι ὁ ἀρχηγ-
στῆς ἐξερχόμενος τοῦ σπηλαίου ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐφώνησεν.

— Εἰς τοῦ Μουσσᾶ-Γιουτμανλήχ τὸν πύργον ἀμέσως·
πρέπει ἕως αὖριον νὰ τοῦ πάρωμεν ὅ,τι καὶ ἂν ἔχῃ, διότι
ῥουθοῦνι ἀπὸ ἐμᾶς δὲν θὰ μείνῃ ἂν τὴν Παρασκευὴν ἀνα-
πνέουν οἱ κολασμένοι οὔτοι.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς αὐτῆς ἡμέρας, καθ' ἣν στιγ-
μὴν ἑμοθημαδὸν οἱ λησταὶ ἐξεκίνησαν διὰ τὸν πύργον
τοῦ χρονολήρου Μουσσᾶ καὶ τὸ ἡμέριον τῶν ληστῶν εἰ-
χε καταληφθῇ παρ' ἀφορήτου σιωπῆς, τριγμὸς τὸν ὅποῖον
δύναται νὰ προξενήσῃ ἔρπουσα σαῦρα, ἠκούσθη ταράττων
τὰ καταχθόνια ἐκεῖνα σπλάγχχνα τοῦ ἄδου· οἱ δύο ἔρασται
ἀπὸ τοῦ λιθάργου ἀνατιναχθέντες ἐβύθισαν τὰ βλεμμα-
τά των πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ὁ τριγμὸς ἐξηκολούθει ν' ἀνη-

συχῇ τὴν συμφορὰν τῶν· ἡ ψυχὴ τῶν ἐκπνέει ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν . . . Βλέπousι τὴν κιγκλειδωτὴν θύραν ν' ἀνοίγῃ· ἀκούousι πρὸς τὸ βάθος ὅπου ἔκειντο κρότον συρομένου ὄντος, πλησιάζοντος πρὸς αὐτοὺς καὶ αἶφνης διακρίνousι τὴν εἰδεχθῇ μορφήν ἐνὸς τῶν καταχθονίων ἐκείνων δαιμόνων προβάλλousαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος ἀμφοτέροι ψελλίζousιν.

«Ὁ δῆμιός μας ! »

Καὶ σφίγγousι τὰς χεῖρας περιπαθῶς καὶ ἀνταλλάσsousι τὸν συγκινητικώτερον ἀσπασμὸν ὃν ἀντήλλαξαν ἢ θ' ἀνταλλάξousι ποτὲ ἐρωμένων χεῖλη.

Ὁ ἐναντὶ τῶν στὰς γιαταγανοφόρος Διθίωψ, ὀπισθεν τῶν αὐχμηρῶν ἀκτίνων τοῦ νεκροσήμου φαναρίου τοῦ σπηλαίου, ἔθηκεν ἀντὶ χαιρετισμοῦ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του ψελλίσας.

— Σιγὴ καὶ ταχύτης.

Ὁ ὑπονοούμενος δῆμιος φθάσας ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμήν ἐμαρτύρουν τὸ τελευταῖον μαρτύριον οἱ δύο αἰχμάλωτοι, μετὰ τὸ δυσύλλαβον αἶνιγμα τὸ ὅποιον ἀπέτεινεν αὐτοῖς, ὀπισθοχώρησεν ἔρπων, ἔρριψε πέριξ του ἐταστικὸν βλέμμα, στηλώσας τὰ ὦτα ὡς οἱ ἐξετασται τῶν πεπηγότων ποταμῶν κύνες· διασχίζων ὁ αἰθίωψ τὰ ἐρέβη, συγχέει μετ' αὐτῶν τὴν ὄψιν του καὶ ποτὲ μὲν ἀναφαίνεται, ποτὲ δὲ χάνεται εἰς τὰ σκότῃ ἢ φρικαλέα μορφή του καὶ μόνον τὸ ὑποπτον βῆμά του ἀκούεται ἐπὶ τῶν τριζόντων τοῦ σπηλαίου λιθαρίων τῶν ὁποίων ὁ θροῦς ἐπαυξάνει τὸ φόβητρον καὶ τὴν κόλασιν τοῦ διαβολικοῦ τούτου καταγωγίου· οἱ ἔρασταὶ σταυροῦσι τὰς χεῖρας, κύπτousι τὰς

κεφαλὰς καὶ ἀναμένουσι τοῦ δημίου τὸ κτύπημα ὅτε ἀκούουσι.

— Κωνστάντιε θάρρος !

Καὶ τοῦ δημίου τὰς χεῖρας αἰσθάνεται φιλικώτατα ψηλαφώσας εἰς τὰ σκοτὴ δι' αὐτούς.

— Τίς εἶσαι σύ ; ἠρώτησεν ὁ ἐπιφωνούμενος χωρὶς νὰ δύναται νὰ πεισθῇ εἰς ὅ,τι ἤκουε, τίς εἶσαι σύ ;

— Ἐλησμονήσας τὸν Μασαοῦτ-Μερτζάνην ; ἀπήντησεν ἐρωτηματικῶς ὁ Αἰθιώψ.

— Ποῖον Μασαοῦτ-Μερτζάνην ; ἠρώτησεν ὁ Κωνστάντιος τεταραγμένος ὡς ὁ θέλων, καὶ ἀδυνατῶν ν' ἀναπωλῇ τι εἰς τὴν μνήμην του.

— Τόσον ὀγλίγορα λησμονεῖτε σεῖς οἱ χριστιανοὶ τοὺς φίλους σας ; εἶπε θλιβερῶς ὁ φίλος τοῦ Κωνσταντίου, καὶ στεναῖζας προσέθηκεν, εἰς τὸν ὄντ' αὐτοῦ τῆς μικρᾶς Σουλτανοπούλας δὲν ἐδουλεύσαμε μαζὺ Κωνστάντιε, μαζὺ πέρισυ ; ἐλησμονήσατε ὅτι ἐξ αἰτίας σας ἐδιώχθηκα ἀπὸ τὰ παλάτια, ἀφ' οὗ τόσα καὶ τόσα ἔπαθα ὅσῳ νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Πόλιν καὶ ἐκατάντησα ψυχολγὸς τῆς κλεφτουργίᾶς γιὰ νὰ γλυτώσω τὴν κρεμάλα ;

Ὁ Αἰθιώψ εἰς τοὺς λόγους τούτους εὗρέθη εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Κωνσταντίου, βρεχόμενος ἀπὸ τῆς Μπερμπογιάς τὰ δάκρυα.

Οὗτος ἦν ὁ ποτὲ σουλτανικὸς εὐνοῦχος Μασαοῦτ-Μερτζάνης καὶ σήμερον ἀκόλουθος τῆς αἰμοχρόου σημαίας ἐνὸς σαρκοβόρου ὀρνέου, διότι ἡ παθητικὴ του κατάστασις δὲν τῷ ἐπιτρέπει νὰ φουκτώσῃ τὰ ὅποια φέρει ὅπλα· οὗτος ἦν ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ μορφή, γνωστὴ ὑπεφάνη τῷ

Κωνσταντίῳ εἰς τὸν διάδρομον τοῦ ὑπογείου δεσμωτηρίου του, ἐν τῷ ἑρμητικῷ πύργῳ τοῦ σατράπου Μουσᾶ-Γιουσμαν-λήχ ποτὲ Πισᾶ τῆς Ἀνδριανουπόλεως, ὅτε οἱ ἀλλῆται τοῦ Χουσεῖν-Ντάσκου-Χαραμῆ εἰσέλασαν εἰς τῶν «Ὁμήρων τὸ δῶμα».

— Ἀφήσωμεν τὰς συγκινήσεις καὶ τὰς ἀναμνήσεις· καιρὸς διὰ ταῦτα δὲν εἶναι, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς Μερτζάνης· μετὰ μίαν ὥραν δὲν εἶναι δύσκολον νὰ πλακώσῃ τὸ κοπάδι τῶν λυσσασμένων λύκων καὶ δράξας ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦς ἐραστάς.

— Ἀκολουθεῖτε με, εἶπεν αὐτοῖς, μὴ φοβεῖσθε διόλου· οἱ λαβωμένοι εἶναι ὅστου διαβόλου τῇ μάνα, δὲν μᾶς ἀκούνε. . . . μετὰ τινα βήματα σταματᾷ καὶ γονατίσας εἰς γωνίαν τινά.

— Βοηθεῖτε με, εἶπεν, γιὰτὶ ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἀχαμνός.

Ὁ Κωνστάντιος καὶ ἡ Σουλτανὶς ὑπακούσαντες ἐκίνησαν μυλόλιθον ὅχι μέγαν· εἰς τὴν παρ' ἐκείνου καλυπτομένην ὁπὴν εἰσχωρήσας ὁ ἀρχαῖος θαλαμηπόλος, μετ' ἐξησκημένης ληστρικῆς ἐπιτηδειότητος,

— Δόσατέ μου τώρα τὰ χέρια σας ἀδελφια, εἶπεν εἰς τοὺς ἐραστάς, οἵτινες ὑπακούσαντες καὶ πάλιν προθύμως, εἰσῆλθον μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ των εἰς ἀνωφερῆ στενωπὸν ὑπὸ παχυτάτης σκοτίας πεπληρωμένην.

— Κρατᾶτε με ἀπὸ ταῖς λουρίδες τοῦ ζωναριοῦ μου καὶ ἔρχεσθε μαζί μου μετὰ σκημένα τὰ κεφάλια.

Καὶ οἱ πολυπαθεῖς ἐρασταὶ ἐπὶ ὀλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας διέσχιζον τὴν πνιγερὰν ἐκείνην σκοτίαν μετὰ ὑπομονὴν ἀγίου καὶ μετὰ ἀπιστίαν ἡμιμαθοῦς· ἂν καὶ ἤκο-

λούθουν τὴν ἔντιμον ἀγαθότητα τοῦ φίλου των, δὲν ἐτόλμον νὰ ἐλπίσωσι, διότι ὡσάκις ἐτόλμησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν ἀπελπησίαν, ἀπήντησαν τὴν ἰσχὺν αὐτῆς σκληροτέραν· καὶ ὅμως μετ' οὐ πολὺ ὁ σκοντάψας ποῦς αὐτῶν τοὺς εἶδοποιεῖ ὅτι θ' ἀναβῶσιν ὕψωμα καὶ ἐν ταύτῃ ἤκουσαν τὸν ὁδηγὸν των λέγοντα·

— Ἐδῶ ὁ δρόμος ἀναβαίνει καὶ ὁ βράχος καταβαίνει ἀπ' ἐπάνω μας· κοντοζυγόνουμε . . . καὶ μὲ τοὺς λόγους, οὐράνιον ἄστρον ἀπὸ μακρόθεν ἐμειδίασε πρὸς αὐτοὺς, ὡς παρὰ τοῦ Θεοῦ τῶν αἰσθημάτων πεμφθεὶς παρήγορος ἄγγελος· τὸ ἐν ἄστρον γίνονται δύο, τὰ δύο γίνονται πολλὰ καὶ τέλος ἐξεληθόντες ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κόφου ὄρους, εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν σκέπην μεγαλοπρεποῦς οὐρανοῦ ὡς ὁ ὑποσχόμενος αὐτοῖς ὀρίζων τὴν ἐλευθερίαν των. Αἱ δροσεραὶ αὔραι τῶν δασῶν προσφέρουσιν αὐτοῖς ἀναψυχὴν, τὰ πτηνὰ τῶν ἐρήμων παρηγορίαν καὶ καρτεροψυχίαν ἢ ἀπροσδόκητος αὕτη λύτρωσις.

— Νά! . . . τὸ μονοπάτι τοῦτο πέρνετε, ἔλεγε ὁδηγῶν αὐτοὺς ὁ καλὸς Μασαούτης, ἀπ' οὗ ἀπεμάκρυνεν αὐτοὺς τοῦ τελευταίου ληστρικοῦ λημερίου· ἴσα, ἴσα πηγαίνετε καὶ ἔγνοια σας· θὰ ἔξημερωθῆτε εἰς τὴν Μαρίτσαν, κεφαλοχώρι τοῦ Βιλαετίου τῆς Φιλιππουπόλεως καὶ γιὰ νὰ μὴ γνωρισθῆτε, καὶ γιὰ νὰ μὴν πεινάσητε, ἐπῆρα τὰ μέτρα μου ἀπὸ τότε· ποῦ σὰς ἐρρίξαμε ὅτῃ σπηλιά. Καὶ δι' ἐλαφοῦ πηδήματος ὁ πρωτότυπος αὐτὸς φίλος ἐκβάλων ἀπὸ κουφώματος δένδρου δύο ἐνδυμασίας ὁμοίας,

— Λάβετε, εἶπεν, ὑπάγετε ὅτῳ χωρὶς ποῦ σὰς εἶπα, ὥσάν διακονιάριδες Βεκτασηδες, ὅσῳ νὰ εὔρετε καιρὸ νὰ πε-

ταχθῆτε ἐστὴ Φιλιππούπολιν· ἐκεῖ εἶναι ἕνας Πασσάς τοῦ διαφεντεύει πολὺ τοὺς ξένους· φτάνει νὰ τὸν ὀρκίσετε εἰς τὴν ζωὴ τῆς θηγατέρας του.

— Ἀλλὰ πῶς δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ κοντὰ μας ; ἡρώτησεν ἡ Μπερμπογιά λυπούμενη.

— Ἀκουσε, κυρὰ Σουλτανοπούλα, εἶπε μὲ ὕψος ἀξιοπρεπὲς ὁ εὐτελής εὐνοῦχος, ἀληθινὰ εἶναι κλέφτης ὁ Καπετάνος μου καὶ ὁ κλέφτης δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ μὲ ψωμίζει καὶ τὸ ψωμί καὶ τὸ γάλα δὲν τὰ πατάνε οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, ἔπειτα ὅπως ἐγλύτωσα τὴν ἀφεντιά σας ἔτσι ἔμπορῇ ὁ Προφῆτης νὰ μ' ἀξιώσῃ καὶ εἰς ἄλλα καλλήτερα· θὰ πῆς γιατί ἐπάτησα τὸ ψωμί τοῦ πατέρα σου ; μὰ ἐκεῖ ἀπάτησα ἕνα καὶ ἐγλύτωσα δύο· πάντα γιὰ καλὸ.

Τὰ ἅγια ταῦτα αἰσθήματα ἀπαντῶνται εἰς πολλοὺς ἐπὶ ἐξόχῃ γενεαλογίᾳ καὶ γραμματικῇ μορφώσει ἐγκαυχομένους ; καὶ ὅμως μυριάδες ἀπόπαιδες τῶν ἀγίων, ἀγνωστοί, ἐν ταῖς ἀγίαις τὸ πνεῦμα παραδίδοντες, ἐξυπηρετοῦσιν ἐν παραβύστῃ τὴν συγκρατοῦσαν τὸν κόσμον ἄνευ οἰκισμῶν καὶ ἐπιδείξεων εὐγένειαν.

Ὁ πτωχὸς Μασαούτης φιλήσας τὰ χεῖλη τοῦ Κωνσταντοῦ καὶ τῆς Μπερμπογιάς τὴν χεῖρα,

— Ἐχετε γυιὰ ! ἐφώνησε στενάζων, ὁ Προφῆτης καὶ ὁ Χριστὸς κοντὰ σας, ἔχετε γυιὰ· γιατί, χίλια κομμάτια γένουμαι ἂν μὲ πάρουνε μυρωδιὰ, καλὴν ἀντάμωσιν.

— Ἀπὸ τὸ στόμά σου καὶ ὅτου Θεοῦ τὴν ἀκοὴν, ἐφώνησεν ἡ νεάνις, σφίγγουσα εὐγνωμόνως τοῦ πτωχοῦ εὐνοῦχου τὴν παλάμην.

— 'Ο Θεός νά μὴ λησμονήσῃ τὴν καρδίαν σου προσέθηκε δακρύων ὁ Κωνστάντιος.

— Καὶ ὁ πτωχὸς Μασσαούτης μὲ τὸ λευκὸν κάλλυμα τῆς κεφαλῆς του ἐσπόγγιζε τοὺς ὀλονέν κλαίοντας ὀφθαλμούς του, καὶ ὥσεί καταληφθεὶς παρὰ νέας φιλανθρώπου ιδέας, ἐν ᾧ ἐκινεῖτο, πρὸς ἀναχώρησιν προσέθηκεν,

— Ἀλήθεια, ἔμπορεῖτε ἂν ἀποστάσῃτε, νὰ ἡσυχάσετε σὲ μιὰ καλαμιὰ 'ποῦ θὲ ν' ἀπαντήσετε μετὰ τρεῖς ὥρας εἰς τὸ πλευρὸ τοῦ μονοπατιοῦ' πόσαις φοραῖς ἐκεῖ ἐξενύκτησα· οὔτε 'στὸ σπῆτι σας' 'μισὴ ὥρα νὰ φέξῃ κινᾶτε καὶ τὴν αὐγοῦλα ξεκουρασμένοι ἀναβαλίνετε τὰ βουνα τῆς Φιλιππουπόλεως' ἔχετε γιὰ καὶ ὁ Θεός 'στὸ καλὸ.

Μετὰ τεσσάρων ὥρῶν πορείαν ἀναψυχούμενοι οἱ λυτρωθέντες εἰς τὸν ὑποδειχθέντα παρὰ τοῦ καλοῦ Μασσαούτη καλαμῶνα, μετὰ τόσων ἡμερῶν νηστείας καὶ καταδιωγμῶν ἔτρωγον ὅ,τι τοὺς εἶχε φιλοδωρήσῃ ὁ καλὸς ἐκεῖνος φίλος των καὶ ἀφέθησαν εἰς ὕπνον ἡδύτατον.

Μόλις περὶ τὸ ἡλιοβασίλευμα ἀνοίξαντες τοὺς ἀπηυδασμένους ὀφθαλμούς των, ἡσθάνθησαν τόσῃν ζωὴν εἰς τὰς δυνάμεις των καὶ τόσῃν φαιδρότητά εἰς τὴν ψυχὴν των, ὥστε ὑπέθεσαν ὅτι ἐν ταῖς ἀναπαύσεσι τοῦ Σουλτανικοῦ χαρεμίου ἡγέρθησαν ὅπως προσφέρωσιν ὕμνους εἰς τὸν Θεὸν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὐτυχίας· ἀλλὰ φεῦ! διαβατικὴ ἀστραπή, ἐν τῷ πειθμένῳ τούτῳ τῆς διαρκοῦς θλίψεως, εἶναι ἡ χαρὰ ἡμῶν· ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Κωνσταντίου τῆς ῥεμβώδους ἀπῆλauen, τὸ πρῶτον ἡ Μπερμπογιά ἀπὸ τῆς γνωριμίας των, τὴν ὁποίαν ὠνειρεύθη εἰς τὴν πρῶταν τοῦ βίου τῆς εὐδαιμονίαν, ὅτε τοῦ λησμονηθέντος Ἀβδούλ-

Ῥαχμάν-Βέη ἡ φονικὴ φωνὴ ἠκούσθη ἀντηχοῦσα κάπου· ἀνετινάχθησαν ! Κοιμώμενοι ὠνειρεύοντο τὴν εὐτυχίαν, καὶ ἐξυπνήσαντες ἀνεγνώρισαν ἑαυτοὺς δυστυχεῖς· χωρικοὶ ὁδοιπόροι, ἐκ τοῦ καμπύλου τῆς ὁδοῦ ἐμφανισθέντες αἰφνης, διηγήθησαν εἰς τοὺς ἀπηλπισμένους πλέον τούτους ἀνθρώπους, ὅτι λυσσῶν ὁ Βέης βαδίζει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγορῆς πρὸς τὸ χωρίον Μαρίτσαν·

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Η ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΑΛΛΥΕ

Δύο μῆνας μετὰ τὰς τόσας περιπετείας τῶν φίλων μας εἰσερχόμεθα εἰς ἓνα τῶν ἀνθῶνων τῆς Φιλιππουπόλεως, τὸν ὅποιον ἐκ τῆς περιποιήσεως καὶ τάξεως αὐτοῦ ἀναγνωρίζεις ὡς πλουσίου τινος μικρὸν παράδεισον· διὰ τὴν εἰσέλθωμεν εἰς αὐτὸν ἀναγκαζόμεθα ν’ ἀφίσωμεν δι’ ἀρκετὰς στιγμὰς ἐνδιατρίβουσιν τὴν προσοχὴν ἡμῶν, εἰς ἐπιφανὲς μέγαρον ὅπερ, κατέχον δύο τετραγωνικῶν λευγῶν διάμετρον, ἐλκύει τὸν θαυμασμὸν τῶν ξένων διὰ τὸ ἰδιόρρυθμον καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς τεκτονικῆς αὐτοῦ· ἰσχυρότερον ἐνετικῷ φρουρίου, μεγαλοπρεπέστερον σουλτανικοῦ τζαμίου καὶ βαρύτιμον ὡς Κροίσαιον ἀνάκτορον, ἀλαζωνικῶς διασαλπίζει τὴν δύναμιν, τὸν πλοῦτον καὶ τὸν τύφον τοῦ τοπάρχου Τζιτζικ-Μουαμέτ-Πασᾶ. Διὰ μιᾶς τῶν πολλῶν αὐτοῦ πυλῶν εἰσερχόμεθα εἰς τὸν εἶρη-

μένον ἀνθῶνα, περιζωννόμενον κυκλοειδῶς ὑπὸ πελωρίου κυγκλειδωτοῦ, ἀρχίζοντος ἀπὸ τῶν πέριξ παναρχαίων στηλῶν ἐφ' ὧν τὸ ἐπιφανές μέγαρον ἐπαναπαύει ἔσωθεν τὸ ἀλαζονικὸν ὄγκος του. — Αἱ ἐπὶ τῶν ἀνθοστολιστῶν λόφων τῆς μεγαλοπύλεως ταύτης ἐρειδόμεναι χρυσαὶ πύλαι τῆς Ἀνατολῆς ῥοδιζοῦσαι, ἀφίνουσιν εἰς τὸ ἀνοιγμά των νὰ φανῇ ἡ ζωογόνος Πρωτὰ κρατοῦσα ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ ἀνθοφόρον κάνιστρόν της καὶ ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν μύρων της τὴν ἀκένωτον φιάλην· καὶ στολίζει τοὺς κήπους μὲ ἀνθη, καὶ ἀνεγείρει τοὺς κάλυκάς των δροσοπετάλους καὶ χαμογελῶσα βαπτίζει αὐτοὺς εἰς τὴν ἰδιόρυθμον ἐκείνην ἀμβροσίαν της δι' ἧς ἡ Ἀσία μεθύσκει καὶ ζωογονεῖ τὰς λοιπὰς Ἡπείρους τοῦ κόσμου· κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους, ὁ παράδεισος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ παρίσταται ἀντίζηλος τῆς γῆς. Ἀπὸ τῶν λυγρῶν κλόνων, τοῦ ὡς ἀδμαντοστολιστοῦ ἀνθῶνος, ἡ ἁρμονία πτερωτῶ χερουβείμ φαίνεται πλέκουσα ὕμνους Θεότητος, πλανωμένης ὑπὸ τὴν ἀρωματώδη σκιάν τῶν συμπεπυκνωμένων πορτοκαλλεῶν· ἐὰν τὰ ἐλαφρὰ πτηνὰ, τὰ ἐρωτήλως παίζοντα, δὲν ἔκλινον τὰς γραφικὰς τῶν κυπαρίσσω κορυφὰς, θὰ ἐξελάμβανέ τις ταύτας ὅτι ἀφ' ἑαυτῶν προσφέρουσιν ὀφειλομένην ὑπόκλινιν εἰς νεάνιδα παριστῶσαν, ἐν τῷ πυκνώματι ἐκείνῳ, ζωηρὰν τὴν προσωποποίησιν τῆς καλλονῆς· νομίζει ἐνώπιόν της ῥεμβαζούσης, ὅτι τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ἀνθη τὰ μὲν διὰ τῆς μηχανικῆς, τὰ δὲ διὰ τῆς ἐνστικτοῦ αἰσθητέως των, προσφέρουσι δοξολογίας εἰς τὸ ὑπέρτατον Ὄν ἔναντι τοῦ ὡραίου καλλιτεχνήματός Του. ὦ ! ἐὰν ἔλειπεν ἡ Καλλονὴ, ὁ Παράκλητος οὗτος ἄγγε-

λος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον, θὰ ὑπῆρχον ἁρμονία καὶ χρώματα ;

Εἰς τὸν ὡχροπράσινον κορμὸν μιᾶς τῶν πορτοκαλλεῶν τοῦ μεγαρικοῦ ἀνθῶνος, στηρίζει τὸ διακρινόμενον, μέσῳ τῶν νεαρῶν κυπαρίσσω, ἀνάστημά της, νεῖνις ὑψηλὴ καὶ λεπτόσχημος, δροσερὰ, λευκὴ καὶ γλυκεῖα τὴν ὁποῖαν ἐκλαμβάνεις ὡς ἀπαύγασμα τῆς ἀνατελούσης ἡοῦς· ὁ λεπτοφυὴς καὶ ἀπαστράπτων βραχίον αὐτῆς, γυμνός, ἐφ' ἐνὸς τῶν κλόνων τῆς πορτοκαλλέας ἐστηριγμένος, κρηγεῖ ἐπὶ κρηνοδακτύλου παλάμης τὴν ὥραιαν δασύκομον κεφαλὴν της καὶ φρονεῖς ὅτι τὰ περίξ ἄνθη δὲν ἀνέχονται τὴν κατάλευκον ἐκείνην χεῖρα· καὶ φρονεῖς ὅτι τὴν μακρὰν ἐθενόχρουν κόμην της, περιστέφουσιν τὶ γραφικὸν μέτωπόν της, περικοσμεῖ τὸ ἀδαμάντινον στέμμα τῆς πρωίας· οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ της ἡμίλειστοι, ὡς νυσταζούσης τῆς παρθενίας, ἄφινον νὰ ὑποφαίνηται ἡ μελανὴ κόρη των ὡς μάγισσα ἔσωθεν Μακρωλείου ἐνεδρεύουσα τὰ θύματά της ἐν συνεφώδῃ ἡμέρᾳ· ἐκτοξεύει βέλη δυνάμενα νὰ τρώσωσι καὶ τὴν ἀπαθεστεράν καρδίαν· ὅσα ῥόδα ἀνέτειλαν τὴν πρωίαν ἐκείνην, χλωμὰ ἠτένιζον τῆς νεάνιδος· τὰ χεῖλη· ὑπὸ τὴν θελκτικὴν ὠρότητά της παριστᾷ ἡ ῥεμβάζουσα κόρη Ὁσίαν ὥραιοτάτην ὑπὸ τὸν ἀκτινοειδῆ τοῦ μαρτυρίου της πέπλον.

Δὲν εἶναι θεότης ἡ καλλονή ; διατί λοιπὸν πάσχεις περικαλλὴς κόρη ;

Ἀΐφνης αἰ παρὰ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου μυρσῖναι, ψυθιρίζουσιν ὡς συστελλόμεναι νεάνιδες εἰς τὴν αἰφνιδίαν ἐμφάνισιν νεανίου.

Ἰδοὺ εἰς τοιοῦτος, ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος ὡς ἡ ἐξεικονισθεῖσα, ἐμφανισθεὶς ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν μυρσινῶν, στρέφει ἐρευνητικούς περίξ τοὺς ἀμφιβάλλοντας αὐτοῦ ὀφθαλμούς, ἐπιζητῶν ἀνησύχως καὶ τι καὶ τέλος ὡς συναντήσας τὸ ἐπιζητούμενον, προχωρεῖ πρὸς τὸν πορτοκαλλεῶνα.

— Χανούμησα τοῦ Προφήτου, ἐφώνησε προσελθὼν καὶ κλίνας γόνυ πρὸ τῆς ἐξεικονισθείσης νεάνιδος, τριανταφυλλόπλαστη Ἀλλυέ! Θεότης περιηγουμένη τὴν γῆν, ἰδοὺ ἡ θνητότης μου ! τί θέλει ἡ παντοδυναμία σου ; θέλει τοὺς ὄνυχας τῶν δρακόντων τῶν ἀπειλησάντων τὸν Προφήτην ; θέλει τὰς ἐρυθρὰς τρίχας μὲ τὰς ὁποίας αἱ στρίγλαι τοῦ Ἀραράτ δεσμεύουσι τοὺς ἀνδρείους ; θέλει τὸ ὁστοῦν τοῦ διαβόλου τὸ ὁποῖον εὐρεθὲν ἐπὶ τῶν περάτων τῆς γῆς, ἐνεπήγη συγχρόνως εἰς τὰς πτέρνας τῶν Τεσσαράκοντα Ἀνδρειομένων ἀδελφῶν ; θέλει τὴν χαίτην λευκῆς ἄρκτου ; . . .

Ἡ νεάνις ἀφ' οὗ μετ' ἀγωνίας ἤκουσε τὸν ῥοῦν τῶν προτάσεων τοῦ ἱππότου Ὁθωμανοῦ, φέροντος ἀξιωματικοῦ Τούρκου στολὴν, ὡς διακόψασα αὐτὸν ἀποτόμως ἀπήντησεν.

— Σοῦ μόνου ἔχω χροίαν· ἐν μέγιστον δῶρον θέλω νὰ μοὶ προσφέρῃς· θέλω νὰ μοὶ φέρῃς τὴν καρδίαν σου ὅθεν καὶ ἂν κεῖται αὕτη.

— Καὶ εἰς τί θὰ σοὶ χρησιμεύσῃ καρδιά ἀπίστου ; πῶς θὰ συζήσῃς μεθ' ἐνὸς ἀτίμου ; πῶς νὰ σοὶ ὑποσχεθῶ καρδίαν ὁμοιάζουσαν πρὸ πολλοῦ δωρηθέντα ἀδάμαντα ;

— Λοιπὸν οἱ στεναγμοί μου ἀντηχοῦν εἰς τὰ ἀκαρδον στήθός σου, ὡς εἰς τὸ κούφωμα σπηλαίου διερχομένης δο-

κάδος αἱ οἰμωγαί; ὑπέλαβε φωνῇ πενθίμῳ ἡ Ἀλλυέ.

— Ὁ ἔρως σου Ἀφροδίτη τῶν Τούρκων, ζωογονεῖ, ἀνδρίζει, ἐξευγενίζει τὸν εὐτυχῇ ἐκλεκτόν σου, ὅστις θέλει νὰ μένῃ ἀξίος τῆς ἀγάπης σου· ἀποκρούω αὐτὸν διότι ἀκροαζόμενος τοὺς παλμούς σου καθίσταμαι ἄτιμος· πρὶν σὲ συναντήσω, ἠγάπησα καὶ δὲν ἐννοῶ πῶς δύναμαι ν' ἀγαπήσω καὶ πάλιν.

Τῆς Ἀλλυέ τὰ στηθὴ στεναγμοὺς συνετάραξεν, ὁ δὲ νεανίας ἐξηκολούθησε·

— Πῶς δύνασαι νὰ μὴν ἀποστραφῇς Ἀλλυέ μου, μετὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔρωτός σου μέθην, ἄνθρωπον προδίδοντα ἐπὶ τῆς κόρης τὸν πατέρα, ἐπὶ τῆς ἐρωμένης τὸν ἔρωτα;

— Κωνσταντίε! ἐφώνησε καιρίως πληγωθεῖσα ἡ Ἀλλυέ, πρόλαβε τὸ βράθρον εἰς τὸ ὅποιον με ὠθεῖς.

— Μίσησόν με, ὠραιοτέρα Γυνὴ τῆς γῆς.

— Τοῦ ἡλίου λαμπρότερε! τῆς ζωῆς μου ποθεινότερε! μισουμένη παρὰ Σοῦ αἰσθάνομαι τὸν ἔρωτά μου πρὸς Σὲ αὐξάνοντα, εἶπεν ἡ μονογενὴς τοῦ Τζιντζίκ-Μουαμέτ-Πασσᾶ.

— Εἶναι ἀδύνατον! ἀπήντησε σταθερῶς ὁ πιστὸς ἐραστής καὶ τίμιος ἄνθρωπος.

— Ἀδύνατον! ὑπέλαβεν ἀπειλητικῶς πως ἡ Ἀσιανὴ κόρη· ἀδύνατον; ἐπανέλαβε καὶ ἡ φυσιογνωμία της ἐξείκονισε τὴν πανσέληνον εἰς τὴν δύσιν της καὶ ἐξαγαγοῦσα τοῦ χρυσοῦ ζωστήρός της, ἀπασιῶς ἀπαστράψαν εἰς τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου φάσγανον·

— Ἀδυνατον! ἐφώνησεν ἀγρίως μειδιῶσα.

Ὁ ἐπαπειλούμενος ἀντὶ ἀπαντήσεως προέτεινε τὰ στήθη

του εἰς τὴν μαινομένην Τουρκίαν. Ἀλλὰ τὸ φάσγανον ἐ-
κεῖνο ὥρισθη νὰ βυθισθῇ μέχρι λαβίδος εἰς τὰ ἔρωτοκα-
τοίκτητα στηθὴ τῆς Ἀλλυῆ, τῆς μονογενοῦς τοῦ φιλανθρω-
ποτέρου Πασσᾶ, τῆς ὡραιότερας νεάνιδος τῆς Φιλιππου-
πόλεως, τῆς τρυφερωτέρας γυναικὸς τῆς ἔρωτολήπτου
Ἀσίας.

Τὰ ἄνθη, ἡ χλόη, τὰ πτηνὰ, τὰ δένδρα θρηνητικῶς
πλέκουσι τὸν στέφανον τὸν ὁποῖον ὁ κόσμος χρεωστέϊ νὰ
προσφέρῃ εἰς τὰ ἔχνη τὰ ὅποια ἐγκαταλείπουσιν ὀπισθὲν
τῶν περιηγηταί τινες ἄγγελοι διελθόντες αὐτοῦ . . .

.

Μετά τινας ὥρας οἱ φιλοξενούμενοι Μπερμπογιὰ καὶ
Κωνσταντίος, διὰ τῶν ἀποτάτων ἀτραπῶν εἰς ἃς κατεδι-
κάσθησαν νὰ ἐγκαταλίψωσι διὰ παντὸς τὰς νέας ἐλπίδας
τῶν, ἔφευγον τῆς Φιλιππουπόλεως πεποιθῶτες ὅτι τὰ
παρουσιαζόμενα εἰς αὐτοὺς ἄσυλα εἶναι μηχανορραφήματα
δολίας εἰμαρμένης, ἐπαναπαυομένης πρὸς στιγμὴν, ὅπως
ἐπαναλάβῃ σκληροτέραν τὴν ἐπιθεσὶν τῆς.

Καὶ τί ἠδύναντο οἱ δύο ἔραστα νὰ ἐλπίσωσιν ἂν δὲν
ἐγκατέλιμπανον λαθραίως τὸ νοῖκον τοῦ εὐεργέτου τῶν, εἰς
τὸν ὁποῖον ἐπέτυχον χορτασμὸν, ἀνάπαυσιν, τιμὴν καὶ
ἀγάπην; Πρὸ δύο μηνῶν ὡς δυστυχεῖς ἀδελφοὶ ἐφιλοξε-
νοῦντο εἰς τοὺς φιλανθρώπους κόλπους τοῦ Πασσᾶ τῆς
Φιλιππουπόλεως.

Βεβαίως θὰ ἐσύροντο παρ' αἰμοχαροῦς δημίου, ἔν' ἀπο-
λογηθῶσι πρὸς ἀπορραγηθέντα πατέρα, δι' ἐγκλημα τοῦ
ὁποίου ἦσαν ὑπόλογοι μόνον διότι ἐσεβάσθησαν τὴν τιμὴν

τοῦ οἴκου του καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν εὐεργετηθέντων.

Ἄλλὰ καὶ οὕτω ποιήσαντες ἤλπιζον σωτηρίαν;

Ὁ εὐεργετικός δάκτυλος τοῦ Θεοῦ τῶν τιμίων ἀνθρώπων καὶ ἂν δὲν ὑποδείξῃ σημεῖον ἀναπαύσεως καὶ παρηγορίας εἰς τοὺς πεπονημένους φίλους αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, θὰ διαχαράξῃ αὐτοῖς τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν τοῦ οὐρανοῦ σκηνώματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ νάρκισσος τῶν ἐμψύχων λειμώνων τῆς καλλιγύναικος Κωνσταντινουπόλεως, ἡ σελήνη τῶν θελκτικῶν ἀστέρων τοῦ ἀνατολικοῦ οὐρανοῦ, ἀγνώριστος ἀστραπή, ταχυπορεῖ μετὰ τοῦ ταλαιπόρου ἀκολούθου της, ὄντος μίᾳ ἁκτὶς τῆς φλογὸς της, τρέχει μετ' ἐκείνου νὰ σβεσθῇ εἰς τὴν θεελλώδη λίμνην τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισαν τὰ δάκρυά των.

Δι' ἄρκετὰς ἡμέρας οἱ ποιμένες καὶ οἱ γεωργοὶ τῆς Ἰαμπόλεως, εὐχαρίστως προσέφερον καὶ ἄρτον καὶ ἄνεσιν εἰς δύο ἐπαίτας, τῶν ὁποίων τὰ θλιβερά τραγώδια συνεκίνησαν τὴν ἐρωτόληπτον νεότητά καὶ τὸ φιλεύσπλαγχον γῆρας.

Καὶ τί δὲν διδάσκει ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωσ εἰς δύο εὐγενεῖς ψυχάς

.

Μετὰ δεκαπενθήμερον ἀκριβῶς, ἀφ' οὗ τὸ τελευταῖον συνηντήσαμεν τοὺς ἀτυχεῖς ἐραστάς, τὰ σμήνη τῶν Ἀβδούλ-Ραχμάν-Βέη καὶ Τζιντζίκ-Μουαμέτ-Πασσᾶ, λυσσαλέα εἰσῆλθον καὶ εἰς τὴν Νικόπολιν.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς, ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, εἰσόδου τῶν καταδικωκτῶν τῶν πολυπαθῶν φίλων μας, διεφημίσθη ἡ τόση ἐντύπωσις καὶ θλίψις προξενήσασα, διὰ δηλητηρίου αὐτοκτονίας τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Μέτου-Ἐτίμ-Ἐφένδῃ, Γκιούλως καὶ Χασᾶν, ὑπὸ τοὺς ὁποίους θαυμάσιον χαιρετῶμεν τοὺς γνωρίμους ἡμῶν Μπερμπογιᾶν καὶ Κωνσταντίνον.

Ὁ ἀναγνώστης δὲν ἐλησμόνησε τὸν πρόλογον τοῦ παρῶντος διηγήματος.

Οὕτως ἐκλείσαν τοὺς ὀφθαλμούς των δύο ἐρασταὶ ἐνδοξοὶ ἐν τοῖς θειοπαθήμασι καὶ τῇ πίστει αὐτῶν, γνωστοὶ ἐν τῇ ῥωμαντογραφίᾳ τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Δύο ἄνθρωποι χαρμελίου» καὶ ἡ μὲν Σουλτανὶς Μπερμπογιᾶ κατηρτίζετο διὰ σύζυγος τοῦ Κιπρῆλῃ-Πασσᾶ, μεγιστάνος τῆς Παλαιστίνης, ὁ δὲ ἀρχιευνούχος Κωνσταντίνος, ἀποσταλεὶς ἐκ τοῦ παιδομαζώματος Ἀθηνῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐγγράφει ἐν τῇ βίβλῳ τῶν εὐνούχων, ἐσώθη παρ' ἐλπίδα τῆς ἀπανθρώπου καὶ ἀλόγου παραμορφώσεως, παρὰ τοῦ εὐτυχῆ συμπτώσει ἐκεῖ τυχόντος τότε, πατρικοῦ φίλου του, τοῦ Σαμίου Μεγάλου Λογοθέτου, παρ' οὗ καὶ ἐξεπαιδεύθη τρωθεὶς δεκατόπιν χρόνου ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς ἡγεμονόπαιδος, ἣν συνήνησε τυχαίως ἐν τινὶ λεμβοδρομίᾳ τοῦ Βοσπόρου, κατάρθωσεν, ἐπικαλεσθεὶς ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ τῶν εὐνούχων ἱερὸν μητρῶον καὶ τῇ συνδρομῇ, τοῦ ἀδρῶς δωροδοκηθέντος Αὐστριακοῦ ἱατροῦ Παύλου

Χόβερλιτς, κατώρθωσε νὰ εἰσαχθῇ πρωτοφύλαξ τοῦ Σουλτανικοῦ χαρεμίου, ὅπου ἐσύχναζεν ἡ ἡγεμονόπαις.

Ἐδῶ ἐτελείωσεν ὁ διηγηθεὶς μοι τὸ παρὸν διήγημα ὡς ἱστορικόν, καλὸς φίλος μου Μυχμούτ-Βέης-Βλώρας, καὶ ἐδῶ σταματῶ καὶ ἐγώ, συμπερένων καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς ταύτης διηγήσεως, ὅτι ἀντίζηλος τοῦ οὐρανοῦ, δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ ἡ κακία τοῦ κόσμου, ἐπιδιώκουσα διὰ καταστροφῶν καὶ ἐγκλημάτων τὴν ὀλβιότητα, ἣν ὁ Θεὸς ἐνέκλεισεν εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ μόνους τοὺς ἐναρέτους μάρτυρας τῆς γῆς.

Καὶ ὁ ἔρωσ δύναται ν' ἀποθανάτιση ὡς ἥρωας δύο Ἀνθρώπους, ὑπηρετήσαντας διὰ πάσης θυσίας των ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ὕλης, τὸν ἠθικὸν καὶ αἰώνιον ἔρωτα, ὅστις ἀναμένει ἡμᾶς εἰς Κόσμον ἰδανικότερον τοῦ ἐν ᾧ ζῶμεν.

ΤΕΛΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Η ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΒΑΤΟΣ

ΛΙΑΣΚΟΣ ΚΑΙ ΛΟΥΛΑ

Κοιμάται ὁ Ἥλιος 'στὰ βουνὰ κ' ἡ πέρδικες 'στὰ χιόνια
Κοιμοῦνται τὰ Κλεφτόπουλα ὁλόρθα 'στὰ κοτρώνια
Τρία 'μερόνυχτ' ἄγρυπνα 'στὸ ἔρημο καρτέρι,
Ὡς πῶπιεσαν τοῦ Μπερατιοῦ τὸ ἄσπρο περιστέρι
Κοιμάται καὶ ἡ Λυγερὴ 'στὸ πράσινο χορτάρι
Κ' ἓνας λεθέντης ἀντικρὺς τῆς μέτραγε τὴ χάρη.
Φαίνεται ὁ Διάσκος! φαίνεται 'στὰ μάτια καὶ 'στὴν ὄψη
'Ποῦ σκύβει τὸν ἀμάραντο 'στοὺς κόρφους τῆς νὰ κόψη.
Νεράϊδα κόσμου ἄγνωστου 'ποῦ ἐρωτευμένη κλίνει
'Στὸν κόσμο 'ποῦ προσεύχεται τὸ αἰδόνι 'στὴ μυσίνη,
Σοῦ φαίνεται τριαντάφυλλο χλωμὸ, μισανοιγμένο
'Ποῦ ἔχει μέσ' 'στὰ φύλλά του τὸ σάρακα κρυμμένο.
Τὴν τραγουδοῦν 'στὸν ὕπνο τῆς τ' αἰδόνια καὶ τὸ ριάκι
Μὰ κρῶζει κάπου ἐκεῖ σιμὰ ἀθώριτο γεράκι : . .
'Ο Λιάσκος δὲν τ' ἀπῆκασε μιὰ τουφεκιὰ νὰ ρίξῃ
Καὶ τὸ γεράκι τὸ ἄχαρο 'στὸ ριάκι νὰ τὸ πνίξῃ.
Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ ἄνοιγμα ὁ Λιάσκος βυθισμένος,
Δὲν ἔβλεπε πῶς ἔχασκε καὶ ὁ Ἄδης ἀνοιγμένος.

Τοῦ ἔρωτα ἵστα στήθη του ἡμιγμένο τὸ κοντάρι
Δειλὸ, δειλὸ τὸ ἐφίληγε τὸ ἀνδρεῖο παληκάρι.
Μὲς ἴσῃν καρδιά του τ' ἄκουε καὶ ὡς τόσο τὸ ἐφιλοῦσε
Γιατὶ ὀμπρὸς του τῶφερνε τὴν Κόρη π' ἀγαποῦσε.
Ἄφ' οὗ τὴν εἶδεν, ἄνοιξε μὲν δὲν ἐδιάβη ἀκόμα
Ὅταν τοῦ εἶπε αὖς ἀγαπῶ!» τῆς Λούλας του τὸ στόμα.
Μιὰ μέρα ῥόδα ἐμάζευε ἵστοῦ Κύρη της τὸν κῆπο,
Εἶδε τὸ Λιάσκο καὶ ἄκουσε ἵστα σωθικά της χτύπο.
Σὲ δυὸ ματιαῖς π' ἀλλάξανε, χωρὶς τὴ θέλησή τους,
Μὲ ἀσημένειαις αἰύσσαις ἐδέθηκ' ἡ ζωὴ τους.
Δυὸ ἡμάτια σ' ἓνα πρόσωπο, ποῦ βλέπουν ἓνα πρᾶμμα
Καὶ κλαῖνε καὶ ἀγαλιάζουνε καὶ ἀνοικοκλειοῦν ἀντάμα,
Εἰς ἓνα κλόνον ῥόδα δυὸ, μιὰ γλάστρα δυὸ μυρσίναις,
Ὁ Λιάσχος μὲ τὴ Λούλα του ζοῦν τώρα ἔξω μῆνες.
Καὶ ὡς τόσο ἀναστενάζουνε αἰώνια χωρισμένοι
Ἵστον πόνο τους ἀχώριστοι, ἵστον ἔρωτα ἐνωμένοι.

.
Ποῖος εἶν' ὁ Λιάσχος; τὸ παιδί τοῦ Νάσσου τοῦ Ἀγραφιῶτη
Ποῦχαν οἱ βράχοι φλάμπουρο τὴ φτερωτὴ του νιότη.
Παιδάκι ἐζώστη τ' ἄρματα καὶ ἵστο ἡμέρι ἐβγήκε
Καὶ γέρωρ, ἵστο κυβοῦρὶ του μὲ τ' ἄρματά του ἐμπῆκε.
Μὲ μιὰ πικρὴ λαβωματιὰ εὐρέθη ὁ ἓνα δάσος,
Μὰ μὲ τὸ χέρι ἵστο σπαθὶ ὁ πενεμμένος Νάσος.
Τὴ Νύχτα ποῦ τὸν ἱσκότῳσαν, τὴν ἴδια Νύχτα ἐκείνη
Τοῦ κλεψαν τὴ μικροῦλά του, τὴν ἀκριβὴ του Ῥίνη.
Δυὸ χρόνια κρῖνος ἔλαμπε ἵστοῦ Νάσσου τὸ περβόλι
Κ' ἐζήλευαν τὴ Νάσσενα οἱ Γεῖτωνές της ὅλοι.
Ἦτανε τ' ὀμορφότερο τῆς γειτωνιάς στολίδι

Κ' ἔδιναν εἰς τὴ γνῶσιν τῆς 'στὴν ἐκκλησιὰ στασίδι.
Μετὰ νύχτα λαίμαργη φωτιὰ τὴ γειτωνιὰ 'ξαφνίζει! . .
Φωνάζ', ἡ Κυρά-Νάσσενα καὶ ὁ σκύλος τῆς γαυγίζει.
Φωτιὰ 'ποῦ λὲς ἀδὲ σβύνεται» τὰ σπήτιά της πλάκωνει
Καὶ τῆς κατάρας σάρρωμα τὸν Κλέφτην ἐρρημώνει.
Γυμνὴ, μὲ τ' ἄγριά της μαλλιὰ ἡ Νάσσην' ἀναμένα
Καὶ μὲ τὰ δυὸ παιδάκιά της 'στὴν πλάτη της ῥιμμένα,
Πηδαίει μέσα 'στῆς φωτιᾶς καὶ χάνεται καὶ βγαίνει,
Καπνίζει, ἀνάβει, καίγεται, 'στὸν ὕδρωτά της σβαίνει.
'Ο Διάσκος καὶ ἡ 'Ρينوῦλά της φωνάζουν, παραδέρνουν
Καὶ μετὰ 'ς τὴ μάνα σφίγγονται καὶ μετὰ 'ς τῆς φλόγες γέρνουν.
'Οπου γυρίσει, μετὰ φωτιὰ λὲς καὶ φωνάζει ἀπίσω!»
Τὰ δάκρυά μου νᾶφταναν τέτοια φωτιὰ νὰ σβύσω.
'Στοὺς πόνους, 'στὸ χτυποκαρδο, 'στὴν ἄγριά της φευγοῦλα
Τῆς γλύστρισε καὶ 'στὴ φωτιὰ ἐχάθη· ἡ 'Ρينوῦλα.
Οἱ Γεῖτῳνες γιὰ τῆς 'Ρινιῶς τὴ χάρι ροβολᾶνε . . .
Μ' ἀρματωμένοι Γκέγκιδες τὴ 'Ρίνη ἐκεῖθε . . . πᾶνε . . .
'Ξημέρωσεν . . . οἱ χωρικοὶ βουβοὶ πᾶνε 'στὴ στάνη
Καὶ ἡ γρηαῖς 'στὴν Παναγιὰ ἀνάβουνε λιθάνι.
· · · · ·
Εἴκοσι χρόνοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη . . .
Χαρὰ 'στὸν ὅπου 'πίσω του παιδί καλὸ ἀφίνει.
'Ο Διάσκος ἐμεγάλωσεν, ἔμαθε τὴ φυλλάδα
Καὶ ἀπῆκασε Πατρίδα του πῶς εἶχε τὴν 'Ελλάδα.
Τοῦ Νάσσου τὸ Μονάκριβο πῶς ἦτανε παιδί του
'Οπου ἐστάθη τῷδειξεν αὐτὸς καὶ τὸ σπαθί του·
Αὐτὸ ὁ Νάσσης τ' ἄφισε κληρονομίαν καὶ χτῆμα·
Τοῦ τῷζωσεν ἡ Μάνα του 'μπροστὰ 'στὸ ἄγιο βῆμα·

«Σοῦ τ' ἄφηνεν ὁ Κύρης Σου, τοῦ εἶπε, τιμημένο
»Καὶ σὰν τοῦ-Ζίδρου ν' ἀκουστῇ 'στὴ μέση Σου ζωσμένο.
»Σ' ἀφίνω τὴν κατάρα μου μαζὺ μὲ τὴν εὐκὴ μου'
»Ὅ,τι σ' ἀρέσει διάλλεξεν ἀπὸ τὰ δυὸ παιδί μου».
Γιὰ τὴν εὐκὴ τῆς Μάννας του τὸν Ὀλυμπον ἀνέβη
Καὶ ἡ λαχτάρα τῆς Τουρκιᾶς τὸ Νάσσο μνημονεύει.
Ἐκαψε Τούρκικα χωριὰ, ἐσκλάβωσε Μουφτίδες,
Μὲ ἴλιγοστὰ Κλεφτόπουλα ἐτσάκισε Πασσάδες,
Ἐτὴν προσευχὴ τους εἶχανε τὸ Λιάσκο ἢ Ἑλληνίδες
Κ' ἐμνημονεύαν μυστικά τὸ Λιάσκο οἱ παπάδες.
Μὰ ὁ Λιάσκος δὲν ἀπήκαζε χαρὰ 'στὰ σωθικά του
Καὶ ἂν ἔκλειαν καμμιὰ φορὰ βρυὰ τὰ βλέφαρά του,
Τὸ Νάσσ' ὀμπρὸς του ἐβλεπε 'στὸ δάσος κοιμισμένον
Καὶ τὸν Πασσᾶ τοῦ Μπερατιοῦ 'στὰ ἔλαττα κρυμμένον!
Σημάδι ὁ Τούρκος ἔβαλε τοῦ Λιάσκου τὸν πατέρα . . .
Ἦ ὁ Λιάσκος ἀνατρίχισε 'στοῦ ὕπνου του τὰ βᾶθη,
Τὸ πρῶτο βόλι ἐσούριξε χτυπώντας τὸν ἀγέρα . . .
Τὸ δεύτερο τὰ ἔλαττα ἐτσάκισε κ' ἐχάθη . . .
Τοῦ κοιμισμένου λιονταριοῦ τὰ δόντια σπίθες χύνουν
Καὶ 'στῶν χειλιῶν του πέφτουνε τὰ αἵματα καὶ σβύνουν.
Σῆμπως ἀνανωήθηκε 'στὸν ὕπνο του ὁ Νάσσος
Κ' ἐσείστικε . . . τρίτη βροντὴ ἐκούνισε τὸ δάσος.
Τὸ τρίτο βόλι ἐσούριζεν . . . ὁ Γέρω Νάσσος πάει . . .
Καὶ ὁ Λιάσκος 'στὰ πιστόλια του 'στὸν ὕπνο του χουμάει,
Κάθε στιγμὴ καὶ τ' ὄνειρο . . . τοῦ ἐθώλωσε τὸ μάτι
Καὶ μὲ λεβέντες διαλεχτοὺς εὐρέθη 'στὸ Μπεράτι'
Ἄστρο τῆς μάννας ἡ εὐκὴ, τὴ στράτα τοῦ ἀνοίγει
Κι' ὅπου διαβῇ χαρούμενο τὸ Γέρω-Νάσσο σμίγει.

Μέσα 'στὸ κρόσκι τοῦ Πασσᾶ μονάχος του 'ξαμώνει . . .
Μὰ ὁ ἔρωτας ἀνίκητος τὸ Διάσκο 'ξαρματώνει.
Εἶδε τὴ Λούλα . . . ἔρωτα δὲν ἤξερεν ἀκόμα·
Τὸν γνῶρισε 'στὰ 'μάτιά της . . . 'στὸ 'ντροπαλὸ της στόμα·
Εἶδε τὴ Λούλα . . . Διάσκο μου τῆς μάνας τὸ βαργόμι
Εἶναι καὶ ἀπὸ τὸν κεραυνὸ χειρότερο ἀκόμη.
Τὸ αἷμα τοῦ Πατέρα Σου, τὰ πάθια τῆς 'Ρινούλας
Τὰ πάτησεν ἀμοίρωτη ἀγάπη τουρκοπούλας ;
'Ολα τὰ ἐλησμόνησε καὶ βάνει μὲ τὸ νοῦ του,
Πῶς γιὰ τὴ Λούλα ἔσφιξε τὴν ἄκρη τοῦ σπαθιοῦ του·
Τὴ βλέπει πρώτη του φορὰ καὶ ἀνοίγει τὴν ψυχὴ του
Σὰ νᾶτανε στεφάνι του καὶ χρόνια σαστική του.
Τὴ βλέπει καὶ τοῦ φαίνεται πῶς ὅσω ζήσει πρέπει
Σὰν θυσιαρὸ 'ποῦ τῶκλεψαν τὴν τούρκισσα νὰ βλέπῃ·
Σὰ νὰ τὸν ἔστειλ' ὁ Θεὸς τὴ Λούλα ν' ἀγαπήσῃ,
Δὲ θέλει 'στὰ 'λημέρια του τὰ μάτια νὰ γυρίσῃ.
Δὲν 'ξέρει πῶς τὴν ἀγαπᾷ . . . αὐτὸς τὴ Λούλα θέλει
Καὶ ἂν ἦτον ἡ πλεὺ ἄσχημη τοῦ Κόσμου δὲν τὸν μέλει·
Κ' ἡ Λούλα 'σὰ νὰ 'πρόσμενε τὸ Διάσκο νὰ τὴν πάρῃ,
Μὲ θλιθερὸ χαμόγελο τὸν βλέπει καὶ λιγαί
'Στὰ στήθιά του καὶ φαίνονται, 'στὸ βράχο τὸ φεγγάρι,
Δίδυμα ῥόδα φαίνονται εἰς ὅποιον τοὺς κυταί.
'Εξάμηνον δὲν 'πέρασε . . . 'στοῦ Διάσκου τὸ 'λημέρι
Κοιμᾶται ἡ Λούλα ξέγνοιαστη . . . 'στὸν οὐρανὸ τὸ ἀστέρι.
Τὴν ὥρα τοῦτ' ἡ πέρδικες κοιμοῦνται εἰς τὰ χιόνια,
Κοιμοῦνται τὰ Κλεφτόπουλα τοῦ Διάσκου 'στὰ κοτρώνια.
Κοιμᾶται καὶ ἡ Λυγερὴ Νεραΐδ' ἀποσταμένη . . .
Μὰ ἡ Νάσσενα ἀκούστηκεν ἡ στρίγλα, μανιομένη.

α Σὲ τί γγρεμνὰ ᾽παράτησες Λιάσκο μου τὴν εὐκὴ μου;»

α —Μάνα τὴν ἔχω γκόλφι μου· τὴν ἔχω ᾽στὴ ψυχὴ μου».

α —Ἐσπείρῃς βᾶγια τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ τζαμί τριγύρω;»

α —Μάνα μου δὲν τὴν ἔγγιξα! κοιμᾶται κορασίδα

»Καὶ τὴν εὐκὴ σου καρτερεῖ γιὰ χάρη της καὶ μύρο

»Καὶ ᾽στὴ ζεστή σου ἀγγαλιὰ Παράδεισο λ' ἐλπίδα».

α —Λιάσκο μου Νύφη τούρμισσα δὲ θέλει ὁ Γέρω-Νάσσο;

»Τὸν Κύρη Σου, ὁ Κύρης της ἐσκότωσε ᾽στὸ δάσος».

α —Μάνα μου...» — «Νύφ' ἢ Νάσσена δὲ θέλει τουρκοπούλα·

»Ὁ Κύρης της μᾶς ἐπνίξε τὴν ἀκριβὴ ᾽Ρινούλα».

Ματώνουν εἰς τὰ χερίά της τὰ κάτασπρα μαλλιά της

Καὶ δίκωπο φαρμακερὸ φουχτάνει ἡ δεξιὰ της·

Σὰ νύχτα χειμωνιάτικη τὴν ἀστραπὴ ζωσμένη,

᾽Ποῦ ἡ Πλάση ἀποκάτω της λοφάζει τρομασμένη.

Μάνα ᾽ποῦ μὲ τὸ δίκιό της τὸ γυιὸ της καταριέται

Ῥωσὰν εἰς χώρ' ἀμαρτωλῇ ὀργὴ Θεοῦ κρεμιέται.

Καὶ ἡ Δούλα; ὄνειρο γλυκὸ τὰ χεῖλη της σαλεύει

Καὶ μοναχὰ τὴ Νάσσена τὴ στρίγλα δὲ μαγεύει.

Σὰν πέρδικας ᾽ποῦ ἐκόλυσαν σ' ἀγκάθια τὰ φτερά της,

᾽Στὰ δάχτυλα τῆς Νάσσенаς ξεσκιέται ἡ τραχειλιά της... .

Καὶ φαίνονται τὰ στήθιά της... . παράδεισος ἀνοίγει... .

Καὶ ἡ Νάσσена τὴ λύσσα της σὰν ξαφνισμένη πνίγει,

Σὰ νύχτα ᾽ποῦ ἡμέρωσεν εἰς τῆς αὐγῆς τὸ ἀστέρι

᾽Ἡ Νάσσена ἐχλώμιανε... . τῆς πέφτει τὸ μαχαῖρι

Καὶ σκούζει «Λιάσκομ' τρεῖς ἐλισαῖς ξανοίγεις ᾽ς ἡμασχάλη;»

α —Ναὶ Μάνα μου καὶ ᾽στὸ λαιμὸ μὲ ἀλλὰ πλὴι μεγάλη».

α —Λιάσκο μ' ὅταν μᾶς ἄρπαξαν τὴν ὁμορφὴ μας ᾽Ρίνη,

»Ἦθουν ἐσὺ πέντε χρόνων καὶ δυὸ ἦτον ἐκείνη... .

»Διάσκο μου τὰ σημάδιά της πῶς εἶν' ἡ Ῥίνη λένε . . . ο

Μάνα καὶ Κόρη καὶ Παιδὶ ἀγκαλιασμένοι κλαῖνε.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ

«Καὶ ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων».

Μία φορὰ κ' ἕνα καιρὸ π' ὁμήλουν τὰ θηρία
Καὶ εἶχαν τὰ ζῶτριά καὶ λόγο καὶ σοφία,
Ὡς λέγει ὁ Ἀβού-Βεκήρ, ἂν λέγει τὴν ἀλήθεια,
Καὶ ἂν δὲν διγοῦνται ψέμματα ἀμπόσα παραμύθια,
Ὁ Σφάλαγκας καὶ ὁ Κόχυλας μὲ ὀνόματα ἀνθρώπων
Ἐγίνοντο καὶ ὑπουργοὶ ἐκείνων δίχως κόπον.
Ὁ ἀγαθότατος Σκορπιὸς ποῦ ἔδειχνε 'στοὺς τρόπους,
Ἐκεῖνο τὸν καλὸ καιρὸ πῶς ἦτον ἀπ' ἀνθρώπους
Καὶ Γάττος χαλκοπράσινος, γερωντοκορδομμένος,
Σ' τὸ μαγερεῖο τοῦ Λούκουλου ἀρχοντικὰ θρεμμένος.
Ὁ Σοφολογιώτατος Σκατζόχοιρος καὶ ὁ Πῆθιξ
Ὁ τεχνικὸς κάθε συρμοῦ καὶ δάσκαλος καὶ κύρηξ.
Ὁ Κόχυλος ὁ ναυτικὸς ποῦ σὲ τιμὴ καὶ γνώση
Τοῦ πρέπει μὲ τὸ δίκιο του πολὺ νὰ καμαρώσῃ.
Ὁ Σράλαγκας ὁ παστρικός καὶ ἀκόμα διπλωματίας,
Ὅπου τὴ μύγα ἔκαμε νὰ χάσῃ τὰ φτερά της,
Μαζὺ μὲ τὸν Σαλίγαρο τὸν εὐγενῆ καὶ ἀνδρεῖον
Τοῦ ἀλόγου Βασιλείου τῶν ἐκάμαν ὑπουργεῖον.
Ἡ Συφινιώτισσ' Ἀλεποῦ τοῦ Γάττου ἡ Μαρόλλα,

Ὁ Ὄνος ὁ φιλόσοφος ποῦ τὰ γνωρίζει ὅλα,
Ὁ γεναιότατος Δαγῶς, ὁ Κοῦρκος ὁ ὠραίος
Καὶ ὁ ἱππότης Κάβουρας τῆς ἐποχῆς τὸ κλέος,
Μεσίταις διπλωματικοί, κομποὶ καὶ μυρουδάτοι
Καὶ τῶν προσόδων φύλακες τρεῖς ποντικοὶ βαρβάτοι.

• • • • •
Ὁ Βεϊλλάνδος ἄξιζε μὲ σέβας νὰ χαράξῃ
Ὅσα καθένας ἔπραξε καὶ ὅσα θεὸς νὰ πράξῃ.
Μ' ἀφ' οὗ αὐτὸς ἀπέθανε καὶ ἄλλος δὲν τὸ κάνει,
Τῆς λύρας τῆς τραδικῆς δὲ χάνω τὸ στεφάνι.
Γιὰ νὰ περάσουν 'στὸ κουφὸ μου 'φάνει ἁμαρτία
Καὶ σὲ φυλλάδα ἔβαλα τὰ θυμάτά τους μία.
Γιὰ νὰ διαβάξουν τὰ παιδιὰ κ' οἱ γέροι τὴ φυλλάδα
Νὰ μάθουν Ποιοὶ κατάντησαν Μαρόκο τὴν Ἑλλάδα.
'Εκεῖ π' ἀκόμα ἡ φωνὴ ἤχει τοῦ Δημοσθένους,
Θαυμάσετε Ῥοσχλιδες τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ Γένους,
Θαυμάστε χαυγιαρόχανο τὴν κούφιαν μας τὴν Πνύκα
Καὶ τῶν ἀργῶν καὶ τῶν ληστῶν τὴν ἐξουσίαν προίκα.
Μιὰ κοντυλιὰ τοῦ κύρ-Σχορπιοῦ ἐγλύτωσ' ἓνα Κράτος
Καὶ τῆς Δασκάλαις ἔφκισε καθὼς ταῖς πρέπει ὁ Γάττος.
Ἄν θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὰ ὀνόματά τους,
Τηράξετε τῆς τράπουλαις ποῦ κρέμονται 'στ' αὐτιά τους.
Ποία ἡ πατρίς τοῦ Σφάλλαγγα καὶ τ' ὄνομά του ποῖο;
Ὅνόματα ἔχει πολλὰ καὶ ἀράχναις τὸ ταμεῖο.
Ταχυδακτυλοργὸς καλὸς καὶ μὲ γερὸ στομάχι,
'Αρπάζει ὅ,τι καὶ ἂν εὐρῇ, χωνεύει ὅ,τι λάχει.
Καλλήτερα νὰ μὴ γραφτῇ ἐτούτ' ἡ ἱστορία
Γιὰτ' εἰμαι Ἑλλήν καὶ ἄντροπὴ μου κάνει καὶ ἀηδεΐα.

Γιατί ὅσοι διαβάσουνε αὐτὴ μου τὴ φυλλάδα
Θὰ ἴντρέπουνται πατρίδα τους νὰ λέγουν τὴν Ἑλλάδα.
Σάρωσε τὰ καθάρματα τοῦ ἔθνους μας Θεέ μου
Σόδομα τὴν Ἑλλάδα μας νὰ μὴν ἰδῶ ποτέ μου.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΚΕΦΑΛΟ ΦΕΙΔΙ ! . . .

Φεῖδι μέσα ὅτῃς Δάφνης μας τὴ ρίζα στοιχιομένο
Νὰ τὴν ξεσπάσῃ σύρριζα ζητάει τὸ σκασμένο·
Κουλουριασμένο δέρνηται, φουσαίει, τριμυκιάζει
Κ' ἡ δάφνη μένει ἀσάλευτη ὥσάν νὰ μὴ τὴν ἱγγιάζῃ.
Ὁ φλῶμος, ποῦ ἐγεννήθηκες, εἶναι ὀδική σου σκέπη,
Ἡ Δάφνη μας δὲ σκιάζεται τ' ἀμαρτωλά σου λέπη.
Ποιὸς ἔξερει . . . ποιὸ μεσάνυχτο . . . κρυφὰ, κοιλοσουρμένο
Ἀπὸ σκοτάδι καὶ βροχὴ καὶ φόβο σκεπασμένο,
Στὴ Δάφνη μας ἐτρύπωσε κ' ἐπρόγγιξε τὸ αἰεδόνι
Ποῦ ἔψελνε τὸ ὑστερνὸ τραγοῦδι τοῦ Παγώνη.
Σκιασμένο τὸ ἐδεχτήκανε δυὸ μαραμμένοι κρίνοι
Πῶμοιαζαν τὸ Σκαρβέλη μας μὲ τὸ Μωραϊτίνη.
Τοὺς κρίνους ἐρριζόσπασε κρυφὰ μ' ἓνα του γύρον
Καὶ τρίζουने ὅτ' ἀ δόντια του σὰν κόκκαλα Μαρτύρων.
Βίς ἓνα ῥόδο πῶκλινε σὰν τὸ καλὸ Πραϊτῆ,
Μὲ τὴ βολιγὴ ὅτ' ἀ στήθη του ἐφτέρωσε τὸ αἰεδόνι . . .
Ἀλλὰ κ' ἐκεῖ ἀπάντησε τὸ ἀφορισμένο φεῖδι
Κ' ἡ Μοῦσα ἐπῆρε τὰ βουνὰ βουβὴ τοῦ Μεληδόνη.
Καὶ πάλι μες ὅτ' οὐντωμα τῆς Δάφνης τρυπομένο

Σκεπάζει λέπια κίτρινα και πρόσωπ' ὀργισμένο.
 Φεῖδι ἐπικατάρατο ἀπ' τῇ νυχτιᾷ τῆς Βῦας,
 Πῶχρεις φηρμάκι πράπινο εἰς ὅλας Σου τὰς φλέβας,
 Ὅ Ζεὺς ἔχει τῇ Δάφνῃ μας μὲ κεραινοὺς σπαρμένη
 Καὶ εἶναι μὲ τὰ θέμελα τῆς Γῆς ῥιζοπιχασμένη
 Ὅ Κόδρος τὴν ἐπότισε μὲ τὸ ἅγιό του αἷμα
 Γιὰ τοῦτο ἀπὸ κόκκινα λουλούδια ἔχει στέμμα.
 Ἦλθαν νὰ τήνε κόψουνε καὶ τοῦρκοι καὶ λατῖνοι,
 Μὰ εἰς κάθε ἄγριο χτύπημα αὐγάταγεν ἐκείνη.
 Ὡσὰν κ' ἐσὲ τῆς ῥίχτικεν ὁ λύκος Ἀλαρεῖχος
 Μὰ τῶν δοντιῶν του τῶμειναν τὰ τρίμματα καὶ ὁ ἦχος.
 Τοῦ Θρασυβούλου μυστικά τὸ χέρι τῇ στηλώνει
 Καὶ τῶν Παναθηναίων μας ὁ Ἥλιος τῇ χρυσώνει.

.
 Τ' ἀφορισμένο πλείοτερο λυσσάει καὶ ἀναμένει
 Τ' ἀμαρτωλὰ μεσάνυχτα, 'ποῦ ἡ Πλάστη ξανασένει.
 Ἡ παγωνιὰ τὸ ἐσάπισε 'στὸ ἄφωτο Βασίλειο
 Καὶ τὸ λαὸ 'ποῦ κάθεται φοβᾶται 'στὸ προσήλιο.
 Πέρα καὶ πέρα τοῦ Θεοῦ τὸ φῶς τῇ Γῇ στολίζει,
 Δὲν ἔμεινε μιᾷ λαγκαδιᾷ μ' ἀπόσκιο νὰ φοβίζει.
 Μὴ σούρνεσαι καὶ δὲν θὰ εὐρύς σκοτάδι νὰ σὲ κρύφῃ·
 Νερὸ δὲ θαῦρ' ἡ δῖψα Σου σ' ὅ,τι αὐλάκι σκύψει,
 Ἀνθρώπου γλῶτσα ὁ σύντροφος τοῦ Κἀῖν δὲ νογάει...
 Καὶ χύνεται, γιὰ δέστετο, σὰν αἷμα νὰ ζητᾷ.
 Θὰ ἐμάσησε τῆς Λάφνης μας κλονάρι τὸ σκασμένο
 Καὶ γιὰ βοτάνι σούρνεται τυφλὸ, φαρμακομένο.
 Γιὰ δὲς... ἀνθρωποκέφαλο τυράζει κ' ἐνθυμίζει...
 Κατάρρα εἰς τὴ Γέννα Σου... καὶ ποιὸς δὲ Σὲ γνωρίζει;

Ἄχ! φαίνεται ὁ Ἀστρίτης

Ὅπου τὰ στήθη ἐξέσχισε τ' ἀθάνατα τῆς Κρήτης.

Κ' ἐτέριασ' ἓνα φέρετρο γιὰ τὴ Μακεδονία

Ποῦ μὲ τεχνῆταις τοὺς Καιροὺς δὲν θάφκιανε ἡ Ῥωσσία.

Κατάρα εἰς τὸν Ἑλληνα 'ποῦ Σὲ καλημερίζει

Καὶ ὅστις πρώτη του φορὰ σὲ βλέπει, σὲ γνωρίζει...

Μάτια 'ποῦ δίχουν πῶς ποτὲ δὲν ἐτηράξαν ἴσα,

'Ποῦ δὲν τὰ καταδέχεται καρδιὰ παληκαρίσσα.

Δαγκάνει 'σὰν κρυφόσκυλο καὶ κλαίει σὰν τὸ θῶα.

Τὸν βλέπεις καὶ φαντάζεσαι πῶς εἶναι κάποια ζῶα,

'Ποῦ τρῶνε, τρῶνε ἀδιάκοπα καὶ πάντα τοὺς πεινᾶνε

Καὶ δὲν σὲ γυροφέρνουνε παρὰ γιὰ νὰ σὲ φᾶνε.

Μὲ γέλιο πλιὸ φαρμακερὸ ἀπὸ τὸ κάθε κλάμμα

Ποθεὶ τὴν ἱστορία του κλειστὸ ν' ἀφίση γράμμα.

Μὰ τώρα ἔμαθε ὁ λαὸς κάθε κρυφὸ νὰ γδένη

Κ' εἶναι Ἡρξίστιο φοβερὸ λαὸς 'ποῦ σιωπὴν.

Σὲ βλέπουν καὶ τὸ πρόσωπο καθένας 'πίσω στρέφει,

Γνωρίζουν εἰς τὰ λέπια σου τὸ αἷμα 'ποῦ σὲ τρέφει.

Προχθὲς ἀκόμα μακελειὸ ἔκαμες τὴν Ἀθήνα

Καὶ ροκανίζεις κόκκαλα καὶ σ' αὐγαταίν' ἡ πείνα.

Ἔσπασες τῆς Ἑλλάδος μας τὸ ἔνδοξο κοντάρι

Καὶ 'στὴ φραγγιά τὴν ἔστειλες μὲ δῖσκο διακονιάρη.

Νὰ σ' ἱστορίση 'ντρέπεται ψυχὴ 'ποῦ δὲ σοῦ 'μοιάζει.

Κάνενας τὴ φυλλάδα σου δὲν κάνει νὰ διαβάζη.

Θὰ μείνῃ ἀμεταλάβωτος, θὰ χάσῃ τὴν ψυχὴ του,

Θὰ γίνεταί 'στὰ χεῖλη του βλασφημία ἡ προσευχὴ του.

Πρόφθασε πρὶν τὸ αἷμα σου λερώσει τίμια χέρια

Ποῦ σὰν κ' ἐσὲ δὲν ἔσφιξαν ποτὲ κρυφὰ μαχέρια.

Π' ἀναθεμάτων δὲν γρυκᾶ . . . μὲ λυσσασμένο μάτι
 Λοξὰ 'στὰ δρόμο σούρνεται 'ποῦ πάει 'στὸ Παλάτι.
 'Απόκαμε καὶ ἄφισε τῆς Δάφνης μας τὸν κλόνο
 Καὶ σὰν λουρὶ ὀλόχρυσο τυλίχτικε 'στὸ θρόνο.
 Τήραξε φίλε Βασιλιᾷ τὸ φεῖδι μὴ ζεστάνεις
 Καὶ πρὶν τὸ καταλάβουμε 'στὰ κέντρα του πεθάνεις.

Σ' ἐμὲ μὴ δείχνεις ἄθλιο τὸ κίτρινό σου μάτι'
 Κάρφωσε τὰ γλωσσίδια σου 'στὴν ξέγνοιασθή μου πλάτη.
 Τურταῖος, πάντα ἐλεύθερα τραγούδια θὲ νὰ γράφω,
 Θὰ ζῶ καὶ εἰς τὸν τάφον μου καὶ πέρ' ἀπὸ τὸν τάφο.
 Καὶ σὺ φεῖδι ἀνήλιαστο, σκορπιὸς μέσα 'στ' ἀγγάθια
 Νεκρὸν σὲ ζωντανεύουνε τὰ μιὰρά σου πάθια.
 * Ἡ δολοφόνος λύσσα σου θὰ ζήσ' εἰς τὴν καρδιά σου
 Καὶ ἀνάθεμα 'στὴ μνήμη σου ἀφίνεις τ' ὄνομά σου.

ΟΙ ΠΑΝΥΓΗΡΙΣΤΑΙ ΤΗΣ 25 ! ΜΑΡΤΙΟΥ

Οἱ πωλήσαντες τοῦ ἔθνους τὴν σημαίαν ἑορτάζουν.
 Οἱ λογχίσαντες τὸ Γένος πτώμα τώρα τὸ σαρκάζουν.
 Κυβερνῆται τῆς Ἑλλάδος πῶς πιστεύονται νομίζουν
 * Ὅσοι μόνον ν' ἀτιμάζουν τὴν Πατρίδα των γνωρίζουν.
 Πρῶτος εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀθεόφοβε ἐμβαίνει ;
 Σὲ γνωρίζομεν ! Σὺ εἶσαι τοῦ καιροῦ ὁ Θηραμένης.
 Τρίβειτ' εἰς τὰ βήματά του μααραμμένης δάφνης κλάδος

Καὶ βοῶσι γύρωθέν του αἱ κατάραι τῆς Ἑλλάδος.
'Αλλ' αὐτὸς προσηλωμένος εἶν' εἰς τὰ παράσημά του
Καὶ ὡς διπλωμμάτου θέλει νὰ λατρεύῃ τ' ὄνομά του.
Πάρεξ ὄνομα γεμάτον ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ μῶμον
Κάλλιον τοῦ ψωμοζήτου ὁ σταυρὸς ἐπὶ τῶν ὤμων.
Μὲ τὸν ἀτυχῇ στρατὸν μας λαμπροφόρον συνηγμένον,
Παρ' αὐτοῦ ἀπατηθέντα, παρ' αὐτοῦ καθυβρισμένον
Μὲ πεζοὺς καὶ μὲ ἱππέας, παρατάξεις καὶ παιάνας
Κωμωδῶν τὴν πικροδάφνην τοῦ Σουλίου καὶ τῆς Γράνας,
Τὸν Νυμφίον μας θωπεύει τοῦ Νυμφίου μας ὁ *Αννας.
Καὶ κατόπιν του ἐμβαίνουν ἐν πρὸς ἐν τὰ κνόδαλά του
Καὶ τὰ πλήθη ψυθηρίζουν ἀό Σατὰν καὶ ἡ οὐρά του.
Τοὺς ἀκολουθεῖ μὲ στήθη γέμοντα ἐκ παρασῆμων
Τῶν κυφόνων ἢ ἀγέλη, ἢ χωρία τῶν Ἀσήμεων.
'Υπομειδιᾷ βλασφήμως, τύφος, σαρκασμὸς γεμάτος
Μεταξὺ τῶν Φαρισαίων τῆς Ἑλλάδος ὁ Πιλάτος.
Τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Γένους ζητωκράζει Πατριώτης
'Ὡς ἡσπᾶσθη τὸν Νυμφίον ὁ δηλὸς Ἰσκαριώτης.
Καὶ τὰ πλήθη ἀνακράζουν αμίαν χάριν, μίαν μόνην!
τῆς Ἑλλάδος μας ταφείσης μὴ ὑβρίζεται τὴν κόνιν».

Μὴ σαρκάζετ' εἰς τὰ ξύλα τοῦ Σταυροῦ της τὴν Πατρίδα!
Τί ἐκάματ' εἵπατέ μας τὴν λαμπράν της ἀλουργίδα;
Ποῦ ἡ εὐκλεία κ' ἡ δάφνη; ποῦ ἡ δόξα καὶ τὸ κράνος;
Γενεῶν κ' αἰώνων θάμβος ὅλ' ἀπώλεσεν εἰς Πλάνος.
*Βοφαξας τὴν Ἀμαζώνα καὶ νεκρὰν τὴν περιπαίζει
Καὶ μετέβαλες εἰς πλάκα τῆς καπῆλου σου τραπέζης,
Τὴν ἀσύντριπτον ἀσπίδα, σεβασμὸν ἐθνῶν κ' αἰώνων,

Εἰς ἀκάνθινον τὸ Στέμμα, τοὺς παιάνας τῆς εἰς στόνον.
Ὁ λαὸς τὴν πανοπλίαν τῶν Πατέρων του γυρεύει
Καὶ τὸν συναντᾷ ὁ μῶμος, καὶ τὸν χαιρετᾷ ἡ χλεύη,
Ἐξελθε τῆς Ἐκκλησίας . . . τόπος εἶναι ἰδικός σου
Ὁ Ναὸς τῆς Χαλκιοίκου καὶ ὁ Πλούτων ὁ Θεός σου.
Δὲν ἐμπαιζεται τὸ ἔθνος μὲ βλασφήμους πανυγῆρεις
Καὶ μὲ δικαιολογούσας τοὺς σκοπούς σας τρεῖς τριήρεις.
Διὰ τοῦ Ἰσκαριώτου τὰς σελίδας ἐτοιμάσου
Ὅπου θὰ σ' ἀποστραφῶσι καὶ τὰ ἴδια παιδιὰ Σου.

ΕΝ ΕΛΛΑΔ' Η ΕΞΟΥΣΙΑ

(Εἰκόν).

Ψωρραλαία ὄνος εἶναι ἐν Ἑλλάδ' ἡ ἐξουσία·

Ἐχει σταῦλον τῆς τοῦ Κράτους τὸ χρυσόσεγον ταμεῖον·
Εἰς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἀλωνίζει τὰ πεδία
Καὶ κοπρίζεται χρυσίον.

Εἰς τὴν ῥάχιν τῆς ροσφῆτια ὡς ἐφίππιά τῆς ἔχει·

Μὲ τοῦ κεντρικοῦ ταμεῖου μαστιγοῦται τὰ κλειδιά·
Τῆς ξεσχίζονται τὰ ἔλκη καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τρέχει
Σοβαρὰ ἡ παναθλία.

Εἰς πᾶν βῆμα τῆς τοὺς στάχεις διαδέχεται ὁ φλώμος·

Πᾶν τῆς βῆμα μεταβάλλει καὶ τὸν Ἰλισσὸν εἰς ἔλος·
Ἡ εἰς τέλμα, ἡ εἰς τάφρον καταλήγει πᾶς τῆς δρόμος
Κ' εἰς τὴν ῥάχιν τῆς τὸν Τάκον διαδέχεται ὁ Μπουζέλος.

Ο ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

Τρικούπη! Γέρων εἰς τὸν νοῦν κ' εἰς τὴν καρδίαν νέος,
Εἶσαι δυσκολονόγητῃ τῆς Αἵτνας πρασινάδα·
Σ' ἐπλάσεν ὁ Πατέρας Σου τοῦ Γένους ὁ τυρταῖος,
Γιὰ νὰ δουλεύῃς καὶ πονεῖς τὴν Μοῦσαν τοῦ Ἑλλάδα.
Πρὶν τὴν Ἑλλάδα εἶδωμεν αἰμοστάγεις Καλάμας
Πύργωσε δύναμις ἡμῶν καὶ γείνου ἡ χαρά μας.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΞΙΟΤΙΜΟΝ Κ. Α. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΝ

Λέγουν ὅτ' ἤκουσαν τινὲς ἀπὸ τοῦ στόματός Σου,
ὅτι ἀντιπολίτευσις τῆς τιμιότητός Σου
Εἶν' ἡ κακὴ ποδάγρα Σου,
ἥτις χαλᾷ τὸ ἀγγυστρον καὶ χάνεται ἡ ἄγρα Σου.
Ἀλλὰ τίς ἔστι βέλτιστε ἡ συμπολίτευσίς Σου
Ἐὰν δὲν εἶναι ἡ γνωστὴ τοῖς πᾶσιν ἠθικὴ Σου;

ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΝ ΟΙΣΤΡΙΑΛΗΘΜΑ

Μὴ γαργαλίζεις μάταια ψυχὴν φαρμακισμένην,
Μυστηριώδης δύναμις ἥτις μ' οἰστριλατεῖς·
Μὴ ἀγρυπνεῖς τὸ ἄλγος μου . . . καρδίαν κουρασμένην,
Εἰ τῶν παθῶν τὸν ἄκμονα, ὦ! μὴ σφυρηλατεῖς.
Ὡθεῖ τὴν χεῖρα ὁ παλμὸς νὰ γράψῃ . . . τί νὰ γράψω;
Καὶ νὰ χαρῶ δὲν δύναμαι, δὲν δύναμαι νὰ κλάψω·
Ἀχ! τοὺς ἀγίους μου παλμοὺς 'στὸ στήθος μου ἄς θάψω;

Καὶ ἂν μὲ δάκρυ ὁ Θεὸς προικίῃ τὰς καρδίας,
Τοὺς πόνους νὰ ναρκώνωσι μ' αὐτὸ οἱ ἀτυχεῖς,
Ὅσοι κοινοὶ ἐκλάψατε διὰ κοινὰς αἰτίας,
Σεῖς εὐκολὰ κοιμίζετε τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς.
Εὐδαίμονες οἱ Ποιηταί, οἱ μ' εὐτραπέλους φράσεις
Μὲ στίχους διερχόμενοι τοῦ πάθους τὰς ἐκτάσεις·
Κακία ! πλάνη ! θάνατος ! κλῆροι τῆς Γῆς ἀπάσης.

ΤΟ ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν λιθάριον πολλάκις ἡ μικρά τις γῆς γωνία
Εἶν' ὀλόκληρος, μεγάλη καὶ ἁγία ἱστορία.
Ἄλλα ἱστορία ἥτις στρατιώτην ὁμοιάζει
Ὅστις διὰ τὰς πληγὰς του τὰς ἐνδόξους δὲν κομπάζει.
Εἰς τὴν θύραν Καφφενείου κεκλεισμένου ἐγὼ γράφων
Κλαίω ὥς εἰς ἔθνους ὅλου τὸν λησμονημένον τάφον.
Μετὰ τῆς Ἑλλάδος πρῶτον τῆς ὥραιας ἐπεφάνει
Κ' ἔπρεπε μὲ τὴν Ἑλλάδα τὴν ὥραιαν ν' ἀποθάνῃ.
Ὅσοι ἔχετε καρδίαν μὴ καλεῖτε καφφενεῖον
Μάρτυρος Λαοῦ τὸ Μέγα καὶ ὥραϊον Μουσωλεῖον.
Εἰς αὐτὸ τὸ Καφφενεῖον, ἐκεῖ μέσα ἐγὼ εἶδα
Ζῶσαν! Πάνοπλον! Μεγάλῃν τὴν θανοῦσαν μας Πατρίδα.
Ἐκεῖ μέσα τὸν Τομπάζην μὲ τὸν Μπότσαρην λαλοῦντα
Καὶ μὲ τὸν Μαυροκορδάτον τὸν Ζαΐμην συζητοῦντα.
Εἶδα! σύσσωμον, ἄκμαίαν τῆς Τροϊζῆνος τὴν Πλειάδα
Κ' εὐλαβῶς διερχομένην τὴν καλὴν τότε Ἑλλάδα.

Και ὁ Λόντος ἐχαιρέτα χαροπὸς τὸν Μακρυγιάννη
Κ' ἐφαντάζετο τὴν Λαύραν ὅτ' ἤσπαζετο ἡ Πέτρα.
Εἰς τὰ πρόσωπ' Ἀλλων πρᾶον ἤστραπτε τὸ Δραγατσάνι
Ἀλλ' οὐδεὶς τῶν Μακαβαίων τοὺς ἀγῶνάς του ἐμμέτρα.
Εἰς αὐτὸ τὸ Καφνεῖον εἶδον ὡς ἐπὶ δαφνῶνος
Ξεκουραζομένους ὅλους τοὺς πρωτίστους τοῦ Ἀγῶνος.
Τὸ ἐφρόνεις Στραταρχεῖον ἐν ἀνακωχῇ ἀρμάτων,
Τὸ ἐνόμιζες Ἡρώον ἀπὸ τρόπαια γεμάτων
Και προθάλαμον συγχρόνως λαϊκῶν Κοινοβουλίων
Ἐνθα συνεζήτουν μόνον τοῦ λαοῦ τὸ Μεγαλεῖον.
Ἀπὸ τῆς Γραβιᾶς τὰ ὄπλα ἡ Ἑλλάς ἐλαμποκόπει
Και δὲν ἐπαιζε μαζὶ τῆς ἡ κρονόληρος Εὐρώπη.
Τώρα . . . ὦ! ἡμέραι αἵσχους! Δὲν ἐμπνέει θάμβος πλέον
Ἐκεῖ μέσα τοῦ Σουλίου ὁ ἀποσταμένος λέων.
Ὅπου περιβεβλημένην φῶς ἐθαύμαζα τὴν Λαύραν
Τῶν Λαυριοφάγων εἶδα τὴν κατρηαμένην χαύραν.
Κ' ἐβδελήχθην βωμολόχον τῶν Σιγγρῶν τὸ ἔρπον σμῆνος
Ὅπου ὕψωνε τὸ Γένος ἡ χωρία τῆς Τροιζῆνος.
Ἀναπείρων καὶ Γερόντων παρεκεῖ χωρία ἄλλη,
Εἰς γωνίαν χασμομένη, χασμωδίας ἐπροκάλει.
Θρόνους ἔρριπτε καὶ κράτη καὶ συνθήκας συνεζήτηι
Και μαζὺ συνεζητοῦντο τὸ Μαρόκον καὶ ἡ Κρήτη.
Κ' ἡ πολύφωτος κανδύλα οὕτω ὅταν αἴφνης σβύσει,
Μὲ τὰ σκότῃ δυσωδίαν γύρωθὲν τῆς θὰ σκορπίσει.
Τῆς ὥρας μας Ἑλλάδος ἔκλεισε τὸ Καφνεῖον
Ὁ Ναὸς κάλλιον τέφρα πάρεξ τόπος τῶν ὀργίων.
Πρὶν τὸν οἰκτιριμὸν κινήσει πρέπ' ἡ Δόξα νὰ πεθαίνη,
Ἀλλὰ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ αὐτὸ ἐδῶ σημαίνει.

Τρυπημένας ἀπὸ σφαίρας τότε εἶχομεν φλοκάτας,
Τώρα ἔχομεν Ἀθήνας ἀπὸ μέγαρα γεμάτας.
Τότε εἶχομεν τῶν Σούτσων καὶ τοῦ Σολομοῦ τὰς Μούσας,
Τώρα ἔχομεν Μαινάδας ἡμιγύμνους, γαλλιζούσας.
Τότε εἶχαμεν θρησκείαν, τώρα ἔχομεν προόδους
Καὶ εὐρίσκομεν τὸ γένος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς τριόδους.
Τὴν τιμὴν τῶν τότε χρόνων διεδέχθ' ἡ ἔξυπνάδα,
Τοῦ Συρμοῦ Κυρία τώρα, τὴν ἀγρίαν τότε Ἑλλάδα.
Τώρα ἔχομεν Συλλόγους, τώρα θέατρα καὶ ὠδεῖον,
Τῆς ὥραιας τότε Ἑλλάδος μοναχὸν τὸ Καφφενεῖον.
Ἔπρεπε μὲ τὴν Ἑλλάδα τὴν ὥραιαν ν' ἀποθάνῃ
Ἀφ' οὗ μετὰ τῆς Ἑλλάδος τῆς ὥραιας ἀνεφάνει.
Τώρα δάνεια καὶ πεῖνα, ἐν πενίᾳ πλοῦτος τότε,
Τώρα ὅλοι καθὼς πρέπει . . . τότε ὅλοι Στρατιῶται.
Οὕτω πάντοτε ὁπότεν λαὸς ἑνδοξος ἐκπέσει
Ὅπως θέλει θὰ λαλήσῃ, θὰ φερθῇ καὶ θὰ φορέσῃ

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ!»

(1878).

Ἄ! τέλος πάντων ἔφυγεν αὐτὸς ὁ φαῦλος χρόνος
Φαίνεται αἰὼν πᾶσα στιγμή ἦν μελωδ' ἡ ὀδύνη.
Ἀνέτειλ' ἐν σαλπίσμασι κ' ἐξέπνευσεν ὡς στονός.
Κ' ἡ δαφνηφόρος μας Ἑλλάς ἐπὶ τοῦ φλώμου κλίνει.
Συγκρούει τὰς παλάμας τῆς ὡς ἄδοξός τις χήρα
Καὶ τοῦ Φεραίου θραύεται ἡ ἔθνεγέρτις λύρα.

ὦ ! πῶς ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν Ἑρζεγοβηνίων
Ἐφάνει τοῦ Μαρτίου μας τὸ ἄστρον ἀνατέλον !
Κ' ἡγέρθη νὰ ὑποδεχθῇ ὁ Κόσμος τὸν Νυμφίον
Φθάνοντα ἐκ τοῦ Ὀθρυος μὲ στρατιάς Ἀγγέλων.
Φεῦ ! ὅμως οἱ Κριτίαι του κατήντησαν χυδαῖον
Τὸν τόπον τοῦ ἡρωϊσμοῦ ! τὸ ἔθνος τὸ γενναῖον.

Μετὰ-ὁποίων ἐθνικῶν ἐδέχθημεν ὀνείρων
Τὸν χρόνον ὅστις σήμερον ἀπέρχεται ἔθνοκτόνος·
Εἰς τὰς ψυχάς μας ἤστραψαν ὁ Φλέσσας καὶ ὁ Βύρων,
Πλὴν φέγγ' εἰς φέρετρον ἡ δᾶς τοῦ Ἑθνικοῦ Νυμφῶνος.
Τὸ Λαύαρὸν μας ἔγεινεν Σταυρὸς νεκροταφείου
Καὶ ἡ Ἑλλάς μας πρῶτυπον γελοίου Βασιλείου.

Ἐπὶ τοῦ θρόνου Προμυθεὺς ὁ Βασιλεὺς δεσμώτης,
Εἰς μάτην τῆς Ἑλλάδος μας ζητεῖ τὸ μεγαλεῖον·
Τὸ Γένος ὡς ἀπόμαχος στενάζει στρατιώτης
Καὶ ὁμοιάζει τουρκικὸς στρατῶν τὸ Ἑρεχθεῖον.
Οἱ Μεγαλόσταυροι λησται τοῦ ἔθνους μας σαρρώνουν
Τὰς ξηρανθείσας δάφνας μας νὰ μὴ τοὺς ἀγγυλῶνουν.

Σεμνοπρεπὴς ὁ Βούλγαρος ὁ σύγχρονος Φωκίων
Τοὺς σταυρωτάς του συγχωρῶν τὸ κώνειόν του πίνει·
Ἄλλ' ἐναντί του φαίνεται Ἥλιος δόξης δύνων . . .
Κ' ὑπὲρ τοῦ ἔθνους στεναγμὸν βαρύθυμον ἀφίνει.
Σάλπισον ἐθνικὴ φωνὴ ὡς ταξιάρχου κέρας
Κ' ἔγειρον τοὺς ὑπνώττοντας δι' εὐκλεεῖς ἡμέρας.

Ἔχομεν Ἕλληνες στιγμὰς, ἂν θέλομεν ἀκόμα·
Ἐγειρομένους ἅς εὕρῃ ἡμᾶς ὁ νέος χρόνος,
Προτοῦ τῆς Ἀρκτου μᾶς εἰπεῖ τὸ λαοφάγον στόμα,
«Κάθε λαὸς τὴν τύχην του παρασκευάζει μόνος».
Εἰς τὸ καθῆκον Ἕλληνες!—Πᾶς ὅστις μᾶς προδίδει,
Πίπτων τὴν ἀναπτέρωσιν τοῦ Φοίνικος ἅς ἴδῃ.

Εἰς τῶν Κρατῶν τὴν εὐκλειαν πλουτοῦσιν οἱ πολῖται·
Ἄν εἰς τὰς ἄμμους ἡ Ἑλλάς κοχλίας ἀποθάνῃ,
Θὰ γίνουν φαῦλ' οἱ πένητες, οἱ Κροῖσοι ψωμοζῆται
Καὶ ἀποκλήρους θὰ μᾶς ζῇ πατραγαθίας πλάνη.
Εἶναι καιρὸς, οἱ φόροι πρὶν κ' ἡ ἔνοχος εἰρήνη
Διὰ παντὸς δουλώσωσι τοὺς Ἑλλήνας ὥς κτήνη.

Ο ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Μία φορὰ ἐπέθανεν ὁ Διάβολος καὶ ὅλοι
Ἔχον σ' τὰ χεῖλη τὴ χαρὰ καὶ τὴν καρδιὰ περβόλι.
Μὰ τὸ κεφάλι σείουσα ἔλεγεν ἡ μαμὰ του
«Ἐπέθανεν ὁ Γιόκας μου, μὰ ζοῦν τὰ κόκκαλά του»
Καὶ ἀληθινὰ ὁ Διάβολος σὲ κάθε κόκκαλό του
Μέ τοὺς καιροὺς ζωντάνευε κ' ἔκανε τὸ 'δικό του.
Καὶ ὁ Κουμουνδούρος κόκκαλο διαβολικὸ πεθαίνει,
Μὰ ὅτι κάνει ἡ Ἑλλάς πῶς χαίρετ' ἡ καϋμένη,
Κρύον Βρυκόλακα θωρεῖ παράσημα γιομάτων
Καὶ εἶν' αὐτὸς ὁ Πειρασμός . . . αὐτὸς π' ἀνάθεμά τον.
Ἐεῦρετε Βουλευταὶ γιατί; Σᾶς βλέπω μετὰ πόνου
Λογομαχοῦντας μετ' αὐτοῦ γιὰ τὴ σκιά τοῦ ὄνου.

Τοῦ λέτε τοῦ Συντάγματος πῶς ἔσθυσ' ἓνα γράμμα·
Καὶ δὲν τυράζετε σωστό ἂν ἄφισ' ἓνα πρᾶμμα.

Εἰν' ἀβδηρίται μου αὐτὴ πολεμικὴ γελοία,

Ἄν ἢ Ἀντιπολίτευσις δὲν εἶν' ἡ φιλαρχία.

Ὡς ἄνθρωποι οἱ ἄνθρωποι ὁπότεν πολεμᾶνε

Τὸν Διάβολον, οἱ ἄνθρωποι ποτὲ δὲν τὸν νικᾶνε.

«Ἐξαγιάζει ὁ τκοπὸς τὰς ἐνεργείας ὅλας,

Ὅποτεν εἶναι γιὰ καλὸν»· εἶπεν ὁ Λοιῶλας·

Ὁ Κουμουνδοῦρος ἄνθρωπος δὲν εἶναι κ' ἐξουσία,

Ἄλλ' εἶναι πλάνης Σύστημα καὶ νόσος ἀπαισία·

Δὲν εἶναι ὑποκείμενον πολιτικῆς χωρίας,

Ἄλλ' εἶναι ἀντικείμενον τῆς φυσιολογίας.

Ὅταν πεθάνῃ θὰ κλεισθῇ βεβαίως εἰς Μουσεῖον,

Νὰ συζητήσουν ἐρπετὸν ἂν εἶναι ἡ θηρίον.

Ἔμονομάχῃς ἡ Ἑλλάς μ' ἐχθροὺς τῆς παντὸς εἵδους,

Πότε μὲ τοὺς Τριάκοντα καὶ πότε μὲ τοὺς Μήδους.

Καὶ δὲν ἡρώτ' ἂν ἔρχονται ἐδῶθεν ἢ ἐκεῖθε,

Ἄν Πολυνίκαὶ λέγονται, ἢ ἂν καλοῦνται Σκύθαι.

Πῶς ὀνομάζοντ' οἱ ἐχθροὶ τὰ ἔθνη δὲν ῥωτᾶνε

Ἄλλὰ μὲ καθ' ἐπίφοβον ἐχθρό τοὺς πολεμᾶνε.

Πρὶν θρέψωσι τὸν Διάβολον αὐτὸν τὰ κόλυβά σου,

Καὶ πρὶν γραφῇ ἀντίκρυτα τῆς Μάλας τ' ὄνομά σου,

Τάχυνε εἰς τὰ στήθη του Ἑλλάς μου νὰ πκτῆσῃς

Καὶ πρὶν τὸν κάμῃς κουρνιαχτὸ εἰδὲ μὴ τὸν ἀφήσῃς.

Ἀπὸνα Διαβολάνθρωπον ἵσταυρώθῃ ἡ Θεότης

Καὶ σύρει δούλους τοὺς Λαοὺς φιλάργυρος μικρότης.

ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΣΩΝΕΙ ΠΟΙΗΤΗΣ

Μπορεῖ νὰ ἦμαι τίποτα, ἔμπορεῖ νὰ ἦσαι κάτι·
Μπορεῖ νὰ κρύβῃ ποίησὴ τὸ γιάλινό Σου μάτι,
Μπορεῖ νὰ ἦσαι μέγα, τί,
Ἐγὼ δὲν σ' ἐκατάλαβα ποτὲ γιὰ ποιητή.

Τί πρᾶμμα εἶν' ἡ ποίησις ; μὴν εἶναι ἐκβολάδα
Ὅπου μὲ τοὺς Λαυριακοὺς μεσίταις ἔστην ἄραδα
Σὲ ἴδ᾽ ὅχι μιὰ φορά,
Ἀλλάζοντας πλακιδίταις γροθιαῖς γιὰ τὸν παρά ;

Ἀληθινὰ ὅπως καὶ Σὺ εἶχεν ἡ Μελομένη
Γιὰ τῆς δουλιαῖς ποῦ ἔκανε στατιστικὴ φτιασμένη;
Εἰς τὰς ὀκτὼ Κολυβιστῆς,
Λεξικογράφος ἑτάς ἐννιά, ἑτάς δέκα Ποιητῆς ;

Ἡ δάφνη ἡ ποιητικὴ ἂν ἦταν ἓνα πράσσο,
Τὸ σπῖτι μου θὰ ἐπούλαγα γιὰ νὰ σοῦ τ' ἀγοράσω.
Νὰ φᾶς καὶ Σὺ, νὰ φάω κ' ἐγώ,
Ναῦρουν ἴλιγγι ἑξανάσασα ὁ Σίλλερ καὶ ὁ Οὐγώ.

Γιὰ πέσμουτο Κύρ-Ποιητῇ, τάχα κ' ἐγὼ ἂν εἶχα
Τὸ ἀσημένιο νύχι Σου, τὴν κόκκινή Σου τρίχα,
Τὸ μετρημένο Σου μυαλό,
Ὅα ἦτο τὸ κεφάλι μου στιχουργικὸ κοιλό ;

Ἐγώ ; 'ποῦ νὰ Σοῦ 'μοιάσω ; 'ποῦ τόσων γλωσσῶν βιβλία
Νὰ φέρω 'στὲ ἑλληνικὰ βαθὺ μὲ στιχουργία,

Καὶ ὅλα τόσῳ τορνευτᾷ

'Ποῦ ἡ ζύγια νὰ φωνάζῃ πῶς αἰν' ὅλα σου κλεφτά.»

Καὶ ποῖος ἄλλος σὰν κ' ἐσὲ τὸν τουρκο-λαμαρτῖνο
Τοῦ ἐρήμαξε τοὺς στίχους του, τὸν ἔκαμε ἀρλεκίνο ;

Δὲν Σ' ὅμοιασα κ' ἔχω καῦμό

Νὰ βάλω εἰς τὴ θέση τους Σοῦτσο καὶ Σολομό.

Π' ἀναθεμάσῃ, 'πέσμουτο, συνάχῃ εἶν' ἡ γνώση

'Ποῦ τρέχει 'σὰν μελάνι Σου ἡ εὐγλωττία ἡ τόση,

Καὶ σὰν κανένα ἑλληνιστὴ

'Δπόδειξες τὸν Ὅμοιρο στραβὸ τραγουδιστὴ ;

'Ποῦ νὰ Σὲ πάρῃ ὁ διάβολος . . . καὶ τὸ συμπάθιο νά'χω,

'Αν λέω κᾶνα παλιόλογο· τὸ αἶσθημα μονάχω

Μὲ παρασέρνει ὡς ἐκεῖ . . .

Σ' ἄκουσα . . . κ' εἶπα «ἡ βρυσαῖς εἶν' ἡ ποιητικὴ».

'Αν ἡ βρυσαῖς σοῦ ἔδιναν ποιητικὸν ἀγέρα,

Σκουπίδι ἄς μᾶς ἔκανες ὅλους μας πέρα, πέρα,

Μὰ ἐγὼ τί σῶφτεξα γιὰτὶ

Δὲν σ' ἐφτιασεν ἡ Μοῖρα Σου λιγάκι ποιητὴ ;

Μακαρουνάδα στίχους Σου ἔφαγ' ἕνας Σπανιόλος·
Τοῦ ἐσκάλωσαν 'στὸ λάρυγγα καὶ εἶπε ὁ Κόσμος ὅλος
«Τάχα κοντὰ 'στὸν Ὑμητὸν
'Ἡ μάνα ἐμωράθηκε τῶν πρώτων Ποιητῶν ; »

—
'Ἄν ἤμουν σὰν κ' ἐλόγου Σου τὸν Κόσμον δὲν χαλοῦσα
Νὰ 'μπάσω εἰς τὸ σπῆτι μου μιὰ βουρλισμένη Μοῦσα,
'Ποῦ δὲν ἀξίζει μιὰ δραχμή,
'Ποῦ δὲν εἰξεύρει σὰν κ' ἐσὲ πῶς βγάζουν τὸ ψωμί.

—
'Ἀνθρωπος τόσῳ φρόνιμος 'ποῦ βλέπει τὴν ἀλήθεια
Χυμένην εἰς τὸ τάληρο, χάνει μὲ παραμύθια
Τὸν τοκιστὴ του τὸν καιρὸ,
Γώρα 'ποῦ ὡς καὶ τοῦ Θεοῦ πουλιέται τὸ νερό ;

—
Βύλογημένε ἄνθρωπε μὴ ψαλλιδίζεις στίχους,
Ζῆσαι μὲ τοῦ ταμίου Σου τοὺς ζαχαρένιους ἥχους,
Χόνδρεν' ἐπάνω 'στὸν παρὰ
Κ' ἄφες με κύκνος πένθημος νὰ ψάλλω 'στὰ Ψαρρά.

—
Μ' ἂν πάλῃ σοῦ ἐσάλεψε καὶ θὲς «καλὰ καὶ σώνει»
Τὸ ἀλγεβρικό κοντίλι Σου στίχους νὰ ξεφυτρώῃ,
'Ἐχεις μελάνη καὶ χαρτί,
Γράφε καὶ 'στὸν καθρέφτη σου βλέπ' ἕνα Ποιητὴ !

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Μισεῖτε με ὡς δοῦλοι σεῖς, οἰκτροὶ τῆς Κοινωνίας
Διότι σὰς ἐμίσησα ἀφ' ὅτου ἐγεννήθην·
Τῆς δυστυχίας θύματα, Θεοὶ τῆς εὐτυχίας
Ὁὐ ζήσω ἂν ἐκ τοῦ παντός πεισθῶ ὅτ' ἐμισήθην·
Ὡ ῥμισταί ! μόνον ἐμὲ πατέ Σας μὴ μισεῖτε,
Διότι μὲ τὸ μῖσος Σας οἰκτροὶ μ' εὐεργετεῖτε.

Μισεῖτε με ἂν δαίμονες τοῦλάχιστον καυχᾶσθε,
Διότι σὰς εὐεργετῶ ἐξ οἰκτιρμοῦ μισῶν Σας·
Μισεῖτε με, ἂν ἄνθρωποι ὅτ' εἴσθε ἀπατάσθε,
Διότι ἀποστάτης σας ἐμπαίζω τὸν Θεόν σας.
Μισεῖτε με πυγμαῖοι Σεῖς, πλασμένοι νὰ μισεῖτε
Καὶ ἄτλημοι τοῦ μίσους Σας σημαῖαν νὰ ὑψεῖτε.

Σεῖς ὅφεις μ' ἐδιδάξατε τὸ μῖσός μου, σεῖς μόνοι·
'Ἄλλ' εἰς τὸ στῆθός μου τὸ πῦρ τοῦ μίσους δὲν μὲ καίει·
Δὲν τὸ ἀνδρίζουν ἄνδρον οἱ εὐγενεῖς μου πόνοι,
Μισῶ καὶ ἡ καρδία μου συγχρόνως σὰς συγκαλεῖ.
Ὁὐ σὰς μισῶ αἰώνια διότι σὰς λυποῦμαι,
Λυποῦμαι ὅτι σὰς μισῶ διότι ταπεινοῦμαι.

Θεός σας μὴ νομίζετε ὅτ' εἶναι ὁ Θεός μου·
Νάνων Θεός δὲν δύναται νὰ ᾔναι παρὰ νάνος·
'Αστράπτει ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ σεμνὸς ὁ ἰδικός μου·
'Ο ἄρχων τῆς Κολάσεως εἶναι Θεός Σας πλάνος.
Μάθετε ὦ ! πλαττώμενοι διὰ τὰς ἀλυσσίδας
'Οτι ὁ πλάττων ἄστούς δὲν πλάττει νυκτερίδας.

Μισῶ καὶ τὰς γυναῖκας Σας, τὰς πονηρὰς γυναῖκας
Κοσμοῦσας μὲ τοῦ Ὁφεμπάχ τὰ ἄνθη τὰς ὁδοὺς Σας·
Ἐνώπιόν των ἴσταμαι φαρμακερὸς Σεννέκας
Καὶ τοῦ Μαῤ᾽ τὸ μέτωπον ὑψῶ ἑστὸς τοὺς δυνατοὺς Σας.
Ἄλλὰ, ὦ! πόσον συρφετὸ μυρμίγγων σὲ ὑψώνω!
Κ' εἰς μέγαιραν κοινωνικὴν τὴν Μοῦσαν ταπεινώνω.

Ὡς χάλικας ποδηπατῶ τῶν Κροίσων Σας τὰ πλούτη·
Καὶ τῶν πτωχοπροδρόμων σας οἰκτίρω τὴν βλακίαν·
Τῆς μαυληστρίας ἐποχῆς οἱ Δονκισῶται Βροῦτοι
Τὸν οἰκτιρμὸν μ' ἐμπνέουσι καὶ ὄχι τὴν πικρίαν.
Σχίζω τοὺς νόμους Σας γελῶν, ἀλλ' ἐνταυτῷ θαυμάζω
Τὸ ὕψος τῆς κουτότητος ὁπόταν σᾶς τηράζω.

Δὲν σκέπτομαι νὰ σᾶς μισῶ, νὰ σᾶς μισῶ δὲν θέλω·
Περιφρονῶ τὸν στόμφον Σας πτωχοὶ μικρομεγάλοι·
Κοχλῖαι χρυσοστόλιστοι τὸν οἰκτιρμὸν σᾶς στέλλω·
Σφάλλει τὸ πνεῦμα καὶ μισοῦν καὶ ἀγαπᾶν Σας σφάλλει.
Δύποδα ζῶ, ἄνευ παλμοῦ, μισεῖτε, μὴ μισεῖτε!
Κάμετε ὅ,τι θέλετε τοῦ Κόσμου Ἀβδθηρῖται.

.
Ψυχὴ εἰς μῦρα ἔμπλεος ὡς ἔαρος πρῶτα,
Ηὔξανες εἰς αἰσθήματα ὡς χρυσαλὶς εἰς ἄνθη·
Πάντοτε ἄγγελος ἄγνός, ἀνόθευτος καρδίᾳ,
Τὸ κάλλος Σου εἰς τέλματα τοῦ Κόσμου ἐμαράνθη.
Μὲ λογισμὸν ἀμάραντον, ἀνώτερον τοῦ Κόσμου,
Τὴν αἰωνίαν μας ζωὴν μοῦ σημειώνεις φῶς μου.

Μισῶ τὸν Κόσμον ἐπειδὴ Σ' ἐμίσησεν ἀγνή μου·
Ἐν τῇ σκοτί' ἀδάμαντα, εἰς τῶν μωρῶν τὸ μῖσος,
Σὲ εἶδα καὶ θερμότερον σ' ἐλάτρευς· ἡ ψυχὴ μου·
Κ' εἰς τοὺς λιγμούς Σου ἔγινα τῶν αἰσθημάτων Κροῖσος.
Οἱ ἄγγελοι γνωρίζονται εἰς τῶν θνητῶν τὸν φθόνον
Καὶ φέρουσιν ὡς στέφανον τὸν εὐγενῆ των πόνον.

ONEIPON

Πάτραι 1857.

Παρήλθον ὅλα . . . Σήμερον καθ' ὕπνον μου ἐκείνην
ἽΩχράν, ἀκτινοπλόκαμον μοῦ ἔστειλ' ὁ Θεός·
Σ' τοῦ Ἰλισσοῦ εὐρέθημεν ἐρημικὴν μυρσίνην
Καὶ μεταξὺ μας ἔπαιζεν ὁ ἔρωσ χαρωπός.
Ἄφ' οὗ τοιοῦτον ὄνειρον δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ βίος,
Νὰ ἐκοιμώμην ἤθελα ὁ τάλας αἰωνίως.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΑ ΕΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩ ΠΡΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΜΟΥ ΚΟΡΗΝ

Ἄπὸ τῇ μεγάλῃ ζέστῃ νὰ μοῦ φύγῃ θέλ' ἡ Μοῦσα
Ὅταν, ἀντικρὺ μου Κόρη γελαστὴ, ξανθομαλοῦσα,
Μὲ παρηγορεῖ ὡς νᾶταν ἡ δρασὶὰ τοῦ ἐζητροῦσα.
Γύρω σ' εὐμόρφο κεφάλι καστανόχρυσαις πλεξίδες
Σ' ἔκαναν νὰ πῆς πῶς ἄλλῃ Κόρῃ σὰν Αὐτῇ δὲν εἶδες

Παιγνιδιάρικα τὰ μάτια εἶχεν ἡ ξανθομαλοῦσα,
Ἰοῦ μ' ἐφάνηκε πῶς χρόνια εἶχα ἴου τὴν ἀγαποῦσα
Κ' εἶδα ἴσῃν ὥραία Κόρη τῆς ἀγάπης μου τὴ Μοῦσα.
Ἦθελα τέτοιο ταξεῖδι νᾶνταν ὅλη ἡ ζωὴ μου,
Κ' εἰς τὰ χεῖλη της ν' ἀράξῃ καὶ νὰ ἔβγῃ ἡ ψυχὴ μου.

Η ΓΝΩΜΗ ΜΟΥ

Ἐὰν δὲν φύγουν γλύγωρα Τσιγγροὶ καὶ Μπαλτατζίδες,
Θὰ σφύξουνε τὰ πόδιά μας τῆς Μάλτας ἄλυσσίδες.
Ἄν δὲν καοῦν τὰ Μέγαρα μαζῇ μὲ τὰς Μεγαίρας
Θὰ γίνῃ ὅλη ἡ Ἑλλὰς κακοηθείας τέρας.
Ἄν δὲν λαλήσουν πελαργοὶ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος,
Ὁ λέων τοῦ Ἑλληνισμοῦ θὰ καταντήσῃ ὄνος.
Πίσω! ἴστον πρῶτον βίον μας ἂν δὲν στραφῶμεν ὅλοι,
Θὰ ἔλθουν Ἀγγλ' εἰς τὸν Μωριά, ἴσῃν Ἀττικὴ Χαχόλοι.
Ὅταν κρημνίζουν ἱερεῖς ληστὰι τὴν Ἐκκλησίαν
Οἱ ἐνωρεῖται ἴστανται μὲ ἀδιαφορίαν ;
Διότι ἐξελέξαντο τὸν πλοῦτον ὡς Σημαίαν,
Τὴν ἄλλοτε τρισένδοξον ἰδέτε Ἰουδαίαν.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελ.	20	στίχ.	13	Ἦχῳ	γράφει	Ἦχους.
»	24	»	20	χαλίνην	»	χαλκίνην.
»	42	»	22	ταί	»	καί.
»	43	»	24	Σοῦζ	»	Σουέζ.
»	44	»	3	Ἀλκιβιάδους	»	Ἀλκιβιάδου.
»	47	»	7	ἐνάρεστος	»	ἐνάρετος
»	48	»	12	ἀλιαίων	»	ἀλιέων.
»	»	»	28	ἀποκαμῶση	»	ἀποκαμῶσει.
»	51	»	19	ἀνηκάνων	»	ἀνικάνων.
»	56	»	16	μελετιτικά	»	μελετητικά.
»	82	»	4	ἀλύσσειν	»	ἀλύσσει.
»	»	»	19	ἐκπροσωπήσαντος	»	ἐκπροσωπήσαντος.
»	88	»	10	πέλι	»	ἐπί.
»	»	»	22	κατακτιτικῆς	»	κατακτητικῆς.
»	91	»	16	ὀλιγαρκεῖ	»	ὀλιγαρκῆ.
»	92	»	1	Κεφάλαιον ΣΤ.'	»	Κεφάλαιον ΙΑ'.
»	»	»	8	οἰονοῦς	»	οἰωνοῦς.
»	100	»	12	παρήχθησαν	»	παρήχθησαν.
»	102	»	12	συγκληνιτικῇ	»	συγκληνιτικῇ.
»	108	»	10	σαντριβῇ	»	συντριβῇ.
»	»	»	27	λίγον	»	ὀλίγον.
»	128	»	26	συνέφων	»	συννέφων.
»	»	»	»	κουφώτερος	»	κουφότερος.
»	»	»	»	ὑπενθύμισεν	»	ὑπενθύμισεν.
»	132	»	7	κατ' ἐμαυτὸν	»	κατ' ἐμαυτὸν.
»	134	»	8	φιλορροῦσας	»	φιλορροούσας.
»	143	»	24	θηρεὸν	»	θυρεὸν.
»	149	»	11	δασίσκιον	»	δασύσκιον.

Σελ.	στιχ.	15	κιτρίνους	γράφει	κιτρίνους.
»	155	»	14 ἀκροποδοτὶ	»	ἀκροποδοτὶ.
»	»	»	27 ἰδρῶς	»	ἰδρῶς.
»	156	»	5 ὠραιωτέρους	»	ὠραιωτέρους.
»	163	»	15 προσφέρουσι	»	προσφέρει.
»	166	»	25 καὶ πεμπόμενα	»	ἐκπεμπόμενα..
»	175	»	4 ἀπνήτησεν	»	ἀπνήτησεν.
»	178	»	27 ψηλαφοῦσα	»	ψηλαφῶσα.
»	183	»	18 γεννεαὶ	»	γενεαὶ.
»	191	»	20 ὄσπερ	»	ὄσπερ.
»	221	»	9 ἐρωτηματικῶς	»	ἐρωτηματικῶς.
»	247	»	16 πτερωτῶ	»	πτερωτῶν
»	234	»	23 Ποῖα	»	Ποιᾶ.

—

Τιμάται δραγμῶν νέων τρεῶν

Γράφων ὁλονὲν τὴν ἱστορίαν τῆς ἐθνικῆς τρα-
πέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου Κουμουνδούρου, παρακαλῶ τοὺς ἀπαντα-
χοῦ Ἕλληνας καὶ φιλέλληνας νὰ μοὶ μεταδώσωσι,
ὅσας ἔχουσι τυχὸν πληροφορίας περὶ τούτων,
καθόσον ἀφορᾷ τὴν μὲν τράπεζαν ἀπὸ τῆς συστά-
σεώς της, τὸν δὲ Κουμουνδοῦρον ἀπὸ βρεφικῶν αὐ-
τοῦ σπαργάνων. Οἱ δι' εἰλικρινῶν πληροφοριῶν
συνδραμόντες με, θὰ ὑπηρετήσωσιν οὐκ ὀλίγον
τὴν πατρίδα.

Π. Σ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ.

UE NATIONALE DE ROUMANIE
SERVICE DES ÉTUDES ÉCONOMIQUES

BULLETIN

1935 No. 10

NÉE

